SANTA
MONTEFIORE

Orizonturi îndepărtate

Pentru dragul meu prieten Peter Nyhan

DE CE

Te rog, spune-mi, Doamne, răspunsul la
întrebarea de ce Ne-ai pus pe acest Pământ, să
trăim o zi şi apoi să murim. Ne naştem în această
lume – rodul Iubirii şi al Durerii Şi trăieşte în
suferinţă până este timpul să pleci din nou.
Singuri venim. Singuri mergem prin Viaţă.
Plecam singuri. Şi totuşi nu ştim rostul tuturor.

ANON

Kitty

1980

Ştiam la ce să mă aştept de la moarte. Am ştiut mereu. Aşa că atunci când a venit, nu m-a speriat şi nici nu m-a surprins. A venit ca un prieten, cu braţele întinse şi cu faţa familiară strălucitoare de lumină şi dragoste, aşa cum ştiam că va fi. îmi terminasem viaţa; era timpul să mă întorc acasă.

Eram un călător obosit la optzeci de ani, inima îmi zdruncina din cauza dragostei şi pierderii care o umpluseră şi o sfărâmaseră în egală măsură. Corpul meu fragil şi puterea mea se scurge cu fiecare nou zori care mă aducea mai aproape de eliberarea mea. Recunosc că o parte din mine tânjea după asta, acest răgaz, ca un alergător care se apropie de linia de sosire, tânjeşte să se termine cursa. O parte din mine tânjea după odihnă.

Când eram mică, bunica Adeline îmi spusese că naşterea în a noua zi a lunii a noua a anului 1900 însemna că sunt un copil al lui Marte şi viaţa mea va fi plină de turbulenţe. Ei bine, aşa a fost. Războiul, trădarea, durerea şi tristeţea m-au însoţit în călătoria mea ca nişte câini umbriţi în urmărire constantă. Dar niciodată nu am permis ca acele procese să mă definească sau să mă ţină prizonier. Nu am pierdut niciodată din vedere scopul meu spiritual mai mare, cine eram cu adevărat şi de unde am venit. Primisem un set de cărţi provocator şi totuşi în ele se afla o abundenţă de inimi; Nici nu le-am pierdut din vedere nici pe acestea.

Într-adevăr, am iubit. Am iubit cu adevărat. Totuşi, când moartea a venit să mă ducă într-o iubire şi mai mare, nu m-am dus. Ataşamentul meu faţă de casa mea era prea puternic, dragostea mea pentru turnurile şi turnurile şi zidurile de piatră ale Castelului Deverill prea

aprigă; furia mea pentru pierderea ei mistuitoare. Cum aş putea să intru pe Porţile Raiului cu un suflet împovărat de amărăciune şi resentimente? Nu puteam.

Aşa că am ales să rămân.

Am respins lumina, promisiunea reîntâlnirii cu cei pe care îi iubesc şi restul în frumuseţe şi pace despre care ştiu că este ceea ce urmează pentru cei care merită; si o merit. Eu chiar da. Totuşi, nu sunt pregătit. S-ar putea să-mi fi încheiat viaţa, dar nu mi-am îndeplinit-o. Dumnezeu şi-a întins mâna; cu darul Său liberul arbitru îl resping.

La fel ca bunica mea înaintea mea, m-am născut cu capacitatea psihică de a vedea vibraţiile mai fine ale spiritului. Acum că sunt mort, locuiesc aici ca unul dintre acele spirite, în acest limb umbros dintre cele două lumi. Nu pot să mă întorc în planul material şi am respins Raiul. Dar este alegerea mea şi nu regret. Nici o clipă. Am de lucru şi trebuie făcută. Ai fi surprins de lucrurile pe care spiritele le pot face atunci când îşi pun cu adevărat mintea la asta.

Vedeţi, este într-adevăr foarte simplu: nu mă voi odihni până când Castelul Deverill va fi înapoiat la un Deverill. Acolo, asta este, munca mea, scopul meu, motivul pentru care am ales să rămân. Bunica mea nu a pomenit cât de încăpăţânaţi sunt copiii lui Marte!

Fratele meu vitreg, JP Deverill, a vândut casa familiei noastre. Casa care, cu excepţia a paisprezece ani nefericiţi, când a fost deţinută de contesa di Marcantonio, ne aparţinea din 1662, când regele Car ol al Il-lea i-a acordat strămoşului meu Barton Deverill un titlu şi terenuri în Irlanda's Co. Cork drept recompensă, pentru loialitatea lui. De peste trei sute de ani, acel castel aparţinea familiei mele. Trei sute de ani! Ca simbol al dominaţiei clasei protestante anglo- irlandeză, „Casa Mare" a rezistat secolelor de ameninţare din partea irlandezilor care pledează pentru independenţă; a supravieţuit rebeliunii, intrigilor şi focului, doar pentru a se ridica din flăcări ca un Phoenix împreună cu familia mea asediată. A supravieţuit tuturor acestor lucruri, apoi într-o zi rece de februarie din 1976, JP a semnat-o. O singură mişcare a stiloului lui şi a dispărut.

Castelul Deverill a fost transformat într-un hotel şi sunt în el şi nu mă voi îndepărta de el. Nu, nu o voi face. Voi provoca ravagii, voi inspira frică, voi face tot felul de lucruri groaznice pentru a-i apleca voinţei mele, aceşti oameni care cred că pot profita de istoria familiei mele, de durerea familiei mele. Noi Deverill
nu am suferit pentru ca oamenii fără scrupule să poată face bani transformând casa noastră iubită într-un circ.

Sunt un copil al lui Marte şi sunt gata să lupt pentru ceea ce iubesc.

Castellum Deverilli est suum regnum este motto-ul familiei Barton Deverill sculptat în piatră deasupra uşii mari a castelului: Un castel al lui Deverill este regatul lui.

Cel puţin o dată a fost.

Nu mă voi odihni până nu va fi din nou regatul lui Deverill.

Capitolul 1

Ballinakelly, Co. Cork, 1985

în timp ce Margot Hart a intrat cu maşina în orăşelul Ballinakelly, şi-a încetinit micuţul gândac albastru într-un ritm vertiginos. Ceaţa deasă se îndreptase spre interior dinspre mare, făcând aproape imposibil să se desprindă încotro se îndrepta ea. Tarmaşul strălucea în faruri, ştergătoarele de parbriz au măturat ploaia blândă. Un fermier cu câinele lui cioban s-a oprit în faţa Casei O'Donovan pentru a o privi trecând, clătinând din cap din cauza imprudenţei ei, căci n-ar fi mai înţelept să o aşteptăm în cârciumă până când ceaţa se va ridica? Dar Margot l-a ignorat şi a pornit. La urma urmei, ea condusese tot drumul de la Londra, cu un feribot traversând Marea Irlandei şi nu avea de gând să lase un pic de ceaţă să o descurajeze. Cu toate acestea, ceaţa părea să se condenseze cu cât se apropia, de parcă castelul s-ar fi ascuns în mod deliberat, de parcă nu ar fi vrut să fie găsit. Dar ar fi

fost nevoie de mai mult decât ceaţă pentru a o înlătura pe Margot Hart. Vederea vechiului zid al proprietăţii care se materializează din întuneric i-a injectat sufletul cu entuziasm şi a stimulat-o mai departe. Era aproape. Foarte aproape. A tras adânc aer în piept, apoi a coborât de-a lungul graniţei, până când, spre încântarea ei, a ajuns la intrare, anunţată de un semn verde îndrăzneţ cu litere aurie elaborate: Castelul Deverill. Hotel şi restaurante rafinate.

Porţile negre de fier erau exact aşa cum le văzuse ea în fotografiile vechi. Splendid de măreţ, cu o pereche de lei de piatră aşezaţi sus pe piedestale de fiecare parte, cu dinţii descoperiţi pentru a apăra această casă odinioară impunătoare de intruşi. Dar ei erau buni acum, acei lei, ferocitatea lor nu mai era solicitată, pentru că Războiul de Independenţă şi războiul civil care a urmat se terminaseră în cele din urmă cu aproximativ şaizeci de ani înainte şi pacea se stabilise pe moşia Deverill. Istoria a fost pasiunea lui Margot, în special istoria castelelor vechi. Şi istoria a fost motivul pentru care a fost aici, desigur. În timp ce trecea prin porţi şi urca aleea care trecea într-o curbă blândă printre tufele groase de rododendroni, ea a zâmbit în sinea ei şi a spus cu voce tare şi cu satisfacţie: „Iată- mă, Margot Hart, scriitoare în rezidenţă”.

Prima vedere a castelului a fost captivantă. La urma urmei, a fost construit pentru a transmite putere, bogăţie şi statut. A fost construit pentru a fi magnific. Şi cu siguranţă a fost magnific. Margot opri maşina puţin înaintea curţii şi se uită mirată la zidurile cenuşii strălucitoare şi la turnurile şi parapetele înalte, crenelate, şi fu imediat uimită de sentimentul ei de permanenţă, de parcă ar fi fost mereu aici şi va fi mereu. Cetţurile mării veneau şi plecau, vânturile ascuţite de iarnă şi ploaia blândă şi anotimpurile, unul după altul, dar acest castel avea să rămână pentru totdeauna, sfidător neschimbat.

A inspirat adânc şi mulţumit pentru că era în sfârşit aici, în inima istoriei familiei Deverill. În locul unde se întâmplase totul. Ea l-a imaginat pe Barton Deverill, primul lord Deverill din Ballinakelly, urcat cu mândrie pe călărgul său, cu un penaj în pălărie şi o sabie la şold,

conducând vânătoarea în pădurile şi câmpurile care acum îi aparţineau, prin amabilitatea regelui. Ea şi-a imaginat bilele. Doamne în rochii de mătase care ieşeau din trăsuri elegante, mâinile înmănuşi întinzându-se spre lacheii în livrea prezenţi, papuci de satin simţind cu grijă pasul. În ochiul minţii ei, putea vedea lumina lumânărilor strălucind în întuneric şi putea auzi muzică şi râsete răsunând din sala de bal cu clinchetul sticlei, în timp ce familia Deverill şi prietenii lor îşi prăjeau sănătatea şi averea şi mai mare. Viaţa era bună pentru anglo-irlandezi în acele zile. Ea şi-a ridicat ochii spre ferestrele de la etaj şi s-a mirat de întâlnirile secrete care avuseseră loc în spatele lor, de intrigile şi de maşinii jucate în umbră. Ea avea să descopere totul. Fiecare dramă. Ce carte fascinantă urma să scrie.

Margot se înscrisese să petreacă nouă luni la Castle Deverill, ceea ce, pentru o tânără de douăzeci şi opt de ani, sfioasă de angajament, i se păruse iniţial destul de descurajantă. La urma urmei, ea era mereu în mişcare, făcând continuu o valiză, plecând spre un nou orizont, grăbită să-l lase în urmă pe cel vechi. Cu toate acestea, îşi imaginase că va dura cel puţin nouă luni pentru a termina cercetarea subiectului şi pentru a scrie cartea în sine. Vremea avea să zboare şi ar fi o plăcere pentru că asta îi plăcea cel mai mult să facă, îngropându-se în cercetare şi cuvântul scris. Iniţial, părea o coincidenţă că ea îl întâlnise pe proprietarul hotelului la un cocktail la Londra, dar acum nu era atât de sigură: se simţea mai mult ca Soarta.

Margot a fost fascinată de familia Deverill încă din copilărie din cauza poveştilor bunicului ei. Bunicul Hart fusese melancolic cu privire la trecutul său, crescând în Co. Cork şi fiind un prieten apropiat cu Harry Deverill. în 1919, când avea douăzeci şi patru de ani, familia lui şi-a vândut casa şi s-a stabilit în Anglia pentru a scăpa de Troubles. Nu se mai întorsese niciodată. Murise recent, la vârsta de nouăzeci de ani, după ce a trăit multe capitole diferite într-o viaţă lungă şi variată, totuşi părea că acel capitol al tinereţii sale din Co. Cork fusese cel mai viu şi mai special, când verile, păruseră nesfârşite şi zilele inactiv şi pline de frivolitate. Poveştile lui deveniseră puţin repetitive în cele din

urmă. Dar existase ceva convingător în carisma, drama şi nerăbdarea pură a acestei familii extraordinare care nu o plictisise niciodată. Această carte trebuia scrisă şi ea urma să fie cea care o va scrie. Era doar surprinsă – şi încântată – că povestea familiei Deverill nu fusese scrisă până acum.

Ea a pornit cu motorul pe curte şi a parcat în faţa uşilor mari. Când a oprit contactul, un bătrân nerăbdător, într-o uniformă neagră şi verde, a ieşit în grabă cu o umbrelă de golf împodobită cu sigla hotelului cu iniţiale şi trifoi. El o ţinu deasupra capului ei, iar ea coborî din maşină şi coborî pe pietrişul ud.

— Cead mile fâilte to Castle Deverill, spuse el cu un accent blând ca ploaia irlandeză. „Este o zi potrivită pentru pat sau foc. Nu ai scoate o vulpe dintr-un găinări. Trebuie să fii pierit. Cum, numele lui Dumnezeu, ne-ai găsit în ceaţă?

— S-a înrăutăţit doar când am intrat cu maşina în Ballinakelly, răspunse Margot, mergând cu viteză spre intrarea hotelului.

„Ceaţă de mare, mă tem, şmecheria diavolului”, o informă bărbatul dând din cap, apoi adăugă strălucitor: „Pe cât de sigur este un ochi într-un ac, soarele va ieşi mâine şi îl va arde. departe, deoarece a fost un inel în jurul lunii noaptea trecută.

Margot păşi în hol şi icni încântată de splendoarea lui. Să cred că acest palat somptuos a fost cândva o casă de familie. Ea şi-a aruncat privirea asupra holului cu mirare, luând în considerare dimensiunea şi măreţia şi întrebându-se cum ar fî să trăieşti într-un castel ca acesta şi să ai totul pentru tine. Un foc trosnea vesel într-un şemineu baronial, iar deasupra lui un portret uriaş al lui Barton Deverill, aşezat cu măiestrie pe un armăsar în creştere şi îmbrăcat în galben strălucitor şi auriu, cu un penar stacojiu în pălărie, i-a amintit de gloria pierdută a acestei boli. familie sortită. Cum trebuie să fi fost supărat irlandezii locali bogăţia şi privilegiul stăpânilor lor din Deverill. Chiar şi astăzi, la şaizeci de ani după Războiul de Independenţă, impresia de lux era vizibil în contradicţie cu peisajul dur irlandez. Lumina era aurie, aerul era parfumat de crin, strălucirea cromului şi a sticlei opulente. Era ca

şi cum ai fi primit într-o lume paralelă de extravaganţă şi confort nestăpânit, în timp ce afară, ceaţa cenuşie se învârtea pe stâncile bătute de vânt şi pe dealurile tremurătoare, iar frigul pătrundea în oasele căsuţelor umile.

Hotelul era plin de activitate. Un cuplu tânăr s-a aşezat pe fotolii de catifea violet, bând cafea din ceşti turcoaz şi studiind o hartă. Trei bărbaţi în plus patru şi guernsey stăteau lângă vatră, fumând trabucuri şi chicotind zgomotos după ceea ce părea, după aspectul feţelor lor pline de flori, a fi fost o zi bună pe dealuri, în timp ce zgomotul uşor al porţelanului îi îndrepta atenţia lui Margot. pentru oaspeţii care savurează ceai în sala de mese de alături. Stătea pe marmura lustruită şi se uită la frumuseţea scării. Era chiar piesa centrală, urcând graţios către un palier larg înainte de a se împărţi în două braţe elegant curbate care continuau până la primul etaj. Covoare purpurie, picturi cu rame aurite, pereţi albi clari şi candelabre de sticlă strălucitoare au dat locului senzaţia fastuoasă a glamourului de altădată. Se gândi atunci la Hubert Deverill, pe care şi-l putea imagina stând acolo pe palier, cu o mână în buzunarul jachetei, cu cealaltă ţinând un pahar de whisky, în timp ce cerceta oaspeţii care intrau acasă la balul de vară din 1910, şi ea zâmbi cu plăcere, pentru că aici în acest palat luxos era locul unde urma să locuiască în următoarele nouă luni. Deodată, nouă luni nu s-au simţit suficient de lungi.

În timp ce traversa podeaua de marmură, spre recepţie, auzi o doamnă în vârstă plângându-se directorului hotelului, un bărbat înalt, cu aspect răbdător, într-un costum bleumarin şi cravată verde, cu un zâmbet simpatic special conceput pentru momente ca acestea. Doamna, într-o fustă şi o jachetă de tweed şi pantofi maro sensibili cu şireturi peste şosete groase maro, îşi strângea neliniştită mâinile, evident supărată de ceva. Margot, cu curiozitatea unui jurnalist în perpetuă căutare a unei poveşti bune, îşi stârni urechea.

„Te asigur că hotelul nu este bântuit”, spunea bărbatul, înclinând capul şi ţinându-i privirea agitată cu cea albastră rece. „Este un castel vechi şi scârţâie mult, mai ales în vânt, dar nu vei întâlni fantome,

promit.” Accentul lui irlandez era deosebit de liniştitor, se gândi Margot.

„Dar am văzut pe cineva cu ochii mei”, a explicat doamna, coborând vocea, temându-se poate că fantoma ar putea să audă şi să se umbrească. „O femeie, în vârstă ca mine, într-o uniformă de servitoare de modă veche, făcând curăţenie în cameră. Am văzut-o clar. La fel de clar ca şi cum ar fi o persoană reală.

Managerul se încruntă. „Curăţăm camera, zici? Dacă castelul ar fi plin de menajere fantomatice, doamnă Walbridge, nu ar fi nevoie să cheltuiesc bani angajând oameni vii.” Râse amuzat, arătând un set de dinţi mari albi.

Doamna Walbridge nu-i aprecia umorul. Ea şi-a ridicat bărbia şi şi-a înţepenit maxilarul, arătând o vedere mai formidabilă şi a adăugat, de data aceasta mai încrezătoare: „Ştiu că crezi că mă inventez, sau visam sau faceam halucinaţii, dar vă asigur, domnule Dukelow, Eram lucid. Destul de lucid. S-ar putea să fiu bătrân, dar am toate facultăţile mele, ştii. Hotelul tău este bântuit şi nu mai stau o noapte. Aş dori o rambursare pentru cele două nopţi pentru care nu voi mai avea nevoie de pat. Voi rezerva în altă parte diseară şi mă voi întoarce imediat în Anglia!

Ascultarea lui Margot a fost întreruptă de o tânără eficientă, cu un bob negru şi fard de ochi albastru, care se întreba din spatele recepţiei dacă ar putea fi de folos. – O, bună, spuse Margot, smulgându-se fără tragere de inimă de drama învăluitoare. „Sunt Margot Hart, scriitoarea în rezidenţă.”

Faţa femeii s-a luminat. „Domnişoară Hart, bine aţi venit în noua dumneavoastră casă. Eu sunt Roisfn.” Ea a pronunţat Ro-sheen. Buzele ei purpurie s-au extins într-un zâmbet drăguţ, dezvăluind un gol mare în cei doi dinţi din faţă. – Îi voi anunţa managerului că eşti aici imediat. Nu este incitant? Nu am avut niciodată un scriitor în rezidenţă. Ea ieşi din spatele biroului şi se duse să întrerupă conversaţia dintre doamna Walbridge şi domnul Dukelow. Un cuvânt discret la ureche şi domnul Dukelow se îndrepta cu paşi mari spre

Margot, lăsând-o pe recepţioner să o conducă pe doamna Walbridge, nemulţumită, în sala de mese de cealaltă parte a holului. Probabil că ea spera că o va convinge să stea la o ceaşcă de ceai şi un scone.

— Domnişoară Hart, spuse domnul Dukelow, întinzându-şi mâna. Bine aţi venit la castelul Deverill. El îi strânse mâna cu bucurie, uşurat că se eliberează de furioasa doamnă Walbridge.

Margot rânji. „Sper să nu fie fantome de menaj în camera mea!" a spus ea, cu o sclipire în ochi.

Domnul Dukelow râse, deja cucerit de farmecul şi aspectul ei bun. „Mă tem că primim o plângere ciudată şi ciudată, dar aceasta este prima pe care o avem despre o fantomă."

„Poate un mod viclean de a-şi recupera banii?" a sugerat ea, bănuind că domnul Dukelow avea un bun simţ al umorului şi nu s-ar opune ca ea să fugă cu gluma.

„Mă tem că crede că a văzut într-adevăr o fantomă. Dar nu vă temeţi, domnişoară Hart, nu vor fi fantome, menaj sau altfel, în camerele dumneavoastră. Avem una dintre cele mai bune apartamente de camere pentru tine. Doamna de Lisie a fost foarte specifică. Ea vrea să fiţi confortabil şi să experimentaţi tot ce este mai bun pe care hotelul are de oferit."

Margot şi-a amintit-o pe Angela de Lisie la petrecere: păr scurt şi roşu, costum de putere, cercei de aur scumpi şi colier de perle, ochiuri de parfum Rive Gauche, o manichiură imaculată şi un lifting care părea ca şi cum ar fi fost făcut de un chirurg american prea zelos. Era genul de femeie care clacă degetele şi se aştepta ca munţii să se mişte. Margot bănuia că munţii se mişcă, fără îndoială şi fără ezitare.

— Lasă-mă să te arăt în camera ta. Domnul Dukelow îi făcu semn să o urmeze şi se îndreptă spre scări. – înţeleg că ai condus tot drumul din Londra. Este o călătorie destul de mare şi pe cont propriu.

Margot zâmbi răbdătoare; era obişnuită ca bărbaţii să o patroneze. Părul lung şi blond părea să ţipe „neputincios". Dar Margot era departe de a fi neajutorat. Condúcese din Buenos Aires în Patagonia fără nicio clipă; călătoria rutieră şi cu feribotul de la Londra la

Ballinakelly nu reprezentase cu greu o provocare. – M- am gândit că voi avea nevoie de maşina mea, domnule Dukelow, răspunse ea cu răceală.

„Cork este într-adevăr un judeţ frumos şi sunt multe de văzut, mai ales pentru un istoric ca tine. De altfel, biografia ta despre Éva Perón a fost foarte bine primită aici. Avem un exemplar în bibliotecă. Poate o vei semna pentru noi.

Margot era încântată. Prima ei biografie, care a durat trei ani pentru a scrie, fusese un bestseller atunci când a fost lansată cu vara înainte. Ea ştia că îi datora o mare parte din succesul muzical Evita lui Andrew Lloyd Webber, care debutase cu aproximativ şapte ani în urmă şi ia dat ideea pentru cartea ei. Într-adevăr, dacă nu ar fi fost spectacol, majoritatea oamenilor din Regatul Unit nici nu ar şti cine este Éva Perón. Dar Margot ştia şi că, în ciuda acestui avantaj, cartea era bună şi îşi merita succesul.

— Bineînţeles că îl voi semna pentru tine, spuse ea distrasă, trecându-şi ochii peste tablourile în rame elaborate de aur care atârnau pe perete. „Au fost acestea aici când doamna de Lisle a cumpărat castelul?" Ea se uită la una dintre inscripţii, fără să recunoască numele tânărului în armura strălucitoare. În mod dezamăgitor, nu era un Deverill.

Domnul Dukelow se opri pe palier şi îşi puse mâinile pe şolduri. „Mă tem, cu excepţia lui Barton Deverill în hol şi a lui Tarquin, nepotul său, în salon, cele mai valoroase tablouri au fost scoase la licitaţie de Lord Deverill înainte să vândă castelul. Din fericire, doamna de Lisle a reuşit să-i cumpere pe Barton şi Tarquin, dar ceilalţi fac parte din propria ei colecţie şi sunt împrumuţi la hotel. După cum sunt sigur că ştiţi, este o colecţionară pasionată şi o femeie care îşi face mari probleme cu detaliile. Ea a vrut ca castelul să-şi păstreze sentimentul autentic. Arată ca şi cum ar fi portrete de familie, nu-i aşa? Dar nu sunt. Nu aş putea să-ţi spun de cine sunt.

„Ar putea fi cineva aici care să ştie care sunt caracteristicile originale şi care sunt contribuţia doamnei de Lisle? Mi-ar plăcea să am

o impresie despre cum era castelul când era o casă.”

Furnirul domnului Dukelow a alunecat puţin şi părea nesigur. „Singura persoană care cunoaşte cu adevărat castelul este fostul său proprietar, Lordul Deverill. Locuieşte în vechea Casă de vânătoare de pe moşie. Cred că asta nu a făcut parte din înţelegere când a vândut castelul doamnei de Lisle. Mă îndoiesc că va vrea să vorbească cu tine, mă tem. El este un redus.[5]

Margot nu a fost surprinsă. „Trebuie să fi fost greu să-i vândă casa familiei[55], gândi ea. „La urma urmei, îi aparţinuse unui Deverill de peste trei sute de ani. Probabil că a simţit o mare ruşine că a fost Deverill care a lăsat-o să plece. Deverill care l-a vândut unui de Lisle pentru ca acesta să devină încă un hotel pe lista lor lungă de hoteluri de lux. Mă întreb ce crede restul familiei lui despre asta acum că este plin de oameni ca mine care le călcă insensibil amintirile.

Domnul Dukelow se uită la ea, cu chipul plin de admiraţie. – Ai un mod cu cuvintele, nu-i aşa, domnişoară Hart. Nu m-am gândit niciodată la asta. Presupun că este nevoie de mintea unui istoric să ia în considerare oamenii care au trăit aici înainte. Mintea mea este foarte mult în momentul prezent şi în viitor. Acesta este unul dintre cele mai bune hoteluri din lume şi este datoria mea să mă asigur că rămâne aşa. Doamna de Lisle nu va accepta nimic mai puţin. Au continuat să urce scările. „Au rămas foarte puţine lucrări de artă când castelul a fost vândut. Dar cred că paturile cu baldachin şi o parte din mobilier au fost cumpărate odată cu castelul. Doamna de Lisle l-a demontat şi l-a renovat, păstrând ceea ce era bun şi scăpând de ceea ce nu era. Proiectul a durat şase ani pentru a fi finalizat. Clădirea se afla în stare foarte proastă deşi a fost reconstruită în anii 1920, după ce a fost distrusă de un incendiu teribil. Doamna de Lisle este americană, aşa că îi plac anumite standarde, motiv pentru care hotelul este un atât de succes. Veţi vedea, domnişoară Hart, cum a reuşit să păstreze sentimentul istoriei şi al familiei în timp ce l-a adus în epoca modernă.

Margot a zâmbit în sinea ei în timp ce a rostit declaraţia misiunii

companiei. – Pot să spun asta deja, spuse ea. – Lordul Deverill trăieşte singur?

— Da, a răspuns domnul Dukelow.

— Şi Cabana de vânătoare este în apropiere?

— Da, poţi încerca să-i bati la uşă, domnişoară Hart, dar nu pot garanta că o va deschide.

„Nu sunt o femeie care poate fi dezamăgită cu uşurinţă când sunt pe urmele unei poveşti bune.[55] Era sigură că îşi va descoperi cumva încrederea lordului Deverill.

„Problema este că este povestea lui şi nu sunt sigur că va dori să fie publicată pentru ca toată lumea să o citească. Cu toate acestea, există oameni în Ballinakelly care au locuit aici de generaţii şi probabil ar fi bucuroşi să vă ajute cu cercetările. Vă pot pune în legătură cu ei dacă doriţi. Ar fi placerea mea. Ştiu că doamna de Lisle ar dori să vă ajut în orice fel pot. Suntem onoraţi să avem un scriitor în rezidenţă şi dorim ca şederea dumneavoastră să fie cât mai productivă." Camera lui Margot se afla în turnul de vest, sus pe o scări înguste. Atmosfera s-a schimbat în momentul în care domnul Dukelow ridică zăvorul uşii grele de lemn. Parcă intrau în partea cea mai veche a castelului şi în cea mai secretă. Ea ştia din cercetările ei că castelul a fost incendiat în 1921 de rebelii naţionalişti şi doar o mică parte a supravieţuit. Şi-a imaginat că acest turn trebuie să fie cu siguranţă o parte din acea parte norocoasă. Era alcătuită dintr-o cameră de zi, dormitor şi baie, cu ferestre cu vedere la grădini. Cu tavanele sale joase, pereţii strâmbi, podeaua neuniformă şi simţul puternic aproape deferenţial al trecutului, era încântător. Margot nu şi-a imaginat că există un set mai frumos de camere în întregul castel. Sufrageria avea un foc mare deschis, care strălucea ospitalier, şi grinzi de lemn întunecate în tavanele joase care se lăsau, trădând vârsta lor mare, precum şi o satisfacţie obosită de a supravieţui când toţi din jurul lor pieriseră.

„îmi place!" a exclamat ea, întorcându-se către domnul Dukelow. „Este adorabil. Nu aş putea fi mai fericit."

„Există un birou în sufragerie, dar ne-ar plăcea dacă ai petrecut

ceva timp scriind în salonul de la parter. Oaspeţii ar fi încântaţi să-l asume pe marele artist la lucru."

Margot râse. – O, mă linguşeşti, domnule Dukelow! Dar desigur, ai dreptate. O să lucrez acolo jos şi să-mi apăr fanii cu stiloul meu cu cerneală.

Domnul Dukelow a râs. Entuziasmul lui Margot era molipsitor la fel ca strălucirea din ochii ei verde măsliniu.

Au fost distraşi de zgomotul zgomotului şi pufăit şi mormăit ale lui „Isuse, ajută-mă" care urca pe scări. Domnul Dukelow se duse să ţină uşa deschisă pentru portar care se lupta cu valiza lui Margot. „îmi pare rău că este atât de mare", a spus ea în timp ce bărbatul în vârstă, cu faţa umflată şi transpirat, îl aruncă în cameră. „Mi-e teamă că sunt toate bunurile mele lumeşti."

„Ceea ce nu mă omoară mă face mai puternic", a icnit portarul cu un accent irlandez la fel de bogat ca Guinness, arcuindu-şi spatele cu un geamăt. Margot era sigură că a auzit un clic. Era mult prea bătrân pentru a face o muncă atât de grea, se gândi ea.

— Acesta este spiritul, domnule Flannigan, spuse domnul Dukelow, ignorând disconfortul bărbatului.

— Cel puţin, nu va trebui să se întoarcă până în septembrie, a adăugat Margot, sperând să-şi extragă un zâmbet oferindu-i unul dintre cele mai fermecătoare ale ei.

Domnul Flannigan îi aruncă o privire suspicioasă. „Într-adevăr, şi dacă sunt cruţat, nu eu voi fi cel care îl voi ridica. Nu am fost atât de obosit din noaptea nunţii, Doamne ajută-ne.

„Ei bine, mulţumesc că ai adus-o în discuţie. Este o cameră minunată şi atâta timp cât nimic nu se loveşte noaptea, voi fi foarte fericit aici.

Domnul Flannigan i-a atras privirea domnului Dukelow. A fost o comunicare subtilă, dar Margot a fost mult prea ascuţită pentru a nu o observa.

„Ai vrea să aducă ceva în camera ta? O ceaşcă de ceai, poate? O masă uşoară? a întrebat domnul Dukelow.

„Voi despacheta şi apoi cobor şi iau cina în sala de mese. Mor de nerăbdare să văd mai mult din castel.

„În acest caz, te lăsăm în pace.” Cei doi bărbaţi părăsiră camera, închizând uşa în urma lor.

Margot oftă de plăcere. Nu-i venea să creadă că era cu adevărat aici, în Castelul Deverill. S-a dus la fereastră şi s-a uitat afară, peste gazon. Scena atâtor petreceri în grădină din verile de altădată, când familia Deverill inspira loialitate chiriaşilor şi angajaţilor lor cu ceai şi prăjituri, cuvinte alese cu grijă şi zâmbete pline de graţie, împiedicând rebeliunea cu săgeţile farmecului. Acum tremura, cenuşiu argintiu şi ud, amintirea zilelor sale de glorie pierdută în ceaţă. Plantele hibernau la graniţe, copacii păreau rătăciţi fără frunzele lor fine, doar un cedru enorm cu ramuri verzi cernească era în permanenţă vigilent – un uriaş care veghează asupra castelului ca un bătrân devotat care a jurat că îl va apăra până la urmă. Margot era încântată că o va putea vedea vara, când graniţele vor fi pline de flori şi copacii groşi de frunziş. Bunicul ei îi povestise multe despre grădini.

Cum jucaseră crochet pe gazon în timpul zilei şi urmărirea diavolului, care era versiunea lui Deverill a ascunselelor, seara. Sărutase o fată într-una dintre sere, îi spusese cu o sclipire în ochi. „Asigură-te că le arunci o privire”, spuse el. – Erau ca nişte palate, cu jungle înăuntru.

În fiecare an, familia Deverill organizase un bal de vară măreţ. Au fost invitaţi toţi anglo-irlandezii din regiune. Bunicul lui Margot vorbise despre asta mai mult decât orice altceva, chiar şi despre vânătoare, pe care o adorase. Margot a simţit că fusese un adevărat bărbat pentru femei, dansând cu toate fetele. Secretul succesului său, îi spusese el, era să le rezerve mai devreme, pentru a nu pierde niciun dans. Potrivit bunicului ei, familia Deverill era la fel de sălbatică ca şerpii. Nu numai la vânătoare, unde i-au eclipsat pe ceilalţi călăreţi cu neînfricarea lor, ci şi pe ringul de dans. Bertie Deverill, care a fost prietenul şi contemporan al tatălui său şi mai târziu avea să devină Lord Deverill, a fost cea mai atrăgătoare şi toate tinerele doreau să danseze cu el. „Problema a fost că deseori le dădea cu foxtrot pe

doamnele la etaj", i-a spus bunicul ei, arcuind o sprânceană. „Din acest motiv, tatăl meu nu i-a permis surorii mele Abigail să danseze cu el. Abigail i-a păţit teribil de nevoită să refuze gazda, dar şi tatăl meu a fost insistent şi a avut dreptate.

Apoi Bertie se făcuse rău cu o menajeră şi o lăsase însărcinată. Mai târziu l-a recunoscut pe băiat ca fiind al lui şi, când fiul său legitim Elarry a fost ucis în Primul Război Mondial, Jack Patrick, cunoscut sub numele de JP, devenise moştenitorul lui Bertie. Margot nu putea vedea Cabana de vânătoare de la fereastra ei, dar era acolo undeva şi JP, actualul lord Deverill, se afla în ea, păstrând toate secretele familiei. Ea ştia că, pentru a cerceta ultimii şaizeci de ani din istoria familiei sale, va trebui să vorbească cu el.

Şi-a despachetat valiza şi şi-a pus hainele deoparte, fredonând cu bucurie „The Power Of Love" de Jennifer Rush, care a fost numărul unu în topuri şi o constantă la fiecare post de radio. Şi-a pus maşina de scris pe birou împreună cu caietele ei, care erau deja pline cu poveştile şi relatările bunicului ei pe care le găsise în articolele din ziare vechi. Incendiul din 1921 fusese larg raportat în presa engleză de atunci. Era o fotografie cu Hubert Deverill, tatăl lui Bertie, care murise în incendiu, şi imagini cu RIC-ul smulgând peste dărâmăturile care mocneau încă. Criminalii nu fuseseră niciodată aduşi în faţa justiţiei. Autorităţile ştiau cine este responsabil, bineînţeles că ştiau. Era vremea Necazurilor. Castelele britanice şi „casele mari", aşa cum erau cunoscute, erau distruse în toată Irlanda de către IRA în lupta lor pentru independenţă. Margot descoperise că două sute şaptezeci şi cinci dintre aceste case frumoase fuseseră arse sau aruncate în aer între anii 1919 şi 1923. Soţii Deverill nu erau singuri, dar asta nu era o consolare. Făptuitorii au fost liberi să-şi continue epurarea de dominaţia britanică fără reţinere.

În timpul căutării prin ziare, Margot găsise un articol despre Celia Deverill, o verişoară, care cumpărase castelul şi îl reconstruise cu mare cheltuială. Fotografia care însoţeşte articolul a dezvăluit o blondă frumoasă într-o haină de blană şi diamante, stând alături de un

soţ oarecum fără bărbie, cu o faţă lungă şi serioasă. Celia, o „tânără strălucitoare" a Londrei anilor 1920, a provocat un scandal când a fugit în Scoţia cu cel mai bun bărbat în ziua nunţii ei. Bunicul lui Margot îi spusese că se vorbea că tatăl Celiei i-ar plăti soţului ei Archie o avere ca să o ia înapoi şi tocmai cu acei bani Celia a reconstruit castelul. Apoi, tocmai când lucrurile mergeau bine pentru Celia şi Archie, tragedia a lovit din nou. Marea Depresiune din 1929 i-a distrus financiar şi Archie s-a spânzurat pe un copac chiar aici, în terenul castelului. Celia a dispărut în Africa de Sud şi a vândut castelul unui italian misterios. Soţia contelui Cesare di Marcantonio s-a dovedit a fi Bridie, servitoarea pe care Bertie o ferease, mama lui JR Margot mângâie cu satisfacţie mormanul de caiete. Abia începuse să sape şi avea deja destule poveşti pentru a umple cea mai mare parte a cărţii. Avea să fie o lectură captivantă.

La cina, în sala de mese, lui Margot i sa oferit o masă rotundă în colţ. De acolo putea vedea întreaga cameră şi era şi foarte impresionant. îşi imagina că trebuie să fi fost sala de mese iniţială în care familia Deverill se bucurase de mesele în familie, servite de lachei în livre roşu şi auriu. Pe tavan erau muluri elaborate din ipsos, candelabre art deco din sticlă mată şi crom şi ferestre înalte ascunse în spatele draperiilor grele de catifea într-o nuanţă bogată de violet. în loc de opere de artă erau panouri enorme de peisaje pictate manual. Efectul a fost uimitor şi Margot, care iubea orice frumos, a fost atrasă de munţii violet strălucitori şi câmpurile verzi vii. Ea şi-a imaginat că acestea trebuie să fi fost comandate chiar de Celia Deverill, pentru că făceau parte din oasele castelului şi nu puteau fi îndepărtate.

Ea comandase un pahar de vin şi tocmai începea să se bucure de el când doamna Walbridge, doamna pe care o văzuse mai devreme în hol, s-a apropiat de masa ei. Şi ea se schimbase, schimbând pantofii ei sensibili de mers şi costumul de tweed cu o fustă albastră şi o bluză de mătase împodobită la gât cu o broşă de aur şi ametist. Părul cărunt îi era măturat de pe faţă şi legat într-un coc moale, iar ochii ei căprui erau vioi şi inteligenţi în spatele ochelarilor, dându-i aerul unei

bătrâne doamne de şcoală. Ea zâmbit lui Margot şi s-a prezentat. „Iartă-mă că mă intru," spuse ea, „dar înţeleg că tu eşti scriitorul rezident aici şi am vrut să-ţi strâng mâna. Cartea ta despre Éva Perón a fost o lectură îngrozitor de bună."

Margot nu s-a opus ca oamenii să vorbească cu ea, de fapt, a salutat-o. Majoritatea oamenilor posedau ceva de interes, chiar dacă trebuia să sapă puţin pentru a-l găsi. Ea oferit bătrânei un scaun şi un pahar de sheny. „Am crescut în Argentina şi aveam vreo cincizeci de ani în anii 1940, când Peróns erau în vârful jocului lor", a spus doamna Walbridge, făcându-se confortabil şi aşteptând cu nerăbdare acel pahar de sherry. La menţionarea Argentinei în anii 1940, Margot şi-a putut pune accentul. Era o inflexiune tăiată, de clasă superioară, a unei rase de anglo-argentini pe moarte, care locuia în Hurlingham, Buenos Aires, şi s-a căsătorit doar în cercul lor restrâns de expat britanici. „Aşa că am experienţă de primă mână cu acea femeie îngrozitoare. Ai fost foarte corectă în cartea ta, echilibrată, aş spune, pentru că deşi pentru britanici era o aventurieră ambiţioasă, pentru argentinieni era o sfântă. Desigur, există un argument pentru ambele părţi, trebuie să recunoaştem asta şi te-ai descurcat bine, m-am gândit.

„Mulţumesc", a răspuns Margot.

„Ţi-aş fi putut spune nişte poveşti blestemate despre ea dacă ne-am fi cunoscut când tu faceai cercetări. Poate că atunci s-ar putea să nu fi fost atât de echilibrat. Ea îi aruncă lui Margot un zâmbet înţelegător. „Păcat, într-adevăr, că nu ne-am întâlnit înainte. La ce lucrezi acum?

„Istoria familiei Deverill".

Ochii doamnei Walbridge s-au luminat. „Ah, de aceea eşti aici. Au o istorie interesantă, nu-i aşa?

„Cu siguranţă că da."

„Multă dramă. De asta ai nevoie într-o carte. Multă dramă, altfel cititorii tăi se plictisesc. Deşi eu nu am fost niciodată foarte parţial faţă de o viaţă dramatică.
Prefer pacea şi liniştea. îmi place ca apele să fie lin.

Chelnerul i-a adus prompt doamnei Walbridge paharul ei de sherry, iar Margot o privi luând o înghiţitură, apoi plescăind buzele de plăcere. Ea a decis să fie îndrăzneaţă. „Sper că nu te superi, dar nu m-am putut abţine să te aud vorbind cu managerul mai devreme. Credeam că pleci în Anglia.

Doamna Walbridge şi-a strâns buzele şi a coborât vocea. 'Nu te înşeli. Cu siguranţă am avut în vedere să plec şi cât mai curând posibil. Am petrecut deja două nopţi aici şi abia am dormit cu ochiul din cauza întâmplărilor ciudate din camera mea. Dar că domnul Dukelow are farmecul diavolului. A reuşit să mă convingă să rămân, sugerându-mă să mă mut într-o altă parte a hotelului. Ea se aplecă în faţă şi şopti. „Nu m-a taxat pentru cele două nopţi anterioare. Nu este bun din partea lui?

„Când spui întâmplări ciudate, te referi la fantome?”

Ea îşi coborî vocea. – Da, Margot.

Margot râse. 'Sunt curios. Ce ai văzut mai exact?

Faţa doamnei Walbridge se încordă. „O bătrână în uniformă, rochie neagră şi şorţ alb, plimbându-se în camera mea.”

‘Curăţenie?[5]

— Ei bine, nu sunt sigură că a făcut multă curăţenie, spuse ea adulmecând. „Mai era praf sub pat dimineaţa.”

— Nu cred că domnul Dukelow te-a crezut.

Doamna Walbridge miji ochii. „Dacă nu m-a crezut, atunci de ce mi-a luat primele două nopţi de pe factura?”

— Pentru că nu vrea să vorbeşti despre asta şi să-i superi pe ceilalţi oaspeţi.

— Poate, a admis doamna Walbridge. „Deşi aş ghici că nu este prima dată când un oaspete se plânge de evenimente ciudate în timpul nopţii.”

— Ei bine, nu mă veţi supăra, doamnă Walbridge, spuse Margot. „Nu cred în fantome”.

Exact când cuvintele i-au scăpat de pe buze, paharul ei de vin s-a răsturnat şi s- a vărsat pe faţa de masă albă.

Doamna Walbridge se albi. – Ai văzut asta? gâfâi ea. O mână i-a tras în gât.

— L-am lovit cu cotul, spuse Margot, luând paharul şi aşezând un şerveţel peste pata purpurie.

„Nu te-am văzut atins-o. Paharul a căzut de unul singur, mi-aş paria viaţa pe el. Ochii bătrânei s-au dat peste cap încet în timp ce îl căuta pe vinovat în aerul din jurul ei. – Este aici, şopti ea întunecată. 'O pot simţi. Aerul s-a răcit. Poti sa-l simţi? Asta fac fantomele. Ei răcesc aerul.

— Într-adevăr, doamnă Walbridge, dacă ar fi fost fantoma menajeră, cu greu ar face mizerie pe care ar fi trebuit să o cureţe. Margot râse nepăsător. „În totalitate vina mea. De obicei neîndemânatic din partea mea! Acum, unde am fost?

Doamna Walbridge a luat o înghiţitură de sherry. – Spuneai doar că nu crezi în fantome!

capitolul 2

Margot nu se aştepta să doarmă prea mult în acea noapte. Episodul cu paharul şi reacţia doamnei Walbridge la el, o puseseră de cap. Nu credea în fantome, dar stingerea luminii şi ascultarea scârţâitului şi gemetele castelului o făceau să se simtă ciudat de teamă. Cu toate acestea, fusese un drum lung şi era obosită. La scurt timp după ce şi-a pus capul pe pernă, perna extrem de confortabilă – doamna de Lisle nu scutise niciun cost – s-a scufundat într-un somn adânc şi fără vise.

Dimineaţa a comandat room service şi şi-a băut cafeaua la birou, citindu-şi notiţele şi dând seama unde trebuia să-şi concentreze cercetarea. Au fost opt lord Deverill: Barton, Egerton, Tarquin, Peregrine, Greville, Hubert, Bertie şi în cele din urmă Jack Patrick, actualul lord Deverill. întrucât erau o familie cu influenţă politică, cel puţin până la Greville, la sfârşitul secolului al XlX-lea, Margot reuşise

să cerceteze primii cinci lorzi destul de amănunţit. Toţi erau personaje pline de culoare şi fabulos de bogaţi, cu secrete întunecate, inclusiv aventurile obişnuite extraconjugale şi copiii nelegitimi favorizaţi de aristocraţie. Barton fusese un tiran, Egerton un bătăuş şi oribil cu soţia sa, iar cel mai rău, Tarquin, fusese crud cu fiul său cu dizabilităţi, care se înecase la cea de-a zecea aniversare în iazul ornamental din curtea castelului. S-a zvonit că tatăl său a închis ochii şi a lăsat să se întâmple, pentru că copilul a făcut ruşine numelui de familie. Soţia lui Tarquin a murit la scurt timp după inima frântă.

Ultimii şaizeci de ani au fost principalul obiectiv al lui Margot acum, de la Hubert Deverill până în zilele noastre. Dar avea să fie o provocare când atât de multe dintre personalităţile de frunte erau încă în viaţă. Erau JP, actualul lord Deverill, şi fosta lui soţie, Alana, care se mutaseră în America după divorţul lor. Se pare că l-a dus la curăţenii de la curţi, lăsându-l fără altă alternativă decât să vândă castelul. Au avut trei copii care aveau peste douăzeci şi treizeci de ani. Margot nu era sigură unde erau. Apoi au fost Celia Deverill şi cel de-al doilea soţ al ei, Boysie Bancroft, care aveau la mijlocul până la sfârşitul anilor optzeci – locuiau la Paris. Şi sora geamănă a lui JP, Martha, şi soţul ei Joshua, care şi-au împărţit timpul între California şi Cork. Dacă Margot dorea informaţii, va trebui să fie smecheroasă. Era puţin probabil ca vreunul dintre aceste personaje să vrea să o ajute.

Spre uşurarea lui Margot, ceaţa se limpezise în timpul nopţii, lăsând un cer albastru clar şi nori albi. Gazonul strălucea cu o stropire de îngheţ. Un fel de animal trecuse peste el în noapte, lăsându-şi urmele şerpuitoare ca dovadă a distracţiei pe care o avusese în timp ce castelul dormea. Margot a decis că va arunca o privire prin oraş. Dacă avea de gând să scrie despre familia Deverill, era important să pună castelul în context. La urma urmei, relaţia dintre familie şi Ballinakelly fusese întotdeauna una incertă. Familia inspirase atât ură, cât şi loialitate în irlandezi; era important să dea o socoteală echilibrată, aşa cum ar spune doamna Walbridge.

încântată să fie în inima lui Deverill, Margot şi-a îmbrăcat haina

roşie aprinsă şi pălăria şi coborî în grabă. Doamna Walbridge era în hol, stând în faţa focului, îmbrăcată într-o haină din păr de cămilă şi o pălărie croşetată, care semăna cu un ceai confortabil. – Bună dimineaţa, spuse Margot veselă.

Ochii mici ai doamnei Walbridge s-au luminat. „Bună dimineaţa, dragă", a răspuns ea. 'Te duci afară?'

— Da, mă îndrept în oraş.

— Şi eu, spuse doamna Walbridge. „Aştept un taxi."

„Poţi să vii cu mine dacă vrei", a oferit Margot. 'Eu am o maşină.'

„Oh, ce amabil. Vizitez un prieten care locuieşte chiar de cealaltă parte a Ballinakelly, lângă mare.

'Ce dragut. Voi putea vedea mai mult peisajul rural. Le voi ruga să-ţi anuleze taxiul."

O clipă mai târziu, doamna Walbridge îşi punea mănuşile şi o urmărea pe Margot în lumina soarelui. – Nu-i aşa că este o zi frumoasă, a ţâşnit ea. „Irlanda este atât de imprevizibilă. într-o zi nu poţi vedea mai departe de nas din cauza ceţii, iar în următoarea e aşa. La fel de albastru ca floarea de colţ.

Margot a deschis uşa lui Volkswagen Beetle, care era la fel de albastru ca cerul de flori de colţ al doamnei Walbridge, şi a urcat înăuntru. Doamna Walbridge a aşteptat cu răbdare în timp ce aduna hârtiile şi reviste, pachetele crocante şi sticlele de cola pe care le lăsase pe scaunul pasagerului şi le-a aruncat în spate. „Gata pentru tine acum, doamnă Walbridge", strigă ea.

Doamna Walbridge s-a urcat ţeapăn în maşină, luând un timp pentru a se instala într-o poziţie confortabilă şi pentru a se lega. – Apropo, mă numesc Dorothy. Poţi să-mi spui Dorothy dacă vrei.

— Mulţumesc, spuse Margot, întorcând cheia. 'Eu voi.'

Tocmai când erau pe cale să pornească, un robin flutura în faţa parbrizului şi coborî pe capota maşinii. „Ei bine, vrei să te uiţi la asta!" a exclamat Margot uimită.

— Oh, asta mi se întâmplă tot timpul, spuse Dorothy degajată. „Am o treabă cu robins. Este extraordinar. întotdeauna încearcă să-mi

atragă atenţia. Nu sunt sigur ce înseamnă, dar par să fie atraşi de mine.

„Sfântul Francisc de Assisi – Sfânta Dorotea”, a spus Margot râzând.

Robin ţâşni mai aproape, apoi se cocoţa pe ştergătorul de parbriz şi ciugulă sticla cu ciocul ei ascuţit. – Vezi? a spus Dorothy oftând. „Parcă ar încerca să-mi spună ceva.”

— Ei bine, nu pot să plec până nu zboară, spuse Margot, dând drumul volanului.

— Haide, micuţule robin, spuse Dorothy, aplecându-se înainte să bată paharul. Robin a părut stins, a privit-o o clipă lungă şi apoi şi-a luat zborul. – Extraordinar, repetă ea clătinând din cap. „Şi numai robinii. Celelalte păsări nu le-ar putea păsa o smochină de mine.

Margot a pus maşina în viteză şi a pornit pe drum.

— Mă întreb, ai vrea să vii cu mine? a întrebat Dorothy, dornică să-i răsplătească lui Margot amabilitatea ei. „Mă duc să-l vizitez pe dragul meu prieten Emer O’Leary. Ea este soacra lui JP Deverill, deşi, de la divorţ, cei doi abia au vorbit. Dar fiind legată de familia despre care scrii, ea ar putea fi de ajutor. Nu stii niciodată. Merită încercat.'

'într-adevăr? Nu crezi că i-ar deranja să vin cu tine, neinvitată?

„Oh, nu, asta nu este Anglia, dragă. Irlandezii sunt foarte ospitalieri. I-ar plăcea să te cunoască, sunt sigur. Un scriitor faimos ca tine.

Margot nu-i venea să creadă norocul ei. Fusese la castel doar o noapte şi avea deja o întâlnire cu cineva apropiat familiei Deverill. Dacă doamna O’Leary era supărată pe ginerele ei, ar putea fi fericită să împărtăşească câteva secrete de familie. În timp ce conducea pe aleile întortocheate, Margot simţi că fericirea se extinde în piept. Ziua nu ar fi putut începe mai pozitiv.

De data aceasta a putut aprecia frumuseţea sălbatică a peisajului. Nu era nicio ceaţă care să ascundă păşunile verzi şi dealurile accidentate, nici o burniţă pe parbriz care să-i strice vederea. Oile păşteau în razele soarelui pe ierburi sălbatice şi pe pădure şi rătăceau

fără griji printre ruinele prăbuşite ale căsuţelor abandonate de mult şi zidurile de piatră uscată. Zmeii roşii se învârteau deasupra, cu aripile lor uriaşe desfăcute, gata să se arunce asupra unei creaturi nebănuitoare care se ocupă de treburile ei în tufişul de dedesubt. Exista un sentiment de dramă în acele dealuri care a atras dragostea lui Margot pentru poveşti. Un simţ al istoriei. De parcă rezonanţa secolelor de conflict ar persista în pământ. Ca şi cum pata ei nu ar putea fi niciodată spălată, indiferent cât de mult ar ploua.

Casa soţilor O'Leary era o casă albă modestă, cu un acoperiş gri-ardezie, amplasată într-un golf adăpostit, cu vedere la mare. Valoarea era în jos, lăsând nisipul umed şi plin de creaturi mici pentru care pescăruşii să se ceartă. Chiar şi în cele mai sumbre luni de iarnă, dealurile verzi catifelate şi stâncile zimţate posedau un farmec gotic. „Ce loc frumos în care să trăieşti", a spus Margot, mai mult pentru sine decât pentru tovarăşul ei. O parte din ea tânjea după o asemenea izolare.

Ea a parcat maşina în faţa casei.

„Emer are o viaţă minunată. Ea a trăit peste tot, ştii. În America şi Argentina – unde am cunoscut-o – şi, în cea mai mare parte a vieţii ei, aici. M-am gândit că atunci când fiica ei s-a mutat în Statele Unite, va merge cu ea, dar soţul ei este irlandez până în măduva lui. Nu cred că şi-ar dori să fie nicăieri decât aici, în Ballinakelly. A luptat pentru independenţă, ştii. Era curajos şi pasionat şi teribil de idealist. Destul de erou romantic. Nu poţi să scoţi acel gen de patriotism dintr-un om ca Jack O'Leary şi să-l aşezi în cealaltă parte a lumii şi să te aştepţi să prospere. Inima lui avea să se ofilească. Ar muri de dor de casă. Dorothy făcu o pauză şi oftă gânditoare. „Acum este bătrân, aproape nouăzeci de ani, dar încă mai are un aer de mister despre el, vei vedea."

Margot bănuia că Dorothy era puţin îndrăgostită de Jack O'Leary.

A urmat-o până la uşa din faţă şi a privit-o bătând puternic. O clipă mai târziu s-a auzit un sunet târâit în spate şi apoi s-a deschis. O femeie în vârstă, cu părul cenuşiu scurt şi o faţă blândă, se uită de la

Dorothy la Margot şi îşi ridică surprinsă sprâncenele. – Mi-am adus noul meu prieten să te întâlnească, Emer, spuse Dorothy. „Margot Hart este scriitoarea rezidentă la castel. E faimoasă."

Margot întinse mâna şi zâmbi timidă. „N-aş merge atât de departe încât să spun că sunt celebru..."

— Oh, dar tu eşti, Margot. Ar trebui să ştiu, ţi-am citit cartea, a întrerupt Dorothy râzând. „Este şi o scriitoare foarte bună. Sunt un fan!'

Emer îi strânse mâna lui Margot. – Cu plăcere, spuse ea, zâmbind amuzată de entuziasmul lui Dorothy. Ea deschise larg uşa şi se dădu deoparte pentru a le lăsa să treacă. „Orice prieten de-al lui Dorothy este un prieten de-al meu."

Cei trei au intrat în sufragerie. Lumina strălucitoare a soarelui trecea prin ferestre şi un foc trosni ospitalier în grătar. Dorothy nu a aşteptat să i se ofere un loc, dar s-a lăsat pe unul dintre scaunele comode oftând, ca acasă. Şi-a netezit fusta şi a zâmbit cu satisfacţie. „Ce miros delicios", a exclamat ea.

„Am copt", a răspuns Emer. „Nepotul meu vine azi la prânz şi îi place plăcinta mea cu mere. Are aproape treizeci de ani, dar vrea să-i gătesc lucrurile preferate de parcă ar fi încă un băiat. Acum, vrei o ceaşcă de ceai?

— Ar fi minunat, spuse Dorothy.

„Pot să te ajut?" a întrebat Margot.

„Dacă nu te superi, poţi să-mi aduci tava", a spus Emer.

— Acum sunt jos, voi rămâne jos, spuse Dorothy hotărâtă. „Este minunat aici, lângă foc. Pur si simplu adorabil.'

Margot o urmă pe doamna O'Leary în bucătărie. Era o cameră luminoasă, drăguţă, cu podea de pin, uzată în locurile care susţinuseră cel mai mult trafic. O comodă antică din lemn era lipită de peretele din spate, în faţa ei o masă lungă din trapeză, încărcată cu ziare. Un coş de rufe din răchită fusese lăsat pe un scaun, plin de haine care aşteptau să fie călcate. „Scuzaţi mizeria, nu ma aşteptam
la companie. Sau, mai degrabă, nu mă aşteptam la o companie celebră.

Emer îşi arcui o sprânceană şi Margot bănui că era mai puţin impresionată decât Dorothy.

„Dorothy mi-a spus că te-ai întâlnit în Argentina”, a spus ea.

„Am făcut-o, cu mulţi eoni în urmă. Este o prietenă dragă de ani de zile. Emer se mişcă fără grabă prin bucătărie, deschizând dulapuri, dând jos ceştile şi farfuriile de porţelan şi aranjandu-le ordonat pe o tavă. Ea a turnat lapte într-un ulcior şi a asamblat biscuiţi în semicerc pe o farfurie. Era elegantă, dar fără pretenţii, într-o pereche de pantaloni, cămaşă florală şi cardigan lung. Margot şi-a imaginat-o ca pe o femeie tânără. Probabil că nu a fost niciodată o mare frumuseţe, dar poseda o anumită seninătate care îi impregna chipul cu farmec. Ochii ei erau într-o nuanţă delicată de albastru, expresia din ei amabilă cu o sclipire de umor. Simţea că Emer era o femeie răbdătoare şi inteligentă, ceea ce probabil era exact de ce avea nevoie un bărbat pasionat ca Jack O’Leary.

„Aşa că spune-mi, Margot, ce scrii acolo sus, la castel?” a întrebat Emer, stând lângă aragaz în timp ce fierbătorul fierbea.

Margot s-a pregătit pentru reacţia lui Emer. – O istorie a familiei Deverill, răspunse ea, apoi îşi ţinu respiraţia.

Emer nu a ratat nicio bătaie. – Presupun că este suficient pentru o carte, spuse ea, mijind ochii reflectoriz.

— Mă întorc imediat la Barton Deverill.

— Şi până unde? Emer a privit-o fix şi Margot a simţit suspiciunea din spatele zâmbetului ei.

„Probabil că o voi duce până la al Doilea Război Mondial”, a minţit Margot şi apoi a regretat. Avea toată intenţia să o aducă până în ziua de azi şi şi-a dorit să fi fost sinceră în privinţa asta.

— Ar fi prudent.

„Bunicul meu era anglo-irlandez şi vâna cu familia Deverill pe vremea aceea. Şi-a amintit de ele cu drag.

Această informaţie a difuzat imediat orice stângăciune. Doamna O’Leary dădu din cap şi suspiciunea ei se evaporă în spatele unui zâmbet uşurat. – Ei bine, asta face diferenţa, spuse ea bucuroasă. „Eşti

prieten, nu dușman.”

Margot părea îngrozită și își puse o mână pe inimă. – Absolut nu dușman, doamnă O’Leary. Sunt un mare fan al familiei și al castelului, mai ales. Este cu adevărat istoria castelului pe care mă interesează să o scriu.”

„A fost casa fiicei mele timp de șaptesprezece ani și casa copiilor ei. Le-a frânt inimile când JP l-a vândut. Dar asta e viața. Nu putem avea întotdeauna ceea ce ne dorim și trebuie să ne descurcăm. La urma urmei, sunt doar cărămizi și mortar. Adevărul este că acasă este dragostea. Și nu a mai rămas multă dragoste acolo. Aceasta este adevărata tragedie.

— îmi pare rău să aud asta, spuse Margot, curioasă să afle mai multe.

— De ce nu duci tava sărmanei Dorothy. Se va întreba ce facem aici în timp ce ea stă singură acolo.

Margot a făcut ce i s-a spus. Emer O’Leary era o femeie sinceră, practică și totuși tonul ei era blând și înțelept. Margot credea că, dacă ea și ginerele ei, JP Deverill, nu vorbeau, era pentru că nu voia să vorbească cu ea, nu invers. Margot nu și-a închipuit că Emer este o femeie care să poarte ranchiună.

A pus tava jos pe masă în fața focului. O clipă mai târziu, Emer a intrat cu ceainic. – Spune-mi, Dorothy, ai dormit bine noaptea trecută? Ai mai văzut fantoma aceea?

— Am dormit ca un copil, Emer. Domnul Dukelow, managerul, a fost destul de amabil să mă mute într-o altă cameră.

— E foarte bine din partea lui. Emer îi dădu o ceașcă de ceai.

„Oh, ce drăguț!” Dorothy oftă de plăcere. „Domnul Dukelow mi-a luat primele două nopți de pe factură”, a adăugat ea cu un zâmbet încântat. „îmi place asta.”

Emer turnă ceaiul în ceașca lui Margot, apoi turnă unul pentru ea și se așeză într-un fotoliu lângă foc. „Aș spune că domnul Dukelow nu vrea să răspândești povești cu fantome. Dacă oamenii află că locul este bântuit, s-ar putea să înceteze cu totul să vină.

— Asta am spus, aprobă Margot. „Deşi aş fi crezut că oamenii ar fi mai probabil să vină. Fantomele fac furori, ştii. Am un prieten la Londra care este medium. Nu sunt pe deplin sigur că el comunică cu adevărat cu morţii, dar este o afacere mare.

— Aş vrea ca morţii să rămână morţi, spuse Dorothy adulmecând. „Cu siguranţă nu vreau apariţii ciudate în dormitorul meu, dacă nu te superi. Dacă aş fi ştiut că hotelul este plin de ei, aş fi ales altul.

— Te-am invitat să stai aici, spuse Emer.

„Jack nu-i plac vizitatorii. Deşi spune că nu îl deranjează, ştiu că o face. Şi îmi place să fiu independent şi să nu fiu o povară pentru nimeni.

„Va fi aici în curând. A ieşit să scoată câinele la plimbare.

— De aceea va trăi până la o sută, spuse Dorothy. „Secretul longevităţii este să faci multă mişcare."

— Şi noroc, a adăugat Emer. „Dar norocul se termină în cele din urmă."

Cei trei au stat de vorbă în atmosfera confortabilă, soporică a micuţei camere de zi. Focul din fontă radia căldură, în timp ce bucăţi de praf dansau ca nişte licurici în razele de lumină care se revărsau prin geamurile ferestrelor. Margot şi-a terminat ceaiul şi a mâncat câţiva biscuiţi şi i-a ascultat pe Dorothy şi Emer amintindu-şi despre Argentina. Ochii ei s-au abătut spre fotografiile aşezate pe mesele laterale în rame. Oameni atrăgători, fericiţi, zâmbind pentru cameră. Tânjea să întrebe cine sunt, dar nu a vrut să arate de parcă ar fi curioasă sau că-şi cercetează cartea.

Un timp mai târziu, uşa de la intrare s-a deschis şi o rafală de aer rece a intrat în sufragerie din hol. Un câine a intrat gâfâind în cameră. – Sper că nu eşti un câine ud, spuse Emer cu reproş. Fie că era ud sau nu, bătrânul a adulmecat oaspeţii, apoi s-a întors cu spatele şi a ieşit la trap în hol să se alăture stăpânului său. O clipă mai târziu a apărut Jack O'Leary. Nu era un om mare, dar carisma lui era puternică şi umplea camera. Dintr-o dată s-a părut prea mic pentru ei patru.

— Bună, Dorothy, spuse el, recunoscându-l pe prietenul soţiei sale cu un semn din cap, de parcă ar fi văzut-o în fiecare zi şi n-ar fi trebuit să se deranjeze cu plăcere. Dorothy ridică privirea spre el, o expresie de încântare şi încântare aprinzându-i un mic foc în ochi. Apoi se întoarse către Margot. Se ridică şi întinse mâna. – Mă bucur să vă cunosc, domnule O'Leary, spuse ea.

— Ea este Margot Hart, prietena lui Dorothy, îi spuse Emer. „Ea este scriitoarea în rezidenţă la castel. Imaginează-ţi că, Jack, au un scriitor în rezidenţă acum!

„Este grozav", spuse Jack în brogue irlandeză, care i-a adus în minte lui Margot vânturi care zvâcneau stânci şi valuri sălbatice care se loveau de stânci.

Dorothy avusese dreptate, omul acesta făcea parte din Irlanda la fel de mult ca un trifoi.

Jack O'Leary ar fi putut avea aproape nouăzeci de ani, dar Margot îşi dădea seama că a fost cândva un bărbat extraordinar de frumos. Părul îi era cărunt, faţa lui la fel de slăbită ca cea a unui bătrân pescar care şi-a petrecut viaţa în elemente, dar ochii lui erau de culoarea sticlei de un albastru adânc, de nepătruns şi plini de secrete. Margot a simţit că a trăit multe vieţi şi a suferit. Pielea lui a trădat o viaţă întreagă de turbulenţe în sutele de linii sculptate în ea. Cel mai mult spunea despre pierdere.

„Şi ce scrii?" a întrebat el.

— O istorie a familiei Deverill, răspunse ea, ţinându-i privirea şi observând-o intensificându-se cu interes.

„Eşti acum", gândi el şi un mic zâmbet îi curbea buzele. „Ei bine, este mai mult decât suficient pentru a umple o carte. Într-adevăr, aş spune că ai putea scrie o trilogie.

Margot simţi că, dintr-un anumit motiv, ideea unei cărţi despre familia Deverill îl amuza. „Trebuie să vorbesc cu oameni ca tine, care i-au cunoscut la începutul acestui secol", a adăugat ea. A meritat o şansă.

Jack chicoti. „Da, le cunoşteam destul de bine şi mi s-au ars

degetele în acest proces. Acum că familiile noastre sunt legate între ele, la bine şi la rău, nu voi vorbi nimănui despre familia Deverill. Dar sunt cei care vor. Trebuie doar să întrebi în jur. Există o mulţime care ar arunca lumină asupra acelor locuri întunecate şi secrete.

„Fiica noastră a fost căsătorită cu JP Deverill", a spus Emer. Ea oftă cu regret. „Ne-a părut un meci bun. Dar oamenii se schimbă în timp şi adesea nu se schimbă împreună sau în acelaşi mod. Se depărtează."

— Dar ai trei nepoţi drăguţi din acea căsnicie, interveni Dorothy, care a simţit o greutate care pătrunde în cameră şi a decis să o ridice. – Şi Colm locuieşte chiar aici, în Ballinakelly. Cât de plăcut să-l vezi atât de des."

„Da, suntem foarte norocoşi, cu siguranţă." Emer a zâmbit. Se întoarse spre Margot. „Nepotul nostru este un veterinar la fel ca Jack, Margot. Suntem norocoşi că a ales să rămână în Irlanda. Surorile lui şi-au urmat mama în
America. Dar Colm este ca bunicul lui. Rădăcinile lui sunt înfipte adânc în solul irlandez. Nu o va părăsi."

Jack intră în bucătărie, bătrânul său loial tropând cu nerăbdare după el. Margot trase aer în piept şi simţi că întreg corpul ei se relaxează. Era ca şi cum Jack şi-ar fi luat energia apăsătoare cu el, redând camera de zi în confortul ei original. Dar, oricât de mult a ascultat Margot conversaţia celor două femei, atenţia ei îl urmărise şi pe Jack. Era atrasă de acea carismă întunecată, simţind o poveste acolo dacă ar fi putut să-l determine să o spună.

În cele din urmă, Dorothy se ridică în picioare şi declară că îi ocupase destul din timpul lui Emer. – Plec mâine, spuse ea. – Dar mă voi întoarce în curând. Se întoarse spre Margot. „Când a murit soţul meu, am decis să mă tratez şi să vin la Ballinakelly de câte ori voiam. Trebuie să faci toate lucrurile pe care vrei să le faci, în timpul care ţi se oferă şi nimeni nu ştie cât va dura. Aşa că mă voi întoarce foarte curând. Aştept deja cu nerăbdare."

Emer le arătă spre uşă. Şi-a îmbrăţişat prietena cu afecţiune şi i-a strâns mâna lui Margot. „A fost foarte plăcut să te cunosc", a spus ea.

„Sper să vă bucuraţi de castel. Sunt sigur că de Lisle au făcut o treabă bună în restaurarea lui.

„Este cu siguranţă luxos”, a răspuns Margot.

Emer dădu din cap trist. „A fost luxos când JP l-a moştenit.” Ea oftă. „Problema este că un măr nu cade foarte departe de copac.”

Margot nu era sigură ce voia să spună prin asta, dar dădu din cap de parcă ar fi făcut-o. – Îţi mulţumesc că m-ai primit în casa ta, spuse ea, apoi păşi în frig şi se îndreptă cu viteză spre maşină. Dorothy a zăbovit, schimbând câteva cuvinte cu Emer. În cele din urmă, se urcă lângă Margot şi coborî fereastra să facă semn cu mâna.

Maşina a pornit pe banda îngustă. Margot nu se aştepta ca cineva să vină pe cealaltă direcţie, căci drumul se termina la casa familiei O’Leary, aşa că şi-a lăsat concentrarea să scape. Mintea ei se îndreptă spre Jack O’Leary, întrebându-se unde dispăruse şi de ce nu păruse să-şi ia rămas bun. Nu reuşi să încetinească când se apropia de cot. Dintr-o dată, un Land Rover plin de noroi a răcnit după colţ, clar că nu se aşteaptă să vină nimeni nici în sens invers. Dorothy scoase un strigăt de panică. Margot trânti frâna. Şoferul Land Rover-ului a derapat până la oprire. Au ratat să se ciocnească de doar câţiva metri.

„Doamne!”, a exclamat Margot. – Eşti bine, Dorothy?

— încă sunt în viaţă, răspunse Dorothy tremurândă. „Dar cred că mi-am sărit din piele.”

Cei doi şoferi au intrat în impas, niciunul nu dorind să cedeze celuilalt. Dar Margot şi-a dat seama curând că Land Rover-ul cu greu putea întoarce înapoi într-un colţ orb fără a pune în pericol un vehicul care se apropie. Cu un oftat de iritare, ea hotărî că ea va trebui să fie cea care să se mişte. Fără tragere de inimă, şi- a dat maşina înapoi într-o mică zonă şi a aşteptat ca Land Rover-ul să treacă. în timp ce făcea asta, se trezi privind prosteşte la bărbatul surprinzător de frumos de pe scaunul şoferului, care ridica mâna în semn de recunoştinţă şi îi zâmbeşte fără nici cea mai mică urmă de enervare. El a condus încet, având grijă să nu-i zgârie maşina, iar nerăbdarea lui Margot s-a evaporat în apelul dezarmant al zâmbetului său. Fără

îndoială că se întreba cine era ea şi de ce era acolo. Apoi a recunoscut-o pe Dorothy şi zâmbetul i s-a lărgit. îşi scoase şapca şi Margot observă părul întunecat care se ondula sub ea.

— Ăsta-i Colm, spuse Dorothy, privind Land Rover-ul trecând. „Nepotul lui Emer şi Jack. El este veterinarul local? Seamănă atât de mult cu bunicul lui. Margot se întoarse cu maşina pe bandă. – Iată, prima ta vedere a unui Deverill. O să-mi pară rău să plec mâine. Sunt curios să ştiu cum te descurci. Poate că trebuie să mă suni şi să mă ţii la curent cu progresul tău.

— Câţi ani crezi că are? întrebă Margot, injectată brusc de entuziasm.

„Pot să-ţi spun exact. Aisling trebuie să aibă treizeci şi unu, ceea ce îi face pe Colm douăzeci şi nouă şi pe sora lui mai mică Cara douăzeci şi şapte de ani.

„Şi el este veterinarul local", gândi ea.

— Da, dar într-o zi va moşteni titlul. Din păcate, nu va avea un castel de moştenit. Mă îndoiesc că va folosi titlul. Sună puţin prostesc să fii lordul Deverill, veterinarul!

'El este căsătorit?'

— Nu încă. Dorothy îi aruncă o privire. – Destul de privitor, nu-i aşa?

— Foarte, a râs Margot. „Dar nu caut şi nu amestec afacerile cu plăcerea", a adăugat ea, pentru că Dorothy zâmbea în linişte pentru sine.

— îmi voi aminti că ai spus asta, mormăi ea.

Margot râse. – Vrei nişte prânz?

— Ce idee splendidă, a răspuns Dorothy. „Cunosc locul perfect. Se numeşte O'Donovan's şi fac cea mai bună tocană irlandeză."

i

r

Jack O'Leary stătea la fereastra dormitorului său şi privea spre mare. Se gândi la ea atunci şi ceva trase în locul tandru din inima

lui în care ea încă locuia. A pus o mână acolo, dar nu a făcut nimic pentru a atenua durerea constantă a pierderii. Era ceva în vederea acelui orizont îndepărtat – linia înceţoşată unde marea se întâlneşte cu cerul – care o aducea înapoi la el, de parcă ar fi fost acolo, în acel loc dintre pământ şi Rai. De parcă nu ar fi plecat, ci l-ar fi aşteptat aşa cum a aşteptat în viaţă. S-a uitat şi în timp ce se uita doi ochi cenuşii se uitau înapoi la el. îşi întinse larg degetele pe geamul ferestrei. O iubise pe Kitty Deverill toată viaţa şi acum ea dispăruse. îşi lipi fruntea de sticlă şi închise ochii. Era plecată şi de data aceasta nu se mai întoarce niciodată.

Kitty

Oh Jack!

Te văd căutându-mă la fereastră. Aceştia nu sunt ochii tăi care se uită înapoi la tine în reflex, ci ai mei. nu te-am părăsit. Nu te voi lăsa. Dacă ai putea înţelege că moartea este pur şi simplu o trecere dintr-o dimensiune în alta. O schimbare, asta e tot. încă sunt eu, Kitty Deverill, şi te iubesc aşa cum am făcut-o întotdeauna.

Te văd, Jack, când îţi plimbi câinele pe dealuri. Când zăboviţi la Inelul Zânelor, sus, pe stâncile cu vedere la mare, unde rămăşiţele mele muritoare sunt împrăştiate. Cât de des ne găsim acolo, în locul care era al nostru şi numai al nostru. îţi aminteşti cum, în copilărie, ne jucam printre acele pietre uriaşe? Cum ne sărutam, în adolescenţă, în umbra lor. Cum, ca adulţi, ne-am certat şi ne-am luptat şi am făcut dragoste, ascunşi de acei megaliţi, paznicii secretelor noastre. Ei ne păstrează secretele pe loc.

îţi aminteşti cum am jurat că vom fi adevăraţi, că nu vom iubi niciodată pe altul? îţi aminteşti promisiunile noastre? Făgăduinţele a doi proşti, orbiţi de iubire.

Totul era împotriva noastră, nu-i aşa, iubitul meu, de parcă am fi

blestemat să nu ne trăim niciodată visele. Nu am cerut mare lucru. Doar că am putea fi împreună, liberi să iubim deschis, să ne împărtăşim bucuria lumii. Dar în acele zile eram pe malurile opuse ale fiecărui râu. Tu erai catolic, eu eram protestant; tu erai irlandez, eu eram anglo-irlandez; tu ai fost sărac, eu am fost bogat; tu ai fost un O'Leary şi eu un Deverill. Cu toate acestea, dragostea nu cunoaşte graniţe. Numai fiinţele umane, cu mintea lor îngustă şi prejudecăţile, nu reuşesc să realizeze că suntem cu toţii la fel. Că avem aceleaşi inimi pline de dor, de orice parte a râului am fi.

îţi aminteşti secretele pe care le-am păstrat? Notele pe care le-am strecurat în zidul de piatră al grădinii de legume de sus la castel au fost doar începutul anilor şi al anilor de înşelăciune. Ne-am regăsit de nenumărate ori când nu ar fi trebuit. A noastră a fost o pasiune care a devenit ceva ce nici eu, nici tu nu am putut controla. O pasiune pe care nicio mână pământească nu ar putea-o potoli, nici măcar mâinile pe care le ţinem în faţa lui Dumnezeu, când ne-am jurat să iubim şi să preţuim. Şi împreună am luptat pentru libertate. Mi-ai dat curaj. îmi amintesc cu mândrie de momentele în care transportam arme de la o casă la alta pentru că Tans nu s-ar fi gândit niciodată că eu, un Deverill, mă voi alătura irlandezii în lupta lor pentru independenţă. Dar am făcut-o. Am luptat pentru ceea ce am crezut. Cu tine. Am crezut împreună în asta.

îţi aminteşti când mi-ai cerut să plec cu tine şi să încep o nouă viaţă în America? Dar nu am putut. Nu puteam părăsi casa mea. Iubita mea casă. Nu puteam pleca din Irlanda. Şi te-am pierdut, Jack. Vezi tu, nu eşti singurul care adăposteşte regrete.

Simt regretul tău, dar ai ajuns la asta prea târziu, după ce am fost plecat. Cât am fost în viaţă, legăturile tale cu familia ta au fost prea puternice. Am fost amândoi nefericiţi. Dacă am fi găsit fericirea împreună, ar fi fost construită pe nefericirea celor care ne-au iubit. Mă bucur că nu sunt responsabil pentru asta. Când voi merge mai departe, ceea ce sper să o voi face până la urmă, voi

merge cu inima lipsită de vinovăţie. Păcatul meu nu a fost să te iubesc, Jack – nu există păcat în a te iubi. Păcatul meu este în mândria pământească şi răzbunarea. Ştiu asta, dar ţine-te încă de ei.

Cinci ani am fost mort şi cinci ani m-ai plâns. Totuşi, timpul nu are sens unde mă aflu. Sunt în mijloc, tot eu, dar la fel de transparent ca vaporii. Sunt foarte puţini, ca mine şi bunica mea Adeline, care au capacitatea de a vedea vibraţiile fine ale spiritului. Te văd că mă plângi, Jack, şi totuşi nu mă vezi, atât de aproape încât aş fi fost făcut din materie, încât mi-aş putea apăsa uşor buzele de ale tale într-un sărut. Dacă ai şti cum dragostea ne leagă unul de celălalt. Cum vom fi conectaţi pentru totdeauna, pentru eternitate. Sunt cu tine, Jack, şi voi fi mereu.

jg

Totuşi, nu sunt singur în mijloc. Sunt unii, ca mine, care nu pot merge mai departe, fie pentru că nu îşi doresc, fie pentru că nu îşi dau seama că pot. Doamna Carbery nu îşi dă seama că este moartă. Ea era servitoarea care lucra la castel când eram copil. Obişnuia să stea într-o cămăruţă de la etaj şi să coase. Ea a făcut toate rochiile mele din copilărie şi ale celor două surori ale mele, Victoria şi Elspeth. Desigur, nu locuiam la castel în acele vremuri. Acolo locuiau bunicii mei Hubert şi Adeline, iar eu am locuit cu tatăl meu Bertie şi mama Maud în Cabana de vânătoare de lângă râu. Dar mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului la castel pentru că îmi doream să fiu cu bunica mea Adeline, pe care o iubeam mult mai mult decât pe mama mea. În micul atelier de la primul etaj, doamna Carbery obişnuia să-şi împartă biscuiţii cu mine şi cu Bridie Doyle, fiica bucătarului, care era prietena mea. Ne ascundeam acolo în timp ce guvernanta mea mă căuta sus şi jos, iar ea ne spunea poveşti în timp ce ne jucam cu panglica şi dantelă. Avea o imaginaţie sălbatică, plină de spiriduşi şi zâne şi ţesea poveşti minunate în timp ce ne coasea rochiile.

Doamna Carbery a murit imediat după încheierea războiului civil.

îmi amintesc bine pentru că fiul ei a fost ucis în ultimele zile ale acelui război teribil care l-a văzut pe fratele să se confrunte cu fratele, iar ea a fost nemaipomenita de durere. Au fost îngropaţi unul lângă altul în cimitirul Bisericii Tuturor Sfinţilor din Ballinakelly şi am făcut o coroană de maci şi margarete sălbatice şi i-am aşezat-o la piatra funerară. Fiind intuitiv, am văzut spirite toată viaţa, dar nu am văzut-o niciodată pe doamna Carbery. Acum, că locuiesc în mijlocul, îmi dau seama că ea a fost întotdeauna aici, un suflet pierdut şi singuratic, îşi desfăşoară munca de parcă ar mai trăi. Un suflet care, dintr-un motiv oarecare, nu şi-a găsit niciodată drumul spre lumină, sau nu a avut încredere în ea când a văzut-o, crezând că poate că e diavolul, jucându-i feste. Blocată în mijloc, ea este nedumerită de oamenii ciudaţi care ocupă camerele şi se plâng amarnic de ei.

Vreau să o încurajez să meargă mai departe, pentru că nu este aici de la alegere. Vreau să se reîntâlnească cu fiul pe care l-a iubit şi l-a pierdut. Dar trebuie să calc cu grijă. La urma urmei, cum se poate spune unei persoane că ea este moartă, când ea crede că este foarte vie?

De-a lungul celor cinci ani în care am fost moartă, am văzut-o rătăcind prin castel, speriandu-i pe cei suficient de nefericiţi să o vadă, fără să ştie că sperie pe cineva. Nu are încredere în mine şi face tot posibilul să mă evite. Eu, pe de altă parte, sunt conştient de fiecare impact pe care îl am asupra lumii celor vii. Este uimitor cât de mulţi oameni îmi resping bântuielile cu o explicaţie pământească. Au dat-o la vânt, la zgomotele naturale ale unui vechi castel, iar cei care vor să fie bântuiţi găsesc dovezi acolo unde nu există. Mă distrează şi am nevoie de distracţie pentru că nu există puţine lucruri care să mă distreze aici. M-am plictisit chiar puţin de propria mea răutate. Este prea uşor să arunci o vază, să zdrănneşti o clanţă sau să diminuezi luminile şi ce rost are să faci hotelul să se închidă dacă nu există niciun Deverill care să aştepte în aripi cu mijloacele pentru a-l cumpăra?

Şi apoi soseşte o tânără care îmi stârneşte curiozitatea. Intenţionează să scrie o carte despre familia mea. Ea susţine că nu

crede în fantome, dar i-am simţit frica când i-am răsturnat paharul de vin la cină. Voi fi cu ochii pe ea. Universul funcţionează în moduri misterioase şi intuiesc că nu este nicio coincidenţă în venirea ei.

capitolul 3

A doua zi dimineaţă, Margot stătea la uşa din faţă a Lovii de vânătoare şi aşteptă. Nu-i plăcea casa. Era auster şi fără farmec, cu frontoane ascuţite care înjunghiau cerul şi ferestre întunecate care sclipeau ca nişte ochi răi într-o faţă cenuşie şi tare. Nici energia nu era potrivită, se gândi ea, amintindu-şi de prietenul ei mediu, Dan Chambers, pentru că acesta era exact genul de lucru pe care îl spunea.

În cele din urmă, uşa a fost desfăcută şi chipul unei femei se uită prin crăpătură. Se uită la Margot cu ochi suspicioşi, albaştri. – Bună dimineaţa, spuse Margot, oferindu-i femeii cel mai dulce zâmbet al ei. „Am venit să-l chem pe lordul Deverill.” Ea a constatat că, dacă emana încredere, oamenii îşi asumau de obicei încredere în ea. „Nu mă aşteaptă. Sunt scriitorul în rezidenţă la hotel, iar bunicul meu a fost un bun prieten al familiei.

Menajera a privit-o în sus şi în jos, nesigură dacă să o invite sau nu înăuntru. Hotărând, în cele din urmă, că precauţia era cea mai mare parte a curajului, ea ia îndrumat lui Margot să aştepte până se duce să vorbească cu domnia sa. Uşa era închisă şi Margot rămase tremurând în prag. Măcar era soare, gândi ea. Ea şi-a tras mai strâns haina şi a ridicat gulerul. Poate că era uscat, dar bătea un vânt amar în largul mării.

I s-a părut mult timp până când femeia a reapărut şi a deschis uşa. „Vă rog să intraţi”, a spus ea într-o brogue irlandeză blândă. Purta o fustă lungă neagră şi o bluză albă, iar părul ei gri ca porumbel era legat într-un coc moale, lăsând câteva şuviţe libere să plutească în jurul feţei ei late şi solemne. – Lordul Deverill te va vedea, spuse ea.

Margot a fost surprinsă şi s-a simţit mai mult decât puţin triumfătoare. Aşteaptă cu nerăbdare să-i spună domnului Dukelow că lordul Deverill nu fusese izolat cu ea. De fapt, el o invitase înăuntru fără ezitare. Menajera ia luat haina si palaria si le-a atarnat într-un dulap. Margot şi-a netezit părul, uitându-se la ea în oglinda pătată care atârna pe peretele deasupra unei mese de consolă veche şi prăfuită. Obrajii îi erau roz de frig, ochii verzi străluceau. Şi-a lins buzele din lipsă de luciu. Casa avea un miros înfundat, de parcă ferestrele nu s-ar fi deschis de foarte mult timp şi o senzaţie de gol care dădea o impresie puternică de singurătate. – Vino cu mine, spuse menajera, iar Margot o urmă pe hol şi pe coridorul slab luminat. Târâitul papucilor ei era singurul sunet de lângă ticăitul dezolant al unui ceas bunic.

Lordul Deverill stătea lângă fereastră, privind afară, când Margot a fost introdusă în bibliotecă. Purta o jachetă şi pantaloni de tweed ponosit şi nu se întoarse până când menajera nu o anunţa. Când a făcut-o, în cele din urmă, Margot a observat că faţa lui roşie se ciocni îngrozitor de părul lui subţire, de culoarea ruginii. Trebuie să fi avut vreo şaizeci de ani, dar ar fi putut fi mai în vârstă. Avea aspectul mototolit, dezordonat al cuiva care nu mai este conştient de cât de neîngrijit arată sau cât de neputincios. Margot i-a părut milă pentru el, la fel şi pentru un câine neglijat şi şi-a înăbuşit o amintire urâtă care a apărut pe neaşteptate. Mai văzuse această neglijenţă jalnică. – Nu l-am cunoscut niciodată pe bunicul tău, spuse el, mişcându-se nesigur prin cameră pentru a-i strânge mâna. „Dar este plăcut să cunosc un prieten al familiei.”

„Mă bucur şi eu să te cunosc”, a spus ea, strângându-i mâna, care era caldă şi puţin umedă. „Bunicul mi-a spus atât de multe despre familia ta.”

„Nu e deloc rău, sper.” În ochii lui era o defensivă care sugera că era obişnuit ca oamenii să gândească rău despre el.

Margot zâmbi amabil. – Dimpotrivă, lordul Deverill. Era un admirator.[5] Lordul Deverill părea uşurat să audă asta. „Stai jos. Doamna B vă va face o ceaşcă de ceai.” În timp ce Margot se aşeza pe

o canapea din piele uzată, JP i-a cerut menajerei să le aducă ceai.
„Dacă există vreunul din tortul ăla de portar, o să luăm şi noi din asta”, a adăugat el.

— Foarte bine, domnule, răspunse doamna B, coborând pe coridor într-un ritm lent şi impunător. Margot nu şi-a imaginat că cineva sau ceva se mişcă foarte repede pe aici, nici măcar timpul.

JP gemu în timp ce se lăsă în fotoliul de lângă foc, apoi se târâi până când găsi o poziţie confortabilă. Margot observă o carte şi o pereche de ochelari de citit pe masă lângă el, împreună cu un pachet de biscuiţi cu brânză Cheddars Jacob şi ţigări Marlboro. – Acum au un scriitor în rezidenţă la castel, nu-i aşa? a spus el.

— Ăsta sunt eu, răspunse ea ciripit, dar amărăciunea din tonul lui nu trecuse neobservată.

întinse mâna după pachetul de ţigări. „Fumezi?” a întrebat el, lovind-o de deget.

„Nu, nu,” a răspuns ea.

— Obiceiul urât, spuse el oftând, scoţând unul. „Unul dintre multele lucruri la care ar trebui să renunţ.”

„Scriu o istorie a familiei Deverill”, a spus ea, conştientă că, cu cât i-a spus mai devreme, cu atât mai bine. S-ar putea supăra dacă ea ar aştepta până când îi va fi băut ceaiul şi îi va mânca prăjitura.

îşi ţinea ţigara între buzele uscate şi strânse bricheta cu o mână tremurândă. Capătul strălucea stacojiu în timp ce a tras în aer cu câteva suge scurte. în tot acest timp, Margot a aşteptat să răspundă. îşi mijii ochii şi scoase un nor de fum. „Atunci eşti în locul potrivit”, a spus el.

„Am fost fascinat de strămoşii tăi încă de când bunicul a început să-mi spună poveşti despre necazurile lor.”

„Sunt sigur că sunt exagerate.”

'Poate. Pentru bunicul, Deverill erau mai mari decât viaţa, aşa că este posibil să-şi fi înfrumuseţat poveştile pentru a spori legenda. îi cred, totuşi.” Ea îi aruncă cel mai învingător zâmbet al ei.

„De aceea ai venit să mă vezi, pentru că ai nevoie de ajutorul meu?”

El a ridicat din umeri. „Nu sunt mulţi dintre noi în aceste zile. Cândva eram un număr mare. O familie grozavă cu o casă grozavă şi o istorie grozavă. Puţin grozav despre noi acum.” Oftă resemnat. 'Fiecare va avea şansa sa.'

„Aş prefera să-l aud din gura calului, ca să spun aşa, decât să intervievez oameni vag conectaţi, care nu pot decât să-mi dea bârfe. Vreau ca aceasta să fie o istorie autentică a uneia dintre cele mai mari familii din Irlanda.

— Ridicarea şi coborârea, spuse el posomorât.

„Dacă vorbeşti despre castel, aş spune că se ridică şi se coboară şi se ridică din nou.”

„Vorbesc despre noi doi. Castelul şi familia sunt una. Nici unul nu poate exista fără celălalt. Este doar o chestiune de timp până când castelul să devină din nou o ruină, aşa cum sunt eu. El chicoti fără bucurie.

— Nu cred că doamnei de Lisle i-ar plăcea să audă asta.

„Castelul Deverilli este regatul lui.” Vorbea încet şi deliberat, de parcă ar fi făcut o vrajă.

„Un castel al lui Deverill este regatul lui”, a tradus Margot.

„Ştii motto-ul nostru.”

„Ai fi surprins de cât de multe ştiu deja. Am făcut destul de multe cercetări.

„Există o magie neagră în acel motto. După cum spuneam, destinele noastre sunt împletite. Dar doamna de Lisle nu ştie asta, altfel nu şi-ar fi pus banii acolo.

„Şi totul a început cu Barton Deverill, nu-i aşa? Această împletire a destinelor.”

„Nu a fost niciodată doar un castel pentru el. A fost sămânţa care a încolţit o tulpină de fasole.

„În acest caz, mi-ar plăcea să mă gândesc la familia Deverill ca la uriaşii de la capătul tulpinii de fasole”.

„Sunt eu Jack, mă întreb? Cel care o taie şi ucide uriaşii?[5] El îi aruncă un alt zâmbet rău.

Margot râse înţelegătoare. – Nu, Lord Deverill. Eşti unul dintre uriaşi![5] Râse şi el atunci, deopotrivă măgulit şi neîncrezător, iar ea ştia că o plăcea. „Vino, vreau să-ţi arăt ceva.” Doamna B a apărut în prag cu o tavă. „Pune asta pe masă, doamnă B. Ne întoarcem imediat.” Doamna B dădu din cap şi se dădu deoparte pentru a-i lăsa să treacă. Margot observă o expresie uluită pe chipul ei. A observat şi ea o tristeţe profundă în ochii ei.

JP a condus-o pe Margot în partea cealaltă a casei, lângă bucătărie, şi a deschis o uşă în pivniţă. „Asta era plin de vin”, i-a spus el. „Acum este un depozit. Vino.” Ea l-a urmat în jos pe scările de lemn. Era frig sub podea şi mirosea a şoareci morţi şi a aer acru şi stătut. Margot nu şi-a imaginat că doamna B cobora aici foarte des, dacă chiar vreodată.

— Toate acele cutii conţin înregistrări de familie. Arătă spre cele două duzini de cutii de carton îngrămădite neglijent în turnuri instabile. „Nici măcar nu sunt sigur ce este în ele. Jurnale, bănuiesc, scrisori, tăieturi din ziare, albume de
fotografii. Le-am adus din măruntaiele castelului când m-am mutat. Au fost feriţi de foc, fiind sub pamant. S-ar putea să găseşti câteva lucruri utile. Desigur, s-ar putea să găseşti o grămadă de gunoaie. Bănuiesc, totuşi, că vei găsi ceea ce cauţi. Atunci tu şi cu mine putem vorbi.

Margot nu-i venea să creadă că avea de gând să o dea drumul printre toate aceste cutii. Nici nu o cunoştea.

„De ce mă ajuţi, Lord De veri 11?” a întrebat ea.

„Pentru că îmi va oferi ocazia să clarific lucrurile.” Se întoarse şi se uită direct la ea. Ochii lui cenuşii s-au aprins brusc şi hotărâţi. – Avem o înţelegere, domnişoară Hart?

— Da, Lord Deverill.

'Bun. Când ai vrea să începi?

i

r

Era după-amiaza târziu când Margot părăsi Loja de vânătoare.

Soarele era un cărbune aprins, plutind deasupra orizontului, incendiindu-l cu roz şi auriu. JP o privi plecând, apoi închise uşa. Se întoarse către doamna B, care stătea în hol, tremurând în umezeala care se ridica de pe apa din apropiere. Umiditatea care i-a provocat durerea articulaţiilor; totuşi nu era nimic pentru asta decât stoicismul, o calitate pe care o avea din abundenţă. „Domnişoara Hart va fi o vizitatoare obişnuită de acum înainte", a informat-o JP. „Mi-ar plăcea ca acele cutii să fie aduse în sala de jocuri. Puteţi aprinde focul acolo, astfel încât să fie cald pentru ea în timp ce ea lucrează.

— O să le rog pe băieţi să o facă mâine, domnule, a răspuns doamna B. Băieţii erau Tomas şi Aidan O'Rourke care lucrau în grădină, tăiau buşteni şi se ocupau de întreţinerea generală a locului.

— Ea cercetează o carte despre familia Deverill, doamnă B. Bănuiesc că toate secretele de familie vor fi scoase la lumină. El a ridicat din sprâncene şi a zâmbit. Doamna B nu-l văzuse atât de animat de foarte mult timp. Şi-a frecat mâinile. – Vor fi zdrăngănit câteva cuşti, doamnă B. Câteva nasuri dezarticulate.

Doamna B se încruntă. Nu era sigură dacă să arate dezaprobator sau să-şi oglindească bucuria cu un zâmbet. Nu avea prea multe de ce să zâmbească zilele
astea. Casa era apăsătoare, mizeria stăpânului ei contagioasă. Zilele lungi în care nimic nu se întâmplă, deprimante. Cu toate acestea, ea lucrase pentru familia lui timp de peste şaizeci de ani. A rămas în afara unui amestec de loialitate şi obişnuinţă şi a existat întotdeauna speranţa că lucrurile se vor îmbunătăţi. Ca să se întoarcă la felul în care erau când s-au mutat în castel după ce Bridie Doyle, contesa di Marcantonio, îi lăsase lui JP în testament. Doamnei B îi păruse milă pentru celălalt fiu al contesei, Leopoldo, care se aşteptase să-l moştenească. La urma urmei, el era singurul copil al contelui şi al contesei. Dar JP era un Deverill, copilul nelegitim al lui Bertie Deverill şi Bridie, copilul crescut de Kitty Deverill, sora lui vitregă şi

moştenitorul de drept. Crezuse că mama lui murise când era tânăr pentru că Kitty îi spusese că aşa era. Ce şoc trebuie să fi fost să descopere, abia după ce ea murise de cancer, că mama lui locuia în castel la doar o milă şi ceva dincolo de proprietate. Nu avusese niciodată şansa să vorbească cu ea, să o cunoască, iar ea nu avusese niciodată şansa să-l înconjoare cu braţele, copilul ei pierdut.

Inima doamnei B se frânse pentru toţi. Leopoldo avea multe de ce să fie amărât, dar la fel şi JP. Nimeni nu s-a gândit vreodată la asta. S-au gândit doar la binecuvântarea acelui castel restituită familiei şi la averea care a dus-o cu el, căci Contesa fusese foarte bogată. Dar doamna B cunoştea valoarea lucrurilor. Privise cum lumea lui JP se dezintegra în jurul lui în cei douăzeci şi doi de ani în care trăise în acel castel şi era aproape sigură că ştia de ce. Soţii Deverill puseseră întotdeauna mult prea mult accent pe numele lor de familie şi pe istoria lor ilustră. Dar doamna B ştia că nu există o valoare reală într-un nume de familie sau un castel. Ea ştia asta pentru că suferise o pierdere şi, odată ce o persoană a trecut acel pod al durerii, lucruri precum castelele şi numele de familie erau ca cenuşa în mână. Asta o învăţase pierderea. Dar unor oameni le-a luat o viaţă întreagă să înveţe acel adevăr simplu.

„Ieri este istorie, iar mâine este un mister. Este înţelept să dezgropi trecutul, domnule? întrebă ea blând. Ea era conştientă că el nu era în mintea sa, din cauza băuturii lui şi a simţit că era de datoria ei să-l îndrume cât de subtil putea.

„Oh, nu, doamnă B, nu este deloc înţelept. Dar, după cum ştiţi, nu am fost niciodată foarte înţelept sau norocos.

„Noi ne facem singuri norocul, domnule, iar înţelepciunea se învaţă prin experienţă şi greşeli. Ai avut destulă experienţă şi greşeli pentru a fi învăţat înţelepciunea lui Solomon, dacă nu te superi să spun eu.

„Dacă vă faceţi griji ce va crede restul familiei, doamnă B, ştiţi că nu-mi pasă de ei şi le pasă şi mai puţin de mine."

„Fă-te departe acum, asta nu este strict adevărat şi ştii asta", spuse ea, iar faţa ei era plină de compasiune şi milă, pentru că el îşi adusese

majoritatea necazurilor asupra lui.

„Este doar un castel nenorocit!” protestă el, plecând cu paşi mari pe coridor.

„Cărămizi şi mortar şi o casă plină de trufe”, a fost de acord ea, şi totuşi ştia cât de mult îl rănise pierderea acesteia.

*J**

JP îşi turna un pahar mare de whisky şi aştepta cu nerăbdare o seară singur lângă foc, uitându-se la televizor, când Colm Deverill intră cu paşi mari în bibliotecă. JP a fost surprins de această vizită neaşteptată, deoarece nu a primit mulţi vizitatori în aceste zile. „Colm?” spuse el, ridicând privirea de pe masa cu băuturi, cu paharul într-o mână, cu carafa de whisky în cealaltă.

— Bună, tată, spuse Colm. Fiul său l-a făcut întotdeauna să se gândească la fosta lui soţie, dar, în adevăr, luase tot ce e mai bun de la ambii părinţi. Păr întunecat ondulat, ochi de culoarea cobaltului, un nas drept şi o gură senzuală, sinceră.

„Vrei să bei ceva?” a întrebat JP, ridicând carafa ca să-l ispitească.

'Nu, mulţumesc. Nu voi sta mult.”

— Te-aş invita la cină, dar doamna B a lăsat doar supă şi carne rece pentru una.

'Este bine. Mă voi îndrepta acasă.”

A fost ciudat, conversaţia lor. Stând deoparte pe lăţimea camerei, aerul dintre ei se încărca atât de vinovăţie, cât şi de vină. Era greu de crezut că Colm se închinase cândva tatălui său. Dar asta a fost înainte. „Deci, aceasta nu este o vizită socială?” JP făcea o glumă, oricât de amară era. Nimeni nu l-a vizitat.

„Am venit să te avertizez despre o fată pe nume Margot Hart. Ea stă la castel şi scrie o istorie a familiei.

JP dădu din cap. „Da, deja am avut plăcerea.”

O umbră de anxietate a întunecat chipul lui Colm. – Ea a fost deja aici?

'Da. De fapt, tocmai ţi-a fost dor de ea.

— Şi ce i-ai spus?

„Am invitat-o să intre şi i-am dat o ceaşcă de ceai şi nişte prăjitură. Am fost foarte ospitalier.[5]

„Sper că asta e tot ce i-ai dat."

JP luă o înghiţitură de whisky şi trecu un pic de fior când căldura acestuia îi ajungea în stomac. „Este o prietenă a familiei", a adăugat el.

Colm oftă. „Asta nu înseamnă că va scrie o carte strălucitoare despre noi."

— Nu cred că este foarte interesată de tine, Colm.

Colm îl ignoră. Alcoolul l-a făcut pe tatăl său rău. Colm era obişnuit cu asta. „Oricât de bune ar fi intenţiile ei, va fi imposibil să scrii o carte de istorie fără a include toate lucrurile rele."

JP ridică din sprâncene. „Ei bine, avem o istorie plină de culoare", a recunoscut el.

„O facem şi din câte îmi dau seama, pur şi simplu devine din ce în ce mai colorat. Aşa că îţi dau un sfat, tată. Nu vorbi cu ea. Ea poate lua ceai şi prăjitură la hotel.

JP mai luă o înghiţitură. – Problema este, Colm, că am decis deja că o voi ajuta cu cercetările ei. Nu vreau ca ea să greşească lucrurile.

Colm îşi puse mâinile pe şolduri. „Tată, nu ai niciun drept. Nu eşti o insulă.

„Am tot dreptul. Sunt un Deverill.

„Ce ar spune bunicul?"

„Dacă speri să mă faci de ruşine, nava aia a navigat deja. Sunt sigur că fiecare Deverill din trecut se întoarce în mormântul lui la vederea castelului care a fost transformat într-un hotel şi dă vina pe mine pentru asta. îmi place Margot Hart. Ea are caracter. Cred că va face o treabă bună. Este o istorie care trebuie scrisă."

— Nu pot să cred că îngădui să se întâmple asta. Colm clătină din cap. „Dacă ai fi treaz, nu ai vorbi niciodată cu o femeie ca ea."

— Ai cunoscut-o, Colm?

'Nu.'

„Cred că o să-ţi placă. Are cam vârsta ta şi este şi ea o frumuseţe.

„Nu vreau să o cunosc."

'Ruşine.'

„Nu pot să mă gândesc pentru viaţa mea la un motiv pentru care ţi-ai putea dori să fie scrisă o carte care să dezvăluie secretele noastre de familie. Pe lângă durerea pe care ne-o vei provoca tuturor." Colm se uită la tatăl său nedumerit, rănit brusc când îşi dă seama că tatăl său ar putea dori să-i provoace durere. [c]De aceea? Să ne rănească?[5] Când tatăl său nu a răspuns, a adăugat, cu maxilarul înţepenit, buzele întinse: „Nu crezi că ne-ai rănit suficient, tată?[5]

Când Colm se întoarse şi ieşi din cameră, JP se uită în pahar. – Şi eu am fost rănit, mormăi el. „Dar nimeni nu se gândeşte niciodată la asta."

t

r

Margot stătea la birou din camera ei din turn şi reflectă asupra zilei. Nu putea fi mai extraordinar. Lordul Deverill îi permitea să treacă prin conţinutul cutiilor, dar, de înţeles, nu-i dăduse permisiunea să ia ceva cu ea. Aşa că petrecuse toată ziua în pivniţă, deşi era rece, şi doamna B îi pregătise chiar şi prânzul. Deschisese prima cutie cu o entuziasm aproape de nestăinuit să găsească albume de fotografii care datează de la începutul secolului. Ea a rezistat impulsului de a deschide toate cutiile deodată şi s-a concentrat asupra albumelor. Ar avea destul timp să treacă prin restul şi nu voia să se grăbească. Ea a vrut să savureze fiecare informaţie captivantă.

Fotografiile nu au dezamăgit. Erau ferestre spre trecut. Prin ele, Margot putea vedea cum arată oamenii, ce poartă, cum trăiesc. Personaje cu care era familiarizată datorită anecdotelor bunicului ei

s-au concretizat în fotografii, nu mai mitice, ci oameni în carne şi oase care îşi trăiseră propriile poveşti, pline de drame, tragedii, pierderi, râsete şi dragoste. Oameni care şi-au încheiat viaţa şi au murit. A făcut-o să se gândească la mortalitate şi la ce însemna aceasta. O făcu să se întrebe ce rost avuseseră toate astea. Ea s-a trezit reflectând asupra propriei ei mortalităţi. Viaţa mea ar putea fi lungă şi plină, aşa cum era a lui Elizabeth Deverill, gândi ea, privind în faţa strănepoatei lui JP, şi totuşi, într-o zi, nu voi fi altceva decât o faţă care se uită dintr-o fotografie aşa cum este ea. Unde va fi atunci conştiinţa mea? Acesta a fost într-adevăr un gând inconfortabil. Margot şi-a îndreptat atenţia spre castel. Celia Deverill făcuse o treabă foarte bună reconstruind-o, gândi ea, dar cu cât mai magnific fusese înainte de incendiu.

Margot a fost atât de încântată că l-a întâlnit pe Lordul Deverill însuşi şi a fost invitată să analizeze înregistrările familiei, încât a sunat-o pe Dorothy. Nu mai avea cui să-i spună, cel puţin, nimeni care ar fi interesat. – Dorothy, sunt Margot din Ballinakelly, spuse ea când Dorothy răspunse la telefon.

— Margot, a exclamat Dorothy fericită. „Ce surpriză frumoasă. Cum te descurci acolo?

'Extrem de bine. Nu o să crezi, dar l-am întâlnit pe Lordul Deverill astăzi.

'Ai?'

— Da, m-a invitat la ceai şi ghici ce?

„Ei bine, asta este o surpriză în sine. Nu îmi imaginez că invită oamenii la ceai foarte des.

„M-a dus în pivniţă unde sunt cutii şi cutii cu înregistrări de familie."

'Nu cred! Cred că ar fi mai bine să mă aşez![5] Se auzi un târâit pe rând când Dorothy se îndreptă spre un scaun.

„Mă lasă să trec prin toate. Toata lumea. Nu este uimitor![5]

Urmă o pauză în timp ce Dorothy se clătina pe punctul de a se simţi fericită pentru noul ei prieten şi îngrijorată pentru cei vechi. – Vei fi

atent, dragă, nu-i aşa? Adică, Éva Perón a murit. Familia lui JP este foarte vie. Mi-ar plăcea să fie răniţi.

— Te rog, nu-ţi face griji, Dorothy. voi fi plin de tact. Nu sunt în asta să rănesc pe nimeni.

Dorothy oftă. „Desigur că nu eşti. Dar au o istorie destul de plină de culoare, iar difuzarea ei în public va provoca ruşine acelor membri ai familiei care încă trăiesc."

„Voi da un cont echilibrat", a adăugat Margot cu accent. – Şi am binecuvântarea lordului Deverill.

Dorothy tăcu o clipă. Apoi a oftat din nou. „Da, de asta sunt îngrijorat."

capitolul 4

Când Margot s-a întors la Cabana de vânătoare a doua zi dimineaţă, a descoperit că cutiile fuseseră mutate din pivniţa rece într-o cameră la care doamna B a numit-o sală de jocuri. Doamna B aprinsese un foc de gazon, care scotea puţină căldură şi sufoca fumul în aer, dar căldura venea de la soarele dur de iarnă care străpungea ferestrele, luminând o masă de biliard acoperită cu un strat de praf şi cutiile îngrămădite pe ea. „Ce drăguţ din partea dumneavoastră să aduceţi cutiile", a spus Margot când doamna B a intrat cu o tavă cu ceai şi prăjitură.

Menajera dădu solemn din cap şi aşeză tava pe masa consolei de la marginea încăperii, sub o veche tablă de marcaj din lemn care păstra încă în cretă albă recordul ultimului joc de biliard. Margot se întrebă cât de mult era asta. Casa avea impresia că dormea de ani de zile. – Domnia sa era îngrijorată că te vei îmbolnăvi de tot praful de jos, spuse doamna B cu vocea ei melodioasă. – Ca să nu mai vorbim de frig.

„Drag din partea lui să mă gândesc la asta. A fost destul de frig, recunosc. M- am întors la hotel şi am făcut o baie fierbinte.

La menţiunea hotelului, doamna B a ezitat. Era curioasă să ştie cum

era, dar nerăbdătoare să nu fie neloială stăpânului ei. De când vânduse castelul, ea avusese grijă să nu-l pomenească niciodată, ştiind cât de mult îl întristase să-l piardă. Cu toate acestea, locuind în Cabana de Vânătoare aşa cum făcea ea şi ieşind rareori decât să cumpere provizii şi să meargă la Liturghie, ea se izolase de bârfele din oraş, despre care ştia că nu trebuiau să conţină nimic altceva. Într- adevăr, trebuie să fie încărcat la nesfârşit cu poveşti despre oaspeţi şi despre formidabila doamnă de Lisle. Doamna B îşi coborî vocea, curiozitatea depăşind prudenţa. – Presupun că este foarte frumos, nu-i aşa, hotelul?

Margot s-a dus să-şi toarne nişte ceai, conştientă că se va răci repede în camera aceea. – Este opulent, doamnă B, spuse ea, luând ceainic de porţelan. „îmi imaginez că este mult mai luxos decât era când era o casă." După cum spera ea, doamna B s-a grăbit să o lămurească.

Ochii albaştri ai doamnei B s-au mărit în timp ce a renunţat la precauţie şi a lăsat amintirile ei să iasă la suprafaţă. „A fost magic, ca un castel într-un basm", spuse ea încet, cu chipul înmuiindu-se în strălucirea trecutului ei. „Aveam unsprezece ani când l-a luat focul, aşa că am doar amintiri vagi despre cum arăta înainte. Dar îmi amintesc mai ales dimensiunea ei. Pentru mine era un palat. Ce cald era. Oh, îmi amintesc de căldura acelor focuri mari. Mama mea era servitoare şi uneori mergeam cu ea şi stăteam liniştit în colţ, înfaşurând globuri de lână sau ajutând la lustruirea argintului. întotdeauna era ceva util pe care l-am putut face şi am fost fericit să o fac pentru că era cald acolo, în casa mare.[5]

— îţi aminteşti focul care a distrus-o? întrebă Margot.

„îţi aminteşti, spui? Doamne fereşte-ne, da. Cel mai mult îmi amintesc de şocul şi oroarea lui mami şi tati. Era vorba despre oraş şi ţară. Toţi au fost afectaţi de ea într-un fel sau altul, nu doar cei care lucrau acolo – forja, măcelarii, pescarii şi tonarii. Era sângele vital al întregului oraş şi nu numai. Chiar inima care ne-a ţinut pe toţi în viaţă. Lordul Deverill, bunicul actual al lordului Deverill, a murit în foc şi sărmana bătrână Lady Deverill şi-a pierdut minţile de durere,

Dumnezeu să-i odihnească sufletul. Doar o mică muşcătură din castel a supravieţuit.

„Turnul de vest, mi s-a spus."

Asta este. Partea cea mai veche.

— Care este camera mea, îi spuse Margot. A luat o înghiţitură de ceai. „Are cea mai minunată atmosferă."

„întotdeauna au fost fantome în acea cameră", a spus doamna B cu dezinvoltură. S-ar putea să fi vorbit despre mobilier pentru felul nonşalant în care le-a menţionat.

— Nu cred în fantome, doamnă B.

— Oh, nu este o chestiune de a crede sau nu în ei, domnişoară Hart. Sunt în jurul nostru la fel. Mama îmi spunea despre zgomotele ciudate şi întâmplările din turn. îndrăzneţ, îi spunea ea. Nu mi-e frică de nimeni sau nimic. Negri îndrăzneţi. Mammy nu s-ar aventura niciodată acolo fără apa ei sfinţită şi mărgele de rozariu.

„Cum a fost castelul după ce Celia Deverill l-a reconstruit?" a întrebat Margot, dornică să rămână mai degrabă la fapte decât la fantezie.

„Ei bine, eram în adolescenţă şi toţi eram curioşi de lucrările de construcţie care se desfăşoară la castel. Ne-am strecura peste zid şi ne-am uitat cum se dezvoltă an de an, pentru că a fost nevoie de ani de zile, domnişoară Hart, pentru a-l finaliza. Corpul de bani care a intrat în acea aventură! Oamenii au spus că trebuie să fi găsit poşeta bătrânului Seanadh. Seanadh era un tip în vârstă în folclor a cărui poşetă se umplea de îndată ce era goală.

Ea clătină din cap mirată că oricine ar putea fi atât de bogat. „Într-adevăr, era o cheltuială pe care mami ar fi dezaprobat-o, Dumnezeu să-i odihnească sufletul şi pe toate sărmanele suflete sfinte, pentru că ea spunea mereu oare nu este mai uşor ca o cămilă să treacă prin urechea unui ac decât pentru un bogat, intra în imparatia lui Dumnezeu. Dar nu m-am gândit la nimic altceva decât să merg să lucrez acolo, în acel loc frumos. Am profitat de şansa când doamna Mayberry, adică Celia Deverill, s-a mutat şi a început să angajeze

servitori. M-am prezentat imediat la angajare. Nu voi uita niciodată prima vedere a casei ei. Era ca un paradis pe pământ. Nu am mai văzut aşa ceva. Chiar şi în zilele dinaintea incendiului, nu a fost niciodată atât de frumos."

Ochii ei solemni au devenit vioi atunci şi buzele i s-au deschis într-un zâmbet, iar Margot şi-a dat seama că trebuie să fi fost foarte drăguţă în tinereţe. „Pardoselile de marmură erau atât de strălucitoare încât puteai să-ţi vezi reflectarea în ele. Şi frumuseţea mobilierului şi a lenjeriei şi a hainelor de blană ale doamnei Mayberry, atât de moi erau. Ar trebui să-ţi treci singur degetele peste ele ca să crezi asta. Au fost atât de mulţi oameni cu titluri care intrau şi ieşeau din loc, încât până la urmă nu i-am băgat în seamă. Ea oftă cu tristeţe. „Atunci totul s-a încheiat când domnul Mayberry s-a lăsat în grădină, Dumnezeu să salveze semnul."

— Trebuie să fi fost îngrozitor, spuse Margot.

„Ce risipă de viaţă. Nimic nu ar trebui să fie vreodată atât de rău încât să trebuiască să te sinucizi pentru asta. O soluţie pe termen lung pentru o problemă pe termen scurt.[5] Doamna B se gândi atunci la propriile suferinţe. Faţa ei căzu de tristeţe şi ochii ei albaştri, cu o clipă în urmă atât de vioi, s-au estompat brusc. „Toţi avem propriul nostru Calvar în această viaţă, domnişoară Hart. Prinţ sau sărac, suferim la fel, fiecare dintre noi. Dar Dumnezeu este mereu alături de noi şi El ne dă doar cruci pe care suntem capabili să le purtăm, nu-i aşa?[5] Ea inspiră adânc, scoţând un oftat puternic, alungând greutatea acelor amintiri triste. „Am văzut-o pe doamna Mayberry plecând în Africa de Sud şi am văzut-o pe contesa di Marcantonio mutându-se cu băiatul ei, Leopoldo, şi cu soţul ei, contele, atât de frumos şi atât de fermecător. Nu ai văzut niciodată un bărbat cu dinţi mai albi, Dumnezeu să-i odihnească sufletul. El a fost ucis. îngropat până la gât în nisip şi înecat de mare când a venit valul. O altă risipă de viaţă, domnişoară Hart. într-adevăr, Ballinakelly şi-a văzut partea echitabilă de groază. Unii spun că este o escrocherie sau un nor peste noi şi suntem blestemaţi şi totuşi suntem soldaţi mai departe. Sigur, ce

altceva putem face?

— Ştii de ce a fost ucis? a întrebat Margot, dând jos ceaşca de ceai.

Doamna B strânse buzele. „Au fost multe poveşti şi povestiri vechi, dar nu poţi fi niciodată sigură de bârfa, nu-i aşa, domnişoară Hart? Bietul Leopoldo a fost cel care l-a descoperit, mort în nisip, crezând că a găsit o minge, Dumnezeu să ne binecuvânteze. Nu a mai fost niciodată acelaşi după aceea. Cum a putut fi, bietul băieţel? Era doar un tânăr garsun.[5] Ea clătină din nou din cap şi îşi coborî ochii. „Am părăsit castelul când Celia Deverill l-a vândut contesei şi a venit să lucreze pentru lordul Deverill, Bertie Deverill, aici, în lojă. Am lucrat pentru acea familie de peste şaizeci de ani.

'E o perioadă lungă.'

'într-adevăr. Am fost în serviciu toată viaţa." Ea închise ochii, înăbuşind apariţia bruscă a durerii. Uneori i-a făcut asta, a agresat-o când se aştepta mai puţin. „Această familie m-a văzut prin momente dificile, domnişoară Hart. Când capul meu a vrut să mă scufund sub apă, această poziţie, această casă, această familie m-a ajutat să mă ridic deasupra ei. Am multe pentru care să fiu recunoscător. După cum se spune, Dumnezeu este bun şi nici diavolul nu este prea rău. Nu este bine să te ocupi de nefericire.[5]

Margot se întrebă la ce nefericire făcea aluzie, dar ştia că ar fi fost intruziv să întrebe. – Ai dreptate, a fost de acord ea. „Trebuie să încerci mereu să fii pozitiv." Margot ştia asta. La urma urmei, avusese partea ei bună de nefericire.

„Acum s-ar putea să găsiţi amintiri mai fericite în acele cutii, pentru că cu siguranţă au fost momente bune. îmi amintesc când tânărul maestru JP s-a mutat cu noua lui soţie, după ce Contesa a fost înmormântată. M-am mutat cu ei, vezi. Am avut grijă de cei trei copii, Aisling, Colm şi Cara, din ziua în care s-au născut. Au fost cele mai fericite vremuri. într-adevăr, ei au fost binecuvântaţi de Dumnezeu, domnul JP şi soţia sa, doamna Alana. înainte ca greutatea castelului şi titlul să schimbe lucrurile...

„De ce a mers prost?" a întrebat Margot, dornică să înţeleagă cum a

ajuns JP să fie nevoit să vândă castelul.

Doamna B spusese destule. S-a tras scurt, îngrozită brusc că fusese atât de loquacioasă. „Vă aduc un supeen proaspăt de ceai, domnişoară Hart, şi vă voi lăsa la cutiile acelea pline de trumfe. Dacă mai ai nevoie de ceva, mă vei întreba, nu-i aşa? Poate un alt gazon de gazon sau un băţ pe foc?

„Pot să fac asta şi eu, mulţumesc", a răspuns Margot.

„Foarte bine." Doamna B a luat oala şi a părăsit camera, lăsând uşa întredeschisă. Margot o privi cum se târâia pe coridor. Poate că în timp, şi cu o încurajare blândă, va reuşi să dezvăluie povestea pe care nu o găsise niciodată într-o cutie cu vechi documente de familie.

Margot s-a apucat de sortat hârtiile, fotografiile şi documentele care erau depozitate cu grijă în cutii. Era o mulţime de informaţii. Cu toate acestea, deşi fascinantă pentru mintea ei curioasă, o mare parte nu era relevantă pentru cercetarea ei. Erau certificate de naştere, căsătorie şi deces, bilete de teatru, felicitări de Crăciun, meniuri, cărţi de împuşcături şi dosare de vânătoare. Registrele contabile ale agriculturii de la mijlocul secolului al XVIII-lea şi listele chiriaşilor şi chiria acestora. Apoi, desigur, au fost scrisori. O mulţime de scrisori. Ar dura săptămâni să le citeşti pe toate. în momentul de faţă, doamna B s-a întors cu oala cu ceai proaspăt preparat. S-a strecurat înăuntru liniştită şi l-a pus pe tavă. De data aceasta, nu a zăbovit lângă uşă, dornică să vorbească, ci a strecurat afară la fel de discret cum intrase. Margot a aruncat un alt buştean de gazon pe foc şi a ascultat sunetul trosnetului pe care îl scotea în timp ce flăcările îi linseau suprafeţele pământeşti, încercând să obţină cumpărături. Şi-a frecat mâinile şi a rămas acolo o clipă, încălzindu-se.

Acolo a găsit-o JP. – Văd că îţi croieşti drum printre cutiile alea, spuse el, rătăcindu-se în cameră, îmbrăcat în aceleaşi tricouri ponosite pe care le purtase cu o zi înainte.

„Îţi mulţumesc că le-ai adus din pivniţă", a spus ea. „Este o cameră minunată, asta."

JP îşi trecu ochii peste el. Nu se gândise niciodată la asta ca fiind

minunat. Toată casa a fost un afront. O amintire zilnică a eşecului său. „Tatăl meu a locuit aici”, i-a spus el. „Îi plăcea să joace biliard. Am jucat, dar nu mai joc. După cum puteţi vedea, masa este acoperită cu o folie de praf. Aşa este de ani de zile.”

— Mă joc, spuse Margot zâmbind. Ea şi-a arcuit o sprânceană. „Sunt destul de bun, de fapt, dacă îţi place un joc.”

JP chicoti. Entuziasmul fetei a fost molipsitor. Şi ea era drăguţă, gândi el, luându-i în parul lung şi blond, legat într-o coadă, ochii verzi vioi şi obrajii roz. Era sănătoasă şi părea nepătată de pata vicisitudinilor vieţii. Voia să zăbovească, să se scalde în inocenţa ei, să-şi uite vinovăţia. „Nu m-am gândit niciodată să trec prin aceste cutii”, a spus el. „Au fost aici, adunând praf, de zeci de ani, dar nu am fost niciodată curios.”

Margot simţea mirosul de alcool pe respiraţie, chiar dacă erau la mai mult de câţiva metri distanţă, şi o amintire urâtă a apărut din nou, de data aceasta mai persistent. Nu voia să-şi amintească trecutul. Ea a fost aici pentru a afla despre JP, şi totuşi însăşi prezenţa lui i-a amintit de lucruri pe care le-ar fi preferat să le uite. Era greu de imaginat că JP fusese vreodată tânărul neînsufleţit despre care vorbeau oamenii. Greu de găsit lejeritate în miasma întunecată a dependenţei care părea să-l învăluie. O mai văzuse, schimbarea insuportabilă care a survenit asupra unei persoane când a încetat să mai fie ei înşişi. Pentru o secundă, îşi aminti acel sentiment de neputinţă. Acel sentiment de impotenţă totală. De a încerca atât de mult să salvez pe cineva când nu voia să fie salvat. Ea ştia acum că cineva poate ajuta o persoană doar dacă vrea să se ajute singur. Ea ştia, pentru că odată încercase, în felul ei, şi nu reuşise. De ce să ţii capul cuiva deasupra apei dacă face tot posibilul să se lase sub apă? Poate că JP nu a vrut să se ajute. Poate că n-avea de ce. Dacă familia şi prietenii lui l-ar fi abandonat, pentru cine trebuia să se facă bine?

— Lasă-mă să-ţi arăt câteva lucruri interesante pe care le-am găsit, a sugerat ea, ridicând de pe masă un jurnal de piele roşie.

„Atunci ce este?” a întrebat el, aplecându-se înainte cu curiozitate.

„Este cartea de cină a Adelinei Deverill. Ea a notat planul mesei pentru fiecare cină pe care a avut-o vreodată. Nu este distractiv? Puteţi vedea pe cine au distrat, unde s-au aşezat. Ea a inclus chiar şi câteva dintre glumele spuse în timpul cinei.

'Bunătate. Nu ar fi putut fi o doamnă foarte ocupată dacă ar fi avut timp să facă toate astea!

Margot râse. „Cred că ai dreptate.” Ea a răsfoit paginile până când a ajuns la cea pe care voia să i-o arate. 'Uita-te la asta. 12 iulie 1903”, a citit ea. „În prezenţa Majestăţii Sale, a Regelui Edward al VH-lea şi a Reginei Alexandra.” Ea îi aruncă o privire şi zâmbi. [c]Imi place asta![5]

— Frumoasă într-adevăr, spuse el, luând cartea de la ea şi trecându-şi ochii peste lista de nume.

„Am găsit într-unul dintre albume o fotografie cu petrecerea în casă pozând în faţa castelului. E minunat. Doamnele în rochiile lor lungi şi pălăriile enorme, cu taliile lor minuscule şi stolele lor de blană, şi bărbaţii în uniformă, umflandu- şi pieptul ca nişte cocoşi.

El a râs. „Mi-ar plăcea să văd asta. Unde ar putea fi?

„Lasă-mă să-l găsesc.” Ea a căutat albumul potrivit şi a găsit pagina imediat. „Uite, ştii cine sunt aceşti oameni?”

JP se uită atent la pozele alb-negru. „Nici un indiciu, în afară de familie. Au trecut vreo douăzeci de ani înainte să mă nasc.

— Regina nu arată splendid?

„Da, dar cred că străbunica mea Elizabeth pare mai regală. Uită-te la felul în care îşi ţine bărbia. Din puţinul pe care îl ştiu, ea a fost plecată cu zânele, aşa că probabil a crezut că este regina.

„Cu siguranţă există o serie de excentricitate prin familia ta, aşa cum pare să existe în majoritatea familiilor aristocratice anglo-irlandeze.”

Îi aruncă o privire şi o expresie de autocompătimire îi întunecă faţa. „Mă tem că sunt destul de plictisitor prin comparaţie, dar mama mea era o servitoare irlandeză, aşa că doar jumătate din sângele meu este albastru.”

„Aş spune că asta te face mai interesant şi mai puţin

consangvinizat.”

A închis albumul cu un oftat şi l-a aşezat pe masa de biliard. „Mi-ar plăcea să pot spune ce persoană plină de culoare era Bridie, că a permis găinilor să rătăcească în hol ca străbunica mea Elizabeth, dar nu pot pentru că nu am cunoscut-o niciodată”.

Asta a fost rădăcina nefericirii lui? se întrebă Margot. Neştiind de unde a venit, i-a provocat sentimentul de identitate şi apartenenţă. „Trebuie să fi fost greu”, a spus ea cu compasiune, sperând că el va detalia, nu pentru carte, ci pentru că era curioasă şi pentru că a constatat că îi pasă. Nu suporta să privească pe cineva suferind.

Dar JP pur şi simplu a ridicat din umeri. „Mulţi s-au descurcat mult mai rău decât mine. Ar fi nerecunoscător din partea mea să mă plâng când am fost norocos, într-adevăr, fiindcă am fost crescută de Kitty, sora mea vitregă şi de soţul ei Robert, care a fost ca un tată pentru mine. Vezi tu, am avut doi taţi, Bertie Deverill şi Robert Trench. Doi atunci când majoritatea copiilor au doar unul sau niciunul. Câţi băieţi se pot lăuda cu asta?

— Din fericire, într-adevăr, încuviinţă Margot, şi totuşi, în tonul lui era o amărăciune care sugera că ceva lipsea şi că simţea resentimente pentru asta.

„Aveţi tot ce vă trebuie, domnişoară Hart?” întrebă JP, îndreptându-se şi adunându-se.

„Am mai mult decât orice. Mulţumesc foarte mult.'

'Bun. Trebuie să strigi dacă ai nevoie de ceva. Se face înfricoşător de frig în această casă, aşa că nu lăsaţi focul să se stingă.

„M-am obişnuit cu frigul, trăind în Anglia.”

„De unde eşti?”

„Trăiesc în Londra, dar am crescut în Dorset.”

El a dat din cap. 'Pe malul marii?'

„Din păcate nu. Lângă Sherborne. Peisaj destul de rural, totuşi.

— Foarte, a fost de acord el.

„Totuşi, palid în comparaţie cu aici. Cred că Irlanda este cel mai frumos loc pe care l-am vizitat vreodată şi am fost în multe locuri.

Lumina de pe dealuri îmi taie răsuflarea.”

JP se uită la ea şi o scânteie de entuziasm aprinse în ochii lui. – Călăreşti, domnişoară Hart?

— Da, a răspuns ea. Tatăl ei fusese un călăreţ entuziast.

— Atunci o să-ţi arăt adevărata Irlanda, dacă îmi dai voie. Poate că putem merge peste dealuri cândva şi puteţi urmări jocul de lumină pe o pânză mai mare. Vederile de acolo de sus sunt enorme. Vom alege o zi însorită, astfel încât să o vedeţi cel mai bine.

„Mi-ar plăcea asta”, a răspuns ea.

„Atunci e o altă afacere. Te las la cercetarea ta deocamdată. Doamna B este prin preajmă. Doar strigă dacă ai nevoie de ceva.

JP părăsi încăperea încet, parcă hotărât să-şi ascundă pasul instabil. Margot se întrebă ce avea de gând să facă. Avea aerul unui om care nu făcea altceva decât să stea şi să chinuiască. întreaga casă părea să rezoneze cu chibzuiala lui. Dar el se oferise să o ia călare. Ea nu putea aştepta. Ultima dată când fusese pe un cal a fost trekking prin Anzi cu câţiva ani în urmă, cu un gaucho destul de atractiv ca ghid. Ea a zâmbit la amintirea că a făcut dragoste cu el sub stele, apoi a îndepărtat-o şi s-a întors la munca ei.

Jg

în acea noapte, Margot s-a dus să se bucure de savoarea locală la cârciumă. O’Donovan’s, unde plecase la prânz cu Dorothy, părea să fie inima lui Ballinakelly. Nu s-a sfiit să iasă singură. Nu s-a sfiit de multe. Trăise în suficiente oraşe străine pentru a avea încredere singură şi era perfect mulţumită să fie aşa.

Pubul era aşa cum s-ar aştepta să fie un pub irlandez din centrul unui oraş vechi precum Ballinakelly: tavane joase şi zdruncinate, grinzi de lemn, fotografii înrămate ale vremurilor trecute pe pereţi, scaune de bar din piele, mese din lemn închis la culoare, ferestre

mici cu geamuri în formă de romb şi aer înfundat plin de fum de ţigară. Prin ceaţă, Margot putea vedea feţe precaute care se uitau la ea cu un amestec de curiozitate şi surpriză, pentru că nu putea fi obişnuit ca femeile să intre neînsoţite într-un asemenea loc. într-adevăr, nu a trecut cu mult timp în urmă că femeile nu aveau voie să intre în casele publice din Irlanda.

Margot nu a fost înlăturată. Era obişnuită cu asta. Un deceniu de călătorie în singurătate o întărâsese la privirile neîncrezătoare ale străinilor. Ea le-a dat din umeri şi a luat un scaun la bar. Barmanul era un bărbat de vârstă mijlocie, cu păr
negru şi gros şi mirişte de câteva zile. El a zâmbit strâmb, dându-i o mărime şi plăcundu-i ceea ce a văzut. – Eşti o fată îndrăzneaţă care intră aici singură, spuse el. 'Ce pot să-ti aduc?'

Margot a zâmbit. Dacă ar fî ştiut la câte baruri stătuse ea singură, nu ar fî remarcat asta. „Vodcă, lime şi sifon, vă rog. Cu siguranţă, cu hotelul în apropiere, ar trebui să fii obişnuit cu oameni ca mine să vină.

— Oh, nimeni nu intră aici de acolo de sus, spuse el, luând jos sticla de votcă de pe raftul din spatele lui. „Sunt mult prea grozavi pentru cârciuma noastră umilă."

— Ce părere ai despre asta, hotelul?

El a ridicat din umeri. „Presupun că este bun pentru turism, deşi nu este bun pentru noi."

„Ştiai când era o casă?"

„Da, toată lumea din acest loc va fî ştiut atunci. S-a vândut abia acum nouă ani." A turnat o doză de vodcă într-un pahar. – Tu din Anglia?

„Sunt", a răspuns ea. „Sunt scriitorul în rezidenţă la hotel."

Şi-a arcuit o sprânceană. – E grozav.

„Scriu o carte despre familia Deverill şi castelul lor".

El a chicotit. – Bănuiesc că ai destul pentru a umple o bibliotecă. Sunt o familie sălbatică, sunt. O familie blestemata.[5]

Margot se încruntă. „De ce spui blestemat?"

— Au avut mai mult ghinion decât majoritatea, nu-i aşa?

„Aş numi asta doar ghinion.”

„Ai vrea, dar noi irlandezii suntem o mulţime superstiţioasă.” El termină de făcut-o să bea şi strecură paharul peste bar.

A luat o înghiţitură. „O mulţime de castele au fost arse în timpul Necazurilor. Sunt şi ei blestemaţi?

„Poate că anglo-irlandezii sunt un lot blestemat. Cei mai mulţi dintre ei şi-au achiziţionat pământul de la Cromwell sau regele Carol al IElea. Cine crezi că a trăit pe acel pământ înaintea lor? Irlandezii. El ridică din nou din umeri. „Superi oamenii şi se întoarce să te bântuie. Asta as spune. Îţi construieşti case pe teren furat şi nu vei avea niciodată noroc.

Margot se gândi la cuvintele lui. – Interesant, spuse ea.

El îi aruncă un rânjet strâmb, o sclipire de flirt în ochi. – Ai de gând să pui asta în cartea ta?

Ea a râs. 'Pot fi.'

„Asigură-te că îmi înţelegi numele corect. Seamus O’Donovan.[5]

„Tu deţii acest pub?”

„Este o afacere de familie care se întoarcă în 1764.”

„Arăţi mai tânăr decât atât.”

Îi plăcea inteligenţa ei. „Cum te cheamă atunci?”

— Margot Hart.

„Asta nu sună foarte englezesc, mă refer la partea lui Margot”.

„Mama e franceză.”

„Tată englez?”

'A fost.'

'Oh, îmi pare rău.'

„Nu fi. A murit cu mult timp în urmă.

Uşa s-a deschis şi un curent de aer rece a intrat în pub împreună cu Colm Deverill, pe care Margot l-a recunoscut după accidentul ei aproape pe drumul dinspre casa lui Emer şi Jack cu câteva zile înainte. Purta o şapcă şi un sacou plat, o eşarfa de lână şi cizme grele cu şireturi. De îndată ce închise uşa în urma lui, o zări pe Margot cocoţată pe scaunul de la bar. Faţa i s-a întunecat când a recunoscut-o. Margot

era uluită. Îi zâmbise în maşină, dar probabil că asta era înainte să-şi dea seama ce face acolo, în Ballinakelly. Trebuie să ştie acum despre cartea pe care ea o scria.

Colm îl recunoscu pe Seamus dând din cap, apoi trecu drept pe lângă bar pentru a sta cu un grup de prieteni la celălalt capăt al camerei, lângă foc. Margot îl privi o clipă, întrebându-se dacă ar trebui să meargă să se prezinte. Era sigură că l-ar putea cuceri, dacă avea ocazia.

— Cred că familia Deverill nu sunt deloc încântaţi de proiectul tău, spuse Seamus, punând un pahar de halbă sub robinetul Guinness. Colm era un obişnuit la O'Donovan's, iar Seamus ştia ce îi place să bea.

„Lord Deverill m-a invitat la el acasă şi mi-a dat acces la înregistrările familiei, aşa că nu aş merge până la a spune că toţi Deverill sunt ostili cărţii mele."

— Lordul Deverill nu este în starea sa de minte în aceste zile, comentă Seamus, deloc răutăcios. „JP Deverill a fost un băiat de aur, dar s-a transformat într-un bărbat pătat. Asta spun ei.[5]

„Trist, dacă este adevărat."

„Da, este adevărat. Aud că propria lui familie nu mai vorbeşte cu el.

'Ce? Doar pentru că a pierdut castelul?

— Mai mult decât atât, spuse Seamus. A pus paharul de Guinness pe o tavă şi a ieşit din spatele barului. „Mult mai mult decât atât."

Margot îl privi luând băutura lui Colm Deverill. Au schimbat câteva cuvinte. Colm îi aruncă o privire şi se uită cu privirea. Ea îi ţinu privirea, ceea ce trebuie să-l fi enervat pentru că el îşi întoarse privirea.

„Şi spuneţi-mi, doamnă, plăcerile de la Ballinakelly sunt pe placul dumneavoastră?" se auzi o voce groaznică din spatele ei. Se întoarse să-l vadă pe domnul Flannigan, portarul, cu faţa umflată şi roşie. În mâna lui aspră ţinea un pahar de stout.

Inima lui Margot s-a scufundat. Nu-i păsa de bărbaţii beţivi. „Foarte

mult, mulţumesc", a răspuns ea politicos, privindu-l pe Seamus, sperând că se va întoarce şi o va salva.

„Te-ai lovit de vreun tip mort noaptea?" a întrebat el, zâmbind dezechilibrat.

„Nu, totul foarte liniştit noaptea", a răspuns ea.

S-a legănat şi a zâmbit aşa cum fac oamenii când ştiu ceva ce tu nu ştii. „Acel castel este plin de fantome şi oameni morţi care rătăcesc fără permisiunea ta, ştii. Nu-l lăsa pe domnul Dukelow să-ţi spună altceva.

— Nu cred în fantome, spuse Margot, cu un punct de nerăbdare în voce. S-a săturat să vorbească despre supranatural.

— Nu vei fi aşa până în septembrie, fată. Domnul Flannigan râse cu poftă, expirând o respiraţie acru şi se legănă din nou. Se întrebă de ce nu s-a oprit pe bar. Poate că nu era conştient de cât de beat era.

„Te voi anunţa dacă aud ceva." Ea se întoarse.

„Într-adevăr, şi vei face, pentru că ei vor pune inima în cruce în tine. Eşti în turnul de vest. Domnul Dukelow nu pune de obicei oaspeţi acolo sus, dar doamna de Lisle a insistat.

„Şi de ce ar face asta?" a întrebat ea, iritată.

„Pentru că este un loc de întâlnire pentru morţi, de aceea, Dumnezeu să salveze semnul."

'Cum am spus-'

A tăiat-o. – Oricât de sigur mă numesc Flannigan, vei marca cuvintele mele, adăugă el cu o certitudine absolută, încercând, dar nereuşind să facă cu ochiul.

Margot a decis că se săturase de acest pub. Era pe punctul de a pleca când sunetul muzicii s-a ridicat deasupra zgomotului de voci. O linişte a coborât în cameră. O trupă de cinci muzicieni a început să cânte cântece populare irlandeze. Ar fi vrut să rămână, era ceva foarte fermecător în clişeu. Cu toate acestea, dormitorul ei bântuit era mai atractiv decât acest bar în care domnul Flannigan încerca să o sperie cu poveşti despre fantome. Fantome într-adevăr! gândi ea când ieşea

din cârciumă. Ce multe prostii.

Kitty

Această scriitoare în rezidenţă, Margot Hart – femeia care nu crede în fantome – stă în turnul de vest. Locul în care a locuit Barton Deverill când a rămas blocat în mijloc, blestemat de Maggie O'Leary, pe al cărei pământ şi-a construit castelul şi pe care a ars-o pe rug pentru vrăjitorie. În copilărie îmi petrec o mare parte din timp în turnul ăla, vorbind cu el, dar în acele vremuri el era un ticălos şi nu prea distracţie pentru o fetiţă de zece ani. Era acolo de peste două sute de ani, aşa că presupun că avea dreptul să fie amar. A fost eliberat doar când Maggie l-a iertat. Mi-am dat seama, în acel moment, că blestemul nu fusese niciodată despre pământ, ci despre iubire. Iertarea a fost cea care a rupt blestemul şi i-a văzut pe cei doi dispărând împreună în lumină.

Mă gândesc la dragoste şi iertare în timp ce îl privesc pe fratele meu vitreg, JP, complicându-se cu Margot Hart în timp ce îşi cercetează cartea. Îi simt resentimentele faţă de familia lui; atârnă în jurul lui ca o ceaţă. O ceaţă de autocompătimire şi reproş. Tatăl nostru, Bertie, a devenit un beţiv patetic când mama l-a părăsit. Acum, se pare că fiul repetă greşelile tatălui. Soţia lui Alana a dispărut, iar JP atenuează durerea respingerii şi singurătăţii cu whisky, prietenul său loial. Am bănuit la fel de mult când eram în viaţă, dar acum ştiu pentru că îl pot urmări de unde mă aflu între lumi. Nu pot să-l ajut, totuşi. Aş fi putut să fac asta în timpul vieţii, dar am ales să nu o fac. Chiar şi aici, încă îl supăr.

JP a vândut castelul în 1976 şi, în cei patru ani care au urmat, am refuzat să vorbesc cu el. L-am tăiat, ca un mădular putred. Nu l-am întrebat cum s-a ajuns la asta, pur şi simplu am aruncat vina. Nu am încercat să-l înţeleg şi nu l-am simpatizat. Am fost orbit de furie şi

frustrat de incapacitatea mea de a cumpăra eu însumi castelul. Soţul meu Robert a murit, şi tatăl meu, şi nu din zilele copilăriei mele familia mea nu mai avea bogăţia necesară pentru a o salva, aşa cum a făcut Celia. Acum nu avem deloc avere. Cât de puternic cade!

Când Bridie a murit, i-a lăsat lui JP castelul şi o avere. Unde s-a dus acea avere? Mă întreb. Acum nu are niciunul. Locuieşte în Cabana de vânătoare unde am copilărit. O casă sumbră şi deprimantă, mereu umedă de râul care trece pe lângă ea şi întunecată de la ferestrele mici care lasă puţină lumină. L-a infuzat cu energia lui negativă, aşa că este şi mai sumbru decât înainte. Cu toate acestea, Margot pare să nu simtă atmosfera apăsătoare sau, dacă o simte, nu o deranjează. Ea este concentrată pe scopul ei, care este să scrie o carte despre istoria castelului şi a familiei ale cărei vieţi au fost modelate de acesta. Aş putea să-i spun câteva lucruri, dacă m-ar putea auzi. Dar nu pot să-i spun cum a pierdut JP sau cum şi-a pierdut soţia şi familia. Nu pot să-i spun asta. Sper că ea mă va afla şi mă va lumina.

Margot este în sala de jocuri, aşezată pe covor în faţa focului, înconjurată de hârtii, când intru. Desigur, ea nu mă poate vedea. Sunt transparent ca aerul. Este absorbită de istoria noastră, încântată de fiecare informaţie nouă pe care o găseşte, ca un copil plin de uimire faţă de lume. Hârtiile sunt în grămezi ordonate, sortate în ceea ce este relevant şi ce nu este, în ordinea datei. Este drăguţă, cu părul lung şi blond, ciufulit de burniţă şi parţial măturată şi ţinută strâns de un creion. Ochii ei sunt inteligenţi şi verzi, de culoarea frunzelor de fag. Chiar şi în ochelari de citit ea este atrăgătoare. O admir, pentru că energia ei dezvăluie o tânără cu ambiţie, impuls şi vigoare. Este independentă şi înflăcărată şi totuşi detectez o singurătate acolo, îngropată sub o faţadă fericită şi negata cu înverşunare. Ea crede că poate depăşi, dar nu poate. Este profund înrădăcinată, din copilărie, cred. O copilărie nefericită. Ea nu-mi poate ascunde asta, pentru că îi pot simţi vibraţiile. Am fost empatic în viaţă, dar simţurile mele sunt mai acute aici. Aici, în mijloc.

Sunt lângă ea acum. Trec peste ea, atât de aproape încât aş putea

să o ating dacă aş fi făcut din materie. Dar sunt ca un vapor, aşa că propulsez un val de energie prin aer şi, ca un vânt, trimite hârtiile zburând peste covor. Alarmată, ea se zbate după ei, prinzându-i înainte să plutească în foc şi le aranjează înapoi în grămezi. Se uită la uşa, care este închisă, apoi înapoi la ferestrele, care sunt şi ele închise. Ştiu că se întreabă de unde vine proiectul. Ea nu crede că este un spirit. Ea nu crede în ei. Până termin cu ea, o va face.

Sunt pe cale să mă distrez cu alte trucuri când uşa se deschide şi Colm intră. Nici măcar nu şi-a scos haina şi pălăria, care sunt ambele ude de ploaie. Doamna B se află în spatele lui, răsucindu-şi mâinile îngrijorată şi explicându-i că tatăl lui a plecat să tragă un pui de somn, aşa că poate ar trebui să se întoarcă mai târziu. Dar nu este pe JP pe care doreşte să-l vadă, ci pe Margot.

Margot se întoarce şi se uită la el. Ea ştie cine este şi că nu vine ca prieten, încet, se ridică, dar nu întinde mâna. Acesta nu este un apel social. Chipul lui Colm este contorsionat de furie. Furia îi fierbe de când bunica lui i-a povestit despre Margot şi despre carte. „Mulţumesc, doamnă B", spune el politicos. „Poţi să ne părăseşti acum."

Colm seamănă atât de mult cu bunicul lui. Este înalt, cu acelaşi păr castaniu închis, aceeaşi bărbie despicată, aceeaşi forţă de caracter în trăsăturile lui. Dar, spre deosebire de Jack, acele trăsături îi trădează onestitatea, incapacitatea de a minţi. Jack a fost cel mai bun mincinos pe care l-am întâlnit vreodată. Când Colm nu este furios, este fermecător, plin de duh, răutăcios şi amabil. Toate calităţile pe care le avea cândva tatăl său din belşug, înainte să le piardă în sticla de whisky. Mă întreb, ce ar fi nevoie pentru a le reînvia? Tatăl meu a fost salvat de vărul său Digby. Cine îl va salva pe JP?

„îmi pare rău că nu ne putem întâlni în circumstanţe mai favorabile", spune Colm. Este împotriva firii lui să fie nepoliticos.

— Şi eu sunt, spune Margot, privindu-l fix. încercând să găsească o modalitate de a-l cuceri, fără îndoială.

„Am vorbit despre cartea ta. Să-ţi cer să nu-l scrii."

Margot este surprinsă. îşi înclină capul şi îşi mijeşte ochii. „De ce crezi că voi fi de acord cu asta?” întreabă ea calmă. „De ce crezi că voi renunţa la proiectul meu doar pentru că îmi ceri?”

— Pentru că sper că eşti o femeie decentă.

„Sunt scriitor. Aceasta este treaba mea.”

„Éva Perón a murit”, spune el, iar Margot este surprinsă că şi-a făcut unele cercetări.

„Cu toate acestea, Argentina este plină de oameni care o privesc ca pe o sfântă. Oameni ale căror vieţi le-a atins într-un mod magic. Nu au încercat să mă oprească să scriu despre ea.

Colm îşi bagă mâinile în buzunarele pantalonilor şi aruncă o privire spre tavan, ca şi cum ar fi sperat să găsească acolo un argument mai convingător. „Uite, ştiu că nu există niciun motiv pentru care să simţi un sentiment de responsabilitate faţă de o familie pe care tocmai ai cunoscut-o. Dar tatăl meu nu este la mintea lui sănătoasă.

„Bea prea mult, dar nu este un beţiv fără speranţă. Ştiu despre aceştia şi el nu este unul dintre ei.

'Nu sunt de acord. Prădăzi un bărbat vulnerabil.

Margot este ofensată de sugestie. „Nu sunt pradă pe nimeni”, răspunde ea, şi chiar şi eu, un spirit insenitor la dispoziţiile ei, îi simt marginea ascuţită în vocea ei şi sunt surprinsă de ea. „Scriu o istorie a întregii tale familii, mergând înapoi la însuşi Barton Deverill. Da, voi scrie despre tatăl tău şi despre pierderea casei familiei. Vânzarea castelului este sfârşitul poveştii. Locul unde scaunul Deverill şi familia Deverill se despart. Dacă crezi că îl voi lăsa în afara naraţiunii, te înşeli singur. Cartea ar fi incompletă.

„Vă adânciţi în durerea oamenilor”, spune el. Faţa lui este răsucită de durere. Nu o poate ascunde. Părinţii lui au divorţat, asta ştiu. Dar de ce, nu ştiu. Ce secret întunecat încearcă să ascundă, mă întreb?

— Nu sunt un monstru, domnule Deverill. Sunt scriitor şi voi da o socoteală echilibrată. Îţi admir familia. Propriul meu bunic era un prieten al unchiului tău Harry. Familia ta a suferit o tragedie, dar a dat dovadă de o mare rezistenţă. Strămoşii tăi au fost flamboiaţi, coloraţi,

temerari şi cu suflet mare. Castelul era în familia ta, aproape fără întrerupere, de peste trei sute de ani. Câţi oameni pot pretinde asta?

La asta, faţa lui Colm pare şi mai agonisită. Se gândeşte la bunica lui, Bridie Doyle, care, în calitate de Contesă di Marcantonio, a cumpărat castelul. Faptul că ea a fost odată servitoare acolo nu-l va îngrijora pe Colm, el nu are aeruri, dar ea a murit fără să-şi cunoască vreodată fiul, tatăl său, iar asta îl îngrijorează. Ştie cât de mult l-a rănit pe JP. Ştiu şi eu, deşi în timpul vieţii mele nu am vrut să recunosc asta, pentru că eu am fost cel care l-a adus pe JP crezând că mama lui adevărată a murit. Eu am fost cel care i-am interzis lui Bridie să-l întâlnească când s-a mutat înapoi la Ballinakelly din New York, şi eu am fost cel care i-am ţinut un secret faţă de el, propriul ei fiu, deşi ea se instalase în castel la doar câteva mile peste el. imobiliar. A trebuit să trăiesc cu consecinţele acelor alegeri atunci când i-a lăsat o scrisoare în testamentul ei în care îi explica totul. Am crezut că suntem suficienţi pentru el, pentru mine şi Róbert şi pentru tatăl nostru, Bertie. Credeam că nu-i păsa să ştie despre mama lui biologică pentru că se simţea suficient de în siguranţă în dragostea noastră. Dar m-am înşelat. Când JP a aflat în sfârşit adevărul, era prea târziu. Bridie dispăruse.

„Această carte a ta va împărţi şi mai mult familia", spune Colm, îndreptându- se spre uşă. „Sper că îţi dai seama că ceea ce faci va distruge orice speranţă de reconciliere între părinţii mei, fraţii mei şi bunicii mei. Dezgropând trecutul, vei zădărnici orice plan de a-l lăsa în urmă. Este o karmă proastă şi se va întoarce să te bântuie.

Margot ridică din umeri. „Nu cred în karmă. Nici nu cred în blesteme, spiriduşi sau fantome."

— Atunci, în ce crezi?

„Abilitatea mea de a-mi face singur norocul."

— Şi cum ţi-a mers asta până acum?

„Mă descurc foarte bine, mulţumesc."

— Bine. Colm roteşte mânerul de alamă şi deschide uşa. 'Îţi doresc o zi bună.'

Pleacă, iar Margot rămâne lângă foc, uitându-se la locul în care stătea, cu o
încruntătură încruntă în fruntea ei. Ea încearcă să se întoarcă la muncă, dar este plină de îndoială şi furie. Colm a zbuciumat-o. Biografia lui Éva Perón a fost uşoară pentru că era moartă. Poate că Margot nu ar trebui să scrie despre cei vii.

capitolul 5

Câteva zile mai târziu, Margot a intrat cu maşina în Ballinakelly în căutarea acţiunii. Nu era obişnuită să trăiască într-un loc atât de liniştit, de provincie. Ea a trăit în Buenos Aires, Milano, Paris, Amsterdam şi Oslo, toate oraşe vibrante în continuă mişcare. Ballinakelly, dimpotrivă, era ciudat de nemişcat. Avea prea mult timp pentru ea însăşi şi prea mult timp pentru a gândi.

Nu-l mai văzuse pe Colm de la întâlnirea lor incomodă în Cabana de Vânătoare. Supărată de sugestia că stăpâneşte pe un bărbat vulnerabil, Margot stătuse trează cea mai mare parte a nopţii, parcurgând conversaţia lor, inventând răspunsuri la care nu avusese inteligenţa să se gândească la acel moment şi imaginându-şi ce-ar fi făcut, spune-i dacă ea îl va vedea din nou. Dar asta nu părea probabil. Evitase intenţionat pe cel al lui O'Donovan pentru a nu se ciocni de el, deşi şi-ar fi dorit să-l fi revăzut pe Seamus O'Dono van. Avea un magnetism aspru care o atrăgea. Spera că nu se va lovi de Colm în oraş. Cel puţin nu erau animale la hotel care ar putea avea nevoie de un veterinar.

încă doi oaspeţi ai hotelului se plânseseră de zgomote ciudate în miezul nopţii. Margot s-a întrebat de ce aceste aşa-zise fantome păreau să apară mereu în acel moment. De ce nu au apărut în timpul zilei? Erau ca nişte arici de mare care se ascundeau sub stânci în timpul zilei şi se târau afară când era întuneric? Toată ideea a fost

absurdă. Dar domnul Dukelow acceptase plângerea cu pasiune, convinzându-l pe tânărul cuplu că castelul nu era într-adevăr bântuit. Doamna de Lisie angajate chiar şi un preot pentru a-l curăţa de orice vibraţii negative, le spusese el. Margot nu era sigură că era adevărat. Doamna de Lisie nu părea cineva care crede în asemenea prostii. Era o femeie de afaceri iniţială, cu un cap sensibil şi practic pe umeri.

Cuplul nu fusese convins, dar cu siguranţă simţiseră că au fost ascultaţi şi au plecat liniştiţi. Margot se întrebă dacă domnul Dukelow începea să-şi facă griji că aceste poveşti cu fantome ar putea descuraja oaspeţii să vină. „Este un castel vechi care scârţâie”, îi spusese el când îi pomenise. „Cine ascultă după fantome în timpul zilei? Nici unul. Ei stau în pat noaptea, cu urechile încordate pentru a auzi fiecare scârţâit şi geamăt. Dacă ar fi la fel de atenţi ziua ca şi noaptea, ar auzi aceleaşi zgomote şi nu s-ar gândi la ele.” Margot era înclinată să fie de acord cu el.

Ea a parcat maşina pe bordură şi a păşit în lumina soarelui. Cerul fusese spălat într-un albastru strălucitor şi pescăruşii se învârteau sub el, vârfurile aripilor prinzând lumina şi sclipind alb. Strada principală era formată din case simple, cu faţadă plată, pictate într-un curcubeu de culori, aşezate pe fundalul dramatic de dealuri verzi şi câmpuri mozabile. Acoperişurile de ardezie străluceau odată cu ultima ploaie, iar ţâşnii croşcau zgomotos din coşurile de fum. Localnicii au rătăcit pe trotuarele umede, răsfoind în vitrinele magazinelor şi ieşind din prag cu pungile de cumpărături pline, iar un trio de doamne în vârstă în batic stăteau bârfind pe o bancă, în timp ce o vulpe grasă trecea vesel pe stradă, ca sfidând familia Deverill. ale căror zile de vânătoare trecuseră acum.

Margot a intrat într-un butic. Nu era foarte interesată de modă, dar ceva a atras-o acolo. Imediat ce a intrat, şi-a dat seama ce era. Emer O’Leary vorbea cu vânzătoarea. Când a văzut-o pe Margot, zâmbetul ei s-a clătinat şi o stânjenie a umplut tăcerea care a urmat.

— Bună dimineaţa, doamnă O’Leary, spuse Margot cu obişnuitul ei entuziasm, sperând să dezamorseze situaţia făcându-şi veselie.

Emer a oscilat între natura ei bună şi sprijinul ei pentru fiica şi nepoţii ei. – Bună dimineaţa, răspunse ea strâns. Ea i-a oferit vânzătorului un zâmbet mai cald. – Ei bine, mai bine mă duc, Sheila. Ne vedem mai târziu.'

Margot a simţit că era nepoliticos să o lase să plece fără să spună ceva. La urma urmei, doamna O'Leary o distrase în casa ei. A urmat-o pe trotuar. – Vreau să ştiţi că voi fi plin de tact, doamnă O'Leary, spuse ea, dându-şi seama în timp ce o spunea cât de şchiopăta suna. Cum a putut să scrie cu tact despre o familie afectată de atâtea drame nefericite?

Emer se apropie şi îşi coborî vocea. – Ştiu că vrei bine, draga mea, spuse ea, cu ochii ei palizi ţinând-o pe Margot în privirea lor fermă şi blândă. „Dar totul are o consecinţă. Totul provoacă o undă şi acea undă va ieşi în lume şi fie va răni, fie va vindeca. Nu ştii nimic despre familia Deverill. S-ar putea să crezi că da, în urma cercetărilor tale, dar nu o faci. Dacă JP te va lumina, el îţi va oferi doar o parte a poveştii. Gândiţi-vă la asta când scrieţi ultimele capitole. Şi gândeşte-te la fiica mea, Alana, şi la copiii ei, care au suferit şi ei. Nu numai că şi-au pierdut casa, dar şi-au pierdut şi tatăl."

„De ce nu-mi dai partea lor a poveştii? Vreau să scriu un cont echilibrat." Emer zâmbi amar amuzat la sugestie. – Ar fi o trădare, domnişoară Hart, spuse ea. 'O zi buna.'

Margot ştia că nu va primi nimic de la doamna O'Leary.

Simţindu-se învineţită, ea şi-a îndreptat drumul pe stradă, cu ochii măturaţi de fiecare parte, dar nevăzând nimic. Nu luase în considerare membrii vii ai familiei Deverill când îi prezentase ideea editorului ei. Editorului ei îi plăcuse şi agentul ei negociase un avans mare, în urma succesului biografiei ei despre Eva Perón. S-ar chinui să plătească banii şi nu avea altă idee dacă ar decide să scrie despre altceva. Ea se angajase timp de nouă luni ca scriitoare în rezidenţă la hotel; nici ea nu se putea retrage foarte bine din asta. Era blocată.

În timp ce trecea pe lângă Biserica All Saints, egoul învineţit al lui Margot a început să se răzbune. De ce ar trebui să-i spună cineva ce să

nu scrie? gândi ea furioasă. Familia Deverill nu a fost prima dinastie care a făcut obiectul unei biografii şi nu ar fi ultima. Dar familia regală britanică? Despre ei s-au scris tot timpul şi nu s-au dat niciodată cu piciorul. Dacă JP Deverill dorea să o ajute cu cercetările ei, ea nu avea de gând să-l oprească din cauza soacrei şi a fiului său, pe care nu-i cunoştea. De ce ar trebui să aibă vreo loialitate faţă de ei? Dacă ceva, ea a simţit o oarecare loialitate faţă de JP, care o invitase în casa lui şi i-a permis să se uite prin înregistrările familiei. Şi în plus, ce a contat? Peste nouă luni avea să părăsească Ballinakelly şi să nu-i mai vadă pe niciunul dintre ei.

Pe măsură ce indignarea îi ardea în piept, Margot simţi un sentiment tot mai mare de sfidare. Ea şi-a grăbit pasul către O'Donovan's. Trecând pe lângă ceea ce părea a fi un grup de fermieri în şepci, cizme şi paltoane grele, ea deschise uşa. Erau câţiva oameni înăuntru, bucurându-se de un prânz devreme. Seamus O'Donovan era în spatele barului şi vorbea cu o tânără care usca pahare cu un prosop. Când a văzut-o pe Margot, a ridicat din sprâncene şi a zâmbit.

„M-am întrebat când te vei întoarce", a spus el, zâmbind la ea.

Indignarea s-a răcit. „Este prea devreme pentru o băutură tare, dar am nevoie de una. Un lime şi un sifon vor trebui să facă.

El a râs. „Aceasta este Irlanda, fată. Este ora fericită undeva în lume, dacă asta e vreo consolare.

„Lime şi sifon. Lucrez.'

„Asta nu a dezamăgit niciodată pe nimeni. Sigur, chiar şi bătrânul Părinte Conducător este tăiat pe jumătate rostind Liturghia de dimineaţă.

„Eşti un pic un diavol, eşti." M-a simţit bine să râzi.

— Urmează lime şi sifon. Seamus întinse mâna după un pahar. „Ai fugit noaptea trecută. A fost ceva ce am spus?

Ea îşi dădea seama după sclipirea ochilor lui că nu credea că era. „M-am plictisit să fiu luat în seamă de domnul Flannigan".

El a ridicat din umeri. „Este destul de inofensiv. Cel mai rău dintre el este din gura afară.

„Destul” vă subminează apărarea, domnule O’Donovan. De asemenea, mă plictisisem să fiu aruncat cu privirea de Colm Deverill.

— Asta-i cu totul altă chestiune, spuse el, turnând var în pahar, urmat de sifon. Ea i-a observat mâinile mari şi masculine şi antebraţele puternice şi a simţit un frison de dorinţă. „Cu siguranţă nu te aşteptai ca familia să te întâmpine cu poveşti pentru cartea ta, dezvăluindu-şi burta.”

'Desigur că nu. Cu toate acestea, mă aşteptam să fie civili.

„E supărat.”

'La fel şi eu.'

„Uite, nu este treaba mea. II cunosc pe Colm de când eram copii. Este un om bun. Dar este şi un om mândru şi protector cu familia lui. Seamus împinse paharul peste bar, iar Margot îl ridică şi luă o înghiţitură. „E nemulţumit că tatăl lui vorbeşte cu tine.”

'Ştiu. Mi-a spus el însuşi. Dar nu voi fi împins de nimeni. JP Deverill este un băiat mare. El poate avea grijă de el însuşi. Odată am fost jurnalist. Sunt obişnuită să enervez oamenii. Margot a ridicat din umeri. „Este natura jobului”.

„Arăţi de parcă te descurci singur”, a spus el. Apoi se sprijini de bar şi o privi moartă în ochi. „Vrei o băutură liniştită undeva, doar noi doi?”

Privirea ei nu s-a clătinat. „Sigur, unde sugerezi?” Ea nu putea foarte bine să-l invite înapoi la hotel.

„Pot scăpa într-o oră. Aş putea să te duc de contrabandă sus.

Ea zâmbi la aluzia lui la pericol. „Suntem adulţi consimţitori”, a spus ea.

„Dar acesta este un orăşel mic şi zguduitor de limbi. Abia ai sosit. Trebuie să ai grijă cum mergi.

— Nu eşti căsătorit, nu-i aşa?

A scuturat din cap. „Nu sunt căsătorită, în ciuda sâcâielilor mamei mele. Oricum cine m-ar dori?

„Nici eu. Deci suntem agenţi liberi.” Apoi ea a râs. – Îţi faci griji pentru reputaţia mea, Seamus? Ce galant.[5]

El a râs cu ea. Nu mai întâlnise niciodată o femeie cu nesucinţa unui bărbat înainte. „Luaţi prânzul, apoi voi fi desert.”

— Este o ofertă pe care nu o pot refuza, spuse ea, îndreptându-şi atenţia către meniul scris pe tablă. „La urma urmei, face parte din cercetarea mea.”

X r

Mai târziu, în dormitorul lui Seamus, sub streaşină, Margot s-a pierdut în braţele unui bărbat pe care abia îl cunoştea, aşa cum făcuse de atâtea ori în trecut. Bărbaţi de care se putea bucura cu detaşare. Bărbaţi de care nu trebuia să se apropie. Seamus era puternic şi stăpân şi, în plus, mirosea bine – a fum de lemn de la foc şi un picant care îi aparţinea. Era şi el amuzant şi ei râdeau acolo între cearşaf, în timp ce mâinile lui o aduceau în momentul prezent cu atingerea lor surprinzător de uşoară.

„A fost grozav”, a spus ea oftând, împingându-l jucăuş de pe ea. – Ai mai făcut-o înainte.

„De câteva ori”, a răspuns el, rostogolindu-se pe spate.

— Exact ce aveam nevoie.

— Atunci nu mai eşti supărat?

„Nu.” Se întinse şi oftă. „De fapt, totul este în regulă cu lumea acum.”

Se întoarse spre ea, cu o expresie de admiraţie şi nedumerire, de parcă s-ar fi uitat la o creatură rară din altă lume. „Nu-i fac să ca tine aici jos”, a spus el.

„Ar trebui să sper că nu. Mi-ar plăcea să fiu ca toţi ceilalţi. Margot îi zâmbi, bucurându-se de aprecierea lui.

„Deci, o putem face din nou cândva?”

— Mi-ar plăcea asta. Ea se propti pe cot şi se uită fix la el. – Simt că te culci cu inamicul, Seamus. De aceea ai vrut să mă bagi de contrabandă aici?

— Nu, sunt imparţial, Margot. Îţi promit. Nu am nici un sentiment de loialitate faţă de familia Deverill. Dacă JP vrea să vorbească cu tine, asta e treaba lui. Dacă Colm nu vrea, acesta este al lui. În plus, aş spune că sunt de partea ta acum, dacă ar fi să iau partea.

„Eşti uşor de cumpărat", a râs ea, trecându-i un deget pe piept. „Dar nu-ţi face griji. Nu te voi pune într-o poziţie dificilă. Aceasta este plăcere, nu muncă."

„Aşa este", a fost de acord el.

„Spune-mi despre Ballinakelly. Familia ta locuieşte aici de generaţii. Aici ai crescut. Ţi-ai dorit vreodată să te muţi?

„Nu, întotdeauna am fost mulţumit aici. Nu îmi pot imagina să trăiesc în altă parte. În plus, acum conduc afacerea de familie. Tata este pensionată, mama este o persoană ocupată, aşa că este încă implicată. Singurul mod în care va pleca este cu picioarele înainte.

'Fraţii?'

— Cinci, dar eu sunt singurul care a rămas.

„Ce crezi despre hotel? Te-ai simţit trist când castelul a fost vândut? Peste trei sute de ani de istorie au trecut, peste. Sfârşitul unei ere, al feudalismului...

„Hotelul angajează mult mai mulţi oameni locali decât a făcut castelul ca casă de familie, cu siguranţă în ultimii ani. JP a pierdut bani în divorţ şi, am auzit, investiţii proaste. Nu a fost niciodată foarte bun cu banii, aşa că am auzit. El nu a crescut cu asta, ştii. Acea familie a pierdut totul în 1921, când castelul a fost dărâmat. De atunci, nu au mai fost bogaţi. JP a moştenit brusc un castel şi o avere. L-a ruinat."

„Cum l-a distrus?"

Seamus se zvârcoli inconfortabil, dar degetele lui Margot i-au urmărit partea sensibilă a burticii, chiar sub buricul. „Se pare că a avut o aventură. Acesta este de obicei un motiv suficient pentru divorţ, nu-i aşa? Presupun că de aceea toţi copiii au fost de partea mamei lor. îl dau vina pentru ruperea căsătoriei şi pentru nefericirea mamei lor.

„Presupun că este greu să ascunzi aşa ceva într-o comunitate mică

ca aceasta. Toată lumea ştie afacerile celorlalţi. întotdeauna există cineva care a văzut sau a auzit ceva. îmi imaginez că castelul era plin de personal cu urechile la uşi.

'Nu greşeşti. Cred că dacă aş fi lucrat la castel, aş fi fost la fel de băgăroasă. „Ascultă, există întotdeauna două părţi în fiecare poveste. JP a avut o aventură, dar poate că a fost împins în ea. Poate că şi el era nefericit.

„Dacă mă întrebaţi pe mine, acel castel nu a adus niciodată fericirea niciunuia dintre proprietarii săi."

„Sigur unii au fost fericiţi?"

'Să-mi spuneţi. Tu scrii istoria."

— Bridie şi contele ei au fost fericiţi?

„Ei bine, există o poveste. Trebuie să vorbeşti cu fratele lui Bridie, Michael. Ştii că locuieşte în ferma de pe drum. Trebuie să aibă nouăzeci de ani acum. Vine aici din când în când şi, după o halbă sau două, i se dă să vorbească. El va vorbi cu tine. întotdeauna a avut un ochi pentru o femeie frumoasă.

Ea a zâmbit. – Mulţumesc, Seamus.

'Pentru puţin. Dacă poveştile sunt adevărate, Michael l-a eliminat pe Conte. L-a îngropat până la gât în nisip şi a lăsat valul să-l ia. O cale groaznică de urmat. Sigur, acel castel este blestemat.

Margot mai auzise această poveste de la doamna B. „Trebuie să vorbesc cu Michael Doyle", spuse ea. „Dar eu nu cred în blesteme, ci doar în oameni răi."

Cu toate acestea, în timp ce se gândea la asta, şi-a dat seama că Seamus s-ar putea să se gândească la ceva. Niciunul dintre moştenitori nu se bucurase de o viaţă liniştită, armonioasă. Au sacrificat mult pentru casa lor, poate prea mult. – Un castel al lui Deverill este regatul lui, repetă ea gânditoare. „Crezi că şi-au pus întotdeauna locul în familie mai presus de bunăstarea celor care locuiesc în el?" Dar ea nu avea nevoie să răspundă. Un val de entuziasm i-a trecut prin vene, trezindu-o din apatia ei post-coitală. Ea s-a ridicat. „Cred că aceasta este tema cărţii. Atâta timp cât pun cărămizi şi mortar deasupra

dragostei, nu vor fi niciodată fericiţi. Castelul în sine nu este blestemat, dar ataşamentul lor de el aduce ghinion." Ea clătină din cap. „Doamne, sună ca Dan."

— Cine este Dan?

„Un prieten de-al meu care pretinde a fi un medium psihic. Îi plac toate acele lucruri precum karma, o conştiinţă universală, legea universală, feng shui, cărţi de tarot şi legea atracţiei. Nebună, a adăugat ea râzând. Seamus o privi uluit; o pierduse după karma. „Dar nu contează", a continuat ea. „Cred că am ajuns la ceva." Ea se aplecă şi îl sărută pe buze. „Bine, destulă muncă, asta se vrea să fie despre plăcere. Să o facem din nou?

JŞ

Doamna B deschise uşa sălii de jocuri şi îl găsi pe Lord Deverill stând lângă şemineu, răsfoind o carte legată de piele roşie, cu o ţigară fumând între degete. A fost surprinsă să-l vadă acolo. Sala de jocuri a fost una dintre multele încăperi în care nu a intrat niciodată. „Bună ziua, doamnă B", a spus el când a văzut-o. – Domnişoara Hart nu a intrat astăzi, nu-i aşa?

— Nu, domnule, nu a făcut-o.

Şi-a ridicat privirea din jurnal. – Crezi că este suficient de cald aici? Nu vreau ca ea să lucreze în frig.

„Când focul este aprins, va scăpa de frig."

— Şi destul de lumină? Aruncă o privire spre ferestrele mari, încadrate de perdele grele de catifea verde. – Acum se întunecă devreme. Oftă. „Sumbru iarna, locul ăsta. întotdeauna a fost.[5]

„Aş spune că aici este o lumină bună. Ea nu s-a plâns."

A tras o ţigară din ţigară şi a stins un şuvoi de fum. „Nu este o reclamantă. Are un temperament uşor. Bine dispus. îmi place asta. E plăcut să ai o persoană veselă prin casă, nu-i aşa, doamnă B?

„Oh, este, domnule. E veselă.

Se uită în jos la carte. – Ştiţi ce este asta, doamnă B?

— Nu, nu, domnule. Ce este?'

„Jurnalul stră-străbunicii mele. Face o lectură fascinantă. înţeleg de ce domnişoara Hart este cuprinsă de istorie. Este destul de interesantă să înveţi despre cei care au trăit în trecut. Stră-străbunica mea Hermione a salvat măgari. Avea zeci de ele. Fiecare avea o panglică de culoare diferită legată de urechi, astfel

încât ea să le poată urmări numele. Avea şi un ponei Shetland pe nume Billy, care obişnuia să intre în sala de mese la micul dejun şi să bea ceai dintr-un castron de porţelan.

Doamna B zâmbi şi chipul ei solemn deveni moale şi drăguţ. – E grozav, adică.

„Dar soţul ei a murit tânăr. S-a înecat şi a lăsat-o cu cinci copii mici pe care să- i crească singură.

„Oh, e foarte trist."

'Este. Dar era o englezoaică dură şi şi-a câştigat respectul chiriaşilor şi angajaţilor săi şi a condus castelul cu eficienţa unui colonel. îndrăznesc să spun că a fost genul de femeie care a construit Imperiul. Dur şi de neclintit într-o criză. Când a murit, tot oraşul a ieşit să le aducă omagiu şi sicriul ei a fost pus pe un cărucior plin cu flori şi tras de o pereche de măgari. Bărbaţii din Deverill au o tradiţie de a se căsători cu femei puternice, se pare.

— Ai putea spune că bunica ta Adeline a fost o femeie.

„Ea a fost într-adevăr."

JP s-a gândit la propria lui soţie, fosta lui soţie, apoi a îndepărtat imaginea înainte ca aceasta să poată prinde prin strânsoarea ei dureroasă. – Crezi că domnişoara Hart se va întoarce mâine? întrebă el, lăsând cartea jos. întregul corp îl durea brusc după o înghiţitură de whisky. S-a îndreptat spre uşă.

Doamna B se dădu deoparte pentru a-l lăsa să treacă. – Sunt sigur că o va face, domnule.

'Bun. Dă-i locului un praf şi poate că băieţii vor mai aduce nişte buşteni. Buşteni potriviţi, nu gazon. Numai lemnul va încălzi locul acesta şi nu vreau ca domnişoara Hart să se răcească.

Doamna B l-a privit îndreptându-se cu paşi mari spre bibliotecă, unde ştia că se va ajuta cu un pahar de whisky. Nu s-a oprit după unul, ci şi-a turnat altul şi altul. Adesea îl găsea adormit pe scaunul lui, focul se reducea până la jar moartă, un frig pătrunzând în cameră. Oftă şi speră că domnişoara Hart se va întoarce mâine. Lordul Deverill s-a înveselit când era prin preajmă.

în noaptea aceea, Margot stătea întinsă în pat, privind în sus la tavan. Afară, luna era plină de faţă şi strălucea, o minge luminoasă pe un cer de stele sclipitoare. Perdelele erau deschise ca o aşchie, permiţând luminii apoase să intre într-un puţ, aducând mobilierul şi grinzile într-un relief ciudat. Totul era liniştit, în afară de ţipetele intermitente ale unei bufniţe sau ţipetele unui animal speriat. Până şi vântul era liniştit. Margot a avut o senzaţie ciudată că era urmărită. Ea ştia că era absurd. Nu era nimeni în cameră în afară de ea. Era destul de singură. Cu toate acestea, era ca şi cum o prezenţă era chiar lângă patul ei, privind-o. S-a răsturnat şi a încercat să doarmă. Dorothy îşi băgase idei în cap. Dacă nu ar fi fost ea şi poveştile ei cu fantome, Margot nu s-ar fi gândit niciodată la ele.

De îndată ce a început să plece, JP Deverill a apărut în minte. O creatură patetică, pierdută. Cuprinsă brusc de un val de milă, ea deschise ochii. Nu voia să simtă compasiune. Ea nu voia ca dependenţa lui să o absorbă. Nu l-a putut ajuta. Nici ea nu a vrut. Ea închise din nou ochii şi se gândi la Seamus. Cu toate acestea, JP continuă să se clătinească până la capătul minţii ei ca un dop de plută în apă, persistentă şi implorând.

Capitolul 6

Margot şi-a petrecut dimineaţa următoare în salon, care fusese redenumit Suita Lady Adeline, deşi Margot i-ar fi plăcut să sublinieze că Adeline nu a fost niciodată o doamnă de sine stătătoare, aşa că Lady Adeline era incorectă din punct de vedere tehnic. Cu toate acestea, ea stătea acolo, indiferent, la un birou pe care domnul Dukelow îl adusese special pentru ea şi pus în faţa uneia dintre ferestrele mari cu vedere la grădină. Gazonul era alb de ger, strălucind ca o mie de perle sub cerul senin şi sub un soare scăzut de iarnă. Copacii, goi şi tremurând, erau tăiaţi pe cerul albastru într-o zăbrele de ramuri subţiri, liniile lor fine

stricate doar de un stol zgomotos de vile negre care se aşezase peste ei.

Salonul era armonios proporţionat, cu pereţi de culoare verde pal şi perdele de culoare verde damasc căptuşite cu franjuri şi ţinute în spate de aplice mari, în formă de scoică. Focul a fost aprins, pernele de pe canapele au fost umflate, luminile strălucind bogat. Totul despre hotel era luxos, extravagant şi de cea mai bună calitate. Totuşi, totul păli în nesemnifîcaţie sub privirea captivantă a formidabilului Tarquin Deverill, al cărui portret atârna deasupra şemineului pe două lanţuri grele. Margot stătea în faţa lui şi o examină cu interes. A fost magnific, aşa cum păreau să fie toate portretele lui Deverill. Totuşi, acolo unde Barton avea o faţă largă şi frumoasă, cea a lui Tarquin era lungă, slabă şi răutăcioasă. Poza în faţa unui peisaj decolorat, într-o jachetă de catifea albastru indigo, drapată în mătase purpurie. Părul lui era o cascadă de bucle maro, iar pe piept purta o medalie enormă de stea de diamant. La gât avea o cravată albă care îi accentua bărbia înaltă şi privirea scrutătoare. La o privire mai atentă, Margot a observat răsucirea urâtă a gurii sale şi privirea plată şi impasibilă din ochii lui, care nu părea capabilă de o mare profunzime de sentiment, cu siguranţă nu de compasiune sau iubire. Arăta fiecare centimetru drept stăpânul castelului şi fiecare centimetru un om capabil de o mare cruzime. îl putea vedea lăsându-şi fiul cu handicap să se înece în iazul ornamental şi să-şi imagineze uşurarea când pata de pe numele său bun a fost îndepărtată pentru totdeauna. Portretul emana o energie întunecată. Se îndepărtă şi totuşi, în timp ce făcea asta, aproape că simţea ochii lui urmând-o prin cameră.

Margot a apărut la uşa din faţă a Lovii de vânătoare la începutul după-amiezii. Aerul era umed, vântul era gheaţă. în spatele copacilor, soarele ardea ca un cărbune îndepărtat. Ea tremura, aşteptând cu nerăbdare sala de jocuri şi focul ei trosnind. Aşteptăm şi cu nerăbdare acele cutii pline de comori.

Doamna B deschise uşa un trosnet. Când a văzut-o pe Margot, a deschis-o larg şi chipul i s-a înmuiat cu un zâmbet timid. – Intră imediat, domnişoară Hart. Vântul are dinţi astăzi.

— Mulţumesc, doamnă B. Margot o privi închizând uşa, închizând iarna afară. Şi-a scos haina şi pălăria, îndesând mănuşile într-unul dintre buzunare.

— O să vrei ceai, bănuiesc. îi voi spune lordului Deverill că eşti aici.

— Oh, te rog, nu-l deranja, spuse Margot, urmând paşii repezi ai menajerei pe coridor.

„Se va bucura că eşti aici. Casa a fost liniştită ca un mormânt toată dimineaţa.

Când au ajuns la bibliotecă, JP deja ieşea. Faţa i s-a luminat când a văzut-o pe Margot. „Ah, bine, te-ai întors."

„Da, sunt", a răspuns ea, surprinsă că el nu considera vizita ei o impunere. O lăsase în mod deliberat o zi ca să nu fie plictisitoare.

„Doamna B a aprins un foc în sala de jocuri, dacă nu veţi veni. Ar trebui să fie frumos şi cald acolo până acum. Arde de la ora nouă. Margot îl urmă. „Acum, am vrut să vă spun că am citit jurnalul străstrăbunicii mele."

„Hermione Deverill?" a spus Margot.

„Da, Hermione. Ce vieţi interesante au dus aceşti oameni." Au intrat împreună în sala de jocuri. – Mai degrabă m-aţi inspirat, domnişoară Hart, continuă el. „Mi-am petrecut toată ziua de ieri aici, citind."

A existat o vigoare pentru JP astăzi, care nu fusese acolo la vizitele ei anterioare. Un entuziasm care a înlocuit energia jalnică, de câine spânzurat, pe care o emanase. îi făcea plăcere să se gândească că aprofundarea în istoria familiei lui ar fi putut să-l înveselească. – Ai vrea să-mi spui Margot, spuse ea, punându- şi geanta pe masa de biliard. – Pare ridicol de formal să mă numesc domnişoară Hart tot timpul. Mă face să mă simt ca un personaj dintr-un roman cu Jane Austen.

— Atunci trebuie să-mi spui JP, spuse el.

'Eu voi. Mulţumesc, JP." Ea a observat că un alt fotoliu fusese aşezat în faţa focului. Acum erau doi. Unul pentru ea şi unul pentru JP. Era ceva înduioşător în asta, ceva care i-a tras inima şi o făcea să se simtă tristă. Toată casa a rezonat de singurătate. Scaunele acelea erau ca o

mică oază de companie într-un deşert de singurătate.

JP a deschis jurnalul şi i-a citit câteva extrase. – Fermecător, nu crezi?

— Hermione a avut o întorsătură lirică a frazei, nu-i aşa?

„Da, iubea poezia. Ea citează multe din scriitorii ei preferaţi. Fermecător, repetă el.

Doamna B a intrat cu tava de ceai şi a pus-o pe masa de biliard unde era un spaţiu printre cutii. Ea turnă ceaiul, iar JP îi duse ceaşca pe unul dintre fotolii şi se aşeză cu un oftat mulţumit. Doamna B i-a tăiat o felie de tort şi i-a dat-o. El i-a zâmbit cu recunoştinţă şi i-a mulţumit. Ea se uită la el cu afecţiune. Margot a observat relaţia lor cu interes. Se părea că doamna B era singura persoană care ţinea de JP în zilele noastre.

Afară, norii violet întunecau cerul. înăuntru, luminile electrice străluceau aurii. Grătarul strălucea cu un foc puternic. Flăcările au lins buştenii cu limbi purpurie şi au trosnit de bucurie când au găsit bucăţi de muşchi cu care să se ospăte. Margot se aşeză în fotoliul vizavi de JP. Erau ca o pereche de vechi prieteni, care se acomodau pentru seară.

„Unde locuiai când erai copil, JP?" a întrebat ea.

„Într-o casă mare de pe moşie cu Kitty, sora mea vitregă şi soţul ei, Robert. Nu departe de aici, a răspuns el. „Se numea Casa Albă. Este încă acolo, dar nu-l deţin. Asta s-a întâmplat când am vândut castelul. Singurul loc pe care l-am păstrat a fost această casă şi o mică bucată de pământ pentru a merge cu ea.

— Era Kitty în viaţă când ai vândut castelul?

„Avea şaptezeci şi şase de ani. Ea a murit patru ani mai târziu. Mi-e teamă că i- am rupt inima. II iubea mai mult decât orice pe lume. Doamna de Lisle a lăsat-o să trăiască la Casa Albă, plătind o chirie de boabe de piper. Dar nu ne-am mai vorbit după aceea. Ea nu m-a iertat niciodată.

„Este foarte trist."

El a ridicat din umeri. „Amândoi aveam multe de ce să fim amărâţi." Margot nu spuse nimic, conştientă că orice întrebare despre relaţia lui cu sora lui vitregă ar putea fi considerată intruzivă. Dar JP a vrut să vorbească. „Kitty a fost o mamă pentru mine. După cum ţi-am spus,

adevărata mea mama a fost o menajeră care a atras atenţia tatălui meu. Eu şi sora mea geamănă... Se întoarse spre ea. – Ţi- am spus despre Martha?

Margot clătină din cap, interesul îi trezi. – Nu, nu ai făcut-o.

„Martha şi cu mine ne-am născut într-o mănăstire din Dublin. Martha a fost adoptată de un cuplu american şi dusă în Connecticut. Am fost furat de fratele mamei mele înainte să mi se întâmple aceeaşi soartă şi am fost lăsat în pragul lui Kitty într-un coş.

— Ca Moise, interveni Margot cu un rânjet.

— Ei bine, aici se termină asemănarea, Margot. Mama mea, Bridie Doyle, a început o nouă viaţă în America. A lucrat pentru o femeie foarte bogată care i-a lăsat o avere în testament când a murit. Ea s-a căsătorit cu contele di Marcantonio şi a cumpărat castelul, mutandu-se în cele din urmă în el în 1940, la aproximativ douăzeci şi trei de ani după ce lucrase în el ca servitoare. Am crescut crezând că mama a murit. Kitty mi-a spus că aşa este şi nu aveam niciun motiv să nu o cred. Am aflat adevărul abia după ce Bridie a murit de cancer. A lăsat două scrisori, una pentru mine şi una pentru Martha, care venise la Ballinakelly în căutarea adevăratei ei mame.

— Ai cunoscut-o pe Martha?

„Ne-am întâlnit întâmplător într-un restaurant din Dublin şi ne-am îndrăgostit. Aveam amândoi şaptesprezece ani. Copii, într-adevăr.

— Te-ai îndrăgostit de sora ta?

„Nu ştiam că suntem fraţi. Nu eram identici. Un truc crud al destinului.” Ochii lui JP se întoarseră spre ea şi erau sticloşi şi trişti. „A fost o lovitură teribilă când tatăl meu ne-a spus. Nu ne-am gândit că ar putea exista vreun motiv pentru care să nu putem fi împreună. Dar a existat, şi asta a fost tot. El a ridicat din umeri. „Aceasta a fost prima mea dezamăgire. Viaţa a fost lipsită de griji până în acel moment.”

„Cum ai trecut peste asta?”

„Aruncându-mă în război. Am zburat cu Spitfires şi nu mi-a păsat dacă trăiesc sau mor. Nu am fost deosebit de eroic, dar am primit o medalie pentru curaj.” El a chicotit, apoi şi-a pierdut concentrarea în

flăcări. „Ştii, am o amintire ciudată din prima copilărie. Probabil una dintre primele mele amintiri. Stau în camera de joacă şi o femeie ciudată se aplecă pe fereastră şi îmi dă un ursuleţ de pluş. II iau de la ea, dar mă îndepărtez. Nu ştiu cine este şi e ceva la ea care mă sperie. Ea încearcă să mă apuce şi eu ţip. ţip tare şi nu mă opresc. Arată îngrozită şi pleacă la fel de misterios cum a venit.

— Crezi că a fost Bridie?

'Da da vreau. Cred că asta a fost mama mea venită să mă revendice.

— I-ai spus vreodată lui Kitty?

„Nu-mi amintesc dacă am făcut-o sau nu în acel moment, dar amintirea mi-a revenit abia după ce i-am citit scrisoarea. Nu i-am menţionat-o lui Kitty în acel moment. Cred că încercam să înţeleg şi eu însumi şi nu am vrut să-mi împărtăşesc gândurile cu nimeni. Aveam nevoie de timp." Oftă şi luă o înghiţitură de ceai.

„Cum te-ai simţit când ai citit scrisoarea mamei tale?"

„M-am gândit puţin la asta, să fiu sincer. Am crescut cu doi taţi şi o figură maternă în Kitty. am fost iubit. De fapt, am fost adorat. Am avut tot ce mi-am dorit vreodată, în afară de Martha, desigur. Mă căsătorisem cu Alana, pe care o iubeam profund. Faptul că Bridie a fost dezvăluită brusc ca mama mea mi-a făcut puţină impresie la început. El a zâmbit sumbru. „Dar apoi mintea începe să lucreze la el, ca un gândac în bălegar, rostogolindu-l într-o minge din ce în ce mai mare, până când împinge această greutate mare, încercând să-i dea sens. Atunci a început să se introducă sentimentul de trădare. Sentimentul de nedreptate şi rănire. De pierdere. Nu mi-am cunoscut-o niciodată pe mama, vezi. Dacă Kitty ar fi fost sinceră cu mine... Dacă tatăl meu ar fi fost sincer...

— Poate că ai ajuns să o cunoşti înainte să moară.

'Da. Regret asta. Foarte profund."

— Ai multe de ce să fii amar, a încuviinţat Margot. „Dar fiecare alegere care a fost făcută a fost făcută cu cele mai bune intenţii."

„Drumul către Iad este pavat cu bune intenţii", a adăugat JP, ironic.

— Presupun că niciunul dintre secrete nu a fost păstrat pentru

a te răni.

— Presupun că nu au fost. Dar secretele au o modalitate de a ieşi la iveală în cele din urmă şi, ca săgeţile, rănesc.

Margot a zâmbit plin de compasiune. „Povestea ta bate jurnalul lui Hermione, cu mâinile în jos!”

— Şi ai auzit doar începutul. Se ridică ţeapăn. – Mai vrei o bucată de tort?

„Mi-ar plăcea unul, mulţumesc. E foarte bine.'

„Doamna B este expertă. Nici ea nu este economică cu Guinness. El a tăiat tortul şi i-a adus-o în farfurie. „Când eram copil, în bucătărie era întotdeauna o prăjitură de hamal.” îşi tăie o felie şi se întoarse pe scaun. Nu se distrase atât de mult de ani de zile. Pe lângă compania ei bună, în ochii lui Margot era o lumină caldă care l-a scos din întuneric. O compasiune care promitea înţelegere – şi dorea atât de mult să fie înţeles.

„Spune-mi despre Bertie, JP”, a întrebat ea.

JP se aşează pe spate în scaun şi îşi încrucişă picioarele. A luat o înghiţitură de ceai. Focul sfârâi, Margot ascultă. A fost frumos să am pe cineva cu care să vorbesc. S-a gândit la tatăl său. „Era, în esenţă, un om de la ţară”, a început el. „La fel ca toţi cei Deverill, avea o fire îndrăzneaţă şi un ochi pentru doamne...”

JŞ

Colm şi Jack s-au îndreptat pe plajă spre casă. Noaptea se apropia devreme şi cu o oarecare grabă. Nori învineţiţi s-au adunat deasupra capului, întunecând marea care se răsucea în aşteptarea unei furtuni care se apropia. Colm îşi ridică gulerul hainei când simţi primele bucăţi de ploaie. Bunicul său, aplecat împotriva vântului, şi-a băgat mâinile în buzunare. Câinele, ud şi nisipos, tropează lângă ei, simţind că un ceai bun şi o vatră caldă nu erau departe.

„Trăieşte ca bunica ta, Colm, şi nu vei fi niciodată nefericit.” Jack nu şi-ar sfătui nepotul să trăiască aşa cum a trăit el, plin de pasiuni

incontrolabile. Emer fusese forţa stabilizatoare din viaţa lui. O iubire consistentă, necondiţionată, care l-a făcut de ruşine. „Ea nu permite amărăciunea şi resentimentele să o enerveze. Lasă-i sa plece.'

„În timp ce acea femeie se îndreaptă spre încrederea tatălui şi scoate la iveală secretele noastre de familie pentru ca toată lumea să le citească, nu pot simţi decât furie." Colm vorbea despre Margot Hart.

„Mi-ai cerut sfatul. Ei bine, aş spune că aveţi două opţiuni. Unu, nu faci nimic şi renunţi la mânie. Doi, faci ceva în privinţa asta. Ceea ce nu faci este să stai la mijloc, fără să faci altceva decât să te laşi ca furia să te mănânce. Asta nu te va duce nicăieri.

— Deci, ce este ceva ce pot face în privinţa asta, atunci?

„încercaţi o altă tactică. Apelarea la natura ei mai bună nu a funcţionat şi de ce ar funcţiona? Ce-ţi datorează ea, pe care nu-l cunoaşte de la Adam? Nu ar fi mai bine să o cunoaştem? Astfel poţi lucra la ea din interior, mai degrabă decât din exterior.

Colm râse. – Acesta este bătrânul spion care vorbeşte!

— Trebuie să fii viclean în privinţa asta, Colm. Dacă îi devii prieten, în cele din urmă, s-ar putea să-i poţi cere să lase anumite lucruri deoparte. într-adevăr, vei avea mai multă idee despre ceea ce ştie ea. Vei fi într-o poziţie mai bună să faci ceva în privinţa asta.

Colm mergea mai departe. Vântul se ridica. Trebuiau să strige peste vuietul valurilor. – Ăsta-i un sfat bun, Granda. Deşi, nu va fi uşor să mă prefac că o plac.

— Poţi face orice când îţi pui mintea, Colm. Dacă obţineţi ceea ce doriţi, puteţi juca orice rol doriţi.

Colm ştia câteva dintre poveştile bunicului său despre când luptase în Războiul de Independenţă şi era conştient de numeroasele roluri diferite pe care le jucase pentru a obţine ceea ce îşi dorea. Bineînţeles că atunci miza fusese mult mai mare. Colm s-a simţit puţin prost făcând o asemenea dramă dintr-o carte. Dar apoi bunicul lui nu ştia ce ştia. Nimeni nu a făcut-o. Doar el şi tatăl său şi nu se putea baza pe JP pentru a păstra secretul acelei cunoştinţe. Atâta timp cât îşi amorţea creierul cu whisky, exista şanse mari să divulge toată povestea.

— Ai dreptate, bunicule, spuse el în timp ce se îndreptau spre casa care strălucea îmbietor prin amurg. „îmi voi face un prieten cu duşmanul meu."

— Omoară cu bunătate, Colm, spuse Jack. „Aşa este modul de a merge mai departe în lume. Lasă-l pe duşmanul tău să creadă că eşti prietenul lor." Jack făcuse asta suficient în viaţa lui pentru a şti că a funcţionat.

i

r

Era târziu când Margot se întoarse la hotel şi ploua puternic. Şi-a parcat maşina cât mai aproape de uşa din faţă şi s-a repezit înăuntru. Domnul Dukelow era în hol. „Domnişoară Hart, am veşti incitante."

Margot nu-şi putea imagina ce ar putea fi asta. Oare scăpase el hotelul de fantomele menajere, poate?

Stătea în faţa ei şi coborî vocea, luând un aer respectuos de parcă ar fi fost pe cale să vorbească despre regalitate sau despre Papă. – Contesa di Marcantonio a venit acum aproximativ o oră şi a cerut să te vadă, spuse el.

Margot se încruntă. Trebuie să fie nora lui Bridie, căsătorită cu Leopoldo. „A lăsat un bilet?" a întrebat ea.

„A lăsat un plic la recepţie. Roisfn îl va primi pentru tine.

El dădu din cap spre Roisfn, care îşi pile unghiile în spatele biroului. Când ea nu a reacţionat, el a strigat-o pe nume. – Roisfn, scrisoarea pentru domnişoara Hart, te rog.

Roisfn ridică privirea speriată, lăsă dosarul în jos şi se răsuci pe scaun pentru a scoate plicul alb pe care îl pusese în siguranţă în porumbeul lui Margot. „Este o doamnă arătoasă", îi spuse ea lui Margot în timp ce i-o dădea. – Aşa cum ţi-ai imagina că este o contesă. Ştii că soţul ei a locuit odată aici?

— Da, da, răspunse Margot, distrasă acum că deschidea plicul.

Domnul Dukelow a rătăcit în spatele biroului şi a început să pară ocupat, dar era curios să ştie ce spunea scrisoarea.

Margo scoase scrisoarea şi o desfăcu. Sub o creastă de aur elaborată de trei albine mari, scrisoarea era scrisă de mână, cu cerneală.

Dragă domnişoară Hart

Am observat că scrii o carte despre Castle Deverill şi familia Deverill. După cum ştiţi, soţul meu, Contele, a crescut acolo - până când mama lui a

murit şi a alessâ-l lase în testamentfiului ei nelegitim, JP Deverill. Cred că s-ar putea să te ajut cu cercetarea ta. Aşfifoarte bucuros să te cunosc. Va las numărul meu de telefon aici pentru a mă contacta. Ne împârţim timpul între diferitele noastre reşedinţe, dar în prezent ne aflăm la casa noastră din Dublin. Aş fi dispus să vin la tine. Nu primesc adesea o scuză pentru a vizita casa familiei soţului meu.

Cu stimă, contesa diMarcantonio

Margot puse scrisoarea înapoi în plic şi îi zâmbi domnului Dukelow. – Contesa di Marcantonio doreşte să mă ajute cu cercetările mele, îi spuse ea şi se uită la faţa lui radiant. „Ea vrea să vină aici. Există o cameră privată pe care să o putem folosi?

Domnul Dukelow şi-a frecat mâinile îngrijite, gândindu-se că ar fi împodobit de aristocraţie. 'Absolut. Sufrageria doamnei de Lisle va fi locul perfect pentru a avea un tête-à-tête liniştit. Doamna de Lisle ar vrea doar cea mai bună cameră din castel pentru Contesă. O să o anunţ imediat.

'Mulţumesc.'

„îmi face plăcere, domnişoară Hart.” Şi ridică telefonul, îşi umflă pieptul şi aşteptă ca biroul doamnei de Lisle să răspundă.

Margot urcă în camera ei din turnul de vest. Era curioasă să o cunoască pe această contesa di Marcantonio. Avea deja un simţ al personalităţii sale din puţinul pe care îl scrisese în scrisoarea ei. Contesa se gândea, îngrozitor, că soţul ei nu fusese lăsat la castel în testamentul mamei sale. Poate că va arunca puţină lumină asupra acele locuri întunecate şi secrete?

Kitty

Margot este ca un porc cu trufe într-o pădure de ciuperci ascunse. Odată ce are mirosul în nări, nu mai poate să o oprească. Ea află de la Seamus unde locuieşte Michael Doyle şi conduce acolo cu micuţa ei maşină albastră fără niciun avertisment prealabil, înarmată cu o ladă cu stout-ul lui preferat. Asta mă amuză. Ştiu că Michael, un bătrân acum, care trăieşte din rămăşiţele putrede ale unei vieţi dizolvate, va fi uşor cumpărat.

El trăieşte singur. Nu s-a căsătorit niciodată, dar a trăit pentru o scurtă perioadă de timp cu o femeie pe nume Grace, care s-a mutat la el când soţul ei, Sir Ronald Rowan-Hampton, a descoperit aventura lor şi a dat-o afară. După umilinţă, ca să nu mai vorbim de cădere, care a fost de la o mare înălţime pentru că Grace fusese una dintre cele mai respectate doamne din ţară, a luat la sticlă. Michael, care era treaz de mulţi ani, i s-a alăturat. Cei doi au devenit o pereche rău, deşi înduioşător de devotată. Grace şi cu mine am fost prieteni neliniştiţi odată, dar asta este o altă poveste.

Michael vine la uşa fermei unde el, sora lui Bridie şi fratele Seân au crescut cu paie pentru saltele şi vaci de alături pentru căldură. Aceeaşi casă în care el şi Jack şi ceilalţi rebeli şi-au plănuit raidurile şi ambuscadele în bucătărie, peste jarre cu ţigări şi ţigări. Casa a fost renovată, datorită banilor lui Bridie, dar rămâne aproape la fel, doar cu apă curentă, electricitate şi genul de confort pe care majoritatea oamenilor le consideră de la sine înţeles. Michael are nouăzeci şi patru de ani şi are o sănătate surprinzător de bună. După toate lucrurile nespuse pe care le-a făcut în timpul Războiului de Independenţă şi, îndrăznesc să spun şi după ce s-a încheiat, m-aş fi aşteptat să-şi spargă saboţii de mult, dar karma nu se limitează doar la această viaţă. Nu am nicio îndoială că îşi va plăti datoriile karmice în viaţa de apoi pe care şi-a

creat-o.

Se uită la Margot cu o expresie iritată pe faţă. El bănuieşte că ea vrea să-i vândă ceva, chiar dacă localnicii ştiu să nu se aventureze atât de departe pe această cale. Se uită la ea şi văd strălucirea veche a Lothario luminându-i ochii tulburi. Lui Michael i-au plăcut întotdeauna fetele drăguţe. El rânjeşte cu un colţ al gurii, mai degrabă ca o grimasă sau o strângere laudată. Este un om amar în aceste zile.

„Domnule Doyle, eu sunt Margot Hart. Scriu o carte de istorie a familiei Deverill şi mi-ar plăcea să vorbesc cu tine, dacă poţi să-ţi rezervi timpul."

Timpul este ceva pe care Michael îl are din abundenţă. Nu are nimic de făcut toată ziua, decât să puie. Aruncă o privire la lada cu stout şi deschide larg uşa. „Intră", spune el.

Margot este o femeie curajoasă. Ea nu ezită. Reţineţi că Michael nu este ameninţarea pe care obişnuia să fie. Pe vremuri, era înalt şi puternic construit, ca un taur, cu ochi plini de ameninţare şi o imaginaţie pe măsură. Avea o reputaţie în acest oraş şi cei care doreau să se rezolve probleme au venit la el. Ştiau cum lucra el. Toată lumea ştia, chiar şi Garda. Dar nimeni nu s-a încurcat cu Michael Doyle. Acum este aplecat şi subţire ca o trestie. Muşchii i s-au consumat şi are un tremur în mâini. într-adevăr, este la fel de slab ca un pisoi pe măsură ce se apropie de sfârşitul vieţii. Mă întreb dacă se uită înapoi de-a lungul anilor şi regretă lucrurile pe care le-a făcut. Mă întreb dacă câinii negri care l-au urmărit de-a lungul vieţii îi plesnesc acum de călcâie. într-un fel sau altul, lucrurile rele pe care le facem ne ajung din urmă până la urmă. Trebuie să fie aproape, câinii ăia. Foarte aproape.

îl arată pe Margot în bucătărie. Miroase a ţigări şi a varză fiartă. Ferestrele sunt închise. Nu-mi imaginez că Michael se gândeşte să lase aerul să intre. Margot pune sticlele de stout pe masă, ia un scaun şi se aşează. Michael trece la fierbător şi îl porneşte. „Presupun că bei ceai?" spune el.

„Da, mulţumesc. Ai prefera un pahar de bere?[5] Ea ridică o sticlă din ladă şi o ridică. 'Este bun? Nu eram sigur şi, pentru că nu sunt irlandez,

nu ştiam ce marcă să cumpăr. Femeia din magazin a fost totuşi de mare ajutor.”

Se uită la ea şi îl simt salivând. Ar prefera întotdeauna un pahar de stout decât ceai.

„Deci scrii despre familia Deverill, nu?” spune el, venind şi luând o sticlă de la
ea.

„Da, este o istorie a familiei, de la Barton Deverill până în zilele noastre.”

El mormăie. Nu-i plac Deverill. „Nu vei auzi nimic pozitiv de la mine.”

— Eşti unchiul lui JP Deverill şi, desigur, al lui Leopoldo, care a crescut la castel.

„Nu îl văd pe Leopoldo zilele astea şi în ceea ce priveşte JP, nu l-am văzut niciodată atunci şi nu îl văd acum. Nu am nicio relaţie cu niciunul. Mă tem că îţi pierzi timpul venind aici.

— Ai cunoscut-o pe soţia lui Leopoldo?

Michael toarnă stout-ul într-un pahar. Găseşte o cană curată şi o umple cu apă clocotită. „O femeie plină de aer şi graţii, dar Leopoldo a fost întotdeauna un eejit.”

Margot râde. – Nu vă tocaţi cuvintele, nu-i aşa, domnule Doyle.

„Spun simplu, în regulă.” Dă jos jumătate din pahar dintr-o singură mişcare, apoi îşi şterge gura cu mâneca. „Sora mea şi soţul ei negru l-au răsfăţat. Apoi Bridie i-a refuzat moştenirea şi a lăsat castelul nemernicului ei. Ce speranţă avea?

Îi aduce cana cu ceai la masă, pune lângă ea o sticlă de lapte pe jumătate goală şi se aşează vizavi. „Este o poveste tristă”, spune ea.

„Nimic bun nu iese vreodată din încrucişarea căilor cu un Deverill.” Zâmbeşte. – Dar trebuie să ştii asta deja. Cum merge, cercetarea ta?

„JP a fost de acord să mă ajute”.

„Nu vă lăsaţi păcăliţi. Niciunul nu vă va mulţumi când va apărea cartea.

Ea a zâmbit dulce. „Ei bine, ce îmi pasă de asta? Până atunci voi fi plecat de mult.

El dă din cap, impresionat. Admir felul în care manipulează oamenii pentru a-şi servi scopul. Dacă Michael simte că le-ar putea lipi familiei Deverill, va fi mai probabil să vorbească cu ea. II cunosc şi cum îi funcţionează mintea. Este amar şi răzbunător şi nu are nimic bun de spus despre nimeni. Deşi, acum îmi este clar că dintre toţi oamenii cu care a intrat în contact în viaţa lui el se place cel mai puţin.

Ei beau şi vorbesc, iar lui Michael se bucură de compania ei. El este singur de cele mai multe ori în zilele noastre. Uitase ce înseamnă să ai companie. Se simte bine şi acel sentiment bun îl face să vorbească.

„Ce s-a întâmplat cu tatăl lui Leopoldo?" întreabă Margot şi se uită fix la el.

Michael şi-a aprins o ţigară. Ia o târâtură lungă şi suflă fumul din partea laterală a gurii. „Contele a fost un oportunist. S-a căsătorit cu sora mea pentru banii ei şi apoi a tratat-o ca pe un rahat. El a stăpânit peste sat, s-a învârtit ca şi cum ar fi proprietarul lui, iar cei care au fost captivaţi de aspectul lui superficial superficial erau eejits. Dar satul ăsta e plin de eejits, nu-i aşa?[5] El chicoteşte fără bucurie şi mai ia o râs. Degetele lui noduroase sunt pătate de galben de la tutun.

— Am auzit că tu l-ai făcut, sugerează Margot cu viclenie.

„După cum am spus, eejits! Dar nu pot spune că dau vina pe persoana care a făcut-o. Cesare a fost o fraudă. Acele albine Barberini sângerânde pe care le-a continuat, Doamne fereşte-ne!

— Albine? Margot se încruntă.

„Emblema familiei Barberini erau albinele. Cesare a pretins că este descendent de la cardinalul Maffeo Barberini, care a devenit Papa Urban. El a avut la fel de mult de-a face cu acel Papa ca mine. A pus chiar şi albine de piatră sângerândă deasupra uşii castelului, deşi mi-a dat o oarecare satisfacţie să văd cum distrug motto-ul familiei Deverill. Fugea cu averea lui Bridie şi o fată tânără pe care reuşise să o seducă, bietul miel, când l-au băgat în ea. Dacă nu ar fi făcut-o cineva, aş fi făcut-o eu însumi.. „Un sfârşit bun al veştilor proaste."

„Mi s-a spus că a fost îngropat în nisip până la gât şi lăsat să moară."

'Este adevărat. A venit valul şi l-a înecat. Ar fi fost lent. Foarte incet.'

„O cale îngrozitoare de parcurs”, spune Margot cu o grimasă.

„Nimic mai puţin decât a meritat paznicul”.

— Sărmanul Leopoldo.

„El era mai bine fără el. La fel a fost şi mama lui.

„Totuşi, nu sunt sigur cum o persoană îşi revine după ce şi-a găsit tatăl ucis şi în acest mod oribil.”

„Leopoldo nu şi-a revenit niciodată din asta sau de la dezmoştenit, nu îmi imaginez. Este un bărbat răsnit, cu o soţie stridentă şi însemnată, care visează să fie chatelaine a castelului pe care soţul ei ar fi trebuit să-l moştenească.” Zâmbeşte din nou şi se uită la Margot prin fumul care pluteşte din nările lui. – Eşti căsătorit, Margot Hart?

„Nu”, răspunde ea. „Nu este ceva în care să cred.”

El dă din cap. „Veţi găsi singuri singur.” Apoi, de parcă i-ar citi gândurile, el adaugă: „Iubitorii vin şi pleacă, domnişoară Hart. Nu sunt departe de a fi înţelept când vine vorba de întrebări despre inimă, dar îţi voi spune asta: aventura, independenţa, viaţa egoistă sunt foarte bune, dar în cele din urmă, vrei doar ca cineva să-i pese de tine.

Pe măsură ce Michael Doyle se apropie de sfârşitul vieţii sale, îşi dă seama că nimănui nu-i pasă de el.

JŞ

JP aşteaptă cu nerăbdare vizitele lui Margot. Se zbârneşte în privinţa focului, aruncând buşteni proaspeţi, alimentându-l pentru a nu fuma, oprindu-se pentru a se bucura de scânteile care dansează în jurul flăcărilor ca nişte licurici. El vrea ca camera să fie plăcută pentru ea. El vrea ca acele cutii să o ţină aici la nesfârşit. Nu vrea ca ea să nu mai vină. Apoi aşteaptă. Ceasul bunic ticăie zgomotos în hol, subliniind cu ecoul său gol golul din casă, căci în afară de acel sunet locul este tăcut. La fel de tăcut ca o criptă.

JP trece prin cutii, extragând documente şi măturandu-şi ochii peste ele, încercând să-şi petreacă timpul. Pe unii îi duce în fotoliul unde stă şi le citeşte cu atenţie, dar nu este acelaşi lucru fără Margot să le

împartă. Când apare în cele din urmă, parcând maşina ei albastră în faţa casei, el sare din fotoliu şi se îndreaptă pe coridor să o întâlnească pe hol. Tot corpul i se aprinde ca un bec. Mă întreb dacă el nu este puţin luat de ea; la urma urmei, este o tânără izbitoare. El este suficient de mare pentru a fi tatăl ei, desigur, dar asta nu contează. Este bărbat şi a apreciat întotdeauna femeile frumoase.

Pot spune că şi Margot se îndrăgosteşte de el. Dar poate pentru că îi este milă de el. Este o privelişte jalnică, desigur, deşi am observat că acum are mai multă grijă de aspectul lui. Petrece mult timp în faţa oglinzii, căutându-l pe tânărul frumos care a fost cândva şi întrebându-se unde a plecat. Aş putea să-i spun unde s-a dus, dar chiar dacă m-ar auzi, nu m-ar asculta.

În săptămâna următoare se instalează într-o rutină, ei doi. Doamna B aduce ceaiul şi prăjitura. Margot scotoceşte în cutii, scoţând lucrurile, în timp ce JP se uită peste articolele de interes pe care le trece pe lângă el şi îşi spune poveştile sale.

Margot este fascinată. Ea scrie totul în caietul ei, iar şi eu sunt fascinată. Mare parte din ceea ce îi spune lui Margot este nou pentru mine. Şi, desigur, propria experienţă este subiectivă. Îi aud povestea din punctul lui de vedere pentru prima dată şi îmi dau seama cât de diferită este această viziune faţă de a mea, ca două feţe ale aceleiaşi monede. Toate alegerile pe care le-am făcut pentru el au venit din inima mea, pot spune sincer că este adevărat, şi totuşi au fost făcute din punctul meu de vedere, nu din punctul lui de vedere. I-am spus că mama lui a murit pentru că nu voiam să fiu nevoită să explic de ce nu l-a ţinut. Nu m-am gândit niciodată că se va întoarce la Ballinakelly. Nu mi-am imaginat niciodată că va cumpăra castelul. Nu m-am gândit niciodată, în cele mai sălbatice vise ale mele, că ar fi putut naşte gemeni. Am sperat că JP va fi mulţumit de mine şi de soţul meu Robert şi de tatăl nostru, Bertie. Şi a fost, până când Bridie a dezvăluit gaura din viaţa lui despre care nu a ştiut niciodată că este acolo.

După câteva zile, rutina lor se schimbă şi JP îi cere doamnei B să le facă prânzul. Ei stau împreună în sufragerie, la un capăt al mesei lungi

unde obişnuiam să stăteam cu fratele şi surorile mele când eram mari şi vorbesc ca vechii prieteni. Margot este curioasă în legătură cu fiecare aspect al vieţii sale şi este dornic să o lumineze. Nimeni nu s-a interesat de el de ani de zile. II întreabă despre fiica mea, Florence, care este căsătorită şi locuieşte în Edinburgh cu copiii ei. Ea îl întreabă despre mine, iar el îi spune despre eroismul meu din timpul Războiului de Independenţă, care este foarte exagerat, despre dragostea mea pentru cai şi călărie peste dealuri şi despre viaţa noastră de familie cu Robert. Dar îi va spune despre Jack, mă întreb? Acesta este unul dintre multele subiecte dureroase pe care Colm va spera ca tatăl său să le evite. Vedeţi, când JP s-a îndrăgostit de fiica lui Jack, Alana, ea a descoperit că eu, sora lui vitregă, am avut o aventură cu tatăl ei şi a anulat logodna. JP a fost devastat şi m-a învinuit pentru că i-am distrus şansa de fericire. Adevărul era că eu şi Jack ne-am iubit toată viaţa. Când am renunţat la planul nostru de a fugi împreună în America, el a plecat singur şi, în cele din urmă, l-a cunoscut pe Emer, cu care s-a căsătorit. S-au întors la Ballinakelly ani mai târziu şi a trebuit să înfrunt adevărul, că decizia mea de a nu merge cu el îi deschisese uşa pentru a găsi dragostea cu altcineva. Şi iubeşte-o, a făcut-o. Ne-a iubit pe amândoi.

Dar asta nu a fost suficient pentru mine. Am vrut dragostea lui Jack şi am vrut totul pentru mine. Nu aveam de vină decât pe mine, iar regretul îmi ardea în inimă ca o bucată de cărbune; încă o face.

Emer este o femeie mai bună decât mine. Şi-a iertat soţul, iar Alana s-a căsătorit cu JP până la urmă şi s-a mutat la castel. După aceea, eu şi JP nu am mai vorbit niciodată despre Jack. L-am privit de departe, pe acest om pe care-l iubeam mereu, ascunzându-mi adevărata inimă, prefacându-mă că sentimentele pe care le-am avut cândva muriseră ca jarul într-un grătar rece. L-am văzut cum se angajează din toată inima faţă de soţia lui şi renunţă la trecut, definitiv. Dar nu se poate şterge astfel de experienţe din suflet. Sunt de neşters. Ei ne fac ceea ce suntem. Jack şi cu mine eram una şi totuşi, cu toate acestea, nu m-a mai privit niciodată cu ochii plini de înţelegere şi dragoste. Mi-a întors spatele pentru a se devota soţiei şi familiei şi viitorului său. Era un

sacrificiu pe care trebuia să-l facă. Amândoi a trebuit să reuşim. Dragostea lui JP şi Alana a înflorit şi pentru o vreme fericirea lor a fost deplină. Din ceva rupt a înflorit ceva întreg.

Plutesc acum, în timp ce JP deliberează cât de mult din povestea mea să divulg. Şi apoi lasă jos cuţitul şi furculiţa, îşi şterge gura cu un şervеţel şi se aşează pe spate în scaun. Este poziţia cuiva care se simte confortabil pentru a începe o poveste lungă. Mă gândesc la Colm. Colm, care îşi doreşte atât de mult să-şi protejeze familia de rănirea care va fi provocată dacă fantomele trecutului sunt dezgropate.

„Kitty a fost o femeie pasionată, cu capul fierbinte", începe el. „Iubea un bărbat din partea greşită a căilor pe care nu putea să-l aibă, aşa că s-a căsătorit cu Robert Trench, care îi fusese tutore când era tânără. Era blând şi amabil, dar nu avea nimic din extravaganţa celuilalt." Ştiu atunci că el o să-mi spună povestea. Puţinul pe care îl ştie este suficient pentru a răni. Nu pot permite asta. De dragul lui Colm, nu voi permite. Trimit un val în atmosferă şi ambele pahare de vin se răstoarnă pe faţă de masă. pauzele lui Margot. JP sângerează claret pe bumbacul alb. Amândoi se uită la ochelari nedumeriţi. Povestea mea moare în gâtul lui JP. Margot se încruntă. Ea, care nu crede în fantome, încearcă să găsească o explicaţie logică pentru cum s-a întâmplat. Îi simt mintea lucrând, ca un şoarece care se grăbeşte printr-o cameră în căutarea unei găuri. Dar nu există nicio gaură.

Se mută înapoi în sala de jocuri, zguduiţi, dar amândoi încercând să-şi ascundă frica. JP îşi aprinde o ţigară. „Cum ţi-ar plăcea să mergi la călărie?" întreabă el, alungându-şi gândul de fantome din minte şi îndreptându-şi atenţia către lucruri mai plăcute.

„Mi-ar plăcea asta", răspunde Margot.

„Ştii, cândva mi-a plăcut să călăresc mai mult decât orice altceva. E în sângele meu, vezi. Mi-am petrecut tot timpul pe care l-am putut petrece pe dealuri călare. A fost entuziasmam." Se opreşte şi primeşte o privire îndepărtată în ochi. „Am întâlnit-o pe Alana călare", adaugă el încet. „Eram la călărie şi am văzut, în depărtare, un copil rătăcit rătăcit printre stânci. Când am ajuns la ea, era mândră şi nu voia să ştiu că nu

îşi poate găsi calea înapoi. Dar din expresia anxioasă din ochii ei îmi dădeam seama că îi era frică. Am ridicat-o şi ne-am întors împreună în Ballinakelly. Atunci era o fetiţă. Era înainte să plec la război. Când m-am întors, se maturizase într-o femeie tânără. O tânără frumoasă şi formidabilă." El chicoteşte, dar nu există veselie în ea, doar un regret amar şi nostalgie pentru ceva preţuit în trecut, acum pierdut.

Ei stau în faţa focului, care a ars până la cenuşă şi ultima bucată de buştean rămasă, strălucind purpuriu. JP ridică un buştean proaspăt din coş şi îl aruncă în grătar. Sfârâie şi scuipă şi ia foc. „Ce s-a întâmplat cu Alana?" întreabă Margot încet şi sunt uimit de cât de îndrăzneaţă este ea să-l întrebe aşa, fără teamă.

Spre surprinderea mea, el nu obiectează. îşi trage lung de ţigară, se scărpină pe cap acolo unde părul i se răreşte şi respiră adânc. Sunt curios. Nu ştiu de ce s-a încheiat căsătoria lor. De data asta rămân foarte nemişcat. Nu trimit valuri pentru a le zgudui lumea. Ascult, recunoscător pentru neînfricarea ei.

în acel moment crucial, doamna B deschide uşa. „Domnule, maestrul Colm este aici să te vadă." Doamna B l-a numit cu acest nume încă de când era băiat.

JP se uită la Margot şi oftă. Margot zâmbeşte în felul ăla fără griji, dar ştiu că este dezamăgită. S-a pierdut o ocazie de a descoperi de ce a trebuit să vândă castelul. Se preface că nu-i pasă. Ea se preface şi că apariţia lui Colm nu o face neliniştită. „îmi pare rău, Margot", spune JP. – Ar fi bine să văd ce vrea.

„Te rog, nu-ţi cere scuze. Am multă treabă aici." Ea trage una dintre cutii spre ea pentru a arăta că a trecut deja de la conversaţia lor.

— Vom pleca mâine dimineaţă, dacă vremea este frumoasă.

'Minunat. Voi veni pregătită", răspunde ea. Mă întreb ce ar fî putut aduce în valiză potrivită.

i

r

JP îl găseşte pe Colm în bibliotecă. Salonul este prea mare şi prea

rece pentru a sta. Au trecut ani de când cineva a aprins un foc acolo. Ani de când a fost plin de oameni. Tatăl meu obişnuia să se distreze în mod regulat, dar JP este întotdeauna singur. Doar doamna B cu praful ei înfruntă frigul şi liniştea. Biblioteca, pe de altă parte, este caldă şi primitoare. Colm stă lângă fereastră, privind spre grădină, când tatăl său intră. Se întoarce şi zâmbeşte. Au trecut ani de când i-a arătat tatălui său vreo căldură şi îmi trezeşte imediat bănuielile. Aici, în mijloc, simţurile mele sunt ascuţite – am avut mult timp să le perfecţionez.

„Bună, tată", spune el.

„O băutură?" întreabă JP, îndreptându-se direct către tava cu băuturi pentru a-şi turna un whisky.

„Nu, mulţumesc", răspunde Colm şi îl priveşte pe tatăl său urmând paharul. A îndurat prea mulţi ani în care a asistat la coborârea lui JP în alcoolism pentru a fi şocat de acesta. În schimb, simte doar o dezamăgire obosită şi o resemnare, pentru că nu poate face nimic în privinţa asta.

„Nu cred că este un apel social?" spune JP, dar se simte bine cu el însuşi astăzi din cauza prânzului cu Margot. Nu va permite ca vizita lui Colm să-l dezumfle.

„Am venit să-mi cer scuze."

„îmi ceri scuze?" Aceasta este o surpriză pentru JP.

„M-am gândit la această carte pe care acea femeie o cercetează şi, ei bine, poate că am exagerat." Colm îşi bagă mâinile în buzunare şi îşi ridică umerii. Simt că nu-i vine uşor să-i cer scuze.

— Da, ei bine, poate că ai făcut-o. JP bea din whisky. „Dar toţi facem greşeli."

Maxilarul lui Colm se încordează. „Mi-ar plăcea să văd unele dintre lucrurile din acele cutii, dacă este în regulă cu tine. M-am gândit că poate aş putea intra în spiritul lui, mai degrabă decât să condamn proiectul fără să ştiu nimic despre el.

„Cred că asta ar fi o idee capitală."

Colm dă din cap. 'Bun. Speram că vei spune asta.

— De ce nu vii să o cunoşti pe Margot. E în sala de jocuri. îşi stinge ţigara.

„Am cunoscut-o deja."

JP ridică din sprâncene. Aveţi?'

„Da, şi nu am fost foarte politicos. Poate ar trebui să-mi cer scuze şi faţă de ea.

'Da ar trebui. Este un oaspete în casa mea şi mi-aş dori să fie tratată ca atare.

„Desigur." Colm este foarte agreabil astăzi. Mă întreb ce face.

Whisky în mână, JP conduce pe coridor spre sala de jocuri. El bate. Margot îl cheamă să intre. întoarce mânerul de alamă şi împinge uşa. Margot îşi ridică capul din ziare şi zâmbeşte. Când îl vede pe Colm, zâmbetul ei îngheaţă.

„îmi dau seama că v-aţi cunoscut deja", spune JP.

„Mi-e teamă că domnişoara Hart m-a văzut cel mai fierbinte. îmi pare rău pentru asta, spune Colm. Zâmbetul lui este la fel de superficial ca al lui Margot.

Ea se ridică de pe podea unde a citit în faţa focului. Ea nu ştie ce caută Colm aici. Aşteaptă ca unul dintre ei să vorbească.

„Aş dori să-i arăt lui Colm câteva dintre comorile din aceste cutii", spune JP.

Margot este vizibil uşurată. îmi imaginez că a crezut că a venit să o mustre din nou. „Dacă vrei, te las pe tine şi mă întorc mâine".

„Nu, te rog să nu mergi pe contul meu." Colm se grăbeşte să o reţină. „Probabil ştii mai bine decât tata ce este de interes şi ce nu."

Margot a început să facă grămezi pe masă. Ea se plimbă pentru a le arăta. „Totul este în ordinea datei. începând de aici cu actele asupra pământului, datate 1662/ Ea mângâie fiecare grămadă, urcându-şi pe masă. „Anii 1700, începutul anilor 1800, sfârşitul anilor 1800, 1900-10, 1910-20 şi aşa mai departe."

Colm este surprins să vadă o cantitate atât de mare de informaţii despre familia sa. El a fost atât de consumat de istoria propriei vieţi, încât nu a luat în considerare trecutul îndepărtat. Interesul îi este trezit.

Se duce la prima grămadă şi deschide un registru vechi, legat în piele, gravat în aur cu stema familiei Deverill. Gâfâie mirat de rândurile îngrijite de conturi scrise de mână. Cheltuielile gospodăriei, de la mâncare la muncă, şi fiecare articol este scris cu cerneală neagră, cu cea mai bună mână.

Zâmbetul lui Margot este mai cald acum. „Nu este fascinant?", spune ea.

Colm dă din cap. El uită să se îngrijoreze de ea în timp ce este atras în trecut. „Este uimitor!", este de acord el, răsfoind paginile. „Incredibil să cred că asta a fost scris acum peste trei sute de ani." îşi trece degetele peste cerneală. „Se simte foarte real, nu-i aşa. Foarte imediat.[5] Apoi citeşte câteva dintre articolele pe care le consideră amuzante. „Barton îi plăcea să se distreze din plin", spune el zâmbind. „Nu a scutit de cheltuieli. Imaginaţi-vă că cheltuiţi cincizeci de lire, ceea ce trebuie să fi fost o avere în acele vremuri, pe lumânări!

„în timp ce cei din Ballinakelly au murit de foame", adaugă Margot ironic. 'Nu sunt de acord. Bănuiesc că a menţinut tot satul în funcţiune", argumentează Colm. „Cine erau armatele de lachei, servitori, bucătari, servitoare, grădinari şi paje? Localnici, desigur. înainte de castel, ei ar fi putut muri de foame, cu siguranţă armatele lui Cromwell i-ar fi decimat, dar atunci când Barton Deverill şi-a construit castelul, trebuie să fi fost aruncaţi un colac de salvare. Pun pariu că au fost recunoscători. Nu există nicio dovadă de conflict între oamenii din Ballinakelly şi castel, nu-i aşa?

„Doar Maggie 0[5]Leary şi armata ei care au încercat şi nu au reuşit să-l ardă." „Maggie, verişoara mea îndepărtată, a ars pe rug pentru vrăjitorie."

— Da, ai sângele ambilor în vene, spune Margot gânditoare. „Cine ar fi crezut că la vreo trei secole după ce Barton a luat pământul familiei 0[5]Leary pentru castelul său şi i-a trimis în mlaştini, descendentul său s-ar căsători cu un 0[5]Leary şi va uni cele două familii." Ea zâmbeşte bucurându-se de ea. romantismul lui. „Este o poveste frumoasă."

Colm aruncă o privire la tatăl său. Ar fi o poveste frumoasă dacă JP şi

Alana nu ar fi stricat-o. Totuşi, Margot are dreptate, Colm este floarea care creşte din pământul carbonizat al câmpului de luptă al lui Barton Deverill şi Maggie 0[5]Leary. Cu siguranţă ar fi un simbol al mântuirii dacă ar trăi în castel. Dar nu, pentru că tatăl său nebun şi-a pierdut dreptul de întâi născut. Cum a putut?

Sunt cuprins de o explozie bruscă de furie. Trimit o undă prin aer şi bucăţi de hârtie flutură pe podea ca nişte frunze. Colm şi Margot fac priviri. Sunt la fel de surprinşi ca iepurii care tocmai au auzit bubuitul pistolului fermierului. Se lasă pe podea împreună pentru a aduna hârtia. JP se duce la ferestre unde vede noaptea căzând devreme prin sticlă. „Este curent de aer aici", spune el, dar ştie că nu există curent de aer, cu siguranţă nici unul suficient de puternic pentru a deranja o grămadă de hârtie. îi simt suspiciunea în timp ce trage draperiile grele de catifea. La urma urmei, el a crescut cu mine şi cu al şaselea simţ. El este familiarizat cu spiritele şi fantomele pământeşti şi cunoaşte foarte bine diferenţa. Mă întreb dacă bănuieşte că nu am plecat. Că nu voi pleca până când castelul va fi înapoiat unui Deverill – la Colm. Mă întreb dacă la un nivel profund, poate inconştient, el ştie.

Niciunul dintre ei nu menţionează cuvântul „fantomă", deşi este ceea ce gândesc toţi. Margot se uită la ceas şi declară că trebuie să plece. JP îi reaminteşte că vor merge mâine cu călărie. Margot îşi ia rămas bun de la Colm. răspunde stângaci Colm. Acum că nu se uită la registru, se înţepeneşte, de parcă şi-ar aminti brusc de sine şi îşi aminteşte să nu lase garda jos.

Margot pleacă. Ea este acasă aici acum şi se lasă afară. JP şi Colm rămân singuri împreună. JP şi-a terminat whisky-ul şi deja tremură de pofta de mai mult. Cei doi bărbaţi nu spun nimic. Stau inconfortabil împreună în faţa focului. Apoi intră doamna B.

„Domnişoara Hart a plecat?" întreabă ea.

„A plecat acum o clipă", răspunde JP.

„Oh, e păcat. Ştiu că îi place prăjitura mea de portar.

— într-adevăr, doamnă B.

— Aş dori nişte prăjituri de portar, spune Colm deodată.

Tatăl lui nu se aştepta la asta. „Vei sta la ceai?” întreabă el.

„Sigur”, răspunde Colm. 'De ce nu? Nu am mai mâncat tortul doamnei B de ani de zile.

Doamna B zâmbeşte. Faţa ei se înmoaie în timp ce îl priveşte pe Colm cu tandreţe. Ea l-a cunoscut de când era un băieţel. Bănuiesc că această frig a familiei a rănit-o la fel de mult pe cât i-a rănit pe toţi. „O aduc imediat”, spune ea şi dispare.

Colm se întoarce spre masa de biliard. „Deci, ce altceva ai găsit aici care să fie interesant?”

JP îi dă jurnalul lui Hermione Deverill. „înapoi într-o căpuşă”, spune el. Colm se aşează în fotoliu şi începe să citească.

O clipă mai târziu, JP îşi umple paharul cu whisky şi îl dă înapoi. Simt un val de tristeţe în timp ce se uită în pahar, deliberând dacă să-l umple sau nu pentru a doua oară. Simt, de asemenea, un sentiment de neputinţă. Nu pot face nimic pentru a-l ajuta de aici. Nu pot decât să văd cum încearcă să înece orice
sentimente pe care le are de vinovăţie sau regret – pentru că trebuie să fie acei colegi de pat nocivi care îl chinuiesc. O persoană bea aşa doar dacă găseşte puţin în sine de iubit.

Capitolul 7

Margot venise pregătită pentru călărie. Ştia destule despre Irlanda, şi mai ales despre familia Deverill, pentru a presupune că erau şanse mari să se treacă pe un cal. Bunicul ei fusese în vremea lui un vânător priceput şi, în copilărie, Margot luase lecţii de călărie. Mamei ei nu-i păsa de peisajul rural, dar s-a străduit din greu să se potrivească cu stilul de viaţă al soţului ei, cel puţin la început, ceea ce a făcut-o plăcută ca Margot să se înscrie la Pony Club Camp şi ceva ciudat punct la punct. De cea de-a opta aniversare, tatăl ei i-a cumpărat un ponei pe nume sergent Percy, care a sosit împreună cu cel mai bun prieten al lui, un

măgar pe nume Charlie, iar timp de câţiva ani Margot a petrecut ore fericite împletindu-şi coama poneiului, periindu-l, lustruind tacurile şi smulgând, afară din grajd. Charlie urmărea întâmplările cu un uşor interes, însufleţindu-se doar când Margot îl scoase pe Percy de pe teren. Apoi măgarul s-a gânjit frenetic până când prietenul lui i-a fost înapoiat. Margot a fost pasionată de poneiul ei, până când a descoperit băieţi. Apoi sergentul Percy s-a îngrăşat şi a îngrăşat pe teren, iar Charlie a fost fericit.

Acum a pornit cu Beetle-ul ei albastru spre Cabana de vânătoare, îmbrăcată într-o pereche de salopete şi jachetă bleumarin, cizme negre de călărie şi pălărie. Când domnul Flannigan şi-a urcat valiza pe scări până în camera ei, acele cizme şi pălăria erau ceea ce o făcuseră atât de grea. Ultima dată când călărease a traversat Anzii din Argentina până în Chile, dormind sub stele. Acum anticipa o zi glorioasă pe dealurile din jurul Ballinakelly. Vremea promitea să fie bună, dar s-ar putea schimba rapid pe coastă, vânturile mării ridicându-se pe neaşteptate şi suflând nori în interior pentru a-şi dezlănţui averse asupra turistului nebănuit. Chiar acum, cerul era de culoarea denimului spălat. Soarele strălucea în toată splendoarea lui, scălând câmpurile într-o lumină aurie strălucitoare, transformând iarba într-un verde aproape fosforescent.

JP o aştepta pe Margot în hol, arătând mult mai puţin plin de farmec într-o haină de ploaie lungă de ceară verde măsline şi şapcă de tweed. Nu purta jodhpurs, ci o pereche de pantaloni din piele de aluniţă, iar în picioare avea o pereche veche de cizme de mers cu şireturi. Doamna B pregătise un balon Thermos cu ceai, iar JP umpluse un balon de şold cu whisky, a cărui perspectivă îl încălzi de parcă ar fi fost un cartof fierbinte în buzunar.

— Arăţi foarte bine, Margot, spuse el când a văzut-o. Faţa ei era drăguţă, în formă de inimă, goală, fără părul ei, care era acum tras pe spate şi legat într-o împletitură. Arăta şi ea mai tânără, fără machiaj.

„Nu am vrut să greşesc”, a răspuns ea zâmbind.

„Nu poţi înţelege greşit în Irlanda. Nu-i aşa, doamnă B?

„Oh, da, domnule. Noi irlandezii nu facem întotdeauna lucrul gata.

„Sper că ai luat un mic dejun copios?” a întrebat el.

„Cât de generos pot tolera la această oră a dimineţii.”

„Voi face un prânz bun pentru când vă întoarceţi”, a spus doamna B. „Voi face o friptură de fazan”.

Doamna B a fost încurajată să-l vadă pe JP atât de plin de entuziasm. Tonul vocii lui era ciripit, umorul i-a restabilit. Acesta era bărbatul pe care îl cunoştea, nu străinul sumbru şi dezolat care îl luase treptat în ultimul deceniu. I-a privit plecând, apoi a închis uşa în urma lor şi s-a îndreptat spre bucătărie să pregătească fazanul. Trecuse foarte mult timp de când nu se simţise atât de pozitivă, a fost chiar şi o mică săritură în pasul ei. În timp ce îşi punea şorţul şi lua oalele şi tigăile jos de pe raft, şi-a dat seama că, de fapt, aştepta cu nerăbdare să gătească această masă şi să se gândească la modalităţi de a o face mai interesantă. Prezenţa lui Margot ridica casa din umbră şi o umplea de lumină.

Apoi doamna B a făcut ceva radical. Injectată de optimism, a intrat în magazie şi a dat jos vechiul wireless de pe raft. A aruncat praful, pentru că nu mai fusese folosit de ani de zile, şi l-a conectat la perete. Ea a pornit-o. Imediat, sunetul muzicii clasice a plutit şi doamna B se uită la el cu mirare. Era magie în felul în care scăpa de locul tăcerii, liniştea temută cu care doamna B se obişnuise atât de mult încât încetase să o observe. Devenise o parte din ea, această tăcere, ca un bazin trist şi stagnant de singurătate în centrul fiinţei ei, unde zăceau îngropate toate rănile ei. Acum muzica îl stârnea, trimiţând ondulaţii peste el, inspirând-o să se întrebe cum a îndurat-o atât de mult timp. A mărit volumul şi a oftat de plăcere. Lucrurile urmau să se schimbe; o putea simţi în schimbările interne care au loc în interiorul ei. Şi putea simţi asta în muzică. Nu avea de gând să permită ca acea tăcere să-i invadeze din nou bucătăria.

JP o conduse pe Margot la grajduri, care se aflau în spatele casei,

dincolo de grădina de bucătărie. Nimic nu creştea în această perioadă a anului, iar grădinile aveau un aer de melancolie, de parcă ar fi fost cândva cultivate cu generozitate şi acum ar fi fost tăiate, minimizate şi pur şi simplu întreţinute. Locurile de legume erau goale, pământul brun-ciocolat bine greblat. Sera era goală, sticla ei tulbure de mucegai, bântuită de aceeaşi dezolare care bântuia casa. Ea nu şi-a imaginat că JP a ieşit prea mult. Ea nu şi-a imaginat că era interesat de grădini. Margot se întrebă cum fusese locul când fusese plin de dragoste.

Au ajuns la grajduri şi JP i-a prezentat lui Tomas şi Aidan O'Rourke, care înşeau caii. Margot a crezut că îi recunoaşte de la cârciumă. Fraţi, întunecaţi şi arătoşi, cu ochi albaştri limpezi, feţe subţiri, împietrite şi dinţi canini mai lungi decât ceilalţi, dându-le un aspect de vulp. Margot nu avea nevoie de ajutor pentru a se urca în şa. îşi strecură piciorul stâng în etrier şi se ridică cu uşurinţă. JP, pe de altă parte, a fost mai puţin agil. Tomas a poziţionat calul lângă un bloc de piatră construit special în acest scop şi JP a urcat pe el cu un geamăt.

— A trecut ceva vreme de când nu am mai călărit, spuse el, luând frâiele.

„Când spui puţin, cât timp vrei să spui?" a întrebat Margot.

El a ridicat din umeri. 'Ani.'

Ea a fost surprinsă. „Ai doi cai frumoşi şi nu ieşi niciodată?"

„Am şase cai frumoşi", a corectat el. Apoi s-a prăbuşit, învins. – Nu am avut voinţa, Margot.

„Cine le exercită când tu nu?"

— Băieţii ăştia, a răspuns el, dând din cap spre Tomas şi Aidan. „Ei ţin locul în funcţiune."

„Dacă nu aş fi scriitor, mi-ar plăcea slujba lor", a spus ea, privindu-i zâmbind cu mândrie. Ea şi-a imaginat totuşi că este unul singuratic.

— Ne-am descurca oricând cu o altă pereche de mâini, spuse Aidan cu un rânjet, dinţii aceia de vulpe dând zâmbetului său un farmec de râs.

— Da, şi unul cu un scaun la fel de bun ca al tău, domnişoară Hart, a adăugat Tomas. Îi mângâie flancul calului. „Vei avea o dimineaţă

bună acolo sus. Vremea este bună. Nu te vei uda."

„Dacă te înşeli şi mă ud, va trebui să-mi cumperi o băutură în seara asta la O'Donovan's", îi spuse ea în timp ce îşi strângea gleznele şi calul mergea mai departe.

„Deci, acolo mergi seara, nu?" a spus JP.

„Am fost de câteva ori. Este un loc bun pentru a observa oamenii."

El a chicotit. „Este inima oraşului. întotdeauna a fost. Ştii, când eram copil, femeile nu aveau voie să intre acolo.

— Ei bine, păreau destul de surprinşi să mă vadă intrând singur.

„Pariez că au făcut-o. Vechile obiceiuri mor greu în locuri ca acesta.[5]

Au părăsit moşia şi au pornit pe o potecă care şerpuia uşor în jurul contururilor pământului, ducându-i în mediul rural deschis. Curând, urcau în dealuri – verde catifelat presărat cu stânci, oi păşunate, ziduri de piatră uscată, ierburi lungi şi căldură. De acolo puteau vedea marea. Stânci abrupte, cu straturi orizontale, ca felii de tort, se ridicau brusc din apă, valuri spărgând împotriva lor, nori de spumă sângerând. Pescăruşii strigau în vântul care purta pe respiraţia lui geroasă mirosurile de ozon şi saramură. Margot a fost brusc injectată de entuziasm. M-a simţit încântător să fiu acolo sus, în elemente, în acest pământ sălbatic şi neînfrânat. A eliberat ceva în interiorul ei care i-a făcut ochii să se umple de lacrimi. S-a gândit atunci la tatăl ei. în loc să-l împingă afară, ea l-a lăsat să stea o clipă. Ea şi-a imaginat chipul, în formă de inimă ca a ei, şi zâmbetul lui plin de bucurie şi a fost surprinsă că imaginea pe care o evoca mintea ei era una pozitivă. Ea a tras aer în piept, inhalând mirosurile bogate de sol umed şi de căldură, ingerând gustul Irlandei, permiţând farmecei străvechi care este semănată adânc în pământ să se ridice şi să-şi găsească drumul în inima ei.

Probabil că a simţit-o şi JP, pentru că se întoarse către ea şi zâmbi, un zâmbet atât de plin de recunoştinţă, încât Margot simţi un sentiment de recunoştinţă al ei, răsturnând înăuntrul ei ca umflarea ascendentă a unui ocean. „Hai să galopăm", a sugerat ea.

JP şi-a întors faţa în vânt. „Urmează-mă!" strigă el şi porni, tunetul

copitelor calului său stingându-se când o lăsa în urmă. Margot şi-a strâns maxilarul şi a dat cu piciorul în coastele calului. Într-o clipă, ea zbura peste iarbă în urma lui, cu aerul rece pe faţa ei, adrenalina curgându-i prin vene ca focul. Ea a râs în hohote, râsul nebun şi abandonat al cuiva care tocmai a descoperit ceva în interiorul ei despre care ea nu ştia că este acolo. În acel moment de eliberare totală de reţinere, se simţea mai vie decât se simţise vreodată. Nici măcar să traverseze Anzi nu îi dăduse acest fior, pentru că plăcerea era în pământ, în vânt şi în huruitul valurilor. Sălbăticia ei a dezlănţuit sălbăticia din ea şi ea nu a încercat să o stăpânească, ci a lăsat-o să se exprime liber. Când s-a alăturat lui JP, care îşi oprise calul şi o aştepta pe creasta unei colţuri, ea era fără suflare şi zâmbea atât de tare că o durea faţa.

îşi întinse balonul. „Asta te va întări", a spus el.

Margot luă o înghiţitură. Whisky-ul i-a ars până la stomac. „A fost incredibil", a icnit ea. „Nu cred că am râs aşa, niciodată."

Ochii lui JP scânteiau, obrajii îi înroşiră în roz. Părea cu un deceniu mai tânăr. Nu mai este umbra tânărului nesupărător care fusese cândva, ci o versiune mai veche a lui, aşa cum era drept. Şi-a aprins o ţigară, ferindu-o de vânt cu mâinile, în timp ce dădea bricheta şi sugea până când capătul mic strălucea purpuriu. Apoi s-a aşezat pe spate în şa şi s-a uitat în jurul lui, admirând frumuseţea uriaşului orizont, simţindu-se mic sub ceruri, dar deloc neînsemnat. A scuturat din cap. – Ar fi trebuit să vin aici mai devreme, spuse el. „Dacă aş fi ştiut că m-ar face să mă simt aşa, aş fi ştiut."

Margot i-a dat înapoi balonul. L-a scurs. Amândoi oftară de satisfacţie. „Când ai spus că ai pierdut testamentul, JP, ce ai vrut să spui?" a întrebat ea.

„Mi-am pierdut voinţa de a face orice. Să văd pe oricine. Să merg oriunde. Am fost copleşit de un fel de inerţie.

— Pentru că ai vândut castelul?

„Din cauza rupturii căsniciei mele." Se încruntă şi a permis ca privirea să fie atrasă în orizontul îndepărtat. Sentimentul de eliberare pe

care îl găsise aici, pe dealuri, îl inspira acum să-şi împărtăşească durerea. „M-am simţit teribil de vinovat, Margot. I-am rănit pe cei mai apropiaţi de mine. Oamenii pe care i-am iubit cel mai mult din lume. Din cauza mea şi-au pierdut familia şi casa. Dacă nu eram eu, am fi încă o familie şi casa noastră ar fi în continuare casa noastră."

„Poate că castelul a fost prea mult pentru tine? La urma urmei, ai fost crescut într-o casă mai mică şi fără bogăţii mari. A fost, până la urmă, o povară insuportabilă?[5]

El a privit-o ferm şi a zâmbit. – Eşti foarte ascuţită, Margot, nu-i aşa? Fără muşte pe tine.

'Sunt doar curios. Nu pentru cartea mea, JP, ci pentru că suntem prieteni. Ea zâmbi jucăuşă. „Am împărţit un galop."

El a râs cu ea. „Asta face o diferenţă", a fost de acord el. „Un galop este o legătură."

„Uite, felul în care văd eu asta este. Creşti fără grijă în lume. Eşti un Deverill, care este sinonim cu „special". Eşti preţuit şi răsfaţat, iar viaţa este necomplicată. Apoi o întâlneşti pe sora ta geamănă şi lumea ta este răsturnată. Deodată, viaţa pe care ai trăit-o este o minciună. Descoperi adevărul despre mama ta. Teribilul adevăr. Şi femeia în care ai avut încredere mai presus de toate celelalte, Kitty, te-a minţit. Mai mult, aventura ei cu tatăl Alanei aproape că te înşeală de fericire. Apoi moşteneşti pe neaşteptate castelul. Casa de familie care are un preţ: marea pondere a responsabilităţii. Aceasta nu este o casă obişnuită. Este chiar inima familiei Deverill şi depinde de tine să o menţii să bată. Dacă nu, familia ta nu va supravieţui. Toţi aceşti moştenitori Deverill se vor întoarce în mormintele lor şi vei fi blestemat, nu-i asa? Un castel al lui Deverill este regatul lui. Dar ceva lipseşte. Focalizarea asupra castelului este clipită. Asta este tot ce se vede: castelul, moştenirea lui, viitorul său, semnificaţia sa enormă. Dar este doar un castel. Ceea ce este mai important sunt oamenii din interiorul ei. Ai fost, poate, prea absorbit de castel şi de ce a însemnat pentru familia Deverill faptul că ţi-ai neglijat soţia şi copiii?

JP se gândi la cuvintele ei. Mestecându-le de parcă ar fi adevăruri

amare, neplăcute. Suflă fum în vânt. „Am început să beau”, a mărturisit el încet. Şi-a scos pălăria şi s-a scărpinat pe cap. Vântul a prins smocuri de păr şi le-a aruncat răutăcios. Nu a spus nimic o vreme. Strigătul strident al unui cârcel s-a ridicat deasupra zgomotului mării şi Margot a aşteptat, simţind că trebuie să-şi împărtăşească povestea, dar nu ştia cum să o spună.

JP oftă, lăsând aerul să iasă din plămâni într-un zgomot puternic, de parcă l-ar fi costat să-şi recunoască obiceiul de a bea şi totuşi, în acelaşi timp, l-a eliberat de povara unui secret murdar. „Am avut trei copii, Alana şi eu. Trei copii frumoşi. Dar Alana şi-a dorit încă una. Un gând ulterior. Până atunci, Aisling avea paisprezece ani, iar cel mic zece. nu mai doream. Deja mă luptam să fac faţă trecutului meu, dar nimeni nu voia să recunoască asta. Nimeni nu a vrut să ştie. Nimeni nu a ascultat.” Chipul i sclipi de furie. A mai luat o gură de aer şi a clătinat din cap. Buzele i se subţiră, bărbia îi tremura. El şi Alana divorţaseră de paisprezece ani şi totuşi tăietura pe care o făcuse strălucea de o durere proaspătă. „Alei nu-i păsa”, a continuat el cu o voce plată. „Nu s-a gândit decât la copii. Este posibil să nu fi fost acolo. Tatăl meu a căutat alinare în sticlă şi presupun că l-am urmat pe acel drum. nu o voi nega. Dar Alana sa jucat cu mine. Ea a fost de acord că nu vom mai avea copii, dar a spus asta doar ca să-şi ia drumul. Când mi- a spus că aşteaptă un copil, nu l-am sărbătorit aşa cum ar fi trebuit, am reacţionat prost. M-am simţit trădat şi furios. Rănită, ea a încetat să-mi vorbească, m-am retras. Eam izolat pe ea, pe ea şi pe copilul ei nenăscut şi m-am închis afară. El şi- a coborât bărbia şi privirea i-a căzut în mâini. „Am căutat mângâiere la o altă femeie.”

Deci zvonul era corect. – Şi Alana a aflat?

— Numai după ce a avortat la şase luni.

Margot aspira aer prin dinţi. Ai![5]

„Tatăl ei a avut o aventură cu Kitty, care a tăiat-o adânc.”

„Atunci i-ai făcut-o. înţeleg de ce nu te-a iertat. Cu cine a fost?

JP clătină din cap. Nu a vrut să detalieze mai mult. „Nimeni de vreo importanţă.” Şi-a pus pălăria la loc şi şi-a aruncat mucul de ţigară pe

iarbă. „De atunci a fost o spirală descendentă. Am făcut o greşeala. O greşeală gravă. O greşeală pe care o voi regreta pentru tot restul vieţii şi nu pot face nimic în privinţa ei. Se aduna. Vântul se ridicase şi un zid de nori gri îşi croia încet spre ei, închidend lumina soarelui şi umezind aerul. Oftă şi Margot simţi că nu avea de gând să spună mai mult. Ce mai era de spus? „Trebuie să ne întoarcem pentru prânzul doamnei B", a sugerat el. „Nu vrem s-o facem să aştepte." El şi-a dat pinteni calului şi s-au îndreptat pe deal spre casă.

— îmi pare rău, JP, spuse Margot.

El a recunoscut simpatia ei cu un semn din cap. „îmi pare rău şi mie, dar am doar vina pe mine."

„O învinovăţiţi pe Alana că îşi doreşte un alt copil?"

„O învinovăţesc că m-a atras în asta sub pretenţii false. Presupun că s-a gândit că m-ar putea cuceri odată ce va rămâne însărcinată. Odată ce a pierdut copilul, mi-a respins simpatia ca fiind lipsită de sinceritate, pentru că nu mi-am dorit-o niciodată. Când am încercat să o consolez, ea m-a respins. Nu am putut câştiga."

— Aventura te-a asigurat că ai pierdut, spuse Margot.

„Nu m-am putut întoarce de la asta."

Au mers mai departe în tăcere.

Orice vinovăţie pe care JP a simţit-o că şi-a făcut încredere unei femei pe care abia o cunoştea, care scria o carte despre familia lui, a fost lăsată deoparte cu justificarea că Alana luase în considerare doar partea ei a poveştii. Ea le spusese familiei şi copiilor lor versiunea ei despre evenimente şi nimeni nu-l ascultase vreodată. Fuseseră atât de repede să-l învinovăţească, în timp ce ştiau doar jumătate din poveste. Ei bine, dacă refuzau să-i audă cuvintele, le puteau citi pe pagină, în alb-negru. Dacă nu le-a plăcut, ar putea să-l adună. Nu avea nimic de pierdut; pierduse deja totul.

Margot a rumiat despre ceea ce tocmai îi spusese JP. A fost destul de o poveste. Intim şi blestemat, dar atât de uman. Era povestea pe care Colm nu voia să o ştie. în timp ce îl urmărea pe JP înapoi pe potecă, se întrebă dacă Colm avea sens. Ea nu ar trebui să ştie. A fost prea

personal. O făcu să se încremenească să se gândească la asta tipărită. Apoi şi-a amintit că trebuie să rămână detaşată. Dacă JP şi-a luat responsabilitatea de a-şi spune povestea, atunci era treaba ei să o scrie. Nu avea nicio responsabilitate faţă de nimeni, doar faţă de ea însăşi. Obiectivul ei a fost să scrie cea mai bună carte despre familie pe care a putut-o scrie şi să nu permită nimic, inclusiv emoţiile şi un sentiment de loialitate deplasat, să îi ia în cale. Aceasta era treaba ei. Asta a făcut ea. Şi-a spus să rămână cu ochii pe poveste şi să nu se lase distrasă de empatia ei pentru protagonişti.

r

Doamna B gătise un prânz delicios, aşa cum spusese că va face. Ea pusese masa cu grijă şi aprinsese focul. JP a consumat o sticlă întreagă de vin roşu. Margot nu a băut nimic. Nu-i plăcea să bea alcool în timpul zilei, pentru că îi făcea somnolenţă şi era contrar să piardă timpul făcând siesta, dacă nu găsea pe cineva atractiv cu care să le împartă. JP a fost încântat de călătoria lor şi de vin şi i-a povestit din nou Margot cum a trăit pentru călărie când era tânăr. „Dacă aş fi nefericit, m-aş îndrepta pe stânci pe calul meu. Dacă aş fi fericit, aş face la fel. Viaţa mea a fost definită de ea. Este ceea ce am făcut noi, Deverills.

După prânz au intrat în bibliotecă. JP a scos vârful de pe carafa de whisky. Mărturisise că a apelat la sticlă pentru mângâiere când fusese nefericit în timpul căsătoriei sale. În mod clar nu a recunoscut că are o problemă acum. Nu a încercat să-l ascundă de Margot sau de doamna B. Nu a fost nicio jenă când l-a băgat înapoi şi şi-a umplut din nou paharul, fără scuze. Margot a simţit o senzaţie de rău care se ridică în stomac. Ea mai văzuse toate acestea. A încercat să se detaşeze, să nu se simtă responsabilă, dar devenise imposibil pentru că se îndrăgostise de el. Fusese în Ballinakelly de puţin peste două săptămâni şi, totuşi, simţea că îl cunoştea pe JP pentru totdeauna. Nu doar că simţea că îl cunoaşte pe el, bărbatul, ci că cunoştea dinamica lor. Ea o trăise înainte, acest tipar de alcoolic şi salvator.

Când JP s-a aşezat lângă foc, s-a scuzat.

„Ai plecat, nu?” a spus el, fără să se ridice. Margot nu era sigură că se putea ridica.

— Da, am de lucru.

— Bineînţeles că ai, spuse el şi clipi la ea somnoros, de parcă s-ar strădui din greu să rămână treaz.

Mă voi întoarce curând. Mai sunt multe de făcut în acele cutii.

'Bun. Poţi veni oricând vrei. Doamna B va avea grijă de tine. Ar putea fi o idee să o suni ca să poată aprinde focul. Nu vreau să te răceşti. Poate fi foarte frig acolo. întotdeauna am făcut-o.

— Mulţumesc, JP. Ea l-a lăsat dând din cap în faţa focului.

A găsit-o pe doamna B în hol. „Voi doi v-aţi simţit bine acolo, nu-i aşa?” a spus ea zâmbind. „Nu l-am văzut atât de fericit de ani de zile.”

„Cred că a fost singur.”

— Într-adevăr, el are, biata creatură bătrână.

— Desigur, eşti aici să-i ţii companie.

— Amândoi ştim că nu este acelaşi lucru, spuse doamna B, uitându-se la Margot cu privirea ei blândă. „Sângele este mai gros decât apa.”

'Ştiu. Desigur ca este.'

Doamna B clătină din cap. „Trebuie să se impace cu familia lui. Asta este ceea ce trebuie făcut şi am genunchii uzaţi, rugându-mă pentru asta.

„Aveţi familie, doamnă B?” a întrebat ea.

Bătrâna a zâmbit cu tandreţe. „Lord Deverill este toată familia pe care o am acum”, a spus ea. – De aceea îmi pasă, domnişoară Hart. Dumnezeu să-l păzească şi să-l protejeze de orice rău.” Ea şi-a făcut cruce. „Deşi, nu sunt sigur că nici măcar Dumnezeu îl poate proteja de el însuşi şi de momeala sticlei.”

JŞ

Margot a părăsit casa, iar doamna B a închis uşa în urma ei şi a pornit pe coridor către bibliotecă. Acolo şi-a găsit stăpânul prăbuşit în fotoliul

lui, sforăind zgomotos. Paharul de cristal zăcea lejer în mână, iar decantorul de whisky pe masă lângă el. Ambele erau goale. Ea se uită la ceas. Tocmai trecuseră trei şi deja leşinase. Doamna B oftă. Anxietatea îi strânse stomacul cu strânsoarea lui rece obişnuită. Nu era sănătos să bei atât de mult, dar era irlandez. Îi cunoştea pe mulţi care au trăit până la o vârstă înaintată, în ciuda consumului de cantităţi mari de alcool. Totuşi, erau la fel de mulţi ale căror vieţi fuseseră scurtate de asta. Doamna B spera ca Lordul Deverill să fie inspirat să învingă dependenţa, dar nu părea probabil; trecuseră ani şi până acum inspiraţia nu venise.

Lăsându-l adormit, ea duse radioul sus în podul unde era dormitorul ei, mic şi ordonat sub streaşină. L-a conectat la perete şi l-a pornit. Din nou muzica clasică i-a umplut inima cu armoniile ei înălţătoare. Muzica a fost un balsam pentru sufletul ei. A făcut-o să se simtă pozitivă. A pus radioul pe comoda, apoi a luat o cutie de chibrituri şi a lovit una. În faţa a patru fotografii alb-negru în rame simple de piele se aflau patru lumânări votive. Rând pe rând, ea le aprinse, mormăind o rugăciune pentru fiecare suflet plecat. „Până ne întâlnim din nou, Dumnezeu să te ţină în palmă.” La rândul lor, feţele familiei ei au fost luminate în lumina strălucitoare a lumânărilor. Mama şi tatăl ei, fratele ei mai mare care îşi pierduse viaţa în războiul civil când avea doar şaptesprezece ani şi soţul ei care murise de leucemie cu vreo douăzeci şi şapte de ani în urmă. Ea şi Alfie nu fuseseră binecuvântaţi cu copii. Făcuse tot posibilul, dar corpul ei nu reuşise să le ţină. Douăsprezece avorturi spontane. Douăsprezece dezamăgiri. Douăsprezece suflete care au încercat şi nu au reuşit să vină pe lume. Dar Dumnezeu lucrează în moduri misterioase şi poate că ea nu a fost menită să le aibă. Era menită să aibă grijă de copiii altora. Copii Deverill.

Acum avea grijă de JP.

Ea şi-a dat jos pantofii şi s-a întins pe pat. Apoi a închis ochii şi a lăsat muzica să o cuprindă, clătind durerea, eliberând strânsoarea anxietăţii, restabilindu-i spiritul tulburat. Îi era dor de părinţii ei şi de soţul ei, dar cel mai mult îi era dor de fratele ei. Fratele cu părul auriu la care se

uitase şi îl adorase, care fusese luat de la ea când avea doar treisprezece ani. Ea a închis ochii şi a simţit o lacrimă prelingându-i pe tâmplă în părul ei. încă m-a durut după toţi aceşti ani. O rană care nu s-a vindecat niciodată. Dacă mă auzi, Rafferty, să ştii că te iubesc. Că te voi iubi mereu şi, într-o zi, când voi muri, mă voi alătura ţie în Rai. Nu asta ne învaţă Biblia? O cruce în această viaţă, o coroană în următoarea?

Cât de liniştitoare era muzica. Ce minunat să nu trebuiască să înduri tăcerea. Aproape că o putea vedea acum pe Rafferty, în ochii minţii ei, stând lângă ea, luând-o de mână. Aproape că simţea asta. Pielea lui împotriva a ei, caldă şi moale şi profund liniştitoare. Aşa cum era când era copilă. Se aude muzica şi Bessie Brogan a adormit.

Capitolul 8

în noaptea aceea, Margot se simţea ciudat de jos. îi adorase să călărească peste dealuri, dar prânzul cu JP după aceea fusese deprimant. Nu a fost conversaţia lor şi cu siguranţă nu a fost mâncarea. Nu o deranja atmosfera singuratică din casă: era o linişte care o atrăgea. Ceea ce o afectase era declinul lui lent în ebrietate. Nu s-a purtat rău, doar a scăpat. La sfârşitul mesei, ştia că îl pierduse. Intră târâind în bibliotecă, se clătinase pe scaun şi se scufundase într-o stupoare de beţie. Fusese agresată de un sentiment de neputinţă atât de familiar pentru ea, încât nu mai avea nicio altă opţiune decât să plece cât mai repede posibil. Să fugi de el. Să găseşti pe cineva sănătos de care să te ţii.

Seamus a fost prea fericit să-l oblige. în braţele lui, ea a fost adusă în siguranţă în momentul prezent. Trecutul s-a retras, cu toată nefericirea asociată, şi ea s-a simţit din nou persoana care era acum, persoana care şi-a dorit să fie.

Margot aranjase să se întâlnească cu contesa di Marcantonio în

dimineaţa următoare la hotel. îşi telefonase la birou cu câteva zile înainte şi vorbise cu PA. întâlnirea fusese aranjată, iar AP, o tânără fără suflare, cu o voce tremurătoare, îi spusese Margotei cât de nerăbdătoare era contesa să revadă „casa de familie" a soţului ei. Margot scosese toate zgomotele potrivite, iar PA păruse uşurată, confirmând întâlnirea de la ora unsprezece.

Margot a aşteptat în hol la 10.45. Era o dimineaţă liniştită. Afară, ceaţa se aşezase peste moşie, atenuând culorile şi dând hotelului un aer ciudat. înăuntru, focul trosnea şi luminile electrice străluceau călduros. Domnul Dukelow târâia, pantofii săi negri lustruiţi alunecând lin peste covor, în timp ce se prefăcea că este ocupat. Roisin era la fel de alert ca un iepure vigilent, ochii alunecând la fiecare câteva clipe spre uşă pentru a vedea dacă oaspetele special soseşte. Privirea lui Margot a fost atrasă de portretul lui Barton Deverill. Ea se întreba ce ar face acum despre casa lui. Măcar doamna de Lisle făcuse o treabă bună, se gândi ea. Poate că nu era casa în care intenţionase să fie, dar era totuşi magnifică.

În cele din urmă, un Mercedes strălucitor se opri în faţa hotelului. Un portar s-a grăbit afară să ajute. Şoferul, îmbrăcat într-un costum negru, şapcă şi mănuşi, a ieşit vioi şi a ţinut deschisă uşa pasagerului din spate. Contesa părea să nu se grăbească. Se strânse în timp ce portarul aştepta răbdător pe pietriş, iar domnul Dukelow şi Roisfn priveau cu nerăbdare nervoasă din hol. Margot era curioasă să vadă cum arăta contesa. Judecând după scrisoare şi după tonul reverenţial al asistentei, se aştepta ca ea să fie foarte grandioasă.

Când Contesa a ieşit, Margot a fost surprinsă să vadă că era mult mai tânără decât îşi imaginase. La sfârşitul ei de patruzeci de ani, poate. Cu mult mai tânără decât soţul ei, care trebuie să fi fost la sfârşitul de şaizeci de ani. Era înfăşurată într-o haină de nurcă care îi ajungea sub genunchi şi o pălărie asortată. Faţa ei era lungă şi colţoasă, cu pometi înalţi şi cizelaţi şi buze subţiri stacojii. Părul ei negru, strălucitor ca aripa unui corb, era vizibil sub pălărie, legat într-un chignon elegant la ceafa. Ea s-a purtat într-un mod impunător. Portarul deschise uşa din

faţă şi ea intră înăuntru. Domnul Dukelow întinse mâna şi o salută într-o succesiune de superlative. Margot era sigură că s-a înclinat. Gura subţire a contesei a zâmbit cu graţie, privirea ei imperioasă cenuşie ardezie îl măreşte ca un şoim cu prada lui. Era evident că era obişnuită cu acest tip de primire şi nu o găsea deloc teatrală şi nici nu se simţea înclinată să fie recunoscătoare. I se cuvenea. Margot nu era impresionată. Contesa fusese secretară la Ambasada Austriei la Londra înainte de a se căsători cu Leopoldo, aşa că nu avea de ce să fie arogantă.

— Trebuie să fii domnişoara Hart, spuse ea, întinzându-şi mâna să-i strângă mâna. Ea şi-a strecurat haina şi i-a întins-o domnului Dukelow. Şi-a ridicat pălăria de pe cap şi i-a întins şi asta. Domnul Dukelow i-a dat ambele articole lui Roisfn, care lăsase nesupravegheată biroul de la recepţie, în nerăbdarea ei de a se face utilă oaspetelui lor distins. Faţa ei era plină de uimire la vederea acestei femei izbitoare, care avea strălucirea îndepărtată a unei vedete de film de la Hollywood. Purta o rochie elegantă, neagră, imprimată cu buline albe, o curea neagră strălucitoare şi un choker mare cu perle la gât. închiderea sa centrală era formată din trei albine mari de aur şi diamant. Şi-a lipit mâna la sân şi a oftat. „Sunt mişcată", a declarat ea cu un accent austriac aspru, trecându-şi ochii prin hol. „Aceasta a fost cândva casa familiei soţului meu. Ar fi fost casa noastră dacă lucrurile s-ar fi făcut aşa cum ar fi trebuit. Dar viaţa nu este întotdeauna corectă, nu-i aşa? Ea îi zâmbi strâns lui Margot. „Ei bine, unde să mergem să vorbim?"

Domnul Dukelow i-a escortat prin castel până în sufrageria privată a doamnei de Lisle, situată departe de agitaţia hotelului. Erau fotolii şi canapele asamblate îngrijit în jurul unui şemineu. Un foc a ars ospitalier.

— Vreme îngrozitoare, se plânse contesa. „Săracul Roach a trebuit să conducă la fel de încet ca o ţestoasă ca să ajungă aici." Cele două femei se aşezară. Contesa pe una dintre canapele, Margot pe un fotoliu, mai aproape de foc. Margot îşi deschise caietul şi îşi ţinu pixul la loc.

— Deci, scrii o istorie a familiei Deverill, începu ea, fixându-l pe Margot cu ochi reci şi lipsiţi de emoţie. „Când mi-a spus Angela de Lisle, am profitat de ocazia de a vorbi cu tine. Este important să vorbiţi cu toţi cei implicaţi. Că nu vorbeşti doar cu familia Deverill.

Aşa că i-a spus doamna de Lisle, gândi Margot suspicioasă. Se întrebă care era motivul ei pentru a face asta. „Sunt de acord", a răspuns ea. „Vreau să scriu un cont echilibrat."

Chipul contesei se întări. „Soţul meu a fost înşelat din moştenirea lui de către mama lui, ceea ce l-a tăiat la viteză. Îţi poţi imagina propria mamă făcând aşa ceva? Sunt sigur că nu poţi."

A avea o moştenire de care să fie înşelată era ceva ce Margot nu şi-a putut imagina deloc.

„JP a fost primul ei copil şi un Deverill, aşa că presupun că a crezut că a făcut ceea ce trebuie", a spus ea.

Contesa s-a grăbit să sară în apărarea soţului ei. „Tatăl contelui, contele Cesare, i s-a închinat. Dacă ar fi trăit, nu ar fi lăsat niciodată casa lui să treacă în mâinile unui Deverill.

Margot miji ochii. – Nu vreau să vorbesc pe loc, dar nu este adevărat că banii lui Bridie au fost cei care au cumpărat castelul?

Contesa se înţepeni şi îşi ridică bărbia. – Permiteţi-mi să vă spun puţin despre familia soţului meu, domnişoară Hart. Contele Leopoldo este descendent din cardinalul Maffeo Barberini al Romei, care a devenit Papa Urban al XIII-lea în 1623. Bunica lui a fost o prinţesă. Palatul Barberini din Roma a fost finalizat de faimosul Bernini în 1633 şi este acum La Galleria Nazionale d[5]Arte Antica. Familia lui era ilustră şi fabulos de bogată. Şi-a pus degetele lungi peste clema de albine de la gât. „Stema familiei este trei albine. Celebrele albine Barberini, care sunt sculptate în arhitectura peste tot în Roma, ilustrând puterea lor. Acest choker a fost una dintre comorile Prinţesei, transmise din generaţii lui Leopoldo al meu." Margot a vrut să sublinieze că au trecut doar două generaţii, dar nu credea că Contesa i-ar aprecia pedanteria. – Aţi fost la Roma, domnişoară Hart?

„Da, am", a răspuns Margot.

— Atunci s-ar putea să fi văzut faimosul Baldacchino di San Pietro, LAltare di Bernini.

„Baldachinul Sfântului Petru", a tradus Margot. Nu avea răbdare pentru pretenţii, deşi contesa vorbea clar italiană fluent.

„Atunci vei şti că există patru socluri care susţin stâlpii acelui baldachin magnific. Pe fiecare dintre cele două laturi exterioare ale fiecărei plinte se află albinele Barberini. Nu le poţi rata. Sunt enorme şi flamboyante, la fel ca întregul Baldacchino. Aceste albine sunt acolo ca simboluri ale supremaţiei şi influenţei familiei Barberini."

„Ei bine, acum trei sute de ani. Nu sunt sigur că au vreo influenţă acum.

— Ideea este, domnişoară Hart, şi sunt surprins că trebuie să lucrez, familia soţului meu este bogată în sine. După cum se spune, banii se căsătoresc cu banii. Aşa a fost cazul părinţilor contelui.[5] Margot şi-ar fi dorit să-i spună doar Leopoldo. Contesa aruncă o privire spre caietul lui Margot. „Scrii asta?" a întrebat ea, părând stinsă.

— Absolut, spuse Margot, scriind în grabă pe pagină cuvintele Barberini, Urban XIII, albine.

„întoarcerea la moştenire şi lăsarea emoţiilor cuiva deoparte", a continuat ea, „JP este un Deverill, aşa că nu era corect ca el să moştenească castelul? La urma urmei, a fost construit de un Deverill şi a fost în familie de aproape trei sute de ani.

— Bineînţeles că nu! a replicat Contesa nerăbdătoare. „JP este ilegitim. Tatăl lui s-a comportat atroce. Bridie avea doar şaptesprezece ani când a luat-o din plăcerea lui! Dacă nu ar fi fost fratele lui Bridie, Michael, JP ar fi ajuns în
America şi Ballinakelly şi familia Deverill nu ar fi auzit niciodată de el. Dar a fost scos din mănăstire şi pus în pragul uşii lui Bertie Deverill. Ştii istoria, sunt sigur. Ideea este, domnişoară Hart, Bridie i-a lăsat castelul pentru că se simţea vinovată. Asta e tot, vinovăţie. A fost bolnavă. Moarte de cancer. În acel moment, când viaţa ei se scurgea, ea a decis să facă ceea ce credea că este corect. Dar ea nu era în mintea ei bună. Dumnezeu ştie cine a transformat-o. Banii mei sunt pe Kitty Deverill. De

ce ar dezmoşteni Bridie fiul pe care l-a împărţit cu iubitul ei soţ? Fiul pe care l-a crescut de la naştere? În favoarea fiului pe care nu l-a cunoscut, nu l-a ţinut sau l-a iubit niciodată. Cum poţi iubi pe cineva pe care nu l-ai întâlnit niciodată? Nu poţi. Îţi place ideea, dar asta nu este dragoste, este fantezie. Vedeţi, pur şi simplu din vinovăţie i s-a refuzat soţului meu casa de drept, ca să nu mai vorbim de averea care a dus-o cu ea." Nările i s-au deschis şi buzele i s-au micşorat într-o linie strânsă.

„A fost complet exclus din testament?"

„I s-au dat bani într-un trust", a răspuns Contesa, respingând-o ca pe un fleac. „Trebuia să-l întrebe pe unchiul său de fiecare dată când dorea. Imagina? Cât de umilitor! Dacă l-ai cunoaşte pe contele, l-ai înţelege. Este un om mândru şi mama lui l-a umilit."

„De ce i-ar fi dat Bridie castelul şi banii lui JP fără nicio condiţie, dar bani într- un trust lui Leopoldo cu multe obligaţii? Nu avea încredere în el să-şi gestioneze banii?[5] Margot bănuia că ştia răspunsul, dar era curioasă să audă ce avea de spus Contesa.

„Era flamboyant. Îi plăcea să trăiască viaţa înaltă." Contesa zâmbi şi ochii ei străluceau cu o strălucire febrilă. „Soţul meu are mai mult caracter decât toţi cei Deverill la un loc. Ei cred că sunt atât de îndrăzneţi şi fascinanţi, dar soţul meu le pune pe toate la umbră, domnişoară Hart.

„Poate că nu a fost o idee atât de bună până la urmă, să-l părăseşti pe JP la castel. Şi-a pierdut-o şi averea.

— Ai dreptate, răspunse Contesa cu putere, încântată că Margot a înţeles. – Contele nu i-ar fi lăsat niciodată drumul. Nu ar fi devenit niciodată alcoolic şi şi- ar fi risipit toţi banii. Ruşinos! Asta e. Ruşinos!'

„În mod clar, soţul tău s-a descurcat bine pentru el însuşi. Aveţi case în toată lumea. Duci o viaţă de invidiat. Dacă nu a moştenit o avere, trebuie să fi făcut
una.

„Este un antreprenor, la fel ca tatăl şi bunicul său înaintea lui. Orice atinge se transformă în aur.

„Atunci de ce nu şi-a răscumpărat casa când JP a fost forţat să o

vândă?”

Contesa se zvârcoli atunci şi Margot simţi că o prinsese. Femeia mai în vârstă a scuturat puţin din cap, de parcă ar fi jucat timp, sau ar fi încercat frenetic să se gândească la un motiv convingător. Margot nu era sigură că auzea mult adevăr în relatarea contesei. „Când contele a auzit de vânzare, doamna de Lisle îşi făcuse deja oferta şi JP acceptase. Prea târziu. Tant pis.” Ea a ridicat din umeri şi a adulmecat puţin. Genul de adulmecare pe care cineva îl face după ce spune o minciună îngrozitoare.

— II cunoşti pe JP, contesă?

Femeia şi-a ridicat din nou bărbia şi şi-a înţepenit maxilarul. „L-am cunoscut. La urma urmei, el este fratele vitreg al soţului meu. Dar nu-l cunosc. Cei doi bărbaţi nu au fost niciodată prieteni. După ce Bridie a părăsit castelul către JP, soţul meu a părăsit Irlanda cu totul şi s-a stabilit la Londra.

— Dar şi-a cumpărat o casă în Dublin.

„L-am convins să-l cumpere. Şi-a petrecut paisprezece ani din viaţă în Ballinakelly. L-a întristat să-l părăsească. Am ţinut un ochi pe fosta lui casă în toţi aceşti ani. A devenit o oarecare obsesie. De înţeles, nu crezi, având în vedere împrejurările? Ea oftă cu regret şi îşi aruncă ochii peste pereţi. „Acum este un hotel. Angela de Lisle a făcut o treabă bună, dar chiar ar fi trebuit să rămână o casă. Casa noastra. Ai observat motto-ul lui Deverill sculptat în piatră deasupra uşii? Tatăl contelui, contele Cesare, l-a acoperit cu albinele Barberini, dar când JP s-a mutat, le-a dat jos şi a afişat din nou motto-ul lui Deverill. Albinele alea au mai mult prestigiu decât ar putea vreodată acele cuvinte în latină. Ea îşi scurse ceaşca de ceai. „Aş fi fost o gazdă superbă. Aş fi umplut acest castel cu cel mai înalt din pământ şi l-aş fi făcut grozav din nou.

Margot a zâmbit. „Este plin de oameni acum şi, într-un fel, este din nou grozav. Este încă relativ nou, dar aş spune că are potenţialul de a fi unul dintre cele mai bune hoteluri din lume.

„Nu va mai aparţine niciodată unui Deverill. Epoca aceea s-a terminat. Deverill s-au terminat.

Deodată, temperatura din cameră s-a scufundat şi un fior s-a răspândit pe pielea lui Margot. Contesa se încruntă iritată şi se întoarse spre ferestre pentru a vedea de unde venea curentul. Ferestrele erau însă bine închise. Cele două femei se priviră nedumerite, cu cuvintele prinse în gât, de parcă simţind că ceva ciudat era pe cale să se întâmple. O vibraţie a zguduit aerul – o forţă invizibilă, dar amândoi au simţit-o, frigul şi mişcarea. Flăcările din grătar au pufnit, apoi s-au aprins.

— Contele a susţinut întotdeauna că acest loc este bântuit, şopti ea.

— Nu este bântuit, spuse Margot hotărât, dar începea să se îndoiască de convingerea ei. „Nu cred în supranatural".

„Nici eu, dar fantomele nu sunt supranaturale. Ele fac parte din viaţă. Oameni care au trecut şi nu şi-au găsit drumul în lumea următoare. Oameni pierduţi. Oameni trişti." Contesa şi-a ridicat bărbia şi a inspirat prin nările dilatate.

— Cred că probabil că ai dreptate că familia Deverill nu va mai deţine niciodată castelul, deşi acea familie are talent să se ridice din cenuşă, nu-i aşa, continuă Margot, încercând să-şi recapete calmul.

„De data asta nu va mai exista Phoenix. JP este pierdut, pierdut în fundul sticlei lui de whisky. O asemenea ruşine. Ştii că era chipeş şi atrăgător pe vremea lui. Dar el este slab. Şi-a pierdut soţia datorită slăbiciunii sale."

„Infidelitatea pare să curgă pe linia masculină, nu-i aşa?"

— Într-adevăr, este de acord, contesa. „Tatăl lui cu o servitoare. El cu guvernanta.[5] Margot nu şi-a dezvăluit surpriza. Ea doar dădu din cap şi îi dădu Contesei spaţiu să detalieze. „Dacă ai de gând să ai o aventură, nu o faci în pragul tău. O faci departe şi de preferinţă cu cineva care are la fel de mult de pierdut ca şi tine. Guvernanta, într-adevăr. Acei copii o adorau. Ce trădare. Nu aş fi deloc surprins dacă Colm nu ajunge şi el alcoolic. Vezi tu, sunt toxice. Toate. Ea clătină din cap şi o privi pe Margot cu fermitate, ţinându-şi privirea. – Aţi făcut notiţe, nu-i aşa, domnişoară Hart?

— Am, a liniştit-o Margot. „Am şi o memorie foarte bună. Pot să

întreb, se ştie că aventura lui JP a fost cu guvernanta?

— Sigur că nu, spuse contesa, oferindu-i lui Margot un zâmbet viclean, conspirator. „Am sursele mele, aşa că poţi avea încredere că nu te induc în eroare.

Oamenii bănuiau o aventură. Dar ştiu sigur.[5]

„Această guvernantă, unde este acum?[55]

„Mi-e teamă că nu vei scoate nimic din ea. S-a mutat în Canada. Nici nu aş şti unde se află ea în Canada.

— înţeleg. Margot a fost dezamăgită. Ar fi vrut să fi vorbit cu ea.

„Era o tânără englezoaică dintr-o familie bună. O fată de la ţară. Nu a fost rapidă. Nu a fost cazul ca ea să-şi seducă şeful. Departe de. Dar un caz în care el o seduce. După cum ai spus, infidelitatea se întinde pe linia masculină în acea familie.

Margot şi-a imaginat pe JP întorcându-se către guvernantă din nefericire şi din nevoia de a fi mângâiată. „Există întotdeauna două părţi în fiecare poveste[55], a spus ea.

„Dar fiecare parte nu are neapărat aceeaşi greutate. îmi este milă de săraca Alana, soţia lui JP. Nu sunt surprins că a divorţat de el. Ce mizerie.'

„Mi se pare că castelul nu a adus nimănui prea multă fericire.[55]

„Dacă insinuezi că este blestemat, te înşeli. Familia Deverill este blestemată, nu castelul. Sau poate este karma. Castelul nu ar fi trebuit niciodată lăsat în seama lui JP şi, în cele din urmă, el a plătit pentru acea faptă greşită.

„Nu cred că karma funcţionează aşa. Dacă a fost o faptă greşită, nu a fost a lui, ci a mamei sale.[55]

Contesa îşi scutură capul cu o mică nerăbdare. – A fost greşit, punto. O privi pe Margot scriind ceva. „Trebuie să mă ţii la curent cu cercetările tale. Dacă aveţi nevoie de ajutor suplimentar, sună-mă. Ştii unde sunt.[55]

„Dar călătoreşti atât de mult, între toate casele tale diferite[55], a spus Margot.

„Vom fi la Dublin în viitorul previzibil. Voi fi bucuros să vin din nou. îmi place atât de mult să petrec timpul în casa strămoşească a Contelui, deşi mă doare de fiecare dată când vizitez.

— Şi cum se simte contele? întrebă Margot.

Chipul contesei se întări. „Nu-şi va ierta niciodată mama sau fratele său vitreg. JP ar fi trebuit să-şi împartă moştenirea. Dar nu a făcut-o. A păstrat totul pentru el. Ruşinos! Pune asta în cartea ta. Sper că nu va fi plin de puf şi puf, domnişoară Hart. Sper că veţi scrie o istorie corectă a adevărului.

„Aceasta este intenţia mea[55].

„Bine." Contesa se ridică. „Ei bine, a fost o plăcere să te cunosc. Sper că am fost de ajutor."

„Ai, foarte util."

„Sunt atât de mulţumit. Soţul meu este mult prea demn pentru a vorbi despre nedreptatea pe care a suferit-o, dar eu nu sunt. Asta nu înseamnă că nu sunt demnă, nu vei găsi o femeie mai demnă în toată Irlanda, dar adevărul înseamnă mult pentru mine şi nu pot suporta nedreptatea nicăieri. Trebuie să vorbesc. Este în natura mea să fiu sincer.

„Este important să avem atât partea lui JP, cât şi a lui Leopoldo", a spus Margot.

Contesa tresări când Margot folosea prenumele soţului ei fără titlul acestuia. „Sunt sigură că familia Deverill l-au şters pe contele din istoria lor", a spus ea, punând accent pe cuvântul „conte". „Mă bucur că am avut ocazia să clarific recordul. Acum, unde este managerul? Trebuie să-l anunţ pe Roach că sunt gata să plec. Sper că acea ceaţă s-a dispărut.

Kitty

Sunt furios. Sunt complet şi total consumat de furie. Cât de dispreţuiesc acea femeie pretenţioasă şi mincinoasă! Cum

îndrăzneşte ea să sugereze că Leopoldo ar fi trebuit să moştenească castelul. Cum îndrăzneşte ea! Tatăl lui Leopoldo, contele Cesare di Marcantonio, a fost un fraudulos. Nu avea bani ai lui, iar titlul a fost inventat de ticălosul său de tată care a trăit o viaţă disolută pe spatele ei, păcălindu-i pe toţi pe care i-a întâlnit că era un aristocrat italian bogat. Leopoldo este la fel de înrudit cu familia Barberini din Roma ca şi eu cu Papa! Şi tatăl său a fost ucis de Michael Doyle, prins în flagrant fugind cu banii lui Bridie şi iubitul său. Michael, fratele lui Bridie, nu va permite niciodată să se întâmple asta. S-a descurcat cu Contele în modul în care ştia cel mai bine. O moarte îngrozitoare. Dar Michael s-a specializat în acestea.

Cu toate acestea, contesa m-a lămurit cu un lucru: că JP a avut o aventură cu guvernanta copiilor săi. Nu e de mirare că Alana era furioasă şi rănită. Dar nu sunt unul care să judece după felul în care m-am comportat în viaţa mea. Poate că Margot şi Contesa au dreptate că infidelitatea are loc în familie, deşi nu doar în linia masculină. Am păcătuit iubindu-l pe Jack, dar nu regret. Nici o clipă. îmi pare rău doar că am rănit oamenii. Nu-mi voi regreta niciodată dragostea mea.

(r

Trec trei zile şi Margot nu vizitează Cabana de vânătoare. JP este neliniştit şi iritabil. Casa coboară încă o dată în tăcere. Singurul sunet este ticăitul obişnuit şi jalnic al ceasului bunicului, ceea ce este un afront pentru doamna B acum că a redescoperit radioul. „A sunat domnişoara Hart?" o întreabă JP cu speranţă de
fiecare dată când trece pe lângă bibliotecă. „Nu trebuie să lăsăm acea cameră să se răcească."

„Nu, domnule. N-am auzit nimic", răspunde doamna B.

Umerii lui JP cad dezamăgiţi.

Altcineva este şi el dezamăgit. Colm. Apare zilnic, pretinzând că este interesat de istoria familiei, dar JP nu se deranjează să-i aprindă focul în

sala de jocuri.

„Unde este domnişoara Hart?” îl întreabă el într-o seară pe tatăl său degajat, după ce a dus jurnalul lui Hermione Deverill în bibliotecă pentru a-l cerceta pe lângă foc.

„Ocupat cu cercetări, bănuiesc”, răspunde tatăl său din fotoliul în care citeşte Irish Times.

„Nu a mai fost aici de zile.”

„Trei”, spune JP, care a numărat.

„Nu a terminat încă cu astea, nu-i aşa?” întreabă Colm, ridicând jurnalul. „Vreau să spun, nu pare să fie nici măcar la jumătatea acestor cutii.”

JP rânjeşte. „I-am distrat atenţia. Ferindu-o de munca ei. Îi place să vorbească. Ea este o companie bună. Am fost mai degrabă înfometată de o companie bună.”

Colm nu-i permite tatălui său să-l facă să se simtă vinovat pentru că este un fiu neatent. Din câte vede, JP şi-a înstrăinat familia de unul singur. „Ai scos-o afară călare”, spune el.

'Într-adevăr. Este o călăreaţă surprinzător de bună.

Colm ridică din sprâncene. Nu se aştepta la asta. – încrezătoare, nu-i aşa?

JP se uită în paharul lui de whisky, uimit că s-a golit atât de repede. Se pare că nu-şi aminteşte deloc să fi băut. Se împinge de pe fotoliu şi îşi croieşte drum încet pe podea pentru a turna altul. 'Ce vrei să spui? Este o femeie modernă, asta este. Independent. Are o minte proprie şi opinii. Multe păreri. Cu siguranţă nu este o floare de perete.

Simt o absorbţie de energie în jurul lui Colm în timp ce discută despre Margot. îi deranjează că ea se îndreaptă spre încrederea lui JP pentru a scoate secrete care nu ar trebui să fie difuzate. Dar este suficient de inteligent pentru a şti că distanţarea de ei doi nu va face decât să facă o insulă din ei şi să încurajeze coluziunea. Trebuie să se apropie şi să vadă dacă poate influenţa lucrurile din interior.

„M-am înşelat în privinţa ei”, spune el.

Tatăl său şi-a umplut din nou paharul şi acum este aşezat pe spate în

fotoliul său. „Mă bucur că eşti suficient de decent să recunoşti asta, Colm”, răspunde el.

„La urma urmei, doar îşi face treaba. Presupun că ar trebui să accept că familia noastră a fost cândva grozavă şi să fiu flatată că cineva vrea să scrie despre noi.

„Sunt surprins doar că nimeni nu a vrut să scrie despre noi înainte. Desigur, au fost bucăţi mici ici şi colo. Scurte relatări în cartea ciudată despre anglo- irlandezi şi castele. Dar aceasta este istoria familiei Deverill de la început. Din momentul în care a fost construit castelul şi s-a construit numele familiei noastre cu el. Va fi foarte interesant de citit. Bănuiesc că este o fată deşteaptă.

„îmi dau seama că a scris o carte despre Éva Perón din Argentina. S-ar putea să văd dacă pot pune mâna pe o copie.

'Bună idee.'

„Deşi, cred că aş prefera să citesc despre soţul femeii”, spune Colm.

„Nu-i spune asta”, adaugă tatăl său. Colm îi aruncă o privire. Când vede sclipirea glumeală din ochi, rânjeşte. Au trecut ani de când s-au înţeles.

A

în acea seară, când Colm merge la O’Donovan’s pentru paharul său obişnuit de stout, el o găseşte, spre surprinderea lui, pe Margot cocoţată pe un scaun la bar, vorbind cu Seamus în timp ce serveşte băuturi în spatele lui. Colm a spus clar că nu o place. Totuşi, simt că nu îi place meseria pe care o face ea, nu persoana ea. Nu poate să nu fie intrigat de ea. El este un bărbat, până la urmă, iar ea este o femeie atrăgătoare. Eram o femeie atrăgătoare pe vremea mea, chiar frumoasă, şi ştiu bine acea expresie de pe faţa unui bărbat atunci când este interesat. Colm este interesat. Margot este mai puţin uşor de citit. De fapt, este închisă la fel de strâns ca o scoică.

„Te superi dacă mă alătur ţie?” întreabă el, scoţându-şi şapca şi trecându-şi degetele prin păr. Are părul des, ca toţi bărbaţii Deverill –

păr des, aspect frumos şi talent de a-şi face viaţa dificilă.

„Dacă vrei”, răspunde ea. Asta nu este chiar o invitaţie, dar Colm se aşează oricum şi îşi pune şapca pe bar.

Seamus umple un pahar de halbă cu stout. Îi urmăreşte pe cei doi discutând şi îl simt că este înţepenit de posesivitate, ca un câine teritorial care simte că un rival păşeşte în domeniul lui.

„Am fost la tata”, îi spune Colm. „Îi lipseşte compania ta.”

„Pare destul de singur”, răspunde ea.

„Trebuie să iasă mai mult.”

„Trebuie să renunţe la băutură”, spune ea serioasă.

— Şi asta, acceptă Colm, ferindu-şi privirea. Urmează o pauză incomodă. Colm nu vrea să intre în problema tatălui său cu băutura. El este conştient că orice spune ar putea intra în cartea ei. Seamus alunecă paharul de stout peste bar. Colm schimbă subiectul şi o întreabă pe Margot despre ea. „Cum ţi-a plăcut plimbarea ta?”

„L-am adorat.” Ea zâmbeşte. Este drăguţă când zâmbeşte. Cineva ar putea fi păcălit să creadă că nu are nicio grijă în lume. încep să-mi dau seama, totuşi, că are multe, se pricepe doar să le ascundă. „Este ceva foarte special în aceste dealuri. Am călătorit mult, dar există ceva profund şi magic în acest loc pe care nu l-am găsit în altă parte.

Colm îi zâmbeşte înapoi şi nu se preface. El este cu adevărat mulţumit că ea simte farmecul din ţara pe care noi irlandezii am ştiut dintotdeauna că este acolo. „Mă bucur că şi tu simţi asta.”

„Am simţit o mare uşurare acolo. O greutate ridicată. Un val de sălbăticie, de nesăbuinţă.[5] Ochii ei sclipesc la amintirea ei. 'A fost minunat.'

— Bunica mi-a spus că ai sânge irlandez în tine?

'Fac. Bunicul meu era anglo-irlandez, dacă asta contează.

'Contează. Mătuşa mea Kitty s-a referit întotdeauna la ea însăşi ca irlandeză, chiar dacă, din punct de vedere tehnic, era anglo-irlandeză.

„Nu cred că pot pretinde că sunt nici eu.”

„Dar acea serie sălbatică şi nesăbuită există, fără îndoială. Moştenit de la bunicul tău, fără îndoială. Poate l-ai dezlănţuit pe dealuri.

'Poate. Aş vrea să o fac din nou.

— Şi tata ar face-o. A spus că eşti un călăreţ bun. Ar profita de şansa să iasă din nou cu tine.

„Atunci îl voi întreba. Poate, dacă o fac suficient, îmi voi descoperi irlandeza interioară.

„Orice este posibil.” Colm rânjeşte în ciuda lui.

„Bunicul meu i-ar fi plăcut asta. Pentru el, vremurile bune de vânătoare cu familia Deverill au fost cele mai bune zile din viaţa lui.

— Deci erau buni prieteni, el şi Harry?

'Erau. Bunicul a murit nu de mult. Dar îmi amintesc toate poveştile minunate pe care le-a spus despre unchiul tău Harry şi tatăl său Bertie.

„Aş vrea să-i aud.”

În timp ce Margot împărtăşeşte anecdotele bunicului ei, simt că o căldură creşte între ei. Colm nu vrea să o placă, iar Margot este conştientă că îi displace să scrie despre familia sa. Totuşi, în ciuda acestui fapt, se stabilesc într-o conversaţie uşoară, deoarece Seamus îşi serveşte obişnuiţii cu un ochi pe slujbă şi cu celălalt pe ei doi. Margot nu se uită la Seamus. Ea nu simte nicio obligaţie faţă de el doar pentru că se culcă cu el. Este evident că este o femeie care îşi ia plăcerea acolo unde o găseşte şi nu se gândeşte la asta. Seamus, care provine dintr-un mic oraş irlandez precum Ballinakelly, nu este obişnuit cu femei ca ea. Preotul ar numi-o păcătoasă, alţii ar putea-o spune o curvă – dar sunt anii 1980, poate că este doar modernă – cu toate acestea, faptul că Seamus nu o poate ţine de ea îl face să o dorească cu atât mai mult.

„Unde eşti acasă pentru tine, domnişoară Hart?” întreabă Colm.

Ea ridică din umeri. „Nu am cu adevărat o locuinţă fixă, domnule Deverill.” Ochii ei sunt plini de râs, ceea ce îl face să spună:

„Sună aiurea, nu-i aşa? Domnişoara Hart, partea domnului Deverill.

„Dacă ai de gând să stai pe scaunul de la bar lângă mine şi să-mi vorbeşti ca o prietenă, atunci eu sunt Margot.”

Ia o înghiţitură de stout apoi şterge spuma de pe buza de sus cu mâneca. – Deci, Margot, dacă nu ai casă, unde îţi agăţi pălăria?

„Mama mea este franceză şi locuieşte la Paris. Tatăl meu locuia în

Dorset, dar a murit când eram adolescent, aşa că nu m-am gândit la acea casă de ani de zile.

'îmi pare rău.'

„Nu fi. Viaţa nu este un pat de trandafiri pentru nimeni. Trucul este să trăieşti momentul, nu-i aşa?

„Asta este ideea, dar nu este atât de uşor când ai lucruri în trecut care dor."

„Nu mă gândesc la ei." Margot ridică din umeri şi îi explică, cu un adulmec dispreţuitor, că nici acum nu vrea să se gândească la ei.

— Atunci eşti un nomad?

Ea rânjeşte, plăcându-i sunetul. „Am un paşaport englez şi un apartament mic în Londra. Mă întorc din când în când pentru a deschide poştă, în principal facturi şi să mă asigur că este încă acolo. În rest, îmi place să mă mişc. Găsesc că călătoriile sunt revigorante.

„Nu te simţi niciodată singur?"

'Uneori. Dar mi-am făcut prieteni peste tot. Uite, am fost în Ballinakelly doar de câteva săptămâni şi deja mi-am făcut una nouă." Ea îi zâmbeşte, un zâmbet fermecător, fără viclenie.

Nu este sigur cum să răspundă, dar ridică totuşi paharul. „Pentru noi prieteni", spune el.

„Prieteni noi", repetă ea şi clinteşte paharul de al lui.

t

r

Margot se întoarce în turnul ei simţindu-se mai uşoară după ce a împărţit o băutură cu Colm. Nu se mai simte duşman. Ea îşi scoate pantofii şi se întinde pe pat. Apoi o sună pe doamna Walbridge. Ea vorbeşte cu ea în majoritatea serilor, informând-o cu cele mai recente evoluţii. Vorbesc mult timp şi Margot îi povesteşte despre băutura ei la O'Donovan's cu Colm. Margot râde la ceva ce spune doamna Walbridge şi simt că o afecţiune reală creşte între aceste două femei.

Margot nu îşi cheamă mama. încep să mă întreb despre rădăcinile ei – sau despre aversiunea ei faţă de ele. Mă întreb de ce trece prin

viaţă evitând legăturile de durată cu oamenii, mutându-se din oraş în oraş, dintr-o ţară în alta, fără să rămână niciodată foarte mult timp în niciun loc. în exterior ea pare mulţumită, fermecătoare, lipsită de griji şi necomplicată. încep să realizez că acesta este doar un front. O deghizare. O momeală. Cine este Margot Hart şi care este povestea ei?

Capitolul 9

La începutul lunii februarie ghioceii au început să-şi scoată capetele albe şi delicate din pământ, iar grădinile castelului au fost impregnate de parfumul dulce al lui Daphne odora. Zilele se simţeau mai lungi, lumina puţin mai strălucitoare, soarele mai îndrăzneţ în încercările lui de a scăpa pământul de dimineţile întunecate de iarnă şi de frigul. Margot se simţea acum ca acasă în Ballinakelly. Ea făcea progrese în cercetarea ei şi se bucura de excursiile ei pe dealuri călare cu JP şi incursiunile ei între cearşafuri cu Seamus. Ea avea să se întâlnească cu Colm la casa tatălui său, unde el era absorbit încet în abisul fascinant al istoriei familiei sale. Părea să-şi fi uitat animozitatea faţă de ea. Poate că începea să-şi dea seama ce poveste remarcabilă era familia lui şi nu mai era supărată de ea pentru că dorea s-o scrie.

Cele mai multe seri îşi găsea divertisment la O'Donovan's. Era de obicei muzică live, o trupă folk sau pop sau un muzician singuratic cu un acordeon cântând balade romantice cu lacrimi în ochi. Toată lumea ştia cântecele şi seara se termina de obicei cu participarea întregului pub. Ea începea să cunoască localnicii. Tomas şi Aidan O'Rourke, care lucrau pentru Lordul Deverill, erau dornici să o joace la darts. Domnul Flannigan să-i vorbească despre fantome şi să încerce să-şi pună mâna pe fundul ei – ea l-a evitat cât a putut, mai ales după ce bătuse câteva halbe. Seamus era mereu acolo, ocupat să scoată halbe, ţinând un ochi posesiv asupra ei când Colm o făcea să râdă, spunându-i poveşti

amuzante despre aventurile lui ca veterinar. Îi plăcea atmosfera blândă, uşor adormită din cârciumă, fumul de ţigară şi focul deschis, faptul că oamenii se încălzeau încet la ea şi nu o mai priveau suspicios când intra singură.

Într-o duminică a decis să meargă la Liturghie. Nu era catolică. Ea nu era chiar nimic. Mama ei fusese crescută catolică de părinţii ei francezi stricti, dar tatăl ei fusese Biserica Angliei până când războiul i-a răpit credinţa în Dumnezeu. Cum ar putea Dumnezeu să existe, argumentase el, într-o lume în care există atâta ură şi violenţă? Avea treizeci şi cinci de ani când s-a născut Margot şi nu mai păşise într-o biserică de optsprezece ani. Se căsătorise într-un birou de registru, iar Margot nu a fost nici botezată, nici confirmată. Ea a mers la Liturghie în Biserica Catolică Tuturor Sfinţilor din Ballinakelly din curiozitate, nu pentru că ar fi avut vreo dorinţă de a se ruga sau de a asculta un preot a cărui unică misiune părea a fi să-i facă pe toţi să se simtă vinovaţi pentru că s-au născut. Dar bisericile erau locuri exotice, misterioase pentru Margot, din cauza faptului că le-au fost refuzate. Erau înţepătoare cu vibraţiile rugăciunii, a cererii şi a speranţei, ameţitoare de mirosul de tămâie şi de tradiţie şi amărăci de contradicţie. Margot s-a mirat de conflictul dintre învăţăturile spirituale ale lui Isus, care în esenţă erau despre iubire şi iertare şi viaţa de după, şi mentalitatea de club a religiei, care separa oamenii unii de ceilalţi şi îi făcea duşmani. S-a aşezat pe scaun şi s-a bucurat de frumuseţea şi armonia clădirii antice şi totuşi nu a putut împăca acea frumuseţe, care era spirituală, cu dogma, care nu era.

La sfârşitul Liturghiei, ea a rămas pe scaun, în timp ce toată lumea ieşea. Ea i-a observat pe Jack şi Emer O'Leary şi Colm şi diverşi localnici din pub. Roisfn a fost acolo cu părinţii şi fraţii ei, copiii mai mici dornici să iasă la soare, încântaţi că s-a terminat Liturghia pentru încă o săptămână. Odată ce cea mai mare parte a congregaţiei a plecat, şi mai precis Jack şi Emer O'Leary, despre care nu credea că ar fi încântat să o vadă, Margot s-a ridicat. Atunci a observat-o pe doamna B, aprinzând lumânări votive pe masa din faţa bisericii, în dreapta naosului. Părea mică acolo, singură cu rugăciunile ei, trecând sticlă strălucitoare din fitil

în fitil. Era îmbrăcată într-o fustă neagră şi o cămaşă lungă, cu un şal negru în jurul capului şi umerilor. Era ceva demodat la ea. Ar fi putut să iasă cu uşurinţă dintr- una dintre acele fotografii victoriane la care se uita Margot în Cabana de vânătoare. S-a întrebat câţi ani avea doamna B şi a decis că, deşi părea mai tânără din cauza plinuţei ei, era probabil să aibă peste şaptezeci de ani.

După un timp, doamna B a stat în faţa altarului şi a făcut genuflexiuni. Apoi s-a întors şi a mers încet pe culoar spre uşi. Margot s-a dus să o salute. – Bună, doamnă B, spuse ea.

Doamna B a ridicat din sprâncene surprinsă şi a zâmbit. – Păi, acesta este ultimul loc în care aş crede că te voi găsi, domnişoară Hart.

'Ştiu. nu sunt catolic. Sunt nimic. Am vrut doar să vin şi să mă bucur de linişte şi pace. Este o biserică frumoasă, nu-i aşa?

„Într-adevăr, este foarte frumos."

„Este un loc frumos să vii şi să reflectezi asupra lucrurilor."

„Oh, este. Vin aici pentru a reflecta mult. Simt că esteunloc încare Dumnezeu aude ce am de spus."

„Vorbiţi des cu Dumnezeu, doamnă B?" a întrebat Margot în timp ce se îndreptau spre uşă şi vederea potecii cu pietriş şi a cimitirului scăldate de lumina soarelui.

„Nu vorbiţi cu Dumnezeu, domnişoară Hart?" a întrebat ea.

'Nu chiar.'

„Ei bine, ar trebui. Ar trebui să-ţi arăţi recunoştinţa pentru binecuvântările tale şi să te rogi pentru cei pe care îi iubeşti, atât în viaţă, cât şi pentru cei decedaţi."

„Mă simt un pic prost când vorbesc cu cineva pe care nu-l văd."

„Atunci închide ochii."

Margot râse. „Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta."

Odată afară, Margot a întrebat-o pe doamna B unde au fost îngropaţi familia Deverill.

„Majoritatea familiei sunt îngropate alături de colegii lor protestanţi pe drum. Nu aveau aeruri şi graţii, ştii. Nu există mausoleu sau criptă mare familiei. Unele sunt împrăştiate ca Kitty şi Arethusa. Au vrut să fie

luate de vânt. Erau spirite libere, vezi tu. Nu veţi găsi pietre funerare pentru ei.

— Familia dumneavoastră este îngropată aici, doamnă B?

„Într-adevăr sunt.” Ea a mers încet prin iarbă, pe lângă pietre antice înnegrite de vârstă, cuvintele sculptate în ele corodate de ani de vânt şi ploaie, astfel încât abia puteau fi citite. Unii se aplecau precar, alţii stăteau mândri. Erau de toate dimensiunile, de la cele mici şi modeste la cele mari şi arătatoare, iar unele erau acoperite cu muşchi verde şi lichen. Doamna B se opri. – Aici zace îngropat fratele meu, spuse ea încet.

Margot i s-a alăturat. Ea a citit cuvintele înscrise pe piatra simplă. Rafferty Brandon Carbery 1906-1923. „A murit tânăr”, a spus Margot.

„Într-adevăr, a făcut-o. Avea doar şaptesprezece ani, Dumnezeu să-l binecuvânteze.” Doamna B respiră adânc pentru că încă o şoca să-i vadă moartea afişată atât de flagrant în acele două seturi de curmale cioplite în piatră. „A fost ucis în războiul civil, irlandez contra irlandez. Frate contra frate. Tânărul care l-a omorât era însuşi doar un băiat. Au fost împreună la şcoală. împărţiseră aceeaşi masă, aceeaşi pâine. Ea clătină din cap neîncrezătoare şi îi usturau ochii. Amintirile, ca trandafirii, au spini.

'Cati ani aveai?'

'Treisprezece. Eram doar noi doi. Eu şi Raffie. Şi m-am închinat pământului pe care a păşit.”

— îmi pare atât de rău, spuse Margot. „Trebuie să porţi mereu cu tine greutatea pierderii.”

— Da, domnişoară Hart. Este o încărcătură pe care mă bucur să o port. Sunt eu Grădina Ghetsimani.

Margot o luă de mână. Doamna B tresări. Nu era obişnuită să fie atinsă. De fapt, nu-şi putea aminti ultima dată când cineva o ţinuse de mână. Dar cel al lui Margot era cald şi moale şi gestul a fost făcut cu sinceritate. Doamna B a simţit mângâierea în ea şi a lăsat umerii în jos.

„Nu îmi imaginez că cineva îşi va reveni vreodată după pierderea unui frate”, a spus Margot.

— Durerea este mereu acolo, a fost de acord doamna B. „Este o problemă, dar există o parte din mine căreia încă nu-i vine să creadă că a plecat. Dacă îmi închid ochii şi îmi imaginez, el este la fel de real pentru mine ca şi cum aş închide ochii şi m-aş gândi la tine. Totuşi, am şaptezeci şi cinci de ani. A plecat şaizeci şi doi de ani. în mintea mea, el este încă tânărul cu părul auriu care tocmai a început să se bărbierească. Dacă ar fi trăit, ar fi fost la fel de gri ca mine până acum.

— Pun pariu că era frumos.

— Oh, era, domnişoară Hart. Un diavol frumos, era. O ştia şi el. A scăpat cu totul datorită aspectului său, datorită zâmbetului său.

Pun pariu că şi-a iubit sora mai mică.

La asta, doamna B sughiţă. îşi duse o mână la gură, înăbuşind suspinele care urma. Margot şi-a văzut faţa prăbuşită de întristare. Ea şi-a strâns mâna, care a eliberat ceva în interiorul bătrânei pentru că a început să plângă. Margot a rămas lângă ea. Voia să-şi înfăşoare braţele în jurul ei, dar nu credea că doamna B se va simţi confortabil cu o astfel de manifestare modernă de afecţiune. în schimb, ea şi-a ţinut strâns de mână şi a aşteptat ca durerea ei să-şi facă drum prin ea. în cele din urmă, ea a lăsat-o să plece. Doamna B băgă mâna în buzunar după o batistă şi îşi sufla nasul. – îmi pare rău, spuse ea. „Nu ştiu ce m-a cuprins."

— E în regulă, a liniştit-o Margot. „Distea te ia prin surprindere, uneori, nu-i aşa?" Doamna B dădu din cap. „Te ajută să vorbeşti cu Dumnezeu?" a întrebat ea.

„Oh, nu aş fi supravieţuit dacă nu ar fi fost credinţa mea", a răspuns ea.

— Aş vrea să am credinţă, spuse brusc Margot.

— Nu trebuie să mergi la biserică pentru a-L găsi, domnişoară Hart. Dumnezeu este în frumuseţe şi există frumuseţe în toate. Muzică, natură, lumină. Data viitoare când vă aflaţi într-un loc frumos, acolo sus, pe deal, cu Lordul Deverill, de exemplu, căutaţi-L acolo. Sunt sigur că îl vei găsi. El este dragoste şi aveţi o inimă mare, domnişoară Hart. El este deja în tine, abia aşteaptă să fie recunoscut.

— Ştii că poţi să-mi spui Margot.

Doamna B a zâmbit şi şi-a şters ochii. „Poţi să-mi spui Bessie. Dar nu şi când suntem în Loja. Atunci trebuie să-mi spui doamnă B ca toţi ceilalţi. Am putea să-i facem de ruşine domnia şi localnicii ar crede că sunt fericit.

— Foarte bine, răspunse Margot. „îmi place numele Bessie. Ţi se potriveşte.'

'Mulţumesc. Şi mie îmi place.'

— Acum te întorci la Casa de vânătoare?

'Într-adevar sunt.'

— Vrei un lift?

„Ar fi grozav".

— îţi mulţumesc că mi-ai arătat mormântul fratelui tău.

Doamna B băgă batista înapoi în buzunar. „Mulţumesc pentru ascultare, Margot", a răspuns ea.

s*?

În acea după-amiază, Margot şi-a lăsat deoparte cercetările şi a plecat în căutarea lui JP. Nu era în bibliotecă, deşi focul era aprins şi cartea şi ochelarii lui de citit erau la locul lor obişnuit pe masa de lângă scaunul lui. Ea i-a strigat numele, dar nu a primit niciun răspuns. În cele din urmă, a găsit-o pe doamna B în bucătărie, ascultând radioul în timp ce pregătea tocană pentru cină. Era încurajator să aud muzică în loc de ticăitul ceasului bunicului şi liniştea. A umplut casa cu viaţă, ca şi cum ar fi putut să se infiltreze în crăpăturile din podea şi să restabilească oasele clădirii la sănătate. Doamna B a zâmbit când a văzut-o. Muzica o însufleţise şi ea şi obrajii îi străluceau de un roşu slab. Când Margot a întrebat după lordul Deverill, doamna B a spus că l-a văzut rătăcind în grădină. – A început să se intereseze de asta dintr-o dată, o informă ea încruntat. „Obişnuia să iubească să fie în natură, dar asta a fost înainte..." Vocea ei se stingea, lăsând nespuse detalii despre divorţ şi alcoolismul lui în aerul dintre ei. „Dar el pare să fi găsit o nouă sursă de viaţă recent", a spus ea şi era sigură că ştia de ce. Cu toate acestea, a

simţit că ar putea s-o jeneze pe Margot să-i atribuie renaşterea lui şi a adăugat simplu: „A trecut mult timp până a venit”. Ea luă lingura de lemn şi începu să amestece tocana.

Margot a ieşit la soare. Fâşii de ghiocei acopereau pământul în bălţi de lăstari de narcise albi şi verde închis, care ieşeau deja din pământ. Cântecul păsărilor a umplut aerul şi a umflat spiritele lui Margot de plăcere, pentru că primăvara aducea zile mai lungi, lumină mai strălucitoare şi o adiere caldă, parfumată de zahăr, care trezeşte uşor copacii şi tufişurile din somnul lor lung de iarnă. În timp ce trecea prin peluză, era sigură că putea simţi o mişcare adâncă sub picioarele ei, înainte de a o considera fantezie. Ea a zâmbit la nebunia ei. Era în Ballinakelly de puţin peste o lună şi deja înnebunea. Dacă nu era atentă, urma să vadă spiriduşi!

JP era la graniţă tăind un viburnu ale cărui flori de iarnă se terminaseră. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni galbeni din catifea şi un pulover cu decolteu în V, cu o eşarfa în dungi la gât. îl strigă Margot când se apropia. „Ei bine, uită-te la tine!” a spus ea, zâmbind larg.

îşi întrerupse munca şi îi întoarse zâmbetul cu unul vesel al lui. „E bine să fii afară.”

„Este o zi minunată. Ar fi păcat să-l risipesc înăuntru.

„Vrei să te faci util?”

— Sigur, deşi, mărturisesc că nu am deloc degetele verzi.

„Obişnuiam să fiu, cu mult timp în urmă. Se întoarce la mine încet. Mai este o pereche de foarfece în geanta aia. Poţi să mă ajuţi să tai aceşti arbuşti.

„De ce le tunzi acum?”

„încurajează creşterea, previne bolile, păstrează forma. Vino, o să-ţi arăt cum să o faci corect.”

Ea a râs şi a îngropat în punga de pânză maro pentru tocătoare. „Amuzant, nu te-aş lua niciodată drept grădinar”, a spus ea.

— Am fost multe lucruri cândva, Margot. Am fost amuzant, atrăgător, arătos – deşi ştiu că îţi este greu să crezi – şi am realizat.”

— Şi acum te regăseşti pe tine însuţi, adăugă ea, alăturându-se lui în graniţă, ţinând perechea de tocare.

„Ceva din mine. Piesele frumoase şi atrăgătoare de care mă tem că au dispărut pentru totdeauna.

„Nu sunt importante."

„Nu crezi asta. Nu o fată drăguţă ca tine.

„Oh, sunt percepuţi ca fiind foarte importanţi la tineri, dar când eşti bătrân, nu devin ei irelevante? Aş vrea să cred că atunci când voi fi bătrân nu-mi va mai păsa. Voi mânca prăjitură fără să mă simt vinovat.

„Nu cred că vei înceta vreodată să-ţi pese. Când eşti obişnuit să fii frumoasă, trebuie să fie greu să renunţi la asta.

„Toţi îmbătrânim până la urmă. Este marele nivelator al vieţii.[5]

„Unii îmbătrânesc mai graţios decât alţii", a adăugat JP. „Mi-e teamă că am îmbătrânit destul de ruşinos."

— Ei bine, ai cam adus asta asupra ta, nu-i aşa? se aventură Margot cu îndrăzneală. „Ar trebui să te laşi de fumat, ştii." Ea a vrut să adauge că şi el ar trebui să se trezească, dar cumva acel subiect se simţea prea sensibil pentru a fi menţionat.

Ai dreptate, ar trebui. Dar câte un pas, nu?

Se încruntă la implicarea că el luase deja una. „La ce pas te referi mai exact?"

„Sunt bucuros să vă informez că am luat deja două", îi spuse el cu un zâmbet înalt.

„Oh, chiar?" Ea zâmbi cinic. Din câte şi-a dat seama, respiraţia lui încă mirosea a whisky şi a ţigări.

„M-am apucat din nou de călărie şi acum fac grădinărit. Recuperând încetul cu încetul vechiul eu. Un pas la un moment dat, nu-i aşa?[5] Ea nu se putea certa cu asta. Şi-a ridicat tocarea. „Acum, lasă-mă să-ţi arăt cum să tunzi un viburn."

X

r

Era deja întuneric când Colm i-a găsit pe cei doi în bibliotecă, bând ceai. Doamna B se grăbi în bucătărie să aducă o altă ceaşcă, un mic, dar perceptibil săritură în mers. De ani de zile Colm şi tatăl său abia vorbiseră, frigul aproape palpabil între ei ca un zid de gheaţă, totuşi acum zidul se dezgheţase şi atmosfera se încălzeşte, chiar şi, pe măsură ce se redescopereau unul pe celălalt. Se întrebă dacă Colm putea să-şi înţeleagă mai bine tatăl şi eşecurile lui acum, deoarece era bărbat. Nu mai era băiatul care văzuse prăbuşirea căsniciei părinţilor săi. Băiatul care nu ştia nimic despre dragoste, pierdere, dezamăgire şi durere. Poate că a fost în stare să se retragă şi să-l judece mai degrabă cu detaşare decât cu pasiune pentru că el însuşi experimentase ceva din vicisitudinile vieţii şi învăţase empatia. Nu era sigură, dar spera că acesta va fi începutul unei reconcilieri între lordul Deverill şi toţi copiii săi. Poate în cele din urmă şi cu Alana.

Luă vesela jos de pe raft şi se întoarse la bibliotecă, cu fericirea fragilă din cauza obişnuinţei, pe jumătate aşteptându-se să-i găsească luptând ca înainte. Ceea ce a auzit a fost râs. În mijlocul râsului era tonul feminin al lui Margot, relatând o anecdotă despre JP, imitându-i vocea cu ireverent. Doamna B a intrat în cameră şi l-a găsit pe Colm trântit pe canapea, cu lacrimi de veselie curgându-i pe faţă, în timp ce tatăl său zâmbea amuzat şi bucuros în fotoliul său. Margot stătea în faţa focului cu mâinile pe şolduri, angajându-se în întregime la imitaţia ei, dar ducând-o cu afecţiune. Doamna B nu voia să întrerupă, aşa că rămase în prag în timp ce Margot îşi termina impresia.

„Ce crezi din asta, doamnă B?” a spus JP chicotind când s-a terminat. – Cred că Margot ar fi o actriţă bună, nu-i aşa?

„Oh, da, într-adevăr ar face-o”, a răspuns doamna B. Ea îi zâmbi lui Colm. – îmi amintesc când erai băieţel, maestru Colm, şi obişnuiai să

faci piese de teatru cu surorile tale.

„Aisling şi-a luat întotdeauna cele mai bune părţi pentru ea, dacă îmi amintesc”, a spus Colm.

„Cred că te-ai descurcat mai bine decât Cara”, a adăugat tatăl său.

„Săraca Cara se juca de obicei cu o pisică sau cu un şoarece”, a spus doamna B, amintindu-şi cu încântare de acele vremuri nevinovate şi lipsite de griji înainte ca zidurile castelului să se închidă peste ele.

— Cel puţin ai avut fraţi cu care să te joci. Am fost mereu singur, a spus Margot.

„Ei bine, aveţi un public bun în noi”, a spus Colm.

Ea a făcut o plecăciune teatrală. „Mulţumesc.” Şi s-a aşezat. „Ce ai mai făcut, în afară de a pune piese de teatru?” l-a întrebat ea.

„Obişnuiam să jucăm biliard. De cele mai multe ori ne jucam cu iepuri.[5]

„Ce sunt iepurii?”

„Ah, iepuri!” oftă JP cu nostalgie.

„Este un joc jucat în jurul mesei de biliard. De obicei, cu mulţi oameni. Ideea este de a menţine bila albă în mişcare lovind-o cu bila neagră, pe care o poţi rostogoli doar de la fiecare capăt al mesei. O persoană după alta apucă mingea neagră, aleargă până la capătul mesei şi o rostogoleşte peste catifea pentru a lovi albul şi a o menţine în mişcare. Dacă mingea albă nu se mai mişcă, pierzi.

„Pe vremea mea, dacă pierdeai, trebuia să scoţi o bucată de îmbrăcăminte”, a spus JP.

— Asta e toată ideea, tată, spuse Colm.

Margot râse. „Sună foarte distractiv. Să ne jucăm!'

„Ce, acum?” a spus Colm.

'Da acum.'

„Nu sunt sigur că vreau să-mi scot hainele”, a spus JP, părând nesigur.

„Vom juca pentru puncte”, a sugerat Margot. „Este prea frig să-ţi scoţi hainele oricum.”

„Mă duc să pun un alt buştean pe foc”, a spus doamna B, părăsind

camera.

— Sunt încântată, spuse Margot, aşezându-se lângă Colm. „Iepurii sună ca genul meu de joc.” Apoi îi zâmbi lui Colm. „Modul tradiţional.”

Colm îi ţinu privirea. „Nu m-am jucat niciodată cu doi.”

— Poate că ar trebui să afli dacă funcţionează. Ea zâmbi şi Colm se încruntă. Nu era sigur dacă ea îi făcea propuneri sau pur şi simplu făcea o glumă.

„Oh, nu mă îndoiesc că va funcţiona”, a răspuns el, hotărând să ia cu uşurinţă comentariul ei. „îmi imaginez că se va termina destul de repede, totuşi.”

'Sunt intrigat. Grăbeşte-te, Colm, altfel tatăl tău va adormi.

'Ce! Pe mine? Sunt la fel de treaz ca o santinelă de serviciu.

Margot a observat că JP bea ceai. Carafa de whisky a rămas neatinsă pe tava cu băuturi. Câte un pas pe rând, îşi spuse ea.

4

în timp ce focul trosnea în grătar şi luminile electrice străluceau cu căldură, Colm şi JP i-au demonstrat lui Margot regulile iepurilor pe masa de biliard fără cercetările lui Margot. Fiind tânăr, Colm era mai rapid în jurul mesei decât tatăl său, dar mai puţin priceput. Ani de experienţă îl învăţaseră pe JP toate trucurile. Colm se aruncă prin cameră, dornic să-i arate lui Margot priceperea. JP şi-a amintit de tinereţe şi şi-a amintit cu nostalgie amăruie de vremurile în care alergase prin cameră cu Bertie şi Kitty, şi mai târziu, când Colm era doar un băiat şi se jucaseră cu iepuri la masa de biliard din castel. Margot i-a privit cu fascinaţie pe ambii bărbaţi, în timp ce afecţiunea lor unul pentru celălalt, adormiţi atât de mult timp, s-a rematerializat în lupta pentru bal şi renaşterea modelelor vechi, familiare. „Ah, îmi amintesc mişcarea aceea!” exclamă Colm încântat. – Dar să nu crezi că o să mă începi, Old Fox!

„Vârsta va câştiga ziua de fiecare dată. Este în rulare lentă, spuse JP, lăsând mingea neagră să alunece peste masă, chiar la îndemâna lui

Colm, pentru a o săruta pe cea albă, oprindu-l şi câştigând-o pe JP. „Fără vulpe, tânără vulpe!” a declarat el, triumfător. Margot şi-a dat seama că acestea trebuie să fi fost poreclele pe care le aveau cândva unul pentru celălalt. Se întrebă cât de mult trecuse de când le folosiseră.

— Eşti gata, Margot? spuse Colm, cu ochii strălucind de competitivitate.

— Absolut, răspunse Margot, suflecându-şi mânecile cămăşii.

„începe, văzând că este prima oară.” El i-a întins mingea neagră, apoi a pus-o pe cea albă în mijlocul mesei. „Bine, gata când eşti.”

Margot a ţintit apoi a rostogolit mingea peste catifea, lovind mingea albă într- un unghi. Colm a apucat negrul şi a mers calm spre celălalt capăt pentru a lovi mingea albă cu uşurinţă. Tatăl său s-a grăbit să lovească ferm mingea albă, pentru a-i oferi lui Margot mai multe şanse. – Vei regreta asta, a râs ea, întinzând mâna spre bila neagră şi eliberând-o pentru a răzui doar marginea albului.

„Ah, ştii ce faci!”, a răcnit JP. „Atunci nu voi fi atât de amabil data viitoare!”

Au alergat în jurul mesei, s-au bătut la capete, râzând tot timpul. S-a făcut cald în cameră. JP şi-a scos puloverul. Cozile cămăşii lui Colm au scăpat din blugi. Margot şi-a legat părul cu o bandă. Obrajii lor străluceau, respiraţia li se scurta, competiţia s-a intensificat. Când doamna B a părut să le întrebe dacă ar dori cina, a stat un moment în tocul uşii, privindu-i. Nu s-a gândit niciodată că va mai vedea aşa ceva. Dar iată-i, tată şi fiu, jucându-se la iepuri, la fel ca pe vremuri.

X r

După cină, când Margot a anunţat că ar fi bine să se întoarcă la hotel, JP a ridicat decantorul de cristal de pe masă şi ia oferit fiului său un pahar de whisky. „Vreţi să vă alăturaţi mie?” a întrebat el.

Colm se uită la ceas. Era târziu. „De ce nu?” a răspuns el şi a luat

fotoliul vizavi de cel al tatălui său.

„Om bun", a spus JP. – Margot?

„Mulţumesc, JP, dar cred că vă voi lăsa pe amândoi. Mă voi vedea afară."

„Conduceţi cu grijă", a spus el, privind-o plecând. S-a întors către fiul său. „Spune-mi, Colm, cum merge treaba?" îşi umple paharul şi i-l întinse. „Din câte am auzit, te descurci destul de bine."

— Destul de bine, răspunse Colm. A luat o înghiţitură. „Deşi nu voi fi niciodată un om bogat."

„Dar tu faci ceea ce iubeşti şi asta este cheia fericirii, cred."

„Cu siguranţă este unul dintre ele."

„Nu voi introduce celelalte chei. O voi lăsa pe mama ta să facă asta. JP şi-a ridicat din sprâncene, sperând că fiul său i-ar spune oricum.

Colm îşi coborî paharul. – Despre mama, spuse el. – Presupun că nu ştii că va zbura peste câteva zile.

JP îşi aruncă privirea în whisky-ul lui. „Nu, nu ştiam", a răspuns el plictisitor. Menţiunea Alanei îi dezumflase entuziasmul. Acum dispăruse, se evapora în aer. – Presupun că vrea să te vadă pe tine şi pe părinţii ei. Jack nu devine mai tânăr, nu-i aşa?

Lui Colm îi pare rău că a stricat seara. – Poate că n-ar fi trebuit să vă spun, spuse el cu regret. „Ţi-am stricat ziua."

JP zâmbi amar. „Nu mi-ai putea strica niciodată ziua, dragă băiat. A fost destul de magic, nu-i aşa? Suntem amândoi aici acum, tu şi eu, şi vorbim aşa cum obişnuiam. Nu, Alana nu poate strica nimic, cel puţin, dacă nu îi permit. Bea până la fund. Noaptea este încă tânără. Să vorbim despre cheile fericirii. Ceva fete drăguţe despre care să-mi povesteşti?

Colm zâmbi şi mai luă o înghiţitură de whisky. – Ai spus că nu vei întreba.

Am mintit.'

„Totodată bătrâna vulpe".

JP chicoti şi ochii lui scânteiau. „Mă bucur că încă mă vezi aşa."

Capitolul 10

Margot se uită la orizont, unde marea se topea spre cer într-o ceaţă fascinantă de un albastru-gri şi se întrebă dacă Dumnezeul despre care vorbea doamna B locuia acolo, la Poarta spre Rai, dacă exista vreodată. Un vânt înfăţişat a zburat de pe apă, urcând în viteză pe stâncă şi prin ierburile lungi, unde stăpânii galbeni şi slăbănog au crescut sălbatic, iar nori groşi cenuşii au acoperit cerul deasupra capului, ascunzând soarele. – Eşti foarte tăcut, spuse ea, privind spre JP. Cei doi stăteau pe cai la marginea stâncii. Mai jos, valuri s-au izbit de stânci, acoperind apa cu spumă.

JP şi-a aprins o ţigară şi a oftat. – Alana urmează să sosească în câteva zile. El a clătinat din cap şi a aruncat un jet de fum în furtuna. – Mi-a spus Colm aseară după ce ai plecat. Mai degrabă mi-a luat vântul din pânze.

„Pariez că a făcut-o. Va dori să te vadă?

Mă îndoiesc de asta. Ea nu o face niciodată. Nu mai avem ce să ne spunem unul altuia."

— Dar gândul că se află în Ballinakelly te face neliniştit.

„Hotărât."

„Când a fost ultima dată când v-aţi văzut?"

El a ridicat din umeri. „Nu-mi amintesc. Cu ani în urmă. Poate două, poate trei şi doar în treacăt. Evit să merg în oraş când ea este aici şi sunt sigur că mă evită la fel.

S-a întors din nou cu faţa spre mare şi Margot a văzut tensiunea din profilul lui şi a decis să spună ceva pozitiv. – A fost distractiv noaptea trecută, se aventură ea strălucitoare. – Mă bucur să văd că tu şi Colm te înţelegi atât de bine.

„Da, a fost o schimbare binevenită. Nu sunt sigur ce a inspirat-o, dar nu voi privi un cal cadou în gură.

„Poate că aveai nevoie doar să petreci timp împreună.”

„Am crezut că l-am pierdut. Dar aseară mi-a arătat că este posibil să mă împac. Că nicio relaţie nu poate fi reparată dacă cineva doreşte cu adevărat să îndrepte lucrurile.”

„Uneori, pe sub pod trece suficientă apă pentru a permite cuiva să renunţe la vechile nemulţumiri. Viaţa este prea scurtă pentru a suporta ranchiună.”

„Paisprezece ani sunt suficient de lungi, ai crede.”

— De când ai divorţat?

'Da.'

„De ce nu încerci să-ţi repari relaţia cu Alana? În felul acesta l-ai repara şi cu restul familiei. Simt că ea este portarul copiilor şi socrilor tăi.

Faţa i s-a răsucit de aversiune. „Cincizeci de ani nu ar fi suficient de lungi pentru ea”, a spus el. „Mă îndoiesc că mă va ierta vreodată, în lumea asta sau în alta.”

'îmi pare rău. A fost o prostie din partea mea să o sugerez. Sunt sigur că ai încercat.[5]

Se uită la ea, cu ochii întunecaţi de deziluzie. „La început ne-am luptat. Apoi ne-am îmbufnat şi am refuzat să ne vorbim. Apoi ne-am despărţit şi am comunicat doar prin avocaţii noştri. După aceea, se părea că am uitat cum să vorbim unul cu celălalt. Un canion s-a deschis între noi şi era prea mare şi prea periculos pentru a încerca chiar să trecem un pod, aşa că l-am lăsat să rămână, devenind din ce în ce mai lat. Acum ea este de o parte şi eu de cealaltă şi aşa stau lucrurile. Bănuiesc că va fi mereu.

— A găsit pe altcineva?

'Nu din cate stiu eu.'

— Ai? Margot ştia că era o întrebare prostească. Era mai singur şi mai singur decât oricine ea întâlnise vreodată.

El a rânjit amar. – Cine ar vrea să fie cu mine, Margot? Ea se încruntă, îngrozită de autocompătimirea lui. „Nu am nimic de oferit nimănui”.

'Nu este adevarat.'

— Eşti foarte bună, Margot. Dar nu sunt omul care am fost cândva. Sunt o persoană total diferită acum.

„Poţi fi oricine vrei să fii, JP. Este nevoie de voinţă, cu siguranţă, dar, aşa cum ai spus, un pas la un moment dat. Te-ai apucat din nou de călărie şi de grădinărit, de ce să nu încerci să-ţi schimbi starea de spirit în continuare? încetează să te mai vezi ca pe o victimă, atunci şi alţii vor înceta să te mai vadă ca pe tine.

El a chicotit. „Eşti prea tânăr ca să înţelegi cum este să pierzi totul. Te invidiez, Margot. Eşti tânără şi frumoasă. Nici o grijă în lume. Puteţi merge oriunde doriţi. Nu ai legături, nu ai angajamente. îţi poţi scrie cartea oriunde alegi. Lumea ta este plină de lumină. Este o briză. Nu ai nicio idee despre cum este să fii eu.

Margot îşi întoarse privirea brusc. Făcea presupuneri masive despre ea. Habar nu avea dacă ea suferise sau nu. El nu ştia nimic despre viaţa ei. Era atât de consumat de propriile necazuri, încât se credea că deţine monopolul suferinţei.

Atenţia ei a fost distrasă de apariţia bruscă a luminii care cădea în raze strălucitoare pe apă, în punctul în care cerul se îmbina cu marea, locul pe care şi-l imagina că este poarta de intrare în Rai. Vederea ei era fermecătoare şi imediat iritaţia ei s-a dizolvat, de parcă lumina îndepărtată o scotea din ea însăşi şi o îndepărta de grijile ei. – Uite ce frumos, murmură ea. „Dumnezeu ne dă o privire în lumea următoare”.

JP îşi ridică bărbia şi se uită la asta. încetul cu încetul, tensiunea i s-a uşurat în maxilar şi el a fost şi el scos din sine şi în lumină. Respiră adânc, involuntar. „Irlanda este într-o clasă proprie când vine vorba de frumuseţe. Nu ştiu ce este, dar este magic.

„îmi imaginez că toţi imigranţii trebuie să fi luat viziuni ca aceasta cu ei când şi-au început noua viaţă în America şi oriunde s-au stabilit. Trebuie să fi ratat-o din toată inima.[5]

„Sunt sigur că au făcut-o şi încă mai fac. Mă întreb dacă Alana doreşte vreodată acasă. Ea a iubit Irlanda la fel de mult ca mine.

„Nu a trebuit să plece.”

„A făcut-o dacă a vrut să se îndepărteze cât mai mult posibil de mine.”

Interesant că Colm nu a plecat cu ea în America, că a rămas cu tine.

‘Corectare, a rămas cu bunicii. Nu putea suporta vederea mea. M-a învinuit în întregime pentru divorţ.

„Cum este relaţia ta cu Aisling şi Cara?”

„Au fost mai puţin critici decât fratele lor. Când erau adolescenţi veneau şi stau în vacanţa şcolară. Obişnuiam să văd mult mai multe dintre ele. Relaţia noastră a fost bună. Ei nu au luat parte şi mama lor nu a încercat să le facă. Îi dau credit pentru asta. Pentru că nu am încercat să-i întorc împotriva mea. Acum sunt mari cu soţi şi copii ai lor, le este mai greu să găsească timp să vină. Ironia este că văd mult mai mult la Colm şi el a fost întotdeauna copilul care m-a supărat cel mai mult.”

„Totuşi, nu este tipic pentru fii? Ei de partea mamelor lor. Ei simt că, fiind bărbaţi, trebuie să-i protejeze.”

'Nu ştiu. Povestea noastră este probabil un mare clişeu. Divorţul pare să fie acelaşi în majoritatea cazurilor, nu-i aşa? Dar nimic nu este niciodată alb-negru. Există întotdeauna două părţi în fiecare poveste, iar atât soţul, cât şi soţia se cred victime ale faptelor greşite.”

„Cunosc doar partea ta a poveştii.”

JP se uită la ea şi zâmbi. „Dacă te apropii de Alana, s-ar putea să o faci să-ţi spună pe ale ei.”

„Asta m-ar face să mă simt mai puţin ca un scriitor şi mai mult ca un terapeut de familie!”

„Cred că te-ai califica cu uşurinţă ca terapeut.”

„Ei bine, am citit suficiente cărţi de auto-ajutor pentru a fi destul de bine informat despre natura umană.”

Părea surprins. 'Tu? Cărţi de auto-ajutor? De ce aţi avea nevoie de acestea dintre toţi oamenii?

Margot îi respinge întrebarea dând din cap. Nici măcar nu a putut începe să răspundă. „Hai, hai să galopăm. îmi face frig aici sus şi caii sunt neliniştiţi.

Faţa i s-a luminat. „Voi concura cu tine”.

Ea a râs la provocare şi şi-a strâns flancurile calului. 'Prinde-ma daca poti!'

Colm avusese o dimineaţă încărcată. Practica fusese plină de animale care aveau nevoie de tratament, printre care un Labrador şchiopătând, o pisică cu stomacul deranjat şi un terrier care mâncase un ciorap. A luat o pauză la prânz şi şi-a închis uşa biroului, lăsându-şi partenerul să ţină fortul. În timp ce stătea la birou mâncând un sandviş, deschise cartea lui Margót pe care o cumpărase în acea dimineaţă. Era curios să vadă cum scria ea. Spera că asta îi va da vreo indicaţie despre cum avea să scrie despre ei. Fusese hotărât să nu o placă, dar acum îşi dădea seama cât de prostesc fusese, să judece pe cineva fără să-l cunoască. Faptul că cerceta o carte despre familia lui nu a făcut-o o persoană rea. Greşise când o concediase atât de repede. La urma urmei, dacă nu era un Deverill, ar fi găsit-o simpatică de la început. Adevărul era că intenţiile lui fuseseră spulberate de farmecul ei, care era în mod neaşteptat câştigător. Sigur, era minunat la ea, dar la fel erau multe alte fete din Ballinakelly. Ceea ce avea Margót era diferit. Avea căldură, un spirit independent, inteligenţă şi un spirit ascuţit. În plus, era evazivă. Nu a vorbit niciodată despre ea însăşi. Parcă ar fi vrut să ţină oamenii la distanţă. De parcă nu ar fi vrut să se apropie de nimeni. Acea calitate l-a făcut doar să-şi dorească să se apropie. începu să citească prima pagină şi, în timp ce făcea asta, îi auzea vocea de parcă i-ar fi citit-o cu voce tare în capul lui. Nu era deloc interesat de Éva Perón, dar a constatat, în timp ce întorcea pagina, că devenea din ce în ce mai interesat de Margót Hart.

Í

r

în acea după-amiază, când Margót s-a întors la hotel, a observat imediat o schimbare în atmosferă. A fost electrificat. Statul major stătea în atenţie ca soldaţii, cu spatele drept, cu umerii drepţi, cu

feţele alerte, de parcă în orice moment colonelul lor şef ar putea urli o comandă. Nimeni nu a zăbovit, nu a vorbit, nici nu a zăbovit. S-au mişcat cu scop şi energie, de parcă întregul loc ar fi primit un fel de şoc. Prin urmare, nu a fost o surpriză pentru Margót să găsească o invitaţie scrisă de mână care o aştepta în camera ei, solicitându-i companiei să bea un pahar în sufrageria privată la ora şase. Redutabila doamnă de Lisle era în reşedinţă.

„Aşadar, draga mea, cum te descurci cu cercetările?" Doamna de Lisle, într-o jachetă stacojie şi o fustă creion, a sărutat-o pe ambii obraji, învăluind-o într-un nor de Rive Gauche. „Sper că personalul meu are grijă de tine."

„Sunt tratată ca o regină", a răspuns Margot. „Hotelul tău este frumos."

„Sunt atât de încântat că-ţi place. Este bijuteria din coroana mea. Vino, stai jos. Ce ţi-ar place să bei? Un pahar de vin poate? Un gin tonic?

Margot s-a aşezat pe canapea pe care stătuse cu contesa di Marcantonio şi a luat în seamă părul roşcat şi ţesut şi unghiile roşii lucioase ale doamnei de Lisle şi s-a gândit cât de americană arăta. Englezomele nu au reuşit să atingă acel nivel de lustruire. „Un pahar de vin alb ar fi minunat, mulţumesc", a răspuns ea.

Doamna de Lisle îi aruncă o mişcare din mână către membrul personalului care plutea lângă uşă. Brăţări grele de aur zgârâiau la încheietura mâinii şi un inel mare cu diamante i se fulgeră pe deget. Când i-a dat ordinul, a făcut-o atât de vioi, în felul cuiva obişnuit să conducă oamenii prin preajmă, al cuiva care consideră plăcerile o pierdere de timp. Dar putea fi fermecătoare când i se potrivea. Se aşează pe unul dintre scaunele tapiţate şi îşi îndoi picioarele ordonat într-o parte, cu o gleznă peste cealaltă, cu pantofi stiletto purpuriu. Apoi s-a uitat la Margot cu ochi inteligenţi, cenuşii, şi a zâmbit, arătând un set perfect de dinţi albi orbitori. „Spune-mi, draga mea, cum te descurci cu cercetările? Mor de nerăbdare să ştiu."

„Ei bine", a început Margot, „Lord Deverill mi-a fost surprinzător de util, permiţându-mi să parcurg cutiile cu înregistrările de familie."

Doamna de Lisle ridică sprâncenele subţiri, prea smulse. „Este surprinzător. Am crezut că vei întâlni rezistenţă acolo.

„La fel am făcut şi eu. Nu sunt sigur că restul familiei lui este la fel de entuziasmat să ajute."

„Dacă îl ai, nu ai nevoie de nimeni altcineva, nu-i aşa?"

— Ei bine, contesa de Marcantonio a venit să mă vadă.

Doamna de Lisle dădu din cap cu bună ştiinţă. – Credeam că o va face.

„Ea crede că ar trebui să fie stăpâna acestui loc."

„Are rost".

„Şi ea vrea să includ drama în carte."

„Şi aşa ar trebui. Un jurnalist bun explorează toate unghiurile. în plus, ai nevoie de puţină tensiune, puţin condiment, dacă vrei ca cartea să se vândă.

„Oh, se va vinde bine. Există destule condimente în istoria acestei familii pentru a depăşi o piaţă indiană. L-ai cunoscut pe Leopoldo? întrebă Margot.

'Nu. Nu cred că a mai pus piciorul pe proprietate de ani de zile.

— Dar Contesa vizitează din când în când?

„Da, cred că îi place să-şi aducă prietenii aici şi să arate casa ancestrală a soţului ei." Margot a râs la utilizarea cuvântului „ancestral".

Tânărul a reapărut cu două băuturi pe o tavă. Margot îi mulţumi în timp ce îi întinse paharul de vin. Doamna de Lisle pur şi simplu întinse o mână.

— Este o femeie foarte hotărâtă, spuse Margot, alegându-şi cuvintele cu grijă.

— La fel de dur ca pielea veche, adăugă doamna de Lisle cu mai puţină reţinere. „Bărbaţii aristocraţi atrag întotdeauna femei ambiţioase, cu mobilitate socială ascendentă, ca ea. Din câte am înţeles, Leopoldo a fost un playboy în tinereţe şi a risipit sume uriaşe de bani la jocurile de noroc, distrându-se din belşug şi, practic, făcându-şi plăcere. Nu este chiar surprinzător că mama lui a lăsat castelul şi cea mai mare

parte a averii ei lui JP Deverill. Ironia este că dacă Leopoldo l-ar fi moştenit, probabil soţia lui l-ar fi pus în formă şi ar fi condus acest loc cu mare eficienţă.

„Şi nu ai fi avut niciodată ocazia să-l cumperi."

Doamna de Lisle râse. „Lord Deverill mi-a făcut o favoare. Vedeţi, ceea ce distinge acest loc este istoria. Asta iubesc oamenii. Câte hoteluri se pot lăuda cu trei sute de ani de proprietate a unei familii? Barton Deverill l-a construit şi JP Deverill l-a pierdut. Anii dintre ele sunt plini de scandal, tragedie, pierderi şi dragoste. Este o poveste minunată şi tu, draga mea, o să scrii cea mai strălucită carte şi se va vinde în toată lumea şi va trimite oameni grămadă aici în grămadă." Ochii ei cenuşii străluceau de ambiţie. „Am investit bani serioşi în acest proiect, Margot, pentru că îi cunosc potenţialul. America iubeşte Irlanda. Atâţia sunt descendenţi de aici. Avem o afecţiune deosebită pentru irlandezi. Hotelul a fost deschis doar de cinci ani, dar reputaţia noastră este solidă şi strălucitoare. Vedeţi, faptul că Lordul Deverill a căzut în vremuri grele şi a fost nevoit să vândă doar îi face pe oameni să-l iubească. El nu este aristocratul îndepărtat, fără inimă, care şi- a exploatat săracii chiriaşi, trimiţându-i în mormintele lor în timpul foametei sau în America în corăbii de sicrie, ci un om care s-a luptat sub povara vastului său cămin strămoşesc şi a fost forţat să-i dea drumul.. Este o poveste cu un asemenea patos. Tragedia lui este câştigul meu. Oamenii vor să vină aici să guste ceva din viaţa privilegiată a acestor aristocraţi şi nu le supără, le e milă.

„Cred că lordul Deverill ar urât să ştie asta."

„Mai bine decât să-l detesti. Ar trebui să o îmbrăţişeze. Ne-ar plăcea să-l avem să vină şi să vorbească cu oaspeţii noştri. Am putea percepe o avere pentru cine. Putea să se ridice şi să spună oamenilor cum era viaţa când trăia aici. Ar fi fascinaţi. S-ar putea să-l facă să se simtă mai bine în privinţa întregii chestii dacă ar mai face parte din ea.

— L-ai întrebat vreodată?

Doamna de Lisle şi-a încreţit nasul şi a clătinat din cap. „Nu cred că este în măsură să vorbească cu nimeni. Din câte ştiu eu, s-a pierdut pe

fundul sticlei de whisky. Păcat, într-adevăr. Ar putea câştiga bani buni. L-am plătit frumos pentru acest loc, dar banii nu durează pentru totdeauna. Voi aştepta până când nu îşi mai poate plăti facturile şi apoi voi încheia o înţelegere. Cu cartea ta şi cu Lordul Deverill vorbind la petrecerile mele, voi refuza oamenii!

Era ceva dezagreabil în ambiţia ei care a făcut-o pe Margot să se teamă pentru
JP-

4

Alana Deverill a ajuns acasă, în casa de la malul mării în care se născuse, cu emoţii amestecate. Puţin se schimbaseră. Casa în sine era aceeaşi, cu acoperişul ei cu ţiglă gri şi pereţii văruiţi, la fel ca golful şi valurile strălucitoare care se înălţau pe suprafaţa apei. Îi aducea aminte de multe ori în care se plimbase pe plajă în copilărie, căutând crabi în nisip şi arici în bazinele de stânci. Râsese în vânt jucându-se la urmărire cu fraţii ei şi plânsese în ploaie când se luptaseră, aşa cum fac toţi copiii. Cu toate acestea, ea plânsese cel mai tare când descoperise scrisori de dragoste de la Kitty Deverill în geanta veterinară a tatălui ei. Ea a jurat atunci că nu-l va ierta niciodată pentru că şi-a trădat mama, pentru a afla mai târziu că mama ei a ştiut de tot timpul şi a aşteptat cu răbdare ca pasiunea să se stingă.
Alana îl iertase în cele din urmă pe Jack, pentru cine era ea să-şi ţină ranchiună când mama ei nu avea niciuna.

Alana nu-şi imaginase niciodată că va fi trădată în acelaşi mod, dar plânsese din nou pe acea plajă când aflase de aventura lui JP cu guvernanta. Spre deosebire de mama ei, ea nu acceptase, sau tolerase, sau aşteptase să treacă în aer. Ea plânsese, plânsese şi aruncase fiecare obiect la îndemână în capul lui înşelător şi declarase că de data aceasta, când făcuse jurământul de a nu ierta niciodată, se va ţine de cuvânt. Trecuseră paisprezece ani de la divorţ, dar acum, privind peste mare, la marea neschimbătoare, ar fi putut fi ieri când îşi aruncase visele spulberate în apă.

S-a aşezat la masa din bucătărie cu părinţii ei, acum mai în vârstă şi mai slabi, şi cu fiul ei Colm, care s-a făcut mai frumos odată cu trecerea anilor, şi şi-a împărtăşit veştile. Când era acasă, Alana avea întotdeauna impresia că nu ar fi fost niciodată plecată. Era atât de confortabil de familiar. Atât de adăpostit. Se întreba de ce năvălise peste Atlantic pentru a-şi face viaţă acolo, când ar fi putut rămâne în locul pe care îl cunoştea şi îl iubea. Dar ea nu ar fi putut rămâne în acelaşi oraş cu JP, temându-se să se lovească de el de fiecare dată când mergea să cumpere alimente. Irlandezii au făcut să fugă la New York, iar americanii au făcut-o pe ea şi pe fiicele ei să se simtă bine-venite. Mama ei nu se născuse acolo şi tatăl ei, pentru o scurtă perioadă, şi-a făcut acasă şi acolo? America era în venele ei, la fel ca şi Irlanda. Şi totuşi, stând acum la acea masă, aceeaşi masă la care mâncase, studiase şi bârfise în primele două decenii din viaţă, Alana simţi un sentiment de apartenenţă inegalabil, precum şi un regret că l-a pierdut.

Cei patru au savurat un prânz consistent de cartofi şi tocană. Emer a copt o plăcintă cu mere pentru budincă, făcând de la zero crema pe care Jack o iubea atât de mult. Ea s-a împotrivit să cumpere lucruri în pachete când le putea găti singură.

— Trebuie să-ţi spunem ceva, Alana, spuse Emer, lăsând jos lingura şi furculiţa.

Alana ştia că ar avea ceva de-a face cu JP. „Ce se întâmplă?” a întrebat ea, cu un sentiment familiar de groază strângându-i stomacul.

Jack a şlefuit restul cremei direct din ulcior cu o lingură. – Acum este un scriitor în rezidenţă la castel, spuse el. – Şi ea scrie o istorie a familiei Deverill.

Nu credea în împachetarea adevărurilor dure în vată.

„JP i-a dat acces la înregistrările familiei”, a adăugat Emer.

Alana a ridicat din umeri. „Care este dreptul lui. La urma urmei, el este un Deverill. Ce legătură are cu mine?

— Va avea multe de-a face cu tine când va ajunge la ultimii douăzeci de ani, spuse Jack.

Colm rămase tăcut. Se simţea ca un trădător în mijlocul lor. Nu a vrut

să recunoască că nu s-a împrietenit doar cu scriitorul, ci şi cu tatăl său. Ştia cât de mult conta mama lui pe el pentru sprijin. întotdeauna o luase de partea ei. Acum şi-ar fi dorit să nu fi luat niciodată partid.

Alana se uită la fiul ei. – Ai cunoscut-o pe această femeie?

„Am", a răspuns el.

„Cum este ea?"

Colm ezită. Şi-a ridicat paharul cu apă şi l-a ţinut în faţa buzelor. – Nu ştiu, deştept, presupun, şi...

— E frumoasă, îl întrerupse Jack. „Frumoasă şi vicleană ca o vulpe. Are JP înfăşurat în jurul degetului ei mic. Privirea lui a zăbovit asupra nepotului său. „Bănuiesc că te-a înfăşurat şi pe degetul ei mic", a adăugat el. „Bărbaţii sunt chit în mâinile unor oameni ca Margot Hart."

Alana se încruntă. – Vrei să-mi spui că JP dezvăluie toate secretele familiei?

Colm a fost rapid în apărarea tatălui său. „Cred că o ajută să cerceteze trecutul îndepărtat. Au discutat despre Hermione Deverill ultima dată când am fost acolo.

Ochii Alanei s-au întunecat. „Dacă va folosi această carte ca o modalitate de a se răzbuna pe mine, atunci trebuie să ştiu."

„Nu se ştie ce va face", a spus Emer.

„Din experienţa mea, nu există ceva mai periculos decât un beţiv cu limba slăbită şi o grămadă de secrete", a spus Jack.

— Margot scrie o carte de istorie, nu un sărut şi o poveste, interveni Colm. Simţi căldura înţepătându-i sub guler şi se întrebă de ce devenise atât de cald în bucătărie. „A scris o biografie a lui Éva Perón. II citesc acum si e bine. Ea este un istoric, nu o scandalagioasă.

Jack rânji. – Ei bine, ţi-ai schimbat părerea, Colm, gândi el. Atunci se gândi la Kitty Deverill. Unele femei erau imposibil de rezistat. El a cercetat faţa nepotului său şi şi-a dat seama, în timp ce făcea asta, că mai văzuse acea expresie – pe propria lui faţă în oglindă.

„Voi vorbi cu JP", a spus Alana. „O să aflu ce se întâmplă. Nu i se permite să vorbească despre mine, despre noi şi relaţia noastră, în consemn. Nu îi voi permite să mă umilească în mod public.

„Sunt sigur că nu ar face asta”, a spus Colm.

Mama lui se uită la el, neîncrezătoare. – Eşti? a replicat ea. Nu era ca Colm să-l apere pe JP. Ea şi-a împins scaunul. „Mă duc să-l văd acum.”

— Voi merge cu tine, sugeră Colm.

„Nu, voi merge singură”, a răspuns ea. „Acesta este între mine şi tatăl tău.” Ea oftă. „întotdeauna a fost între mine şi el.”

Kitty

Necazurile se pregătesc în castel şi pentru o dată nu au nimic de-a face cu mine. Doamna Carbery este cea care bântuie. Domnul Dukelow a angajat o nouă fată din Kinsale numită Annie Dineen, o creatură dulce, şoarece, cu părul şaten şi cu ochi căprui plictisiţi şi o gură mică şi timidă din care nu se spune vreodată nimic interesant. Ea este neremarcabilă ca înfăţişare şi îşi îndeplineşte îndatoririle făcând paturi şi curăţând camerele într-un mod liniştit, eficient, fără a atrage niciodată atenţia asupra ei. De fapt, celălalt personal abia o observă deloc. Cu toate acestea, ea este remarcabilă într-un singur lucru: este intuitivă. Ea este unul dintre acei oameni rari care simt vibraţiile mai fine de care cei mai mulţi nu sunt conştienţi, dar spre deosebire de bunica mea şi de mine – care în viaţă am fost foarte nonşalant cu privire la darul nostru – îi este frică de asta. Ea îl blochează fredonând pentru ea însăşi când simte că temperatura scade în cameră sau simte o prezenţă în spatele ei în firele de păr care i se ridică pe ceafă. Dacă aş fi în viaţă, mi-aş explica că nu e nimic de care să te temi. Nu există spirite rele aici, ci doar fiinţe blânde care veghează asupra celor dragi care vin şi pleacă în hotel, sau pe cei, precum doamna Carbery şi cu mine, care suntem în mijloc, fie la alegere, fie implicit. Cu toate acestea, Annie nu ştie diferenţa dintre fantome, spirite legate de pământ şi spirite şi nu sunt în măsură să-i spun. Ea crede în fantome în cearşafuri albe şi în fantome fără cap care i-ar putea face rău. Aş vrea să-i şoptesc la ureche că poate Castle

Deverill nu este locul ideal de muncă pentru ea, dar are nevoie de bani şi este dispusă să suporte scârţâiturile şi gemetele care îi însoţesc îndatoririle zilnice. Cu toate acestea, doamna Carbery în camera de lenjerie este cu totul altă chestiune.

Doamna Carbery se împacă încet cu ideea că este moartă. După ce şi-a petrecut zeci de ani trăind într-o stare de vis, ducându-şi rutina obişnuită în realitatea pe care şi-a creat-o, începe să se trezească. Iluzia tremură şi se stinge ca nişte reflecţii pe apă. Ea începe să locuiască în acelaşi tărâm ca mine şi nu-i place deloc. „Castle Deverill este un hotel, zici?" m-a întrebat ea confuză când am încercat să explic adevărul. – Pleacă cu tine, domnişoară Kitty. Presupun că, cu toţi oaspeţii domniei sale, uneori s-ar putea simţi ca un hotel. Deşi ce aş şti? Nu am mai intrat niciodată într-un hotel până acum.

— Castelul nu mai aparţine unui Deverill... am început eu.

La acestea, ea şi-a făcut cruce, cu o expresie îngrozită pe chip. „Atunci, ce s-a întâmplat cu Lord şi cu Lady Deverill, vă întreb? Dumnezeu să-i salveze şi să-i ferească de orice rău."

„Au murit cu mult timp în urmă. Vă amintiţi focul, nu-i aşa, doamnă Carbery?

Se încruntă, o privire tulburată întunecându-i faţa. „Focul..." mormăi ea, scoţând amintirea din adâncul ei. Cu siguranţă, ea o îngropase, odată cu moartea bunicului meu Hubert, care era stăpânul ei.

„Şi îţi aminteşti de bunica mea, Adeline, înnebunind în turnul de vest, singura parte a castelului care a supravieţuit incendiului? Îţi aminteşti moartea ei, cu siguranţă?

Brazdele de pe frunte i-au tremurat în timp ce a pescuit şi ea acea amintire, din apele tăcute şi nemişcate ale minţii ei subconştiente. Mi-am dat seama atunci că focul, moartea bunicilor mei şi a propriului ei fiu iubit au făcut-o să-şi piardă minţile şi, în moarte, să creeze şi să locuiască cumva această lume iluzorie.

M-a privit apoi cu groază în ochi, în timp ce ceaţa se limpezeşte şi imaginile ieşeau la suprafaţă una câte una pentru a dezvălui adevărul pe

care ea îl ascunsese în mod intenţionat. „îmi amintesc focul, într-adevăr îmi amintesc”, şopti ea, uimită că putea să-l uite. „îmi amintesc că am format un lanţ uman şi am trecut pe lângă găleţi cu apă, dar au fost inutile împotriva flăcărilor. Toată clădirea ardea şi nu puteam face nimic în privinţa ei, dar privim cum distruge locul pe care îl iubeam.” Ea şi-a dus o mână la gură. ᶜCe s-a întâmplat după aceea? Nu-mi amintesc... nu pot...”

Am îngenuncheat lângă scaunul ei şi am luat-o de mână. Parcă se trezea din comă şi trebuia să se confrunte cu trauma care o pusese acolo. – Aţi rămas acasă, doamnă Carbery, i-am spus cu blândeţe. „Fiica ta Bessie a avut grijă de tine. îţi aminteşti de Bessie, nu-i aşa? Era doar o copilă, dar a avut grijă de tine ca o mamă mică.” Doamna Carbery şi-a mijit ochii, încercând să-şi recupereze şi să se confrunte cu acele amintiri dureroase.

— Bessie, da, mi-o amintesc pe Bessie. Unde este ea acum?'

„Ea încă trăieşte.”

„Dar fiul meu a fost ucis.” Ochii i s-au întunecat. „Fiul meu a fost luat de la mine.” Ea şi-a apăsat din nou o mână pe buze, înăbuşind suspinele care veneau odată cu durerea.

„Fiul tău a murit în războiul civil şi tu ai murit la scurt timp după”.

Ea oftă, resemnată. „Deci, este adevărat. Chiar sunt un dispărut.” Ea clătină din cap neîncrezătoare. „Nu mă simt diferit. încă mă doare inima.” Şi-a luat mâna din gură şi şi-a dus-o la piept. „încă mă doare, aici. Ar trebui să mă doară acum că sunt mort?

„Inima este sufletul tău, doamnă Carbery. Sufletul tău nu poate muri niciodată.”

„Oh, dacă aceasta este moartea, atunci n-o vreau”, s-a plâns ea. „Dar raiul, atunci? Ce zici de asta?'

Şi nu am putut să o ajut. Ea ştia că era moartă, dar lumina nu a venit aşa cum am crezut că va veni. Mă aşteptam să ştiu foarte bine cum să o trimit pe drum, dar nu am făcut-o. Nu am putut. S-a uitat la mine îngrozită. – Raiul este unde vei merge... am început, dar ea nu m-a crezut.

„Am fost rău. Trebuie să fi fost rău, mormăi ea.

— Nu eşti rea, doamnă Carbery. Pur şi simplu eşti pierdut, i-am spus.

— Şi tu? a răspuns ea. 'Şi tu?'

„Şi eu sunt pierdut", am răspuns şi pentru prima dată m-am îndoit de mine. Refuzasem să merg mai departe. Era posibil ca atunci când am decis că sunt gata să nu-mi găsesc drumul spre casă?

i

r

Acum, doamna Carbery face ravagii. Biata Annie Dineen refuză să intre în camera de lenjerie. Ea spune că este bântuită. E frig, se plânge ea, şi este locuită de o femeie furioasă care strigă la ea să o lase în pace de fiecare dată când intră să ia lenjerie curată pentru paturi. Acum că doamna Carbery ştie că este moartă, este hotărâtă să-i facă pe toţi la fel de nenorociţi ca ea. Dacă am bătut clanţa uşii ca să sperie oamenii, ea bate în toate uşile ca o nebună. Din fericire pentru hotel, ea nu poate să se facă auzită de cele mai multe ori. Mintea ei este neconcentrată şi nu înţelege cum se face. Nu am de gând să o luminez. Dar pentru sărmana Annie Dineen, care o poate vedea, frica doamnei Carbery este o problemă reală. Am auzit-o pe doamna de Lisle vorbind cu domnul Dukelow şi dându-i instrucţiuni stricte să rezolve aceste presupuse bântuiri. „Nu vreau ca personalul meu să sperie oaspeţii", a spus ea ferm. ‹Fă ceva în privinţa asta imediat![5]

Nu sunt sigur cum poate.

JŞ

Sunt atras de Cabana de vânătoare unde Alana a apărut pe neaşteptate pentru a vorbi cu JP. Când doamna B deschide uşa, fosta soţie a lui JP nu aşteaptă să fie invitată înăuntru. O salută pe bătrâna menajeră călduros, dar vioi şi intră înainte ca doamna B să se gândească la ceva de spus pentru a o opri. O priveşte alarmată cum Alana urcă cu paşi mari pe coridor spre bibliotecă. Ea ştie unde să-l găsească

pe JP-

El o aude apropiindu-se înainte de a o vedea şi energia lui se contractă. Dacă ar avea o carapace ca o broască ţestoasă, s-ar retrage în ea. încremeneşte la birou, cu stiloul aşezat deasupra scrisorii pe care o scrie, cu ochii mari de anticipare. El ştie că este ea. Se aştepta, nu, temându-se de asta. Şi el nu are nicio îndoială de ce a venit ea.

O clipă mai târziu, ea este în prag. îşi ridică bărbia. – Bună, Alana, spune el rece.

îşi pune mâinile pe şolduri. Furia ei este o miasmă în jurul ei pe care o văd la fel de clar ca ceaţa. „Trebuie să vorbim", spune ea.

Se ridică ţeapăn şi merge spre foc. Scoate un buştean din coş şi îl aruncă în grătar. îşi face timp. Dar nu poate decât să întârzie inevitabilul. 'Vrei o băutură? Nişte ceai?'

„Nu voi sta mult", răspunde ea concis. Cred că simte că are mai multă putere în picioare, aşa că nu ocupă loc. La urma urmei, ea nu este aici ca oaspete. Sunt peste douăzeci de ani de când ea a stat în această bibliotecă ca oaspete, când părinţii mei locuiau aici. Erau fericiţi atunci. Eram toţi fericiţi atunci.

„Am auzit că e un scriitor în rezidenţă la castel", spune ea. „Şi ea scrie o carte despre familia ta".

„Asta este adevărat", spune JP. Stă cu spatele la foc. Buşteniul trosneşte şi sfârâie în spatele lui în timp ce devine cuprins de flăcări. îşi aprinde o ţigară cu mâinile tremurânde.

„înţeleg că i-ai permis să verifice înregistrările tale de familie. Este foarte generos din partea ta.

'Eu am.'

„De ce ai face asta?" Chipul Alanei se ciupeşte de furie. „Nu înţeleg de ce ai lăsa inamicul să intre în casa ta şi i-ai da frâu liber să parcurgă istoria familiei tale. De ce ai face asta?'

„Cred că va face o treabă bună", răspunde el. Isi ia o ţigara din ţigara. Degetele de pe cealaltă mână îi tremură agitate. Ştiu că este disperat după o băutură. Dacă ar fi ştiut că va veni Alana, ar fi bătut o jumătate de decantor de whisky în pregătire. Aşa cum este, el este sobru

şi se zbate.

„Nu ştii nimic, JP.” El face să vorbească, dar ea îl întrerupe. „Cât de bine o cunoşti pe această femeie? Tu nu. Tocmai ai cunoscut-o. Nu ştii ce va face cu informaţiile pe care i-o oferi. Cu siguranţă, va dori să scrie o carte care să vândă. Scandal vinde, JP, şi va dori să-şi umple cartea cu el. Ştie ea despre aventura lui Kitty cu tatăl meu? Este asta în carte?[5] Am fost atât de concentrat pe dezintegrarea căsătoriei lui JP şi Alana şi pe vânzarea castelului, încât nu m-am gândit la aventura mea cu Jack. Dar Alana are dreptate. Dacă Margot află despre asta, bietul Emer va fi rănit din nou. Chiar dacă sunt mort, sunt sigur că rana pe care trădarea lui a provocat-o inimii ei nu s-a vindecat niciodată pe deplin. Cum ar putea? Alana are grijă de mama ei.

„Şi cum rămâne cu sinuciderea lui Archie?” continuă ea. „Celia este încă în viaţă. Te-ai gândit la ea? Ea nu va dori ca acea tragedie să fie dezgropată şi scrisă pentru ca toată lumea să o citească. Şi homosexualitatea fratelui tău vitreg Harry? Dacă crezi că această femeie va lăsa toate acele lucruri din carte, gândeşte- te din nou. Dacă îşi face treaba bine, va dezgropa totul. Sunt o mulţime de oameni în jur care îi vor oferi bârfele. Nu te înşela. Ea nu este prietena ta. Ea va fi prietena ta atâta timp cât are nevoie de tine. Apoi va dispărea înapoi în Anglia şi nu o vei vedea ca praf. Ea va face o carte din carte şi vei rămâne prost. Şi ce rămâne cu noi? Vrei să ştie toată lumea de ce s-a rupt căsnicia noastră? Chiar? Pentru că nu, JP.

JP se uită la ea. El caută cuvinte, dar ele nu vin. L-a lăsat cu faţa roz şi zdruncinat ca un peşte spălat pe o plajă. „De dragul copiilor noştri, JP, încetează orice contact cu ea deodată.” Apoi expresia ei se schimbă. Ea se uită fix la el şi văd o adevărată compasiune în ochii ei. „Nu m-am căsătorit cu un prost”, spune ea încet. „Dar mă tem că asta ai devenit.”

„N-ai dreptul să intri aici şi să-mi spui ce să fac, Alana”, exclamă el şi mă gândesc la un câine încolţit şi cum ar putea să mârâie şi să mârâie, cu spatele la perete şi fără unde să fugă.

„Am un drept, pentru că sunt mama copiilor tăi. Am tot dreptul să-i protejez. Şi eu te protejez, nu că îmi vei mulţumi vreodată pentru asta.

„Mă protejezi de ce?” întreabă el cu un chicot amar.

„Tu însuţi.” El se uită la ea. „Nu am nimic altceva de spus”, adaugă ea.

„Doamna B vă va vedea afară.”

„Mă voi vedea afară”, se corectează ea şi iese din cameră. Ochii lui zăbovesc pe locul în care stătea ea de parcă şi-ar fi lăsat o amprentă acolo. Se legănă puţin, apoi se îndreaptă spre tava cu băuturi. îşi turnă un pahar mare de whisky şi îl doboară. Cenuşa din ţigară picătură pe covor, dar el nu observă. îşi mai toarnă o băutură. El este plin de vinovăţie. Sigur, vrea ca Margot să spună partea lui a poveştii, dar acum îmi este clar că vrea şi el să provoace durere. El este o creatură rănită care se loveşte de cei mai apropiaţi lui, sperând că şi ei vor suferi, deoarece el suferă. Asta fac oamenii nefericiţi.

îşi duce decantorul şi paharul lui gol în fotoliu unde stă şi priveşte în foc. îşi umple din nou paharul, se lasă pe spate şi oftă din greu.

Alana are dreptate, nu s-a căsătorit cu un prost. Cum s-a ajuns la asta?

Capitolul 11

în acea după-amiază a suflat o furtună, lovind stâncile şi biciuind marea, astfel încât să se ridice şi să coboare în valuri înalte ca clădirile. Vânturi puternice şuierau în jurul zidurilor castelului şi ploaia se zvârnea de geamuri ca mii de gheare mici care se zgâriau pentru a intra înăuntru. Era un sentiment neliniştit în hotel. Oasele clădirii scârţâiau şi gemeau şi toată lumea vorbea cu voci tăcute, de parcă nervoşi de o prezenţă nevăzută care pândea pe coridoare. Margot hotărâse să rămână lângă foc în salonul castelului şi să citească câteva dintre însemnările ei. O servitoare cu chipul palid a intrat să tragă draperiile, stingând întunericul şi furtuna. Margot îşi ridică ochii de la pagină şi o privi. Ea cunoştea până acum majoritatea personalului hotelului şi era

considerată o parte din mobilier. Fata i-a zâmbit, dar a ştiut să nu vorbească. Cu toate acestea, Margot simţi, după expresia obosită de pe chipul ei, că ceva nu era în regulă.

„Este totul în regulă, Evie?" a întrebat ea când servitoarea a venit să arunce un alt buştean pe foc.

Evie se uită în jur pentru a se asigura că nu va fi auzită. – Sunt din nou Annie, şopti ea. „Ea are o criză veche, este."

— Din nou fantome?

„Cred că este furtuna. Furtunile întotdeauna ii pun pe oameni. Noi irlandezii suntem o mulţime superstiţioasă. „Problema este că un loc vechi ca acesta va fi mereu bântuit, nu-i aşa?"

— Chiar nu e chiar atât de veche, o corectă Margot. „Celia Deverill a reconstruit-o în anii 1920."

„Dar asta e treaba. Este pe locul vechiului castel, şi care a fost construit în secolul al XVIElea. Nu contează de câte ori este reconstruită, energia clădirii originale rămâne aceeaşi, ca un plan. Sub toate acestea se află o magie foarte veche.

Bunule Dumnezeu! îşi spuse Margot, dar se abţinu să-şi dea ochii peste cap. – Atunci nu ţi-e frică de această magie străveche?

'Desigur că nu! Găsesc genul ăsta de lucruri fascinante. Adică, cât de mult este acolo pe care nu le putem vedea? Nu am văzut încă o fantomă, dar jur că uneori simt că sunt urmărită.

Margot se gândi la prietenul ei Dan Chambers. De ce de fiecare dată când cineva a menţionat o fantomă se gândea la el? îşi închise caietul şi se ridică. Poate că exista o modalitate de a folosi aceste aşa-zise fantome, de a profita de ele pentru binele afacerii doamnei de Lisle. Dacă toată lumea credea că locul este bântuit, de ce să nu profite de el?

A găsit-o pe doamna de Lisle în sufrageria ei privată, având o întâlnire cu domnul Dukelow şi PA Jennifer, care era o tânără americancă şlefuită, cu piele şi ochelari măslinii fără cusur. întâlnirea părea informală. Ei beau ceai şi domnul Dukelow, cel puţin, îşi croia drum printr-o farfurie cu biscuiţi. Jennifer stătea cocoţată pe un scaun, caietul deschis, stiloul plutind. Doamna de Lisle însăşi era în fotoliu, cu

ceaşca de ceai într-o mână şi farfuria în cealaltă, părând că pur şi simplu se bucura de o după-amiază plăcută cu prietenii.

— Pot să te deranjez o clipă? întrebă Margot din prag. Ea îşi dădu seama că, dacă nu s-ar fi obosit să închidă uşa, nu le-ar deranja să fie întrerupte.

„Vă rog să intraţi", a spus doamna de Lisle zâmbind. „Doar discutăm despre furtună. Mă bucur că nu zbor în seara asta.

— Va fi explodat până mâine, a liniştit-o domnul Dukelow.

— Prognoza este bună pentru mâine, a adăugat Jennifer cu seriozitate. „De fapt, se spune că norul se va limpezi până dimineaţa devreme şi soarele va apărea la mijlocul dimineţii."

— Am o idee care te-ar putea interesa, începu Margot.

— Ia loc, Margot, spuse doamna de Lisle. Margot se aşeză pe canapea, lângă domnul Dukelow, care întinse mâna după un alt biscuit. Margot simţi că era nervoasă. Nu avea silueta unui bărbat care se satură cu biscuiţi. „Deci, ce idee ai ta, Margot?" întrebă doamna de Lisle, cu capul pe o parte, cu o încruntătură interesată ciupind pielea netedă dintre sprâncene.

„Ei bine, mi se pare că sunt mulţi care cred că castelul este bântuit", a răspuns ea. „Şi mulţi oameni iubesc ideea de fantome. Poate că asta e ceva ce ai putea exploata.

Doamna de Lisle miji ochii. 'Continua.'

„Am un prieten care este medium. El este extrem de solicitat. Am fost la unul dintre evenimentele lui în urmă cu câţiva ani la Royal Geographical Society din Londra şi a fost doar loc în picioare. Eu însumi sunt un sceptic, dar chiar şi eu am fost uimit de informaţiile pe care le-au dat-o spiritele din viaţa de apoi. Adică, sunt rapid să găsesc explicaţii pentru aşa ceva, dar pot spune sincer că cu acea ocazie nu am găsit niciuna. A fost extraordinar."

Doamna de Lisle se gândi o clipă la asta. Dacă credea sau nu în lumea spiritelor, nu era nici aici, nici acolo. Dacă ar putea face bani din asta, ar crede în orice. „Nu este o idee rea. În loc să încercăm să negăm observările ciudate, am putea face o caracteristică a acestora. Bună

gândire, Margot. îmi place. Am putea să-l invităm pe acest prieten de-al tău aici. Am putea avea un Medium în rezidenţă. Ea zâmbi cu viclenie. „Poate că, dacă este cu adevărat bun, poate scăpa de fantomele mai puţin atrăgătoare care par să-mi supără personalul." Ea a râs, iar domnul Dukelow şi Jennifer au râs cu ea.

„Cum e el, acest prieten al tău?" a continuat ea.

„Se numeşte Dan Chambers. La sfârşitul lui şaizeci de ani, aş ghici. Frumos, elegant, fermecător. Doar genul de persoană care îţi va îmbunătăţi hotelul. El este ca o lumină pentru molii. Oamenii îl iubesc."

„Cum l-aţi cunoscut?" a întrebat domnul Dukelow, încercând să recâştige teren.

„Ne-am întâlnit acum aproximativ şapte ani în Montana din toate locurile. Făceam un profil pentru Ralph Lauren şi el găzduia o retragere acolo. Este o persoană bună. Dacă cineva te poate convinge că spiritele sunt reale şi prezente, acesta este el.

Doamna de Lisle se întoarse către Jennifer. – Ia-i numărul de la Margot, vrei? Aflaţi dacă este disponibil să vină o săptămână în primăvară. Sunt de acord cu Margot. Ea îi zâmbi. „Am putea transforma aceste aşa-zise bântuiri în avantajul nostru."

în acel moment s-a auzit o bătaie în uşă. Era Roisin. – Scuzaţi-mă, doamnă de Lisle, dar există un telefon pentru domnişoara Hart. Femeia spune că este urgent.

Margot nu-şi putea imagina cine ar putea fi. Nu ar fi mama ei şi era puţin probabil să fie Dorothy, pentru că vorbiseră cu o seară înainte. „Unde să-l iau?" a întrebat ea, ridicându-se.

„Pot să-l pun pe acest telefon", a sugerat Roisin.

Dar Margot ştia că va avea puţină intimitate aici. – îl iau la recepţie, spuse ea scuzându-se şi urmându-l pe Roisin pe coridor.

Când şi-a pus receptorul la ureche, vocea tremurândă a doamnei B a fost cea care s-a repezit în panică pe linie. – O, Margot, eu sunt, Bessie. Este domnia sa.
El este într-o stare groaznică, nu stiu ce sa fac. Am încercat să-l sun

Colm, dar am primit robotul lui. Am lăsat un mesaj, dar nu pot fi sigur că îl va primi şi chiar am nevoie de ajutor. Domnia sa a fost la sticlă, Margot. El este supărat, nu stiu ce sa fac. Nu ştiam pe cine altcineva să sun.

— E în regulă, Bessie. Am să vin acum.

„îmi pare rău că te trag într-o noapte ca aceasta, dar el este într-o stare groaznică."

— Un pic de vânt şi ploaie nu mă deranjează, Bessie. Rămâi cu el şi voi ajunge la tine cât de curând pot.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Margot.

r

Margot se grăbi în camera ei să-şi ia haina şi pălăria şi să-şi schimbe pantofii într-o pereche de cizme de piele. A simţit un sentiment familiar de presimţire în timp ce cobora pe scări în hol. O strângere a stomacului şi o strângere a gâtului. Cu toate acestea, ştia că trebuie să meargă în ajutorul lui JR Nu o putea lăsa pe biata doamnă B să se ocupe singură de dramă. Ea ştia foarte bine cum era. Şi o parte din ea a vrut să meargă în ajutorul lui. Trebuie să plec, chiar.

Ea a ieşit în furtuna. Cu capul în jos şi pălăria de lână trasă jos peste frunte, ea s-a străduit spre maşină. Era un frig amar şi noaptea era întunecată ca cerneala. A pus cheia în broască şi a urcat înăuntru. Farurile au luminat ploaia şi arbuştii şi copacii din apropiere, care erau înclinaţi în supunere de vânt. Nu era o noapte să ieşi, dar nu avea de ales. Margot nu avea lipsă de curaj şi nu era nimic ca un apel de primejdie pentru a o propulsa la acţiune. Era o femeie acum, nu o fată. De data aceasta a avut şansa de a face diferenţa.

Ea a ieşit pe porţi şi a intrat pe bandă. Crenguţe şi frunze ude erau împrăştiate pe tot asfaltul, iar bălţile străluceau în faruri şi stropiră zgomotos în timp ce trecea cu motorul peste ele. A avut grijă să conducă încet, ţinând un ochi pe copacii care îi aliniau traseul în cazul

în care vântul îi aruncă o creangă în cale. Nu i-a luat mult să ajungă la Cabana de vânătoare. A parcat cât a putut de aproape de uşa din faţă. Doamna B trebuie să fi aşteptat-o în hol pentru că de îndată ce coborîse din maşină, uşa din faţă s-a deschis şi chipul ei palidă şi rotundă a apărut îngrijorată în crăpătură.

Margot se grăbi înăuntru. „Ce noapte groaznică!" a exclamat doamna B, ajutând-o să-şi scoată haina şi pălăria. – Eşti ud, dragă.

'Sunt bine, mulţumesc. Unde este el?'

'În biblioteca.'

Margot aproape că a alergat pe coridor, cu inima groasă în gât de anticipare şi groază. Se aştepta să-l găsească pe JP prăbuşit pe scaunul lui într-o stupoare beată, dar ceea ce a găsit a fost mult mai alarmant.

Camera era o mizerie, de parcă ar fi luat totul la îndemână şi l-ar fi aruncat pe podea. Cărţi, ornamente, lămpi, imagini. Doar focul fusese lăsat neatins. Strălucea calm în grătar, flăcări aurii şi purpurie lăcuind uşor pe buşteni şi cenuşă, de parcă ar fi fost doar o altă seară liniştită de iarnă. În mijlocul camerei, JP stătea trântit pe covor, cu spatele lipit de canapea, picioarele întinse, bărbia pe piept. În mână îi atârna o sticlă de whisky goală.

Margot se ghemui lângă el şi îl bătu cu prudenţă pe umăr. – JP, spuse ea, sperând să-l reînvie. Ea l-a scuturat. „Hai, JP. Trezeşte-te." Doamna B i s-a alăturat acum. „Ce s-a întâmplat?" a întrebat-o Margot.

Buzele doamnei B s-au ciupit. „A primit o vizită de la doamna Alana, asta s-a întâmplat."

'înţeleg. Presupun că s-au luptat.

— Nu-mi place să-mi fac urechi, Margot, dar nu m-am putut abţine să aud o parte din asta.

Margot o privi fix. „îmi imaginez că a fost despre mine şi despre cartea pe care o scriu."

Doamna B dădu din cap. „A fost, mă tem. Doamna Alana a fost foarte supărată.

„Ce pereche!" Oftă ea. „Acest lucru trebuia să se întâmple. îmi imaginez că ea vede cooperarea lui cu mine ca pe o trădare teribilă, nu

o învinuiesc, as fî la fel. Ştii, nu intenţionez să rănesc pe nimeni scriind această carte, Bessie", a adăugat ea. „Nu vreau să despart familia."

„Nu aţi putea face situaţia mai rău decât este deja", a spus doamna B, dar Margot ştia că nu era adevărat.

JŞ

O rafală de vânt a suflat pe coridor şi în bibliotecă, în timp ce uşa de la intrare a fost deschisă şi închisă trântind. Margot se uită la doamna B şi se încruntă. Dar doamna B ştia cine era şi nu a fost deloc surprinsă când, o clipă mai târziu, Colm a intrat cu paşi mari în cameră. „Ce s-a întâmplat?" a întrebat el. Doamna B se dădu deoparte pentru a-l lăsa să treacă.

„S-a leşinat", îi spuse Margot.

Colm îngenunche lângă tatăl său şi îi simţi pulsul. El a clătinat din cap şi a oftat. Nu şi-a exprimat dezamăgirea, dar din expresia de pe chipul lui obosit era clar că a fost greu încercat. „Să vedem dacă îl putem duce sus şi în pat", a spus el.

„S-a mai întâmplat asta?" a întrebat Margot.

„Nu din câte ştiu", a răspuns el.

— Nu aşa, adăugă încet doamna B. „Nu l-am văzut niciodată atât de tulburat. E ca şi cum şi-ar fî pierdut brusc voinţa.

Colm ştia ce-l trimisese până la fundul sticlei. îi aruncă doamnei B o privire înţelegătoare. Ea i-a zâmbit înapoi cu înţelegere şi compasiune – un zâmbet care conţinea toată dragostea şi loialitatea pe care le simţise pentru el încă din copilărie. Un zâmbet care, în timp ce totul în viaţa lui fusese măturat de frământările din căsătoria părinţilor săi, a rămas constant.

— Te simţi puternic, Margot?

„O să încerc", a răspuns ea.

I-au pus braţele lui JP peste umeri şi l-au târât pe jumătate, pe jumătate l-au urcat pe scări. Cu forţa mişcării se trezi, dar băutura îi umpluse capul de ceaţă. A încercat să vorbească, dar cuvintele erau

incoerente şi neclare. Cel puţin a încercat să meargă, ceea ce a fost de ajutor în timp ce Colm şi Margot se străduiau să-l ducă în dormitor.

Odată ce stătea întinsă pe pat, Margot le-a lăsat pe doamna B şi pe Colm să-şi scoată hainele murdare şi să-l pună sub cuverturi. Ea a coborât şi a început să facă ordine în bibliotecă. O senzaţie de rău i se agita în stomac, ca o băltoacă de gudron care începuse să clocotească. Era ca şi cum ar fi fost mereu acolo sub o piele de negare, ca un vulcan adormit care abia aştepta ca ceva să declanşeze o erupţie. Iată-o, încercând încă o dată să salveze pe cineva care, cel mai probabil, nu putea fi salvat şi apropiindu-şi problemele altcuiva.

Margot a început să plângă în timp ce punea încet cărţile la loc în bibliotecă şi ornamentele de pe mese. Focul se diminuase în jar care strălucea reconfortant în grătar. A pus un alt buştean şi a privit o vreme cum fumea şi trosnea şi în cele din urmă lua foc. Acolo a găsit-o Colm, privind cu tristeţe în flăcări, luptându-se cu un oribil sentiment de déjà vu. – Mulţumesc că ai venit, Margot, spuse el, trecându-şi ochii prin cameră cu o senzaţie de neputinciune şi de scufundare. Cum a putut să repare pe cineva care era atât de stricat?

Margot şi-a şters ochii şi s-a întors spre el. „Nu e bine, nu-i aşa?" a spus ea.

„Nu este problema ta. De ce nu te întorci la hotel? O să clarific asta cu doamna B. Ai făcut destule.

„Nu, te voi ajuta, nu am nimic altceva de făcut. În plus, mă simt oarecum investit în tatăl tău.

„Nu eşti deloc investit în el. Probabil că nu ar fi trebuit să fie atât de repede să te invite în casa lui. Nu sunt chiar sigur de ce a făcut-o. Mama mea a înnebunit.

M-am gândit eu. îmi pare rău.'

„A fost inevitabil." El nu a adăugat că ea îi făcuse să promită că nu o va vedea pe Margot.

Doamna B părea palidă. „Este cel mai rău pe care l-am văzut vreodată", a spus ea, cu ochii umezi de tristeţe. Ea a ridicat o lampă de pe covor şi a pus-o pe masă. Se uită în jur după umbră. „Nu ştiu ce să

fac. Este atât de dureros să-l priveşti autodistrugându-se, cunoscând omul care a fost.

Margot închise ochii pentru o secundă. Acesta ar fi momentul să plecăm, se gândi ea. Colm îi spusese să-i lase pe ei. O persoană înţeleaptă ar face ceea ce i s-a spus. Chiar nu a fost problema ei. Dar ceva în interiorul ei a împiedicat-o să-l abandoneze pe JP. – Îţi spun ce faci, spuse ea ferm, cu mâinile pe şolduri, făcând pasul de la care nu s-ar mai putea întoarce înapoi. „Primiţi fiecare sticlă de alcool din casă şi o turnaţi în chiuvetă. Apoi îi spui adevărul despre ceea ce i-a făcut alcoolul şi îi faci de ruşine. Şi cel mai important, a adăugat ea blând, îi dai ceva pentru care să se facă bine.

— Nu are nimic, spuse cu disperare doamna B.

— Nu are nimic, răspunse Colm, ridicând bărbia. „El mă are”.

Margot şi-a dus o mână la buze şi a simţit că lacrimile curg din nou. – îmi pare rău, mormăi ea. Ea s-a întors şi a găsit nişte porţelan spart pe podea, care trebuia curăţată.

— Vrei să ne faci nişte ceai, doamnă B, a întrebat Colm. Doamna B dădu din cap cu înţelegere şi părăsi în linişte camera. – Eşti bine, Margot?

Ea respiră adânc. – Tatăl meu m-a avut, i-a spus ea pe deplin. 'Doar eu.'

Colm s-a apropiat şi a eliberat-o de porţelanul spart. ‘Vino şi stai jos. Putem să lămurim asta mai târziu.” El o privi ştergându-şi nasul pe dosul mâinii. „Dacă aş avea o batistă, ţi-aş da-o.”

Margot a zâmbit. „Dacă ai avea o batistă, n-aş lua-o pentru că îmi prefer cu mult mâneca.” El a chicotit la gluma ei şi s-a dus şi s-a instalat în fotoliul tatălui său. Margot stătea cu picioarele încrucişate pe covorul din faţa focului. O clipă au stat în tăcere, ascultând sfârâitul liniştitor al focului, întrebându-se cum să procedeze.

„De aceea îţi pasă atât de mult la tatăl meu. Pentru că propriul tău tată era alcoolic, spuse el în cele din urmă, alegându-şi cuvintele cu grijă în caz că ea ar vrea să încheie subiectul.

Ea dădu din cap şi, în loc să ţină totul pentru ea, aşa cum făcea

întotdeauna, se trezi că îi spune totul. Poate că focul a fost cel care a scos-o din ea, sau poate că a fost Colm şi felul în care a lăsat capul pe o parte şi a ascultat cu adevărat. Puţini au capacitatea de a asculta. Oricare ar fi fost, Margot a început să vorbească. „Tatăl meu a fost alcoolic toată viaţa mea", i-a spus ea. „Aveam paisprezece ani când a murit. Eu l-am găsit într-o dimineaţă, când eram pe punctul de a pleca la şcoală. Murise în somn. A fost ginul care l-a luat. întotdeauna avea să fie ginul. Mama mea renunţase de mult la el şi plecase să locuiască la Paris cu iubitul ei, un muzician slăbănog cu şapte ani mai mic. Eu şi tata eram singuri. Am încercat să-l salvez." Se uită în flăcări şi oftă. – Dar nu poţi ajuta pe cineva care nu vrea să fie ajutat. Ea se întoarse şi se uită la Colm. Ochii ei erau strălucitori şi plini de răni. „JP îmi aminteşte foarte mult de el. Tata nu era un beat răutăcios. Sigur, a avut momentele lui, dar în general era un beţiv patetic. Pur şi simplu s-ar lăsa pe scaun, aşa cum face tatăl tău. Este jalnic şi trist şi o astfel de risipă. Am golit în mod constant sticlele în chiuvetă, dar el era deştept în a le ascunde. Le-aş găsi în cele mai ciudate locuri. Le-a plutit chiar şi în cisterne de toaletă. Adică, a fost o nebunie. Când nu încercam să-l salvez, eram la şcoală, rămâneam în urmă la muncă şi îmi era greu să-mi fac prieteni, pentru că nu puteam niciodată să invit pe nimeni acasă. îmi era ruşine de el şi mă simţeam cumva pătată din cauza lui. Ea chicoti amar. „Aşadar, am inventat poveşti. Le-am spus oamenilor că este un tată extraordinar. Că m-a răsfaţat şi m-a răsfaţat, că eram ca două mazăre într-o păstaie, dar adevărul era că îi păsa mai mult de ginul lui decât de mine. Până la urmă, nu cred că m-a văzut deloc, am fost o pacoste. Obstacol în calea plăcerii lui. Personajul negativ. Şi tot ce îmi doream era ca el să fie bine, ca taţii altora.

„Care era profesia lui?"

„Era un jurnalist şi unul bun. Avea o rubrică într-un ziar naţional şi era foarte respectat. Multă vreme a fost ceea ce ai numi un alcoolic funcţional, mai degrabă ca JP. Dar apoi pur şi simplu l-a preluat. în momentul în care l-am văzut pe tatăl tău, am ştiut exact ce este. M-am gândit că aş putea să mă detaşez, să cercetez cartea şi să nu mă implic.

Dar nu pot să-mi întorc spatele unui bărbat care are nevoie de ajutor ca şi el. Aşa cum a făcut tatăl meu. Nu l-am putut salva pe tata, dar poate îl pot salva pe JP." Ea râse amar, ştiind cât de ridicol suna asta. Salvarea lui JP nu l-ar aduce înapoi pe tatăl ei.

— Nu sunt sigur că se poate, Margot, spuse Colm cu blândeţe. „Este un lucru nobil să vrei să faci, dar nu cred că este capabil să-şi schimbe viaţa acum."

Margot se întoarse pentru a-l înfrunta, privirea ei strălucind brusc de pasiune. „Vezi tu, acolo greşeşti. în ultimele săptămâni a avut loc o astfel de transformare. A ieşit la călărie, a fost în grădină. S-a interesat de viaţă şi i-a plăcut persoana care devenea. Totul mergea atât de bine. Nu te poţi preface că seara trecută, când ne jucam cu iepuri, nu era din nou vechiul lui sine.

'Este adevărat. Am observat. Cu siguranţă a existat o schimbare în modul în care el şi cu mine ne înţelegem.

„Atunci mama ta a sosit la faţa locului şi, deşi nu ştiu ce i-a spus, am o idee destul de bună. Acum se urăşte atât de mult pe sine şi se simte vinovat, încât toate progresele pe care le-a făcut s-au pierdut într-o excese groaznică. Dar nu a încetat niciodată să bea, Colm. Nici o clipă. Cred că este timpul să-i spui ce este şi să-l forţezi să renunţe. Nu există jumătate de drum pentru un alcoolic. Ştiu asta din experienţă. Este fie totul, fie nimic. Nu trebuie să fie nimic."

Doamna B a apărut cu o tavă cu ceai. Ea îşi făcuse în mod deliberat timp pentru ca cei doi să poată vorbi. A pus tava jos. „Acum, deci, am ceva să vă spun celor doi. Este îmbuteliată în mine suficient de mult şi trebuie să iasă. Sărmana mea mamă mereu spunea că este mai bine să ai o casă goală decât un locatar murdar.[5] Doamna B şi-a dat jos şablonul şi şi-a încrucişat mâinile în faţa stomacului şi şi-a răsucit degetele mari. Colm şi Margot au privit-o surprinşi, întrebându-se ce secret era pe cale să dezvăluie. Apoi ochii ei palizi se fixară pe Margot şi se înmuiară. – Lordul Deverill îţi place foarte mult, domnişoară Hart. Nu vreau să vorbesc pe loc, dar de când ai venit să-l întâlneşti în ianuarie, a aşteptat cu nerăbdare vizitele tale ca un copil de Crăciun." Chipul lui Margot a

înflorit într-un zâmbet când îşi amintea cât de multe necazuri îi făcuse, fa-o să se simtă binevenită. Cum a fost atras din sine de acest nou vizitator care a adus lumină, căldură şi compasiune şi, cel mai important, companie. „Focul trebuia întotdeauna aprins în sala de jocuri, indiferent dacă vii sau nu”, i-a spus ea. – Îi era groază să te răceşti. El a vrut să fii confortabil şi să te simţi ca acasă. Obişnuia să mă necăjească să fac prăjituri şi să cumpăr biscuiţi şi să tragă draperiile devreme pentru a nu trece curentul de aer. Doamne ajută-ne, dacă ai şti cum este el înainte, ai realiza ce schimbare i-ai făcut. Slavă Domnului, chipul lui se luminează mereu ca Farul Fastnet când ajungi, iar când nu vii, el rătăceşte în transă ca un dop pe ocean. Aş putea să spun că, fără să-mi dau seama, este puţin îndrăgostit de tine, dar nu cred că este un tip de dragoste romantică. Cred că este pentru că eşti însorit şi amabil şi eşti interesat de el. Eşti singura persoană care l-a ascultat de ani de zile şi Dumnezeu ştie că a avut multe nenorociri şi tragedii. Aşa cum am spus săraca mea mamă, toţi avem propria noastră cruce şi propriul nostru Calvar. Şi nu, maestru Colm, nu mă consider ca sunt ca o piesă de mobilier, a adăugat ea, întorcându-se spre el. – Dacă cineva îl poate convinge să renunţe la băutură, eşti tu, domnişoară Hart. Inima este încrucişată în mine în cazul în care pleacă pe alt bender. După aceasta, mă îndoiesc că ar supravieţui şi, să vă spun adevărul, nici eu nu ştiu cum aş supravieţui fără el.

Margot era uluită. Habar n-avea că JP se îndrăgostise atât de mult de ea. O mică scânteie de speranţă s-a aprins în inima ei şi senzaţia de rău din stomac s-a domolit. „Putem face club împreună, noi trei, şi să-l ajutăm”, a spus ea entuziasmată. Se uită la Colm. Expresia lui era plină de îndoială. „Nu va apărea în carte, promit”, l-a asigurat ea. 'Trebuie sa ai încredere în mine.'

Oftă, renunţând la orice rezistenţă. – Foarte bine, nu am de ales decât să am încredere în tine, Margot. Te rog, nu mă dezamăgi.

.(

r

Colm a trimis-o pe doamna B la culcare, iar el şi Margot au rămas, făcând ordine în cameră şi eliminând orice urmă de alcool pe care o puteau găsi în casă. Au golit decantoarele în chiuvetă şi au dus sticlele de whisky, vin şi alte băuturi spirtoase în cutii la maşina lui Colm, luptându-se cu vântul şi ploaia, deoarece furtuna nu dădea semne de atenuare. Era miezul nopţii când au terminat. Biblioteca a fost aproape complet restaurată la ordinea ei iniţială, în afară de ornamentul ciudat spart şi sticla spartă care nu a putut fi reparată. Un vid bun i- ar da luciul final. Până acum, focul se stingea în grătar, doar jarul strălucea liniştit, în timp ce ultimele bucăţi de lemn carbonizat erau reduse treptat în cenuşă. „Nu pot să-ţi mulţumesc suficient", a spus Colm. Părea obosit şi îngrijorat în timp ce o escorta pe coridor până la uşa din faţă. „Voi rămâne aici, ca să fiu aici dimineaţa când tata se trezeşte. Eşti binevenit să stai dacă vrei. Există o mulţime de dormitoare. Nu este o noapte pentru a fi pe drum.

„Mulţumesc, dar voi fi bine. Este doar o scurtă călătorie cu maşina până la castel şi maşina mea este mai dură decât pare. Ea îi puse o mână pe braţ, mişcată brusc de emoţia crudă din ochii lui. – îmi pare atât de rău, Colm.

El ştia acum că ea a vorbit serios. – Este un real ajutor să ai sprijinul tău, Margot. Oftă. „De când mama şi surorile mele au plecat în America, a trebuit să mă descurc singură cu tata şi nu a fost uşor."

„Ei bine, acum nu eşti singur. Mă ai. Ea a zâmbit plin de compasiune.

Ochii lui zăboviră pe chipul ei. Păreau să pătrundă în ea. Ea nu şi-a îndepărtat privirea. Ea dezvăluise prea multe despre ea în seara asta pentru a fi timidă acum. – Ascultă, îmi pare rău că te-am judecat greşit, spuse el încet. „îmi dau seama acum cât de greşit am greşit."

— înţeleg de ce ai făcut-o, Colm, răspunse ea. „Nu m-am gândit la familia ta când mi-am început proiectul. Dar mă gândesc la ei acum.

El a dat din cap. 'Stiu ca eşti.'

A tras-o într-o îmbrăţişare aprigă. Nu se aşteptase la el şi pentru o

secundă a simţit ca şi cum o linie a fost depăşită. Nu mai erau jurnalist şi subiect, ci doi oameni uniţi de o durere comună. Doi oameni care aveau nevoie unul de altul. Margot închise ochii. Se simţea bine să o aibă cu braţele în jurul ei, să renunţe la rezistenţa ei şi să cedeze. Era prea obosită să reziste în seara asta. Colm a ţinut-o strâns pentru o clipă lungă şi Margot şi-a dat seama cât de obosită era, nu din cauza lipsei de somn sau chiar din cauza emoţiilor epuizate, ci din cauza ţinerii de armura pe care o înfăşurase în jurul inimii ei. Şi-a dat seama că el avea nevoie de această îmbrăţişare la fel de mult ca şi ea. Ea şi-a pus braţele în jurul taliei lui şi şi-a sprijinit capul de pieptul lui. Ea îi spusese totul. Nu mai avea nimic de ascuns.

Apoi buzele lui le găsiră pe ale ei şi o sărută. El nu plănuise şi ea nu se aşteptase. Dar era cald şi încântător şi, pe măsură ce sărutul s-a adâncit, anxietatea lui Colm s-a ridicat şi Margot nu se mai simţea obosită. Era firesc să se ţină astfel unul pe altul, să se sărute aşa, de parcă ar fi fost destinaţi să se unească în acest fel încă de la prima lor întâlnire.

Prinşi în acest moment, niciunul nu s-a gândit la numeroasele motive pentru care nu ar trebui.

Capitolul 12

Abia dimineaţa, Colm şi Margot s-au gândit la motivele pentru care nu ar fi trebuit să se sărute.

Margot se întorsese la hotel la scurt timp după aceea, înfruntând furtuna, în ciuda faptului că Colm încerca să o convingă să rămână. Tot drumul înapoi, ea zâmbise pentru sine şi se ţinuse de senzaţia buzelor lui pe ale ei, savurând amintirea ei, făcând-o să dureze. Cu toate acestea, când zorile se prelingeau slab prin golul din perdelele dormitorului ei din turn, aducând cu ea un sentiment ascuţit al realităţii, ea şi-a dat seama că nu ar fi trebuit să-l lase. Cum ar putea ea să scrie

cartea dacă avea intimitate cu unul dintre protagonişti? Ar părea că profita de el pentru a obţine povestea interioară. Şi dacă ar fi să-i dea povestea interioară, ar putea ea să o scrie? S-a culcat cu bărbaţi de care ştia că nu se va ataşa. Asta i se potrivea cel mai bine. Dar Colm Deverill nu era genul acela de om. Margot simţea asta în intestine. Dacă i-ar lăsa să intre, el ar fi acolo să rămână.

Mai bine să nu-l laşi să intre, se gândi ea în timp ce se ridică şi se îmbrăcă. Ea spera că el ajunsese la aceeaşi concluzie. La urma urmei, din punctul de vedere al familiei sale, ea era inamicul. Şi a fost un om prost care s-a culcat cu duşmanul. Avea să treacă mai departe în câteva luni. Nu voia nimic care să o împiedice să plece.

Margot a luat micul dejun în sala de mese, la o măsuţă singură, şi a citit Irish Times. IRA a lansat un atac cu mortar asupra bazei Royal Ulster Constabulary din Newry, Irlanda de Nord, ucigând nouă ofiţeri şi rănind alţi aproape patruzeci. Se întrebă dacă chestiunea irlandeză va fi vreodată rezolvată. Dar avea probleme la care să se gândească. Ea închise hârtia, îşi scurse ceaşca de cafea şi se uită la ceas. Era timpul să mergem la Cabana de vânătoare şi să ne confruntăm cu JP şi Colm.

JŞ

Colm ştia că nu ar fi trebuit să o sărute pe Margot. În timp ce stătea întins în pat, privind dormitorul ieşind încet în lumină, şi-a dat seama că, deşi ştia că nu ar fi trebuit, şi-a dorit foarte mult. Nu a regretat. Nici o clipă. S-a întins pe spate şi s-a întins în timp ce fragmentele din seara precedentă i-au apărut în minte, dându-i din nou plăcere. El dorise s-o ducă în pat, dar ea se strecurase în noaptea furtunoasă şi dispăruse în întuneric. S-a ţinut de imaginile care acum se solidificau în imaginaţia lui. Pielea lor avusese acea chimie rară, când doi oameni au o conexiune sexuală puternică, ca o coardă jucată în armonie perfectă. Se întrebă dacă şi ea simţise asta. II lăsase în hol, dureroasă de dorinţă şi totuşi, în ciuda evenimentelor traumatizante ale serii, fericită. Ştia cum s-ar simţi mama lui dacă ar afla. Şi-a imaginat, de asemenea, cum s-ar simţi tatăl

său dacă ar şti. Dacă era de crezut doamna B, JP era puţin îndrăgostit de Margot însuşi. Dar Colm a împins acele obstacole în calea fericirii sale din linia de gândire. Nu trebuia să se oprească asupra lor acum. Şi-a imaginat că o aduce pe Margot în pat şi făcând dragoste cu ea. A închis ochii şi a savurat fantezia. Era un bărbat matur la vârsta de douăzeci de ani; chiar nu conta ce credeau părinţii lui.

În cele din urmă s-a îmbrăcat şi a coborât la micul dejun. Doamna B nu a fost surprinsă să-l vadă. Ea observase că maşina lui era încă parcată în curte când îşi deschisese draperiile în acea dimineaţă. Ea a presupus că el a rămas acolo ca să poată fi cu ochii pe tatăl său. Lordul Deverill încă dormea. Doamna B aruncase cu ochiul în jurul uşii dormitorului său în drumul ei de jos, iar el respira încet, agonia din noaptea precedentă pierdută într-un somn liniştit.

— Ce vei mânca la micul dejun, maestru Colm, a întrebat ea când a intrat în bucătărie.

El a zâmbit larg. Doamna B nu-l văzuse zâmbind aşa de foarte mult timp şi suspiciunile i-au crescut. „îmi place muzica, doamnă B”, a spus el, referindu-se la radio.

Bătrâna menajeră a zâmbit înapoi, simţindu-se mai bine cu privire la noaptea dinainte din cauza energiei sporite a maestrului Colm, care era contagioasă. „Este grozav, nu-i aşa? îmi pune un arc în pas.

„îmi pune un izvor.” Colm a râs şi doamna B a râs cu el. Cât de atrăgător era când râdea, se gândi ea. – Voi lua ouă şi pâine prăjită, doamnă B. Mulţumesc.

— Va veni domnişoara Hart astăzi? îl urmărea cu atenţie pe Colm.

„O să-l ajute să-l rezolve pe tata. După cum ai spus, ea este probabil singura care poate.

„Cred că voi doi împreună veţi fi o pereche puternică, maestru Colm.” Ea scoase câteva ouă din coşul de pe bufet şi turnă puţin ulei într-o tigaie. „Mă rog lui Dumnezeu să-ţi permită să-l ajuţi.”

— Cred că avem nevoie de mai mult decât de rugăciuni, doamnă B, răspunse Colm, părând îndoielnic.

Şi-a luat micul dejun. Doamna B cumpărase ziarele aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, oprindu-se la biserică să aprindă lumânări votive pentru cei dragi în drum spre magazin. Cu toate acestea, nu se putea concentra asupra cuvintelor. Mintea lui era la Margot şi la provocarea pe care urmau să o înfrunte împreună. El a ascultat după maşina ei, brusc nervos că o va revedea. Se întreba cum se simţea ea în această dimineaţă şi spera că nu regretă.

Doamna B şi-a îndepărtat farfuria. „Am aprins focul în bibliotecă", a spus ea. „Va coborî într-un minut, bănuiesc. Cunoscându-l, va fi uitat totul despre noaptea trecută.

— Eu şi Margot îi vom aminti cu blândeţe, răspunse Colm, punându-şi şerveţelul pe masă.

Zgomotul unui motor i-a alertat pe amândoi despre sosirea lui Margot.

— Mă duc, spuse doamna B, părăsind camera.

Colm trase adânc aer în piept şi o urmă afară. – Arată-o în bibliotecă, doamnă B, şi adu-ne nişte ceai, vrei?

i

r

Margot se opri în faţa Lojei de vânătoare. Vântul era încă puternic, dar norii de ploaie s-au mutat la primele ore ale dimineţii, lăsând pete tot mai mari de cer

albastru. Ea a coborât din maşină şi a observat crengi şi frunze înmuiate presărate peste pietriş, precum şi un copac care coborâse peste râu. Doamna B deschise uşa. Margot intră în grabă din frig. – Bună dimineaţa, doamnă B, spuse ea, frecându-şi mâinile. 'Este treaz?[5]

„Care?[55] a întrebat doamna B.

„Lord Deverill[55].

'Nu încă. Maestrul Colm este în bibliotecă şi te aşteaptă.

'Grozav. Mulţumiri. Mă duc să-l găsesc.[55]

Margot a mers pe hol, îngrijorată de ce avea de gând să-i spună. Nu ar fi trebuit să-l sărute niciodată. Fusese erupţie. Un lucru „în

moment[55], care este atât de des regretat.

Colm stătea la fereastră când ea a intrat, privind spre gazon, la fel ca tatăl lui când îl întâlnise pentru prima dată cu toate acele săptămâni în urmă. El a zâmbit la vederea ei. Un zâmbet de bucurie temperat de speranţă, care era şi drăguţ şi fermecător. De fapt, era atât de atrăgător încât a luat-o pe nepregătite. Deodată, regretul ei era mai puţin sigur. „Bună[55], a spus ea.

„Bună[55], a răspuns el. S-au privit unul la altul, căutând o afirmare.

Margot nu ştia ce să spună. Fusese atât de sigură că făcuse o greşeală, dar acum, văzându-l acolo, frumos şi vesel, se îndoia de ea însăşi. Nu se îndoise niciodată de ea însăşi înainte. Ea a ştiut întotdeauna exact ce îşi dorea şi, mai precis, ce nu îşi dorea.

Colm a vrut să o sărute din nou pentru a alunga stânjenia, dar deodată tatăl lui se afla în prag în spatele lui Margot, arătând de parcă în noaptea dinainte ar fi fost doar o altă seară petrecută lângă foc cu o carte şi un pahar de whisky şi a trebuit să îndepărtează-şi atenţia de la Margot. – Bună, voi doi, spuse JP surprins. Pe lângă un ten roşu şi ochi strălucitori, roşii, nu arăta prea rău pentru uzură, având în vedere devastarea pe care o provocase bibliotecii, precum şi lui însuşi.

Colm şi Margot îl priviră uimiţi. Niciunul nu se aşteptase să-l vadă atât de generos. S-au uitat unul la altul. Sărutul ar trebui să aştepte. – Bună dimineaţa, JP, spuse Margot.

„Vrei micul dejun?[55] A vorbit atât cu Margot, cât şi cu Colm. „Doamna B poate să pregătească orice doriţi, în limita raţiunii.[55]

— Tocmai am mâncat, răspunse Colm. – Dar vom bea o ceaşcă de ceai sau o cafea, nu-i aşa, Margot, ca să-ţi ţinem companie.

'Sigur. Chiar mi-aş descurca cu nişte cafea, a răspuns ea.

JP se târâi pe coridor spre sala de mese. „A fost o furtună groaznică aseară", a spus el, de parcă nu ar fi ştiut. „M-am uitat pe fereastră chiar acum şi am văzut că un copac a coborât peste râu. Din fericire, nu unul preţios. Doar o cenuşă veche. Oricum, probabil pe drum. Acei cenuşi le este greu să lupte împotriva bolii. Îi pierdem în toată ţara. O să-i fac pe băieţi să o taie pentru lemne de foc.

Margot îl urmă. Simţea prezenţa lui Colm în spatele ei şi ştia că el gândea la fel ca ea. Cum aveau de gând să abordeze subiectul alcoolismului său când nu-şi amintea ce sa întâmplat cu o seară înainte?

JP şi-a luat locul obişnuit în fruntea mesei. Margot şi Colm stăteau de o parte şi de lângă el. Doamna B a ridicat puţin din umeri când l-a văzut. Ea ştia că va fi aşa. întotdeauna fusese aşa. Amnezia selectivă era aşa cum o numea ea. Ea a adus micul dejun lui JP, însoţit de o oală de ceai. Margot şi Colm au purtat conversaţie, ţinând-o lejer, băundu-şi cafeaua de parcă ar fi fost pur şi simplu o dimineaţă normală. JP nu a întrebat ce făcea Colm acolo la acest moment al zilei. Dacă ştia că fiul său a dormit, nu a lăsat să treacă. Margot a presupus că, dacă ar recunoaşte succesiunea neobişnuită a evenimentelor, va trebui să recunoască ce făcuse aseară, iar ea ştia că va evita asta cu orice preţ. La fel cum făcea tatăl ei. în timp ce vorbeau despre vreme şi despre cercetările lui Margot, ea şi Colm au făcut tot posibilul să nu atragă privirile, ca nu cumva JP să le simtă complicitatea şi să devină suspicios.

— Deci, spuse JP oftând, punându-şi şerveţelul pe masă, luând pachetul de ţigări şi eliberând unul. „Ce este pe ordinea de zi azi, Margot?" Aprinse ţigara, suflând fum peste masă.

Margot a zâmbit dulce şi Colm şi-a dat seama că avea de gând să arunce bomba, chiar acum, la masă. S-a înţepenit. „Astăzi, JP, este prima zi a sobrietăţii tale", a declarat ea.

A durat un moment pentru ca cuvintele ei să se înregistreze. – îmi pare rău, Margot, ce ai spus?

— O să renunţi la băutură, JP. Eu şi Colm te vom ajuta. Ea îi puse o mână pe a lui. Se uită la el, nesigur dacă să-l scoată sau să-l lase acolo. Colm nu îndrăznea să vorbească. Ştia că există pericolul ca tatăl său să explodeze în furie dacă se alătură.

JP se încruntă, clătinându-se la limita dintre indignare şi calm. A trecut un moment care i s-a părut minute şi apoi şi-a forţat un zâmbet. – Nu sunt sigur despre ce vorbeşti, Margot. Dar este foarte amuzant. Eşti foarte amuzant." Şi-a retras mâna. „Acum, bănuiesc că doamna B a aprins deja focul în sala de jocuri."

Colm s-a pregătit şi s-a aruncat. – Tată, nu e amuzantă. Îţi aminteşti ceva despre noaptea trecută?

Faţa lui JP s-a întărit. S-a întors către fiul său. Aseară?'

— Îţi aminteşti ce sa întâmplat?

Acum era frică în ochii lui. 'Nu s-a intamplat nimic. Nu ştiu despre ce vorbeşti, se răsti el. – Ce spui, Colm?

„Te-ai îmbătat, ai aruncat tot ce puteai să ajungi pe podeaua bibliotecii şi ai leşinat."

Era pe cale să nege. Furia i-a urcat în piept, clocotind şi scuipat de jignire. Cum a putut propriul său fiu să-l acuze de aşa ceva? Cu toate acestea, încet amintirea s-a materializat din ceaţă ca o creatură urâtă, sau poate că fusese mereu acolo, doar că el alesese să nu o vadă. Faţa lui a căzut de ruşine. Ce rost avea să o infirme, când ştia foarte bine că este adevărat? „Şi m-ai pus în pat, presupun. De aceea eşti aici la micul dejun, spuse el cu o voce liniştită.

— Şi Margot a fost aici, a adăugat Colm.

JP se uită îngrozit la Margot. „îmi pare rău că a trebuit să mă vezi aşa."

Privirea rănită din ochii lui îi făcu inima să inundă de compasiune. – E în regulă, JP, îl linişti ea cu blândeţe. „Am crescut cu un tată alcoolic. Am mai văzut totul înainte. Sunt peste măsură de şocant."

„Uite, asta nu s-a mai întâmplat niciodată. Eram supărat, începu el, întorcându-se înapoi către Colm. „Mama ta a venit. Am spus amândoi nişte lucruri groaznice. Am întins mâna spre sticlă. Este normal. A chicotit, respingând-o ca fiind o întâmplare rară şi minoră. „Ştiu că beau prea mult. Şi eu fumez prea mult." Se uită la ţigara dintre degete şi ridică din umeri. 'Nimeni nu este perfect.'

— Eşti alcoolic, JP, spuse Margot. „Şi dacă nu te faci bine, vei muri."

JP îi bătu mâna. „Să nu fim prea dramatici."

„Are dreptate, tată. Ştii că are dreptate.

„Nu se va mai întâmpla. îmi pare rău că te-am îngrijorat.

— Ne-ai îngrijorat, spuse Colm.

JP s-a uitat la fiul său surprins. – Erai îngrijorat, Colm?

„Desigur că eram îngrijorat. Eşti tatăl meu."

JP a căutat cuvinte, dar nu a reuşit să le găsească.

„Când te-am văzut pe jos, am crezut că eşti mort", a adăugat Margot. „Mi-ai făcut un adevărat şoc."

'îmi pare rău. Voi bea mai puţin în viitor. Şi-a împins scaunul, semnalând sfârşitul conversaţiei.

— Nu, n-o să bei deloc, spuse Colm ferm. El s-a ridicat. „Nu a mai rămas nici o picătură de alcool în casă."

Faţa lui JP s-a înroşit. „Mi-ai eliberat casa?" a exclamat el. – Ai ieşit din minţi, Colm?

„Nu a fost doar Colm, JP. Am fost şi eu, a spus Margot. „Am făcut-o împreună. Pentru că vrem să te faci bine.

„Acest lucru este inacceptabil!" a spus el, ridicând vocea. Nu s-a uitat la Margot. Nu a putut să-şi îndrepte furia asupra ei. „Cine crezi că intri ca hoţii şi îmi furi proprietatea? Nu poţi să iei ceea ce vrei fără să ceri.

„Tată, trebuie să faci faţă faptului că ai o problemă. Nu suntem inamicul. Suntem aici pentru a vă ajuta.[5]

Nările lui JP s-au deschis. Arăta de la unul la altul ca un taur dat înapoi în colţ de câţiva matadori. „Vreau să pleci", a spus el. „Vreau să plecaţi amândoi în acest moment." Dacă a avut vreodată nevoie de un pahar, era acum. Simţea panica urcându-i în piept.

— Nu plecăm, JP, spuse Margot cu blândeţe. „Hai să intrăm în bibliotecă şi să vorbim despre asta calm. E frumos şi cald acolo.

JP nu s-a certat. Şi-a stins ţigara în scrumiera de lângă casa lui. Cu umerii cocoşaţi şi mâinile în buzunare, rătăci încet pe coridorul rece spre biblioteca unde doamna B aprinsese un foc puternic. Se lăsă în fotoliu. Ştia că nu era whisky în cameră, dar ochii lui l-au căutat la fel. Colm luă celălalt fotoliu şi Margot canapea. JP bâjbâi după o altă ţigară şi o aprinse. „Deci, sunt toată urechile. Spune ce vrei să spui. Ştiu că nu voi scăpa de tine până nu o faci.

„Până când nu recunoşti că băutura ta scapă de sub control, JP, nu te vei face mai bine. Nu te putem ajuta decât dacă vrei să te ajuţi singur."

— N-am nevoie de ajutor, Margot, a replicat el supărat.

„Să vă lămuresc cât de rău a fost aseară?" a spus Colm. – Că te-am găsit acoperit de vărsături şi…

JP ridică mâna, aruncă o privire către Margot, apoi înapoi către Colm. „Bine, bine. înţeleg punctul tău. Nu am fost o priveliştе frumoasă, se răsti el. „Doamne, să nu am demnitate?"

„Ţi-ai pierdut demnitatea aseară. Nu este prima dată, tată. Nu eşti acelaşi bărbat care ai fost înainte.

— Cu toţii îmbătrânim, Colm. Ţi se va întâmpla şi ţie, apoi poţi vedea cum îţi place!

„Nu are nimic de-a face cu vârsta şi cu alcoolul."

Margot se aplecă înainte. „Îţi aminteşti că mi-ai spus că te-ai plâns de pierderea bărbatului care ai fost cândva?" a spus ea, cu vocea ei blândă şi plină de bunătate. El mormăi, temându-se să nu fie de acord cu ceva. „E încă acolo, JP, în tine. El este încă frumos, fermecător, plin de duh şi deştept. Poţi fi el din nou, dacă vrei. Dar trebuie să vrei, pentru că nimeni altcineva nu o poate face pentru tine. Tatăl meu nu a vrut niciodată să se facă mai bine. Pentru el, a ales să moară tânăr cu alcool, decât să îmbătrânească fără el. A fost alegerea lui. Aveam paisprezece ani când a murit. Am pierdut omul pe care l-am iubit mai mult decât oricine altcineva din lume. Dar, într-adevăr, îl pierdusem cu ani în urmă, când a încetat să mă pună pe primul loc. Nimeni nu era mai important pentru el decât ginul lui. Nici măcar eu, copilul lui. Aş fi putut să mă înec şi el ar fi preferat să întindă mâna spre sticlă decât să întindă o mână ca să mă salveze." Margot şi-a şters o lacrimă cu degetele. JP se uita la ea, cu faţa mototolită de compasiune. – Chestia este, JP, că nu cred că eşti la fel de departe ca tatăl meu. Nu ai ajunge la sticlă dacă Colm s-ar îneca. Ai plecat cu mine şi te-ai bucurat de lumina care sară în apă şi de florile mici care cresc în iarbă. Ai început să lucrezi în grădină, să plantezi lucruri şi să aştepţi cu nerăbdare să crească. Tata nu era interesat de natură. Nu-i făcea plăcere frumuseţii, pentru că nu mai vedea dincolo de următorul pahar. Dar tu nu eşti aşa. Puteţi renunţa la toate astăzi şi, cu sprijinul nostru, puteţi găsi din nou vechiul JP. Vechiul

tău prieten, cel pe care toată lumea l-a iubit.

Buzele lui JP tremurau de autocompătimire. „Chiar crezi că pot să-l recuperez, vechiul JP, vreau să spun? Este posibil?[5] Când i-a privit pe amândoi, ochii lui nu mai ardeau de furie, ci străluceau de regret.

— Poţi, tată, pentru că, aşa cum spune Margot, este încă acolo.

„Foarte bine[55], a răspuns el, cu vocea plină de intenţie. „Voi începe azi. Prima mea zi de sobrietate. Îi aruncă lui Margot un mic zâmbet smerit. – Cât un pas, nu?

— Cât un pas, repetă ea.

S-a ridicat în picioare.

„Unde te duci?[55] a întrebat Colm.

„Voi face o plimbare prin grădină. Voi doi veţi vorbi.[55] Amândoi s-au uitat la ea confuzi. Colm se târâi inconfortabil pe scaun. „Tu, JP, îi vei spune lui Colm de ce ţi-a stricat căsnicia şi de ce ai vândut castelul. Tu, Colm, nu vei întrerupe sau te încinge, dar vei asculta cu compasiune şi înţelegere, pentru că la baza poveştii lui JP este motivul pentru care a început să bea. Veţi fi sinceri unul cu celălalt, ştiind că niciunul dintre voi nu va fi judecat. Aş rămâne, dar nu potrivit. Trebuie să puteţi vorbi unul cu celălalt în privat, ştiind că orice seva spune va rămâne în aceste patru ziduri.

JP se uită la Colm. – Să o rog pe doamna B să ne facă un ceai?

— Ar fi o idee bună, spuse Colm.

Margot părăsi camera. A trecut pe lângă doamna B pe coridor. – Cred că ajungem undeva, Bessie, şopti ea.

Doamna B îşi făcu cruce. „Din harul lui Dumnezeu[55], a răspuns ea solemn.

— Cred că aş fi un terapeut bun, a adăugat Margot zâmbind.

Dar doamna B era mai înţeleaptă decât toţi împreună. Ea a bătut mâna pe braţul lui Margot. „Cred că aveţi nevoie de terapie la fel de

mult ca şi ei[55], a spus ea şi a continuat pe coridor spre bibliotecă. Margot o privi plecând, dar nu se putea gândi la nimic de spus, cu excepţia faptului că probabil avea dreptate.

i

r

Margot porni peste gazon. Soarele şi-a găsit drum printre lacrimile din nor şi a aruncat umbre lungi peste iarbă. Simţea un sentiment prudent de optimism. JP nu era încă ieşit din pădure, nu prea mult, dar făcuse primul pas. Nu spusese el, la prima lor întâlnire, că vrea să spună partea lui a poveştii? Nu se plânsese că nimeni nu l-a ascultat vreodată? Că nu le-a păsat să audă ce avea de spus. Ei bine, ea spera că el o spunea acum şi că Colm ascultă.

Şi-a băgat mâinile în buzunare şi şi-a privit respiraţia ceaţă în aerul umed. Mintea i se întoarse înapoi la sărut. Ea oftă adânc în timp ce greutatea dilemei se aşeză din nou puternic pe umerii ei. Oricât de reticentă era să se ataşeze de cineva, îi plăcuse foarte mult să-l sărute. Erau deja complice, ce ar conta dacă s-ar apropia puţin în acest proces? De când devenise atât de sensibilă? Se bucurase de mulţi bărbaţi; Colm era doar unul în plus, nu-i aşa? Margot se gândi la doamna B şi zâmbi în sinea ei. Se întreba ce va spune, în înţelepciunea ei neobişnuită, despre asta.

Kitty

Alana şi tatăl ei sunt pe plajă. Siluete mici pe întinderea vastă a mării, sub cerul enorm, bătute de vânturi care mătură umezeala şi rece de pe apă. Nori gri supăraţi se zvârnesc deasupra lor, de parcă furia şi durerea Alanei s-ar fi materializat în vapori, închidend soarele, întunecând ziua, înaintând în noaptea dinaintea timpului.

Ea plânge. Jack o înconjoară cu braţul în timp ce ei se plimbă împotriva furtunii. Ea este din nou ca un copil, aplecat în îmbrăţişarea lui. Bazându-se pe tatăl ei pentru a îndrepta lucrurile. Dar nici măcar Jack, cu toată înţelepciunea lui, nu poate face asta. „Ce s-a întâmplat cu bărbatul de care m-am îndrăgostit, ta?”, întreabă ea. Cu toţii ne-ar

i

plăcea să ştim răspunsul la asta. „Ce s-a întâmplat cu râsul şi cu răutăţile, cu distracţia?”

„Viaţă”, spune Jack. „Viaţa s-a întâmplat, asta este.”

Viaţa ni s-a întâmplat şi nouă, nu-i aşa, Jack?

„Lucrurile erau mai puţin complicate când eram tineri.”

„Par mai puţin complicate când te uiţi înapoi la ele de la distanţă, dar la acea vreme, problemele tale erau la fel de mari ca şi acum, doar diferite.”

„Nu-mi amintesc deloc probleme”, spune ea.

„Pentru că problemele cu care te confruntţi acum i-au eclipsat. Priviţi înapoi la trecut prin ochelari nuanţaţi de trandafir. Dar viaţa nu a fost nuanţată de trandafir. A fost greu şi ne-a învăţat pe toţi nişte lecţii grele.”

Alana merge mai departe în tăcere. Jack a declanşat o amintire întunecată care se trezeşte din somn şi îşi dezvăluie dinţii. Ştiu că amândoi se gândesc la mine. „Ai dreptate”, este de acord ea. „Mi-am anulat logodna cu JP din cauza aventurii tale cu Kitty Deverill. îmi amintesc.'

— Chiar ai făcut-o.

„Nu am vrut să am nimic de-a face cu familia Deverill. Am crezut că au sânge rău. Ar fi trebuit să mă ţin de arme. Am mers înainte şi m-am căsătorit cu unul şi uite unde m-a ajuns!

— Şi ce rămâne cu mine, Alana? Nu ar trebui să-mi asum o anumită responsabilitate pentru afacerea mea? Am şi eu sânge rău?[5]

'E diferit.'

„Nu, nu este. Am fost la fel de vinovat pentru că mi-am încălcat jurămintele de căsătorie ca şi Kitty pentru că le-a încălcat pe ale ei. JP l-a rupt pe al lui şi te-a rănit, la fel cum i-am rănit-o pe mama ta. Există foarte puţină diferenţă când le fierbi pe amândouă.

„Sunt jumătate din femeia care este mama”, spune Alana, iar vocea ei este plină de defetism.

„Asta pentru că jumătate dintre voi sunt eu. Capul fierbinte şi încăpăţânat ca toţi O’Leary tind să fie.

i

„Mi-ar plăcea să fiu mai mult ca mama”, spune ea.

„Într-adevăr, este o femeie bună”, este de acord el. Şi el are dreptate, ea este, o femeie mai bună decât am fost vreodată.

— Ştii că i-am promis că nu îi voi spune mamei despre scrisorile de la Kitty pe care le-am găsit în geanta veterinarului tău? Ei bine, mi-am încălcat promisiunea şi i-am spus”, mărturiseşte ea.

„Ai făcut-o?” spune Jack, deşi nu-i pasă de asta acum. La urma urmei, a fost acum peste treizeci de ani.

„Ştii ce a spus ea?”

'Ce a spus ea?'

— Că a ştiut întotdeauna că o iubeşti pe Kitty.

Se opreşte din mers şi o priveşte surprins. 'Ea a spus asta?'

'Ea a făcut. Ea nu te-a învinovăţit şi nu a avut-o cu tine. Ea a aşteptat cu răbdare ca pasiunea să moară, ceea ce a făcut până la urmă, nu-i aşa. Am promis că nu-ţi voi spune niciodată.

— Deci ai încălcat ambele promisiuni?

— Presupun că am făcut-o.

„Unele promisiuni sunt menite să fie încălcate pentru binele superior.”

„Atunci unde este binele superior în aceste promisiuni încălcate?”

Jack oftă, fără îndoială, întorcându-şi mintea înapoi la vremea când trebuia să aleagă între mine şi soţia lui şi şi-a ales soţia. Dar dragostea noastră nu a murit niciodată, aşa cum crede Alana, a trebuit doar să-i onorăm pe cei pe care i-am jurat înaintea lui Dumnezeu să-i iubim şi să-i preţuim. A trebuit să ne îndeplinim angajamentul faţă de ei. Aventura noastră ajunsese la capătul drumului şi nu mai avea unde să meargă. Trebuia să facem ceea ce trebuie. Ai spus că vrei să fii mai mult ca mama ta. Ei bine, mama ta ştie când să dea drumul”, spune el. – Trebuie să ierţi şi să renunţi şi tu, Alana.

Nu-i place sunetul asta. Inspiră prin nări şi îşi trage buzele într-o linie subţire. Sunt puţini, precum Emer O’Leary, care au capacitatea de a se ridica deasupra ego-urilor lor. Alana este rănită. Este supărată şi este dezamăgită. Şi JP colaborează la o carte despre familia ei despre

care se teme că va expune toate secretele ei în lumina controlului public. „Nu sunt pregătită pentru asta”, spune ea încet. „Nu merită iertarea mea.”

„Nu l-am meritat pe cel al mamei tale.”

„Mama este o femeie mai bună decât mine.” Este o femeie mai bună decât noi doi, Alana.

„Din cauza alegerilor pe care le face”, adaugă Jack cu înţelepciune.

„Sunt cu alegerile mele. Nu a fost alegerea mea ca soţul meu să se culce cu o altă femeie.

„Dar este alegerea ta să-l ţii împotriva lui. Au trecut, ce, paisprezece ani de când ai divorţat? Ai de gând să permiţi ca o alunecare să stea între voi pentru tot restul vieţii?

Alana ridică vocea. „Nu este alegerea mea că s-a transformat într-un beţiv fără speranţă. Nu este alegerea mea că el o ajută pe scriitoarea să-şi cerceteze cartea despre familia noastră. Şi nu a fost alegerea mea că a vândut casa familiei. Nimic din toate acestea nu a fost alegerea mea.”

Jack se uită la ea, chipul lui este plin de compasiune şi dragoste, dar şi de milă, pentru că îi poate vedea slăbiciunile, pe care ea nu le poate vedea singură. „Până nu îţi asumi responsabilitatea pentru rolul pe care l-ai jucat în toate aceste alegeri, Alana, nu vei fi niciodată fericită.”

Şi iată-o, înţelepciunea rostită de un om care înţelege cu adevărat sensul smereniei şi valoarea iertării.

Capitolul 13

Margot era în sala de jocuri, plimbându-se pe podea, când Colm a venit să o caute. Ea încercase să muncească, stătea în fotoliul lângă foc, citea, dar mintea ei continuase să se întoarcă la bibliotecă, sperând că Colm îi permitea tatălui său să- şi spună articolul şi că amândoi erau empatici. A împins uşa cu o crăpătură.

i

„Pot să intru?” a întrebat el.

'Desigur. Am avut uşa închisă doar pentru a păstra căldura, a răspuns ea, apropiindu-se, dornică de un debrief.

°Vii la plimbare cu mine? Trebuie să ies din casă. Am nevoie de puţin spaţiu.”

Colm părea grav şi obosit, ceea ce nu era o surpriză, deoarece el şi JP vorbiseră de peste trei ore.

Au pornit pe poteca care făcea umbră râului, pe lângă cenuşa căzută care îl întindea şi pe lângă arbuştii veşnic verzi care purtau mărgele de ploaie ca nişte bijuterii fine. Colm a inhalat aerul rece în respiraţii puternice, de parcă ar avea nevoie de oxigen pentru a-şi restabili puterea. Margot a mers în tăcere în spatele lui, dându-i spaţiul de care spusese că are nevoie, până când poteca s-a lărgit suficient pentru ca ei să continue unul lângă celălalt.

— Eşti o fată îndrăzneaţă, Margot, spuse el. „Nu aş fi putut să-l confrunt pe tata fără tine.”

„Mă bucur că am putut ajuta.”

„Poate că nu ai reuşit să-l salvezi pe tatăl tău, dar cu siguranţă îl ajuţi să-l salvezi pe al meu.”

„Nu îmi imaginez că cineva l-ar fi putut salva pe tata. Diferenţa este că JP vrea să se îmbunătăţească. Asta face toată diferenţa din lume.”

„Cred că i-a fost cel mai mult ruşine să fie văzut în acea stare de tine.”

„îmi pare rău că a trebuit să-i spunem asta, dar ruşinea a fost singura modalitate de a-l face să vrea să se schimbe. Nu o putem face pentru el. Trebuie să facă el însuşi paşii.”

„Vreau să vă mulţumesc şi pentru că ne-aţi încurajat să vorbim despre trecut, vreau să spun. Nu l-am procesat niciodată cu adevărat. S-a atârnat între noi ani de zile, la care se face aluzie, dar nu s-a discutat niciodată. Cred că trebuia să vorbim despre asta. Colm se uită în jos la ea. 'A fost greu.'

„Te-a ajutat să-i aud partea din poveste?”

„A fost, dar l-a ajutat şi să audă partea mea a poveştii.”

i

Margot nu se gândise la asta.

„Este interesant câte părţi sunt la acelaşi eveniment”, a continuat el. „Toţi vedem acelaşi lucru în moduri diferite. Era important ca tata să înţeleagă că nu a fost doar drama lui şi a mamei, ci a devenit şi a mea şi a surorilor mele.” Margot a vrut să întrebe de ce surorile lui menţinuseră o relaţie bună cu tatăl lor, în timp ce Colm nu. Dar ea nu voia să pară curioasă. Cartea pe care o scria era mereu în fundul minţii ei. Şi-a imaginat că era şi în fundul minţii lui.

S-au îndreptat printr-o poartă din zidul de piatră uscată şi au continuat în sus pe deal spre stânci. Auzea bubuitul îndepărtat al mării şi strigătul dezolant al unui pescăruş. Au urmat o potecă de şarpe bine bătută, care şerpuia pământul. Flori mici şi galbene înfloreau în ierburile lungi cu usturoi sălbatic şi erică, iar soarele, tot mai sus pe cer, a încălzit pământul pe măsură ce primăvara se întindea pentru a risipi pământul iernii. Vântul s-a jucat cu părul lui Margot şi a început să simtă acel sentiment de bucurie pe care l-a simţit când a plecat cu JP. Să fi fost acea magie străveche îngropată adânc în pământ, se întrebă ea, ridicându-se pentru a o îmbăta din nou?

— Vreau să-ţi arăt ceva, spuse Colm.

'Ce?'

'E o surpriza.'

„îmi place un mister”, a răspuns ea.

„Atunci o să-ţi placă asta.”

Ea a râs. Mi-a plăcut să râd după evenimentele emoţionante din ultimele douăzeci şi patru de ore. 'Sunt intrigat.'

„Simt că, sub exteriorul tău cool, eşti un romantic.” El a zâmbit la ea.

Se gândi la sărutul lor şi se înroşi. în mod normal, nu era un fard de obraz. „Este un compliment?”

„Cu siguranţă este înţeles ca unul”, a răspuns el.

„Nu cred că am fost deloc cool în ultimele două zile.”

Ochii lui zăboveau pe ai ei şi erau plini de cunoştinţe. – Dar ai fost romantic.

Şi-a furat ochii înapoi şi a râs. Un mecanism de apărare pe care l-a

folosit pentru a devia momentele incomode. „Atunci, ceea ce vrei să-mi arăţi este romantic?”

„Este cel mai romantic loc din Ballinakelly.”

Ea a simţit că roşul i se adânceşte. Ea ştia că el se gândea şi la sărutul lor. Poate că se gândea să o facă din nou?

Când treceau peste creasta unei colţuri, un cerc de pietre uriaşe s-a ridicat în depărtare, ca un coloan de vrăjitoare în mantii gri închis, cocoşate împotriva vântului. Dincolo de ei, marea strălucitoare se întindea până la orizont. Margot vizitase cel mai faimos dintre cercuri de piatră de la Stonehenge ca şcoală şi fusese fascinată de misterul originilor şi scopului său, care rămânea încă nerezolvat. A fost surprinsă să descopere că Ballinakelly avea propriul său cerc de piatră. „Acesta este misterul nostru local. Avem câteva, ca Madonna care se legănă, i-a spus Colm.

„Madona legănată?” Margot nu auzise niciodată de asta.

— Este o statuie faimoasă de lângă Drumul Ballinakelly, care se leagănă de la sine. Şi-a arcuit sprâncenele.

— L-ai văzut vreodată balansându-se?

'Nu.'

— Chiar se leagănă?

'Asa se pare.'

Ea a râs. 'Şi asta? Ştie cineva pentru ce a fost construit?[5]

„Nu, este şi un mister. Sunt şaptesprezece pietre şi se presupune că au peste o mie de ani. Legenda spune că sunt femei blestemate să trăiască ca nişte pietre ziua, dar să prindă viaţă noaptea.”

'Grozav. Cine i-a blestemat?

— Un bărbat, evident. El zâmbi. – întotdeauna este un bărbat, nu-i aşa?

— Poate un vrăjitor, spuse Margot, simţind începutul unei poveşti bune. „Un vrăjitor foarte posesiv care avea şaptesprezece fiice. De teamă că se vor căsători şi se vor îndepărta, i-a blestemat să rămână aici ca nişte pietre. Dar puterea lui nu era suficient de puternică pentru a-i transforma în stâncă pentru totdeauna, doar în timpul zilei. Aşadar,

i

când soarele apune, ei revin la viaţă, doar pentru a reveni la formarea lor tristă de piatră la primul înroşire a zorilor.[5]

„Ar trebui să fii scriitor[55], a glumit el.

Ea a oftat. „Cred că aş avea o treabă mai uşoară dacă aş scrie The Cursed Daughters of Ballinakelly. Să mergem şi să aruncăm o privire mai atentă.[5]

Au mers spre ei. „Mama mi-a spus că acesta era locul secret al ei şi al tatălui când s-au întâlnit prima dată[55], a spus el. „Ar fura aici pentru a fi singuri împreună[55].

Pun pariu că nu au fost primii sau ultimii.

'Probabil ca ai dreptate. Este un loc ideal pentru a fura un sărut.[55]

Margot nu îndrăzni să se uite la el. Nici ea nu îndrăznea să menţioneze sărutul lor. Au fost atât de multe motive pentru care nu ar trebui. Un singur motiv bun pentru care ar trebui. „Aceste pietre deţin multe secrete[55], a spus ea, apropiindu- se să atingă una. îşi puse mâna pe stânca tare şi rece. „Dacă ar putea vorbi.[55]

Vântul năvălea în jurul pietrelor, aşa cum făcuse cu siguranţă timp de sute de ani, jucându-se cu ele, încercând să le trezească din somn sau din vrăjirea lor. Şi totuşi au rămas tăcuţi, nemişcaţi şi vigilenţi, observând întâlnirile secrete care aveau loc în sanctuarul lor şi ascultând comploturile şi intrigile şoptite în umbra lor. Margot şi-a imaginat cât de mult fuseseră martori de-a lungul sutelor de ani din istoria turbulentă a Irlandei şi cât de multe ar putea spune dacă ar fi putut. Irlanda era o ţară cufundată în război. Ca iubitor de poveşti, cercul de piatră a fascinat-o nu numai pentru dragostea sa, ci şi pentru complotul şi intrigile care trebuie să fi avut loc acolo.

Se întoarse spre Colm, care stătea rezemat de unul dintre ei, privind-o cu o privire melancolică pe chipul lui. „Este foarte frumos aici[55], a spus ea.

„De aceea te-am adus. Ştiam că ţi-ar plăcea.

— Şi aveai nevoie de puţin aer.

— Trebuia să fiu singur cu tine, o corectă el. „Departe de casă. Departe de toată lumea. Doar noi doi. El se îndreptă spre ea. „Mi-a

i

plăcut să te sărut aseară[55],
a spus el. Şi iată-l, în aer liber, expus, iar Margot nu ştia ce să facă cu el.

„A fost erupţie”, a început ea.

'Ştiu.'

Ea oftă adânc. – Uite, nu sunt un pariu bun, Colm, şi scriu o carte despre familia ta. Este doar o idee proastă pe atât de multe niveluri.[5]

'Ai dreptate. Este o idee groaznică. încă te supăr că ai scris acea carte.

— încă te supăr că mi-ai cerut să nu o fac.

„Mama ar fi furioasă dacă ar şti că vorbesc cu tine.”

— Şi tatăl tău ar putea fi puţin supărat, dacă ar şti că m-ai sărutat.

„Dar m-ai sărutat înapoi.” El a zâmbit.

Ea nu s-a putut abţine să nu zâmbească cu el. 'Am făcut.'

Simţi piatra dură pe spate. El stătea în faţa ei, cu ochi albaştri privind în jos la ea şi în ea, de parcă ar fi lăsat să nu se intersecteze nimic între ei, mai ales nici logica. – îmi place de tine, Margot. Doamne ajută-mă, dar nu mă pot abţine să- ţi plac.”

Ea se încruntă. "Si mie imi place de tine, dar..."

Apoi a sărutat-o din nou. Apăsând-o de piatră, mâinile lui alunecând pe sub haina ei şi în jurul taliei ei, trăgând-o în braţele lui, ţinând-o strâns. Şi îi întorcea sărutul fără inhibiţie, cu ochii închişi, fiecare nerv din corpul ei electrizat, scufundându-se în clipă fără rezistenţă. Şi pietrele şi-au păstrat veghea tăcută, învăluindu-le în sanctuarul lor, aşa cum făcuseră pentru sute de îndrăgostiţi înaintea lui Margot şi Colm. Cât de puţin se schimbă dragostea, ar fi spus ei dacă ar putea vorbi. întotdeauna secretă, urgentă, pasională şi înfricoşată. Sus, pe deal, fără nimeni pe kilometri în jur, cercul de piatră le-a oferit cadoul momentului, plasându-i pe deplin în el.

în cele din urmă, s-au aşezat împreună pe iarbă, la adăpost de vânt, la poalele unuia dintre megaliţi, şi au vorbit despre JP.

„Eu şi tata am păstrat un secret de ani de zile”, i-a spus Colm. „Nu

am discutat niciodată despre asta. Dar a stat între noi ca un lucru putred. Mi-ai dat curajul să-l aduc la lumină.

— Nu trebuie să-mi spui ce este, Colm.

— Margot, nu pot fi cu tine dacă nu pot avea încredere în tine. Deci, voi avea încredere în tine şi sper că nu sunt un eejit pentru a face asta.

„Nu eşti un eejit", îl linişti ea. „Trebuie să ai încredere că am sensibilitatea să ştiu ce şi ce nu să pun în carte."

„Nu voi mai vorbi de încredere, promit." El o trase spre el şi o sărută pe tâmplă. „Aveam doisprezece ani. Mama era afară cu surorile mele şi eu stăteam în jurul râului cu prietenul meu Paul. Paul şi cu mine ne-am certat. Nu-mi amintesc despre ce era vorba. Dar am fugit şi am plecat acasă. Nu eram aşteptat până la cină. M-am gândit să mă duc să mă plâng de lupta cu Roşie, guvernanta noastră. Nu era cu adevărat o guvernantă, mai degrabă o dădacă glorificată sau o soră mai mare. Avea doar douăzeci de ani sau cam aşa ceva. Şi m-am gândit la ea. Era drăguţă şi amuzantă. Presupun că am fost blând cu ea. A fost prima femeie care mi-a trezit sentimente." Margot ar fî râs de asta dacă nu ar fî simţit deja ce era pe cale să-i spună. „M-am dus în camera ei. Urmând coridorul, toţi dornici să-i spun nefericirea mea. Avea un dormitor la primul etaj cu o sufragerie alături. Ne jucam adesea jocuri de societate acolo pentru că era cald cu focul aprins. Nu am găsit-o doar pe Roşie. Eam găsit pe tata şi pe Roşie, în pat împreună.

— Doamne, e groaznic, spuse Margot, imaginând chipul băieţelului plin de groază şi neîncredere.

„Nu ştiam aproape nimic despre sex, dar ştiam bine ce făceau."

'Ce-ai făcut?'

„Am alergat după el. M-am ascuns în camera mea şi mi-am plâns inima."

„Oh, Colm, e îngrozitor. Şi nu ai spus niciodată nimănui?

„Nu un suflet."

— Roşie nu a menţionat-o niciodată?

„Nu m-a putut privi în ochi după aceea, iar tata s-a prefăcut că nu s-a

întâmplat nimic.”

„Cum a aflat mama ta?”

„Ea a devenit suspicioasă. Lucruri mici la început, cred. Ca mirosul parfumului Roşie pe hainele lui tata. Apoi s-a uitat după el şi, când cauţi ceva cu acest fel de dăruire, de obicei îl găseşti. Mama i-a prins sărutându-se. Roşie a fost concediată. Cred că a plecat să locuiască în Canada. Nu am mai auzit de ea. Am fost rănit. Nu şi-a spus niciodată la revedere, nici unuia dintre noi.

„Aşadar, ai pierdut femeia în care aveai încredere, totul din cauza nepăsării tatălui tău.”

„Asta înseamnă a spune politicos.”

„Şi apoi căsătoria s-a despărţit şi ţi-ai pierdut şi familia.”

„Mama a plecat să locuiască în America. Aisling şi Cara au ales să meargă cu ea. Am stat aici, cu bunicii mei. Nu am vrut să trăiesc cu tata. Deja bea mult şi devenea răutăcios.

Pun pariu că a fost răutăcios pentru că s-a simţit vinovat că l-ai văzut aşa. Erai doar un băiat.

„L-am învinuit pentru tot. Abia acum, ca bărbat, îl pot judeca cu mai multă perspectivă. Totuşi, sentimentul de trădare şi rănire rămâne.

— Eai spus asta?

Am făcut.'

'Ce a spus el?'

„A spus că îi pare rău. Era trist şi rău. Ar fi trebuit să vorbim despre asta înainte. Face o mare diferenţă să auzi aceste cuvinte, mai ales când sunt sincere.

— Ţi-a spus de ce a găsit mângâiere în Roşie?

'Da. După cum am învăţat, există multe moduri diferite de a privi acelaşi lucru. Noi, fiinţele umane, suntem o mulţime complicată.”

Se întoarse să se uite la el. – Băutura tatălui tău provine dintr-o antipatie severă faţă de el însuşi, Colm. Acea antipatie probabil se întoarce chiar la momentul în care l-ai găsit pe el şi pe Roşie împreună. JP este un om decent, onorabil. Probabil că l-a ucis să fi fost dezvăluit ca dezonorant. Pentru că nu este cine este el cu adevărat. A fost împins

i

la asta de nefericire. Dar s-a dezamăgit la fel de bine ca toţi ceilalţi. Sunt sigur că l-ai pus pe drumul spre recuperare vorbind despre asta. El dădu din cap. îşi duse mâna pe obrazul lui şi îşi trecu degetul mare peste bărbia lui despicată. – Şi tu trebuia să vorbeşti despre asta, Colm. Băieţelul din tine trebuia să-i dea drumul şi să-i dea drumul."

„Viaţa este o luptă şi toţi suntem lăsaţi cicatrici de ea, într-un fel sau altul", a spus el, înfăşurându-şi degetele în jurul gâtului ei, sub părul ei. A inspirat, gândurile lui îndreptându-se către chestiuni mai prezente.

— Ar trebui să fii şi tu scriitoare, chicoti ea, observând schimbarea expresiei lui şi simţind din nou un fluturat de anticipare nervoasă în stomacul ei.

îşi înclină capul, cu ochii lui albaştri intensi şi plini de scop. „Nu sunt sigur că a fost foarte original, dar a sunat bine." El a zâmbit şi a sărutat-o din nou.

Când s-au întors la Cabana de Vânătoare, JP era în grădină, aruncând gunoi de grajd în graniţă. Obrajii îi erau roz de frig şi efort şi părea să lucreze cu o nouă vigoare, de parcă fiecare mişcare obositoare a cazmalei ar fi fost un pas deliberat în direcţia recuperării. Margot i s-a ridicat moralul când l-a văzut. Avea coloana vertebrală de care îi lipsea tatălui ei. O voinţă puternică şi hotărâre de a face o schimbare în viaţa lui pe care Jonathan Hart nu a putut să o găsească. Acolo unde îi dăduse lui Margot un sentiment de neputinţă, JP îi dădu un sentiment de optimism. Ea ştia că cel mai bun mod de a se îmbunătăţi era să se menţină ocupat, de preferinţă afară, în natură. Ar avea nevoie de sprijinul lor mai mult seara, când obiceiul de a se scufunda în fotoliul său lângă foc l-ar face să-şi dorească să atingă carafa de whisky. Ea şi Colm ar trebui să ia pe rând să rămână cu el. Nu ar fi corect să-l laşi singur. Ea îi aruncă o privire lui Colm în timp ce traversau iarbă cu paşi mari spre JP şi îi imagina pe cei trei jucând cărţi în bibliotecă. În mod ciudat, acea imagine nu era una neplăcută.

— Presupun că ar fi bine să mă întorc la muncă, spuse Colm, băgându-şi mâinile în buzunare şi zâmbindu-i tatălui său.

JP şi-a băgat cazma în pământ şi i-a zâmbit înapoi. „Bine, fiule. Ne

vedem mai târziu, poate?

'Veţi. Eu şi Margot vom fi în preajmă foarte mult pentru a fi cu ochii pe tine şi pentru a-ţi oferi sprijin. Te vei sătura de noi, mă tem.

JP a râs. „Nu mă voi sătura niciodată de voi doi."

„O să lucrez puţin aici, apoi mă întorc la hotel la ora ceaiului", a adăugat Margot. „Trebuie să-mi arăt faţa acolo sau voi fi trimis înapoi în Anglia în dizgraţie."

Au pornit pe gazon, lăsându-l pe JP la truda lui. Land Rover-ul lui Colm era parcat pe pietrişul din faţa casei. El o luă de mână şi o trase în spatele ei. „Nu putem fi văzuţi de tata sau de doamna B, de altfel."

— Sau mama ta, adăugă Margot zâmbind. „De fapt, nu putem fi văzuţi de nimeni."

„Doamne, este ca şi cum ai fî din nou adolescent." El şi-a strecurat mâinile în jurul gâtului ei, sub părul ei.

„Este mai mult în joc decât să fii pus la pământ", i-a amintit ea.

El a râs. „Mai bine să nu-ţi asumi niciun risc." El şi-a lipit buzele de ale ei şi, pentru o clipă, amândoi au fost distraşi. Margot a simţit că corpul ei se încălzeşte şi şi-a dorit să se poată strecura şi să folosească unul dintre dormitoarele din Cabana.

Colm îi citi gândurile. – Vreau să fac dragoste cu tine, Margot, îi mormăi el la ureche.

— Vreau să faci, şopti ea înapoi. Chiar gândul la asta o făcu să-şi tragă răsuflarea.

El a ezitat un moment, deliberând. „Vino în seara asta", a spus el. „Putem lua cina cu tata şi apoi... nu ştiu, trimite-l la culcare devreme."

„Sună bine pentru mine", a fost de acord ea şi l-a privit urcând în Land Rover şi plecând.

După dimineaţa pe care o petrecuse, Margot nu era sigură că se va putea concentra asupra muncii ei, dar s-a dus totuşi în sala de jocuri. Doamna B aprinsese un foc. Afară ieşise soarele şi inunda gazonul cu lumină. Auzea cântecul păsărilor şi o făcea să se gândească la primăvară, la clopoţei şi la narcise, la seri mai lungi şi la dimineţi mai uşoare. Se uită la grămezile de registre şi hârtii stivuite cu grijă pe

i

covor şi îşi aminti jocul lor de iepuri. În ochii minţii ei, îl văzu pe Colm alergând în jurul mesei, cu faţa plină de râs şi părul ondulat căzându-i peste frunte.

A fost deranjată de o bătaie în uşă. Era doamna B. „Vrei o ceaşcă de ceai, domnişoară Hart?" întrebă ea.

„Mi-ar plăcea unul, doamnă B, vă mulţumesc mult."

Urmă o pauză în timp ce doamna B zăbovea în prag. – E bine să-l văd pe maestrul Colm despre casă, spuse ea în cele din urmă. – Bine că ei doi vorbesc. Margot dădu din cap în semn de acord şi zâmbi. – Eşti o fată îndrăzneaţă, Margot, a adăugat deodată bătrâna menajeră, iar ochii ei blânzi erau plini de recunoştinţă. „Ai un dar rar." Margot nu ştia ce să spună, dar doamna B nu avea nevoie de un răspuns. – Mă duc să ud ceaiul, spuse ea şi închise uşor uşa.

r

Margot s-a aşezat la muncă. Ea a deschis cutia finală. Era cel mai mic din lot, motiv pentru care îl lăsase până la urmă. înăuntru era un cufăr în miniatură purpuriu din lemn. Părea vechi, la începutul secolului al XlX-lea, ghici ea. O ridică cu grijă şi încercă să o deschidă. Spre frustrarea ei, era blocat. Mica gaură a cheii a cerut o cheie şi totuşi, la o inspecţie ulterioară în interiorul cutiei, nu a fost găsită nici una. Ea a scuturat-o. A zbuciumat. Erau lucruri înăuntru – comori, spera ea. Fără tragere de inimă, ea l-a lăsat deoparte. I-ar cere lui Colm să o ajute mai târziu. Era exact genul de lucru pe care probabil ar fi putut să-l facă cu unul dintre instrumentele sale veterinare.

În schimb, a scos o grămadă de scrisori, legate între ele cu o panglică de mătase albastră. Trecuse deja prin o mulţime de scrisori. Unii erau de interes, alţii doar i-au satisfăcut curiozitatea, dar nu au servit pentru carte.

Ea desfăcu blând panglica şi scoase prima literă. Era scris cu un scris de mână îngrijit, înclinat, cerneala s-a estompat până la un maro deschis, dar încă lizibil. Plicul era adresat unei doamne Jane Chadwick din Lancashire, Anglia. Margot se întrebă cine era această Jane

i

Chadwick şi de ce scrisorile adresate ei ar trebui să ajungă în arhivele Deverill. Ea a scos altul. Spre uimirea ei, era adresată aceleiaşi femei. În timp ce Margot răsfoia toate plicurile, îşi dădu seama că fiecare îi era adresat lui Jane. Interesul i-a stârnit, a deschis prima scrisoare şi a scanat pagina până când a găsit semnătura în partea de jos. Acum era cu adevărat intrigata. Scrisoarea a fost semnată sora ta iubitoare, Frances. În grabă şi cu o emoţie crescândă, ea întoarse pagina în căutarea datei. 12 iulie 1821. Frances nu era alta decât Frances Wilson, căsătorită cu Tarquin Deverill.

Margot se ghemui în fotoliul de lângă foc şi începu să citească. Scrisorile, pe lângă că erau pline de ştiri mondene, erau pline de dragoste pentru băieţelul cu dizabilităţi al lui Frances, Gabriel. Frances mai avea cinci copii – Peregrine fiind cel mai mare şi moştenitor – care erau robusti şi sănătoşi, iar ea pierduse trei în copilărie. Gabriel era cel mai tânăr al ei şi o sursă de mare îngrijorare pentru ea. Scrisorile erau din ce în ce mai mult despre el. Nu numai că s-a născut cu o coloană răsucită, ceea ce făcea un picior mai scurt decât celălalt, dar era retardat mintal. Frances l-a descris ca fiind „iubitor", „plin de râs", „neobişnuit de afectuos" şi „lent". Mă tem că va fi întotdeauna un copil, chiar dacă va creşte. Tatăl său nu-l poate suporta şi nu-l va avea în vedere, dar l-a ascuns în turn pentru a nu-l face de ruşine. îmi frânge inima să-l văd tratat în acest fel. Tarquin dă mai multă afecţiune câinilor. Margot se întrebă dacă acest biet copil a fost ţinut în turnul ei. Ea şi-a ridicat ochii de pe pagină o clipă şi şi-a imaginat că Gabriel se uită pe fereastră spre gazonul de dedesubt, unde fraţii lui se jucau pe iarbă, poate chiar cu tatăl lor, în timp ce el trebuia să rămână izolat şi închis în dormitorul lui. Cu inima bătând în viteză de indignare, ea a citit mai departe.

Tarquin s-a referit la fiul său drept „un monstru", „un ciudat al naturii" şi „o fiară". A refuzat să-l facă educat împreună cu ceilalţi fii ai săi, astfel încât mama lui a fost nevoit să-l înveţe să citească ea însăşi, ceea ce era aproape imposibil din cauza dezvoltării sale mintale întârziate. Atât de mare era antipatia lui Tarquin pentru băiat, încât în

public pretindea că are doar cinci copii. Odată, când Frances i-a amintit de al şaselea, el i-a lovit faţa cu dosul mâinii, rupându-i pielea cu inelul lui. Nu a mai îndrăznit niciodată să facă asta.

Doamna B a intrat cu o oală cu ceai şi nişte prăjitură, dar Margot abia s-a agitat de pe scaun, doar că a bolborosit un „mulţumesc" liniştit înainte de a se întoarce la scrisori. De mai multe ori Frances s-a temut pentru viaţa băiatului. Detesta soţului meu faţă de copil este atât de mare încât sunt plin de groază la ceea ce ar putea face în timp ce băiatul meu doarme. Am început să mă urc în pat cu el noaptea pentru a-l ţine în siguranţă. Şi apoi scrisorile au atins apogeul lor teribil. Scrisul lui Frances a devenit mai neregulat. Margot şi-a simţit suferinţa în lovirea neîntreruptă a penei pe pagină. Tarquin făcuse un lucru extraordinar. Dusese copilul în grădină de ziua lui să-i arate florile. Asta nu mai făcuse niciodată înainte. Frances era cuprinsă de anxietate. îşi cunoştea soţul şi de ce era capabil. Şi atunci s-a întâmplat de neconceput. Băiatul, a susţinut Tarquin, întindea mâna spre peştele din iazul ornamental şi a căzut. Când tatăl său a ajuns la el, se înecase.

în disperare, Frances i-a scris surorii ei: Nu cred niciun cuvânt din asta, Jane. Dumnezeu să mă ierte că arunc vina, dar cred că soţul meu a vrut ca băiatul meu iubit să moară în acest fel, în această zi, pentru a-l scuti de povara de a avea un copil imperfect. Deşi frumosul meu băiat nu era o povară pentru nimeni. Doar o sursă a luminii şi iubirii lui Dumnezeu întruchipate într-un copil nevinovat şi schilod. El este în pace. Dar sunt într-un iad etern, dragă Jane. Nu văd nicio eliberare pentru mine.

Margot şi-a şters o lacrimă şi a tras aer în piept. A lăsat scrisoarea în poală. Ea ştia ce s-a întâmplat în continuare. La scurt timp după, săraca Frances Deverill a murit, Margot a ghicit că are o inimă frântă.

Ea a presupus că scrisorile erau în arhiva familiei, deoarece sora lui Frances dorea ca Tarquin să fie tras la răspundere pentru crima lui. Asta nu sa întâmplat niciodată, desigur. Dar cumva aceste scrisori şi-au găsit drum în castel pentru ca, cel puţin, istoria să consemneze lucrul teribil pe care îl făcuse. Margot se uită în foc, la flăcările dansatoare

ale luminii aurii şi se întrebă ce s-a întâmplat cu suflete ca ale lui Tarquin, dacă există într-adevăr viaţă după moarte. A existat un Iad pentru cei ca el? Dacă justiţia nu s-a făcut în timpul vieţii lui, a fost făcută după?

Mai mult decât oricând înainte, Margot a simţit un scop în scrierea acestei cărţi. Trebuia scris pentru cei precum Frances şi Gabriel ale căror poveşti nu văzuseră niciodată lumina. Şi-a sprijinit capul de scaun şi a închis ochii. S-a gândit la fantomele din castel în care atât de mulţi oameni păreau să creadă şi şi-a dorit deodată să creadă şi ea în ele. Nenumăraţi oameni răi au scăpat de dreptatea pe pământ. Ce consolare ar fi să ştii că, de fapt, vor fi traşi la răspundere pentru acţiunile lor, într-un loc întunecat şi mizerabil după moarte.

Ea deschise ochii şi se uită la micul cufăr purpuriu aşezat pe masa de biliard. Se întrebă ce lucru secret se afla înăuntru.

Capitolul 14

Margot i-a spus lui JP despre scrisori la prânz. „Mă tem că unii dintre strămoşii mei nu erau oameni foarte drăguţi", a spus el, arătând sfiat. „De fapt, când Alana mă acuză că am sânge rău, cred că probabil că are dreptate."

— Nu este adevărat, spuse Margot. „Păcatele lor nu sunt păcatele tale şi, în plus, dacă te acuză că ai sânge rău, atunci îşi acuză şi copiii, ceea ce mă îndoiesc că vrea să facă. Este doar un mod de a te face să te simţi vinovat. Dar fiecare poveste are două părţi şi, din câte văd eu, ea are de ce să se simtă vinovată ca şi tine.

JP o privi cu tandreţe. – îmi eşti foarte loială, Margot, având în vedere că nu ne cunoaştem cu adevărat de foarte mult timp. îţi amintesc, poate, de tatăl tău?

Margot se încruntă. „Există asemănări. Dar, să fiu sincer, te plac pentru tine, JP. Tatăl meu a fost un caz fără speranţă. Tu, pe de altă

parte, mă umple de speranţă. Ştiu că poţi să te faci mai bine. Contez pe tine ca să te faci mai bine.

El întinse mâna şi îi bătu mâna. „îţi sunt recunoscător pentru încrederea în mine. Nu te voi dezamăgi.” Apoi a zâmbit. „Aştept mai degrabă cu nerăbdare să- i arăt fostei soţii a mea un nou, treaz. Asta îi va da ceva de gândit.

Margot îi zâmbi înapoi surprinsă. Cine ar fi crezut că persoana care l-ar inspira pe JP să se îmbunătăţească ar fi chiar o persoană care l-a făcut să se simtă rău?

JŞ

Margot se întoarse la hotel la timp pentru ceai. A fost surprinsă să o vadă pe Contesă stând la o masă rotundă în mijlocul sălii de mese, ţinând în faţă un grup de şase turişti americani încântaţi. Elegantă, într-o bluză cu fundiţă, părul ei măturat într-un stil elaborat şi cercei mari cu diamante sclipind în lobi, a privit fiecare centimetru la contesa cu sânge albastru – cel puţin, se gândi Margot, la turiştii care nu ştiau mai bine. „Vedeţi, când soţul meu, contele, locuia aici”, spunea ea cu accentul ei austriac intens, „aici era locul unde familia îşi lua masa, la o masă lungă, servită de lachei. Câte un servitor pentru fiecare persoană, ştii, care stă în atenţie în spatele scaunelor. Aşa era pe atunci. Era perfect normal să trăieşti aşa. Desigur, servitorii au trebuit să pretindă că nu aud conversaţiile, dar vă puteţi imagina, trebuie să fi auzit totul. Oaspeţii erau oameni importanţi, nobilimi, politicieni...” Contesa inspiră şi aruncă un mic zâmbet mulţumit de sine. „Chiar şi regalitatea.”

Margot îşi dădu ochii peste cap. Nu credea că bietul Bridie a respirat vreodată acelaşi aer ca un membru al familiei regale. În timp ce traversa holul spre scări, a fost întâmpinată de domnul Dukelow, mergând cu paşi mari spre ea, pe chipul lui un zâmbet mulţumit de sine, asemănător cu al contesei. – Bună, domnişoară Hart, spuse el, frecându-şi mâinile. Am vesti noi.'

i

A aşteptat ca el să-i spună că, chiar în acest moment, erau încântaţi de prezenţa distinsă a contesei. Dar nu a pomenit de ea. – Am vorbit cu prietenul dumneavoastră, domnule Chambers, spuse el.

— Ah, răspunse Margot surprinsă.

„L-am rezervat pentru prima săptămână din mai. Nu am cerut referinţe. Referirea dvs. este tot ce am nevoie. Sunt sigur că va fi foarte distractiv. Ridică bărbia. „Deşi, aşa cum am spus de multe ori, acest castel nu este bântuit. Nici măcar.

„Nu cred că le va contacta fantomele castelului."

Domnul Dukelow se încruntă. – Atunci, ce fantome va contacta?

— Cei dragi morţi ai oamenilor din audienţă. Domnul Dukelow părea îngrozit. „Nu ai văzut niciodată un medium la muncă?"

„Nu, nu am. Şi nu mi-ar fi trecut prin cap să invit pe cineva la hotel dacă şeful nu ar fi insistat. Ridică din umeri. „Ceea ce vrea doamna de Lisle, doamna de Lisle primeşte."

„Cred că vei fi surprins de câţi oameni sunt interesaţi de paranormal."

'Bun. Doamna de Lisle a mai menţionat că i-a cerut lordului Deverill să fie vorbitor după cină.

Margot i se răsuci stomacul. „Nu cred că ar vrea să facă asta."

Domnul Dukelow şi-a frecat degetul mare şi arătător împreună. „S-ar putea când va auzi cât îi va plăti ea. Ar fi o mare remiză. Lordul Deverill însuşi, vorbind despre istoria familiei sale chiar în castelul unde a avut loc totul.

„II poţi întreba cu siguranţă." Margot şi-a amintit că JP nu era responsabilitatea ei. Cine era ea să spună dacă va fi sau nu de acord să lucreze pentru doamna de Lisle?

'Eu voi. Doamna de Lisle mi-a cerut să fac.

— Şi dacă refuză, ai putea o invita oricând pe contesa. Ea a zâmbit jucăuş.

— Contesa ţine deja discursuri gratuit.

— Poate că cauţi un loc de muncă?

Doamna Dukelow nu părea amuzată. 'Desigur că nu. Asta ar fi sub

i

ea, a răspuns el.

— Cel puţin arată ca adevăratul McCoy, chiar dacă nu este cu adevărat.

„I-am pomenit-o doamnei de Lisle, dar m-a trântit”, a spus domnul Dukelow.

„Sunt sigur că a făcut-o. Din câte ştiu despre formidabila doamnă de Lisle, îi

place ca lucrurile să fie autentice. Leopoldo nu este un Deverill şi a locuit în castel doar paisprezece ani. Mă tem că oaspeţii tăi s-ar simţi scurt schimbaţi dacă el sau soţia lui ar ţine discursuri după cină. Dacă ai de gând să o faci, trebuie să fie un Deverill.

— Sau tu, a adăugat el, ridicând sprâncenele de parcă tocmai s-ar fi gândit la asta.

„S-ar putea să înţeleg bine istoria familiei, dar dacă există o alegere, cu siguranţă aş alege Lord Deverill. Cred că ar fi o remiză masivă.

— Apropo, cum merge cartea ta?

„Aproape mi-am terminat cercetările.”

Şi-a frecat bărbia o clipă. – Poate, domnişoară Hart, având în vedere că acum eşti un prieten atât de bun al lordului Deverill, ai putea să-l întrebi să fie orator după cină.

Margot râse. – Mă tem că nu, domnule Dukelow. Dacă vrei să lucreze pentru tine, trebuie să-l întrebi singur.”

(r

Margot era pe cale să urce scările spre dormitorul ei, când s-a răzgândit şi a intrat în salon. Ademenită de magnetismul întunecat al lui Tarquin Deverill, ea a stat sub portret şi l-a privit cu o fascinaţie macabră. Acum că citise scrisorile soţiei sale, bărbatul nu mai era o interpretare plată în ulei, ci o persoană, care trăia şi respira cu vene pline de sânge şi o energie care iradia în cameră, dându-i un sentiment puternic al personalităţii sale ameninţătoare. . Pe măsură ce ea era atrasă mai adânc în imagine, el păru să-şi întoarcă încet faţa şi să o

i

privească moartă în ochi. Privirea rece şi resentită a unui bărbat căruia nu-i place să fie cercetat. Ea şi-a luat respiraţia şi s-a uitat înapoi şocată. Ea clipi. Apoi clipi din nou. Era înfricoşător cât de puternică putea fi imaginaţia, se gândi ea, în timp ce portretul revine la starea iniţială. Acum nu se mai uita la ea, privirea lui era fixată pe vreun obiect dincolo de cadru, sau poate pierdut într-un gând neplăcut. Căci acolo era, plin de aroganţă şi de spectacol, cu pieptul umflat, bărbia ridicată, buzele întinse într-un rânjet, de parcă nimic nu i-ar fi plăcut. Se întreba cum devine o persoană atât de nemulţumită de viaţă încât să coboare în cruzime, pentru că o persoană mulţumită nu ar putea fi niciodată crudă. Oamenii fericiţi sunt, prin natura lor, amabili şi generoşi. Se gândi la Frances şi Gabriel şi se întrebă încă o dată despre dreptate. Tarquin Deverill murise liniştit în patul său la vârsta de şaptezeci şi opt de ani. Asta nu părea corect.

S-a dus în dormitorul ei şi s-a uitat pe fereastră. îşi puse mâinile pe pervazul de piatră şi se întrebă dacă Gabriel şi-a pus şi mânuţele acolo şi a văzut cum se schimbă anotimpurile prin sticlă. Ce făcuse el din toate acestea?

Când Margot s-a întors la Cabana de vânătoare, era după-amiaza târziu şi aproape întuneric. Şi-a parcat maşina şi a intrat. A fost imediat lovită de o schimbare radicală a atmosferei. Casa se simţea mai caldă, nu doar la temperatură, ci şi la energie. Muzica clasică plutea pe coridor, ca sângele care curge prin vene, redând locului la viaţă. JP şi Colm nu erau în bibliotecă, ci stăteau în salon, în hainele lor de călărie. Focul era aprins, draperiile trase. Feţele lor erau îmbujorate de vânt, cu spiritul ridicat.

— Margot! a exclamat JP. 'Alătură-te nouă.'

„Am avut o după-amiază grozavă călare pe dealuri", a spus Colm, amintindu-i de sărutul lor la cercul de piatră în conspiraţia zâmbetului lui.

i

— Şi iată-te, folosind această cameră frumoasă, spuse Margot, bucurându-se de muzica încântătoare care iese din difuzoarele din bibliotecă. Ea a presupus că în dulapul de dedesubt era un aparat de discuri ascuns.

„A fost camera preferată a bunicilor mei”, i-a spus Colm. „Locuiau aici, jucând cărţi şi distrându-şi prietenii. Era timpul să fie restaurat la strălucirea de odinioară.”

„încă o cameră pentru săraca doamnă B de făcut curat”, a spus JP.

„Nu mă deranjează”, a spus doamna B, intrând înăuntru. „Casa este fericită când toate camerele sunt folosite, nu-i aşa? Nicio casă nu vrea să lânceze sub cearşafuri de praf şi în tăcere. Nu-i aşa că muzica este grandioasă, domnişoară Hart? îmi place să ascult muzică.” Ea s-a oprit un moment şi a zâmbit. „Doar grozav.”

Margot se aşează pe una dintre canapele.

„M-am uitat prin vechile mele înregistrări”, a spus JP. „Am o colecţie destul de mare, ştii. Acesta este Richard Strauss. Ridică mâna şi se mişcă în ritm ca şi cum ar fi dirijat o orchestră mică. „Nu te face să te simţi bine?”

„Cum a fost după-amiaza ta?” a întrebat Colm. Felul în care o privea acum pe Margot era intim, amintindu-i de profunzimea sărutului şi de atingerea mâinii lui. Cât de repede se schimbă energia între doi oameni a căror atracţie reciprocă a fost scoasă la iveală, se gândi ea şi îşi fereşte privirea de teamă să nu-şi trădeze sentimentele lui JP.

— Vreau să-ţi arăt ceva, spuse ea ridicându-se. Ea a părăsit camera, revenind o clipă mai târziu cu cufărul încuiat. „Am deschis ultima cutie azi dimineaţă şi am găsit asta.”

Colm întinse mâna. 'Ce este?'

Ea dat-o. 'E incuiat.'

— Ah, şi nicio cheie.

‘Poţi să-l alegi?[5]

El a râs. ‘Pentru ce mă iei? Sunt un veterinar, nu un hoţ.

Pun pariu că ai ceva în geanta aia de veterinar care îl va debloca.

„Nu am geanta cu mine, mă tem. Dar cred că pot face mai bine

decât atât. A scos un cuţit din buzunar. „Toţi cercetaşii buni poartă unul dintre acestea.”

„Eşti un cercetaş bun, Colm?” a întrebat ea.

„Niciodată nu a fost, dar acest cuţit a fost util de multe ori.”

„Cui îi aparţinea acel cufăr?” a întrebat JP. 'Ai vreo idee?'

„Cred că ar fi aparţinut lui Frances Deverill, soţia lui Tarquin. Era în aceeaşi cutie cu scrisorile pe care le-a scris surorii ei, a răspuns Margot.

Colm a folosit perechea minusculă de foarfece pentru a alege lacătul. – Sunt interesante, scrisorile?

'Foarte. Fiul lor cu dizabilităţi a murit prin înec şi ea şi-a dat vina pe soţ.

Colm ridică privirea de la muncă, îngrozit. 'Într-adevăr?'

„S-a înecat în iazul ornamental la cea de-a zecea aniversare. Tatăl său a închis ochii. Tarquin a fost un bărbat brutal.

— Asta-i o poveste groaznică, Margot, spuse Colm, mişcând cu grijă foarfecele în speranţa de a închide lacătul.

„Mă tem că este. Sper că acel cufăr conţine ceva interesant.

„Toate aceste comori, închise de peste o sută de ani şi nu m-am gândit niciodată să le privesc”, a spus JP mirat.

„De ce?” întrebă Margot. „De ce nu ai fi curios despre propriii tăi strămoşi?”

„Nu ştiu”, a răspuns JP ridicând din umeri. „Presupun că este ca şi cum ai trăi într-un oraş plin de cultură, nu te deranjezi să vizitezi muzeele pentru că le iei de la sine înţeles. Nu am fost niciodată interesat de istoria familiei mele, până acum.

„Mă bucur că te-am inspirat.”

— Ah, spuse Colm. 'Am terminat!'

Margot se grăbi lângă el. El îi întinse cufărul. „Hai, vezi ce e înăuntru.”

Ea şi-a ţinut respiraţia. Cu grijă, ea ridică capacul. În interior se afla o cruce simplă de lemn şi un obiect oval. Ea a scos obiectul oval şi l-a răsturnat. Când a văzut ce era, a fost injectată de emoţie. Era un

portret în miniatură al unei mame şi al fiului, plasat într-o cutie de aur şi sticlă. – Trebuie să fie Frances şi Gabriel, şopti ea. „Ce descoperire!” Chipul femeii era plin de tandreţe şi dragoste în timp ce îşi ţinea băieţelul la sânul ei. „Era atât de drăguţă”, a exclamat Margot, luând în ureche părul ei lung, de în şi privirea blândă, brună. „Şi uită-te la micul Gabriel. Blond, ca mama lui, cu ochi căprui mari, curioşi. Ce păcat să mor aşa cum a murit el.” Ea îi întinse miniatura lui JP. „Trebuie să citiţi scrisorile”, le-a spus ea ambilor bărbaţi. „Atunci vei şti toată povestea. Au fost trimişi la cineva din castel, îmi imaginez, ca să iasă la iveală adevărul. Dar nu cred că s-a întâmplat vreodată pentru că Tarquin nu a fost acuzat niciodată că şi-a neglijat fiul.

„Este un miracol că nu au fost distruşi”, a spus Colm.

„De aceea mă îndoiesc că Tarquin le-a citit vreodată”, a răspuns Margot.

„Atunci cine a făcut-o?” a întrebat JP.

„Este un mister pe care nu îl vom rezolva niciodată”, a spus Margot. „Dar cineva le-a pus în această cutie pentru păstrare. Au fost menite să fie citite, iar crima lui Tarquin a fost menită să iasă la iveală. Ei bine, va fi acum. O sută şaizeci de ani întârziere!

În timp ce JP studia portretul, Colm şi-a trecut degetele peste pielea antebraţului lui Margot. A rămas acolo o clipă, nevrând ca el să se oprească şi totuşi, în acelaşi timp, conştientă că nu erau singuri.

— O descoperire intrigantă, spuse JP, întinzând miniatura. Colm şi-a retras mâna. Margot luă portretul şi l-a pus la loc în cufa.

S-a ridicat în picioare. – Mă duc să iau scrisorile, JP. Fac lecturi sfâşietoare”, a spus ea şi a părăsit camera.

S-a întors în sala de jocuri simţindu-se trezită. îşi duse o mână pe obraz. Atingerea lui Colm fusese suficientă pentru a-i acoperi faţa în rosuri. A tras aer în piept şi şi-a spus mental să se calmeze. îi atinsese doar braţul. S-a rezemat de masa de biliard şi a aşteptat ca bătăile inimii să-i încetinească. Focul aproape că se stingea, lăsând doar cenuşă cenuşie şi strălucirea căldurii. Perdelele erau închise, cercetările ei stivuite îngrijit în grămezi pe podea. Ea terminase de

i

trecut prin cutii. Acum era timpul să începem să scriem cartea.

Deodată, Colm intră cu paşi mari în cameră. A închis uşa încet în urma lui. Apoi, cu o privire intenţionată, s-a dus direct la ea, a tras-o în braţe şi a sărutat-o. Ea îi întoarse sărutul cu urgenţă, trecându-şi mâinile prin părul lui care mirosea a praf de cal şi a vântului sărat. „Tata s-a dus la etaj să facă baie şi să se schimbe", a spus el, răspunzând la întrebarea ei nespusă, înainte de a-şi apăsa buzele de ale ei şi de a o săruta din nou. Mâinile lui au alunecat sub puloverul şi cămaşa ei şi i-au găsit pielea moale a spatelui. Margot simţi că se înfierbânta. Tot trupul o durea pentru el. El o ridică pe masă.

— Să facem dragoste, Colm, murmură ea.

„Şi să fii prins de doamna B? Nu e o idee bună, Margot, râse el.

Ea i-a luat faţa şi i-a ţinut privirea cu a ei. – Asta mă înnebuneşte, Colm. Suntem adulţi."

„Cu o datorie faţă de tata", îi aminti el.

Ea şi-a sprijinit fruntea de a lui şi a oftat. Atunci pe mai târziu. Odată ce s-a culcat.

— Îţi place să-ţi asumi riscuri, nu-i aşa?

— Ştiu doar ce vreau, Colm.

„La fel şi eu", a răspuns el serios. „Şi asta eşti tu, cât mai curând posibil."

i

r

După cină, doamna B a degajat masa şi s-a spălat, apoi a urcat în dormitorul ei. A luat radioul cu ea pentru că îi plăcea să asculte muzică în timp ce stătea întinsă sub huse şi citea înainte de a merge la culcare. întotdeauna era ceva frumos de ascultat. Acum Lordul Deverill cânta vechile sale discuri, casa se scuturase în cele din urmă de giulgiul ei de tăcere şi vibrase din nou de viaţă. Până şi ceasul bunicului părea să aibă un arc în sonerie. Era ca şi cum totul în casă şi-ar fi schimbat culoarea, de la un gri plictisitor la o paletă vibrantă de nuanţe frumoase. într-adevăr, când soarele se revărsase astăzi prin ferestrele

salonului, întreaga cameră fusese scăldată într-un roz chihlimbar frumos.

Le-a fost recunoscătoare maestrului Colm şi Margot. Cei doi l-au inspirat pe Lordul Deverill să se schimbe şi, pentru a-i da cuvenitul, pentru că era foarte greu să-şi schimbe felul în care o făcea, el fusese pregătit şi dispus, ceea ce înseamnă jumătate din bătălie, sau aşa ar fi făcut ea. A fost spus. Ea a simţit totuşi că ceva se prepara între cei doi tineri. Nu că lordul Deverill ar fi observat. Era mult prea ocupat să-şi lupte poftele ca să prindă semnele subtile pe care şi le dădeau unul altuia. Dar ea observase. Femeile tindeau să fie mai observatoare, credea ea. Era în felul în care se priveau şi se vorbeau unul cu celălalt. Era o intimitate acolo care nu mai existase înainte, chiar dacă, Dumnezeu să-i iubească, se străduiau din greu să o ascundă. Se întrebă cum s-ar simţi Lordul Deverill dacă ar observa şi el. Ea ştia că avea un punct slab pentru Margot.

Doamna B a aprins un chibrit şi a aprins lumânările votive din faţa fotografiilor părinţilor, soţului şi fratelui ei Rafferty. Ea şi-a şoptit rugăciunea şi, în timp ce se uita la chipul serios al fratelui ei, a simţit că tandreţea curge în rănile din inima ei, unde pierderea ei nu se va vindeca niciodată. Cu toate acestea, ea a simţit un sentiment de pozitivitate şi optimism pe care nu le-a mai simţit de mult timp şi care cu siguranţă a ajutat-o să iasă din durere. Durerea nu a fost ceva depăşit, era ceva cu care ai învăţat să trăieşti. Muzica şi râsetele răsunând prin casă o ajutau cu siguranţă să trăiască cu ale ei.

S-a îmbăiat şi s-a schimbat în cămaşa de noapte, apoi a îngenuncheat lângă patul ei. O zi la rând, se gândi ea oftând, strângând palmele şi închizând ochii. Ea mormăi o rugăciune pentru lordul Deverill, maestrul Colm şi Margot, pentru doamna Alana şi fete. Ea s-a rugat ca ei să fie reuniţi ca familie, pentru că ştia că toţi vor fi mai fericiţi aşa.

Apoi s-a urcat în pat, a oprit radioul, şi-a deschis cartea şi a început să citească.

i

JP s-a retras în dormitorul lui. Nu a fost uşor să te abţin de la alcool, dar a fost mult mai uşor pentru Colm şi Margot să-i distragă atenţia. L-au făcut să se simtă preţuit. Nu se simţise preţuit de mult. S-a schimbat în pijama şi s-a dus la baie. Se uită la reflexia lui în oglindă. Trecuseră doar câteva zile, dar deja simţea că arată mai bine. Mai sănătos. A fost posibil? Sigur nu.

Era hotărât să se schimbe. În acea seară în bibliotecă fusese un semnal oribil de trezire. Spera că Margot nu văzuse ce e mai rău. S-a îngrozit să creadă că ea ar fi putut. Şi-a îndreptat gândurile către Colm care stătea în casă. A fost frumos să-l am aici. Bine să nu fii singur. Desigur, doamna B era sus, în pod, dar nu era acelaşi lucru cu fiul său în preajmă. Cum a regretat trecutul. A regretat-o amarnic. Cu toate acestea, aruncarea de lumină asupra lui a risipit o parte din frică. Discuţia despre asta cu Colm a început un proces puternic de vindecare. O idee simplă, într-adevăr, de a vorbi despre ceva, şi totuşi dificil de realizat în practică. Fusese greu să găsesc cuvintele. Duroase, de parcă ar fi fost învelite în spini. Totuşi, de îndată ce le spusese cu voce tare, spinii se slăbiseră. Cu cât vorbeau mai mult, el şi Colm, cu atât deveneau mai liberi.

Cel mai puternic dintre toate cuvintele pe care le spusese era rău. Ce cuvînt simplu este, se gândi el. îmi pare rău. Cinci litere. Totuşi, cât de greu de spus cu sinceritate. Dar chiar a vrut să spună. Simţise că i se scăpa din inimă şi, spre surprinderea lui, rostirea asta îi îndepărtase o parte din durere – atât pentru el, cât şi pentru Colm.

în timp ce JP se strecură sub cearşaf, simţi un sentiment uşor şi fericit răspândindu-şi în piept. Nici el nu simţise asta de mult timp.

X

r

Jos, în sala de jocuri, Margot a sugerat o rundă de iepuri. „Modul tradiţional”, spuse ea zâmbind.

i

„Ştii că nu mă poţi învinge”, a răspuns Colm. – Vei fi goală înainte ca eu să- mi deschei cămaşa.

„Vom vedea”, a râs ea, luând mingea neagră în mână şi aşezându-se la un capăt al mesei. „Voi merge primul”, i-a spus ea.

A pus mingea albă în mijlocul mesei. „Când eşti gata”, a spus el.

Ea a ţintit apoi a împins mingea încet peste catifea. A trimis mingea albă să se rostogolească spre stânga. Colm a apucat repede negrul şi l-a lăsat uşor să păşească partea de alb. Margot a smuls mingea neagră şi a alergat spre capătul mesei, unde Colm o împiedica acum să ţintească. A urmat o încăierare. „Asta este o obstrucţie!”, a exclamat ea în timp ce mingea albă se opri.

— Acesta va fi un articol de îmbrăcăminte, domnişoară Hart.

„Foarte bine”, a răspuns ea. „Şi eu pot să joc murdar.” îşi desfăcu încet bluza în timp ce Colm o privea, amuzat şi excitat.

„Ştii că ai putea să-ţi dai jos un pantof sau o şosetă”, a spus el.

„Nu am fost niciodată timidă.” Ea desfăcu ultimul nasture şi lăsă bluza să plutească pe podea.

„Asta îmi place”, a spus el. S-a îndreptat spre ea.

Ea întinse mâna. 'Fără atingere. Este împotriva regulilor. Poţi să te uiţi, dar nu poţi să atingi – iar câştigătorul ia totul.”

„Toate ce?” a întrebat el.

„învinsul.”

„îmi place foarte mult sunetul asta.”

„La fel şi eu.” Ea râse. „Mă simt deosebit de lacom în seara asta.”

'Foarte bine. Pe măsură ce ai pierdut, încep.” El a eliberat mingea neagră.

O clipă mai târziu, Margot stătea întinsă peste masă, blocând vederea lui Colm şi ungea uşor bila albă cu cea neagră. „Ah, ce ruşinos să fii bătut de o femeie în sutien”, cântă ea în timp ce bila albă se rostogoli până la oprire.

„Vizualizarea distrage oarecum atenţia”, a spus el.

„După cum am spus, şi eu pot juca murdar. Deci, cât de timidă vei fi, Colm?

i

„Like for like”, a răspuns el, descheindu-şi cămaşa. O clipă mai târziu stătea gol de la brâu în sus. Şi-ar fi dorit să nu fi introdus regula fără atingere. Corpul lui era lat şi musculos. Voia să-şi treacă degetele prin părul de pe pieptul lui şi peste puf de pe burta lui.

— E rândul meu să încep, spuse ea.

De data asta a pierdut. Fără să piardă timpul şi-a scos pantalonii, şosetele şi pantofii. „Devii din ce în ce mai puţin timid”, a râs el. „Este ca cinci puncte pierdute dintr-o singură lovitură.”

„Nu sunt sigură că pot rezista prea mult”, a spus ea, stând în faţa lui în chiloţi şi sutien. Părul îi cădea în fire peste umeri, pielea ei palidă strălucea încet în lumina electrică. îl durea de dorinţă şi făcu din nou o mişcare spre ea.

„Eşti sigur de regula interzicerii atingerii?” a întrebat el, cu ochii urmărind contururile corpului ei cu dor.

Ea se apropie de el şi se ridică la câţiva centimetri distanţă. „Dacă mă pot abţine, atunci şi tu poţi”, a spus ea, dar a fost tot ce a putut să nu întindă mâna şi să-l atingă.

Au alergat în jurul mesei. Margot avea negrul. A lăsat-o să mângâie uşor albul. Colm întinse mâna spre el, dar, în timp ce ţinta, Margot se întinse între ele, zâmbindu-i triumfător. Bila albă se opri în spatele ei. Ea a râs cu gutural. „Like for like”, a spus ea, arcuind o sprânceană.

Colm a aruncat mingea şi a urcat pe masă. – M-am săturat de jocul ăsta, murmură el, luând-o de încheieturile mâinilor şi ţinând-o. – Să-i spunem remiză, spuse el, lipindu-şi buzele de ale ei într-un sărut.

Kitty

O prezenţă întunecată a început să se schimbe în şi din Cabana de vânătoare. în timp ce casa pare mai uşoară şi mai strălucitoare pentru cei de pe planul pământesc, pentru mine din mijloc, această creatură odioasă este prea evidentă. Nu stă mult. Simt că este masculin şi cu o

i

vibraţie mai mică decât mine, venind poate dintr-un plan mai mic, dar de ce, nu ştiu. Sunt obişnuit cu venirea şi plecarea altor spirite, dar această entitate este diferită. Nemulţumită, supărată şi supărată, forma sa întunecată stăruie în salon, scăzând temperatura şi energia, precum şi starea mea, care este din ce în ce mai nerăbdătoare. Devine singur aici, în acest limb, cu nimeni cu care să vorbeşti, în afară de doamna Carbery.

Nu m-am simţit niciodată singur înainte. Am fost înfuriat de furie, dar acea furie se diminuează treptat. Presupun că nu se poate fi furios pentru totdeauna. Până şi spiritele rămân fără suc. Doamna Carbery m-a aruncat, recunosc. M-am gândit că, odată ce o voi trezi că e moartă, va găsi lumina şi va pleca spre casă. Ea nu a făcut nici una. Lumea ei iluzorie s-a prăbuşit şi acum ştie exact unde se află şi nu este deloc încântată de asta. Poate că ar fi trebuit să o las acolo unde era, într-o ignoranţă fericită.

Din cauza ei, o întrebare inconfortabilă rămâne în mintea mea. Dacă lumina nu a venit pentru ea, înseamnă că nu va veni pentru mine? Să rămân aici ca ea? Şi pentru cât timp? Când voi fi gata să plec, voi descoperi că nu pot?

Doamna B şi JP nu cunosc prezenţa. Cu excepţia scăderii temperaturii, pe care o pun la baza curentului care se strecoară prin ferestrele vechi şi şubrede, sau pe coş. Ei aprind focul, se adună pe buşteni, dar atâta timp cât Prezenţa rămâne, camera nu se va încălzi. Totuşi, lui JP îi place să folosească acea cameră. Este muzica, cred, acum şi-a redescoperit vechile discuri. Poate că şi lui Prezenţa îi place muzica, deşi bănuiesc că este prea răutăcioasă pentru a avea un loc în inima ei pentru frumuseţe.

JP se îmbunătăţeşte în fiecare zi. S-ar putea ca familia Deverill să nu-şi facă viaţa uşoară cu pasiunile lor incontrolabile, dar au voinţe de oţel. Odată ce JP a decis că se va abţine de la alcool, asta a fost. Margot şi Colm au ridicat o oglindă pentru a se putea vedea pe sine şi ceea ce devenise şi a luat o decizie conştientă de a se schimba. Îl admir pentru asta. Poate că, odată ce se va recupera complet, ar putea lucra la

i

recuperarea castelului, deşi nu sunt sigur cum o va face, acum că este în mâinile ambiţioasei şi avarului doamnă de Lisle. Nu-mi place acea femeie, nici măcar.

Ei au decis să angajeze un mediu pentru a-şi distra oaspeţii. Când bunica mea Adeline era în viaţă, ea şi cele două surori ale ei, Hazel şi Laurel, obişnuiau să ţină şedinţe pentru a contacta morţii. îmi amintesc că masa tremură în timp ce Barton Deverill, bătrânul nebun, obişnuia să-şi saboteze eforturile cu răutate. Cred că pot să-mi creez o mică răutate. Furia mea s-ar putea să-şi fi pierdut din forţă, dar nu are nevoie de multă forţă pentru a fi răutăcioasă şi chiar sunt îngrozitor de plictisit.

Colm este îndrăgostit de Margot. Ar fi trebuit să văd asta venind. Are pasiunea atât a familiei Deverill, cât şi a celor O'Leary, şi ar trebui să ştiu. Ei cred că Inelul Zânelor este locul lor special, dar a fost al meu şi al lui Jack, al lui Alana şi al lui JP şi al multor alte suflete lovite de dragoste înainte să vină să-l revendice pentru ei înşişi. Pământul pe care au fost aşezate acele pietre în urmă cu cinci mii de ani are o energie cu totul specială, îngropată adânc în sol când a fost creat pământul. Istoricii şi arheologii dezbat misterul, susţinând că pietrele au fost aranjate pentru a vedea soarele şi luna, sau planetele şi stelele, pentru a comemora morţii sau a-i sacrifica pe cei vii, dar nu privesc niciodată în jos. în adâncurile pământului, sub picioarele lor este o atracţie magnetică. O energie supranaturală care afectează pământul de deasupra lui şi pe toţi cei care calcă pe el. Chiar şi în moarte sunt atras de ea. Mă scald în strălucirea ei şi simt profund legătura dintre sufletul meu şi sursa lui, undeva acolo, dincolo de orizontul îndepărtat.

Jack este atras de ea din cauza amintirilor. Printre acele pietre îl găsesc deseori cu câinele lui, uitându-se la orizontul de parcă aş fi găsit acolo, în ceaţă. Acolo îl găsesc acum. Simt greutatea din inima lui – greutatea iubirii care nu are încotro.

Doliul lui este consolarea mea. Regretul lui şi al meu. Cât timp este aici, în cercul de pietre, îmi aparţine. El îşi aminteşte de pasiune şi de durere, iar eu prind viaţă în memoria lui. Dacă ar şti că încă sunt cu el.

i

El mă caută în punctul în care marea se întâlneşte cu cerul şi totuşi eu sunt chiar aici lângă el, retrăind şi eu amintirile.

Apoi, spre surprinderea mea, apare soţia lui. Ea intră în cerc şi îl trage departe de reveria lui. sunt jignit. Acesta este locul nostru. Ea nu are dreptul să fie aici.

„Ce cauţi aici sus, Emer?" întreabă el. As pune aceeaşi întrebare, daca as putea.

Ea zâmbeşte în acel fel senin al ei. Ea a zâmbit mereu aşa, fără deşertăciune sau pasiune, iar eu mă simt înrădăcinată pentru că ea este ca fundul calm, liniştit al mării, în timp ce eu am fost mereu ca valurile, schimbătoare, capricioasă şi neregulată. „Am venit să te găsesc", răspunde ea.

'Este totul în regulă?'

„Alana face bagajele. Ea va dori să plece în curând.

„Da, sunt conştient de timp."

Ea stă lângă el şi se întorc în vânt, bucurându-se de rafale care sufla sărat şi umezit de pe apă. Oftă şi îşi bagă mâinile în buzunarele hainei. „Mi-aş dori să nu fie nevoită să plece."

„La fel şi eu", acceptă el. „Dar acum şi-a făcut viaţa în America."

„Nu ar trebui să mă plâng. M-am născut acolo. Acolo ne-am cunoscut tu şi cu mine. America este o ţară bună în care să trăieşti."

„Ea este aici, la fel ca noi. M-am stabilit în America de tânăr, dar tânjeam după casă.

Emer îl ia de mână. „Sunt recunoscător pentru viaţa pe care am construit-o aici împreună. Am fost foarte fericit, Jack.

îşi aşează ochii albaştri pe faţa ei şi nu poate să nu-i întoarcă zâmbetul cu tandreţe. Şi-au construit viaţa împreună, dar ea a fost cimentul care a împiedicat- o să se destrame atunci când a fost descoperită povestea noastră de dragoste. Un cuvânt de la el şi l-aş fi părăsit pe Robert şi aş fi plecat oriunde în lume. Eram gata să renunţ la tot. Cu toate acestea, nu a venit niciun cuvânt. Nimic. Am întârziat. Jack era mai înţelept decât mine. Nu poţi construi fericirea pe nefericirea celor pe care îi iubeşti. Pur şi simplu nu poţi.

i

„Ştiu că o plângi pe Kitty”, spune ea deodată.

„Ştiu că da”, răspunde el.

'Am înţeles. Ea a fost marea ta iubire. Nu vreau să te simţi vinovat pentru asta. Este posibil să iubeşti două femei în acelaşi timp, în moduri diferite.”

Se încruntă, uitându-se la ea de parcă s-ar strădui să o desprindă, această creatură la fel de senină ca fundul mării. Oftă, nu într-un mod obosit, ci blând, mângâietor. „Ştiu că te-ai luptat cu asta pentru toată viaţa noastră căsătorită”, spune ea.

„Nu toate”, o corectează el.

'Cea mai mare parte.'

„M-am îndrăgostit de tine în America, bine şi potrivit”, îi spune Jack ferm şi ştiu că spune adevărul. Refuzasem să părăsesc Irlanda; Nu cred că amintirile lui despre mine erau atât de blânde pe atunci.

„Dar în cele din urmă am venit aici şi, ei bine, acolo era ea. Nimeni nu ar putea rivaliza cu Kitty Deverill în aspect sau caracter. Cu părul ei roşu ca flacără şi acei ochi cenuşii furtunosi, nu semăna cu nimeni altul. Şi ea a făcut parte din copilăria ta. Aţi crescut împreună. Nu aş putea concura cu frumuseţea ei sau cu rădăcinile care te-au conectat.

— Nu trebuia, Emer. Ai fost mereu al meu. Jack se încruntă din nou şi îi strânge mâna. „Ce au provocat toate astea?”

Ea ridică din umeri şi pare melancolică. 'Viata e scurta. Suntem bătrâni. Sunt lucruri care trebuie spuse. Lucruri pe care trebuie să le spun.

Alana a spus ceva?

„încă îl iubeşte pe JP, ştii.”

— Bănuiesc că o face.

„Nu ar fi atât de rănită dacă încă nu i-ar păsa.”

„JP este o mizerie. El nu o merită.

„Nu, nu are. Dar a făcut-o odată şi au creat împreună o familie frumoasă. Mă întristează când mă gândesc ce ar fi putut fi. Mă întristează acum să mă gândesc la plecarea ei.

„De aceea ieşi cu toate prostiile astea?”

i

Ea râde. – Vreau doar să ştii că nu te judec, Jack. De asemenea, vreau să ştii că înţeleg de ce eşti nefericit uneori. Poţi să o plângi fără vinovăţie. Nu sunt gelos.

Nu eram geloasă când era în viaţă şi nu sunt geloasă acum că e moartă. Şi poţi să- mi vorbeşti despre ea.

Jack se uită la ea uluit. „Eşti o persoană mai bună decât aş putea fi eu vreodată", spune el, iar vocea lui este plină de regret.

— Nu trebuie să te bati niciodată pentru că iubeşti, Jack.

„M-am bătut pentru că nu te-am respectat."

'Opreşte asta acum. Să sărbătorim dragostea ta şi Kitty. Stăm printre cenuşa ei. Să nu fim amărâţi de trecut, să-l onorăm în schimb. La urma urmei, este ceea ce este şi nimic nu o poate schimba. Te iubesc. Eşti soţul meu şi prietenul meu, iar călătoria care ne-a dus până în acest punct ne-a transformat în oamenii care suntem astăzi. Ne-am descurcat bine, nu-i aşa? Am supravieţuit."

— Numai din cauza ta, Emer. Jack o trage în braţe şi o strânge strâns. „îmi pare rău dacă te-am rănit vreodată, sau nu te-am văzut sau te-am luat de la sine înţeles. Ai dreptate, suntem bătrâni. Sunt lucruri care trebuie spuse."

„Te iert, Jack", şopteşte ea, iar eu sunt profund mişcat.

Stau deoparte în timp ce aceşti doi oameni fac pace unul cu celălalt şi îmi dau seama, spre ruşinea mea, că este nevoie de curaj să-mi cer scuze şi curaj pentru a ierta. Am luptat în Războiul de Independenţă; Am continuat după ce Michael Doyle m-a violat în ferma lui; îmi las deoparte propriile dorinţe pentru a aduce JP ca pe ale mele; Credeam că, mai mult decât oricine altcineva, am curaj, dar m- am înşelat. Este nevoie de curaj pentru a ierta şi nu am niciunul.

JŞ

Sunt atras de Loja de vânătoare. JP este în salon cu Colm şi Margot. Au terminat cina şi sunt la masa de cărţi, jucând Monopoly. Simt imediat Prezenţa. Focul este aprins şi totuşi simt frigul. Margot şi-a înfăşurat

i

un şal pe umeri, Colm poartă un şal peste pulover, iar JP ţine de cald cu o jachetă de catifea, chiar dacă este începutul lunii martie şi catifea este în mod tradiţional o ţesătură de iarnă. Muzica clasică răsună de la recorderul din dulap. Este un sunet înălţător. Prezenţa rămâne aproape, o figură umbră care, pe măsură ce mă concentrez, devine mai definită. Nu-i pot distinge hainele, pentru că este întunecat şi neclar, dar îi pot distinge mărimea. Este un bărbat mare, cu părul lung şi un fel de jachetă, pentru că nasturii strălucesc. Energia lui este atât de densă şi grea încât îmi este greu să ajung la el. Dar vorbesc cu el totuşi şi sper că mă poate auzi. Să vorbesc cu spiritele nu m-a speriat niciodată. În asta am destul curaj.

„Bună”, spun eu. Când nu se întâmplă nimic, încerc din nou. „Bună.” Prezenţa nu se mişcă. Rămâne lângă dulap ca şi cum ar bea în muzică. Chiar poate fi aici din cauza muzicii? Mă întreb. „Îţi place ce auzi?”, întreb. „Este frumos, nu-i aşa?” Simt senzaţia înţepătoare a atenţiei sale în timp ce îşi îndreaptă atenţia de la muzică, spre mine. continui cu curaj. „Este Richard Strauss, cred. Îţi place Strauss? întotdeauna mi-a plăcut muzica. Este un balsam pentru suflet.” Mă simt de parcă Prezenţa mă vede acum şi sunt surprins să descopăr că nu este singură. Mă întreb dacă poate vedea JP, Margot şi Colm. Cumva cred că nu. Vine spre mine, un om falnic, cu o energie înfricoşătoare, maro şi greu ca noroiul.

„Mă vezi?” aud. Vocea lui este profundă şi aspră ca măcinarea pietricelelor pe o plajă pustie.

„Desigur că te văd”, răspund eu cu încredere. „Eşti un spirit ca mine. De ce nu te-aş vedea?

— Şi tu eşti aici pentru muzică?

'Nu. Sunt aici pentru că locuiam aici. Eşti aici pentru muzică?

„Da, eram într-un loc întunecat şi mizerabil şi apoi, dintr-o dată, am fost aici. Muzica este cea care o face. Am rezolvat asta acum. Este muzica pentru care sunt aici. Apoi m-am întors în căsuţa mea şi muzica a dispărut. Nu există muzică acolo unde locuiesc.”

'Unde locuiţi?'

i

„Într-un loc oribil. Locuiam într-un castel.

„Castelul Deverill?", întreb.

„însuşi cel", răspunde el.

„Şi eu locuiam acolo", îi spun.

Se apropie şi simt senzaţia usturătoare a examinării lui. „Nu te recunosc".

„Nici eu tu", răspund eu, ridicându-mi bărbia şi stând pe picioare. „Sunt Kitty Deverill. Cine eşti tu?'

„Nu cunosc nicio Kitty Deverill", mârâie el, cu vocea plină de acuzaţie, de parcă m-ar lua drept mincinos.

— Atunci nu poţi să fi locuit în castel.

„Nu am locuit doar la castel. Eu am deţinut-o."

Interesul meu este acum bine şi cu adevărat stârnit. „Tu nu eşti Barton Deverill şi nici Egerton Deverill, pentru că am întâlnit pe amândouă. Nici tu nu eşti bunicul meu Hubert sau tatăl meu Bertie.

Oftă de parcă lista mea de nume ar fi plictisitoare. „Sunt Tarquin Deverill", spune el nerăbdător. „Ceea ce trebuie să te facă... prea multe generaţii trecute pentru a le număra."

Capitolul 15

Odată cu primăvara a venit un sentiment reînnoit de optimism. Sub soarele cald, peisajul a izbucnit cu erica mov şi gălbuş galben. Orhideele sălbatice şi cimbru au înflorit printre ierburile lungi şi pământul însuşi emana parfumul dulce al regenerării. Zgomotul păsărilor a anunţat zorii la primele ore ale dimineţii, umplând aerul cu zgomotul lor înălţător, în timp ce cerul a crăpat şi a scurs încet aur lichid la orizont.

Senzaţia de reînnoire a fost contagioasă. JP a muncit în grădină, cu inima plină de uimire de priveliştea minunată a naturii şi de propria lui recuperare miraculoasă, pentru că cu siguranţă a fost un miracol.

i

Renunţase la băutură şi, în locul ei, descoperise o nouă vigoare şi un simţ însufleţitor al scopului. Cu o minte limpede şi o concentrare constantă, îşi dăduse seama ce îşi dorea, sau mai degrabă pe cine îşi dorea. A fost o dorinţă scandaloasă, dar nu era adevărat că limitările din viaţa noastră sunt doar cele pe care ni le impunem nouă înşine? Vieţile noastre sunt, de fapt, pline de potenţial care aşteaptă să fie realizate. Trucul era să ai curajul să-l manifesti. JP şi-a păstrat secretul pentru el însă. Nu voia ca Colm să-l amâne şi nu voia să strice relaţia fragilă pe care o reconstruiau treptat. Doamna B ar clătina pur şi simplu din cap şi i-ar spune că astfel de vise nu pot fi manifestate, oricât de tare doreşte inima după ele. Singura persoană care ar înţelege era Margot. Bună, plină de compasiune, dulce Margot, care îl pusese în primul rând pe calea recuperării. Dar nu era pregătit să-i spună. Nu încă. Voia să fie o surpriză şi voia să fie din nou el însuşi. Desigur, persoana de care s-ar teme să o spună cel mai mult a fost Alana. Dar se întorsese în America şi avea să treacă ceva timp până să se întoarcă. Asta i-a dat timp. E timpul să găseşti vechiul JR

în fiecare dimineaţă ieşea pe dealuri, uneori singur, dar adesea cu Colm sau Margot. Cu fiecare plimbare a început să se simtă din nou. Când a galopat peste iarbă, mintea i-a fost smulsă din trecut şi aşezată ferm în moment. A fost în momentul în care l-a găsit, deşi trecător, pe tânărul care a fost cândva, definit nici de timp, nici de experienţă, ci de inima lui ascuţită şi exuberantă.

încetul cu încetul, reflexia lui a început să se schimbe în oglinda din baie. Mai întâi, nuanţa pielii s-a îmbunătăţit, de la pete la uniformă, apoi a fost albul ochilor, de la culoarea pergamentului vechi la un alb strălucitor şi sănătos, în cele din urmă a fost grăsimea din jurul maxilarului şi umflarea obrajilor, asta l-a lăsat să arate cu ani mai tânăr şi mai frumos, chiar. Această transformare l-a stimulat şi l-a adus mai aproape de obiectivul său. Era posibil, la urma urmei, ca inima lui bătrână şi zdrobită să se umple din nou de dragoste. Sentimentul era îmbătător. Cum supravieţuise atât de mulţi ani de amărăciune şi resentimente, se întrebă el, când

dragostea fusese mereu acolo, aşteptând cu răbdare să fie redescoperită?

Margot începuse să scrie cartea. Recunoştinţa ei faţă de JP pentru că i-a permis accesul la acele cutii de înregistrări de familie a fost imensă. Şi-a dat seama, în timp ce bătea cu maşina de scris electrică, că nu ar fi putut începe să aducă la viaţă aceste personaje Deverill dacă nu ar fi fost scrisorile, jurnalele şi registrele ascunse în acele cutii aparent plictisitoare. Era entuziasmată. O poveste captivantă se desfăşură încet, pentru că această familie era într-adevăr stăpânită de tragedie, dramă, scandal şi succes. Din momentul în care Barton Deverill şi-a construit castelul pe un teren furat familiei O'Leary, a fost semănată o sămânţă groaznică. O sămânţă care a încolţit în tulpina de fasole care a dat naştere generaţiilor de titani şi suferinţe nesfârşite. JP avusese dreptate. El a fost Jack-ul basmului care l-a tăiat şi a pus capăt moştenirii lui Deverill. Dacă teoria ei – că obsesia pentru castel le-a adus doar nefericire moştenitorilor Deverill – era corectă, atunci eliberarea legăturilor lor ar fi trebuit să aducă eliberarea lui JP, dar nu a făcut-o. îi adusese durere, ruşine şi un sentiment paralizant de pierdere. Durerea lui JP i-a subminat întregul argument.

Cu toate acestea, ea nu s-a concentrat pe final, ci s-a concentrat pe ceea ce scria în prezent. Cuvintele veneau uşor, ea nu suferise niciodată de blocarea scriitorului, dar era distrasă. De fiecare dată când îşi ridica ochii de la pagină, îl vedea pe Colm.

La nivel practic, a fost greu să-şi păstreze relaţia secretă. Au petrecut atât de mult timp în compania lui JP şi a fost greu să nu se întindă şi să nu se atingă unul pe celălalt, pentru a evita glumele pe care doar ei doi le înţelegeau, imposibil de ascunde intimitatea în felul în care se priveau. Dar pentru Margot faptul că nimeni nu ştia despre asta i-a lăsat să respire. Pentru o femeie timidă de angajament, secretul

a împiedicat-o să se simtă închisă. Pentru Colm, natura secretă a relaţiei lor a fost frustrantă. Se îndrăgostea şi voia să spună tuturor despre asta.

Momentele lor împreună au fost smulse. Noaptea târziu, după ce JP se culcase. După-amiezi, când Colm a putut să-şi ia timp liber de la serviciu şi să o ducă în casa lui de la marginea oraşului şi la Inelul Zânelor, când ieşeau împreună, furând sărutări în spatele pietrelor uriaşe, unde erau siguri că nimeni nu o va face. gaseste-i. Ballinakelly era o comunitate mică. Bârfa s-a răspândit ca focul prin paie. Nu şi-au putut permite ca JP să afle sau, de altfel, bunicii lui Colm, Jack şi Emer, pentru că i-ar spune Alanei. Margot nu mai merge la O'Donovan's. Nu voia să se lovească de Seamus şi să trebuiască să-şi explice absenţa. Nu se simţea bine cu privire la felul în care îl tratase, dar lăsase nenumărate inimi dezamăgite în urma ei de-a lungul anilor. Seamus's a fost doar unul în plus.

Şi cum rămâne cu inima lui Colm? Margot ştia că era diferit. Ea ştia din cauza felului în care se simţea când era cu el şi ştia datorită felului în care se simţea când erau despărţiţi. Ea doar ştia, iar cunoaşterea a speriat-o. La primele ore ale dimineţii, când corul zorilor a trezit-o din somn şi a deschis ochii şi a constatat că el nu era acolo, a simţit un sentiment de singurătate pe care nu-l mai simţise niciodată înainte. Era acel sentiment care o speria cel mai mult; sentimentul de pierdere înainte de a fi pierdut.

„Vreau să mă trezesc cu tine dimineaţa, Colm", i-a spus ea într-o noapte, când stăteau întinşi împletite pe canapeaua din bibliotecă, la mult timp după ce JP se retrăsese în pat. Ceasul antic de pe şemineu deasupra şemineului arăta ora 2 a.m. Focul ars până la o strălucire portocalie. „Vreau să-mi deschid ochii şi faţa ta pentru a fi primul lucru pe care îl văd."

Colm îi zâmbi tandru. Acesta era cel mai romantic lucru pe care îl spusese vreodată. Inima i se umfla de afecţiune. „Vreau ca faţa ta să fie primul lucru pe care îl văd în fiecare dimineaţă", a spus el, încreţindu-i

părul după ureche. „Nu vreau să fiu nevoit să mă ascund aşa.”

„Cât timp vei dormi aici, în casa tatălui tău?”

— Cât timp tata are nevoie de mine.

— Totuşi, se descurcă bine, nu-i aşa?

„Nu am crezut niciodată că-mi voi recupera tatăl, dar am făcut-o. Minunile se întâmplă uneori.

„Nu crezi că poate fi lăsat singur acum? O are pe doamna B să aibă grijă de el.

„Nu sunt îngrijorat că se va întoarce la băutură dacă nu sunt aici. îmi fac griji că va fi singur. S-a obişnuit cu mine acum.

— Şi eu vreau să mă obişnuiesc cu tine, Colm. Margot îi zâmbi, urmărindu-i maxilarul cu degetele ei. „Vreau să te am pentru toată noaptea, nu doar la început. Nu vreau să mă strecoare ca un hoţ în orele mici.[5] Am făcut asta suficient în viaţa mea ca să ştiu că nu mai vreau, îşi spuse ea. Dacă ar fi ştiut ce lucru important era pentru ea să vrea ca iubitul ei să rămână.

„în curând”, i-a spus el. „în curând toată noaptea va fi a noastră.”

r

Doamna B s-a simţit şi ea reînviată. Ea a cules narcise şi le-a pus într-un ulcior pe masa din bucătărie. Au înseninat camera şi i-au făcut plăcere în timp ce ea gătea. Muzica a rezonat de la radio, ridicându-i moralul şi făcând-o să zâmbească. De fapt, din când în când se surprinse uitându-se la jumătatea distanţei, un mic zâmbet cântându-i pe buze, în timp ce muzica o transporta într-o perioadă fericită din copilărie, înainte ca războiul civil să-i fi smuls bucuria. Dar nu doar muzica şi sosirea primăverii i-au făcut săritura în pas, ci atmosfera din casă. Şi ea îşi scuturase frigul de iarnă, un frig care îl acoperise într-un strat de gheaţă invizibilă timp de aproape nouă ani. Lordul Deverill era un om diferit. Doamna B se obişnuise atât de mult cu sufletul moros şi sumbru care pândise într-un tărâm umbră al mizeriei lui, încât uitase cât de jovial şi fermecător era el. Îi reamintea acum pentru că el stătea

din nou în faţa ei, nu la fel de tânăr sau de chipeş precum fusese cândva, ci cu strălucirea veche în ochi şi cu remarca jucăuşă şi plină de duh. Era din nou bun, râdea cu abandon, văzând frumuseţea lumii şi apreciind-o cu bucurie exprimată în superlative. Maestrul Colm părea să se fi mutat înapoi, iar Margot era un vizitator frecvent. Erau ca o familie fericită, cei trei. Totuşi, doamna B îşi făcea griji în legătură cu ataşamentul tot mai mare al maestrului Colm faţă de Margot. Cum s-ar simţi Lordul Deverill dacă ar afla? se întrebă ea. Doamna B ştia că era suficient de mare pentru a fi tatăl ei – şi Lordul Deverill ştia asta – dar inima simte ceea ce simte inima şi nu se poate ajuta.

Ea spera doar că, dacă şi când vor decide să facă publice relaţia lor, Lordul Deverill nu va fi rănit grav.

JŞ

April a adus flori de cireş pe terenul castelului, violete pentru câini pe pajişti, strigătul cucului – şi Contesa di Marcantonio. Lui Margot i s-a părut că se afla la castel în majoritatea după-amiezii, îmbrăcată în finele ei, distrându-se din belşug şi vorbind despre „casa ancestrală" a soţului ei. Margot s-a străduit foarte mult să o evite, dar domnul Dukelow a insistat să petreacă timp în vederea oaspeţilor, pentru că, i-a amintit el, ce rost avea să aibă un scriitor în rezidenţă dacă nimeni nu o vede vreodată? A fost un punct corect. La urma urmei, ea nu plătea pentru nimic şi, după cum se spunea, nu exista o masă gratuită.

Prin urmare, era inevitabil să se ciocnească de Contesă la un moment dat. Acel moment a venit într-o după-amiază ploioasă când Margot se aşezase la biroul de lângă fereastra din salon. Focul era aprins, luminile aprinse, iar gazonul de afară era întunecat sub nori cenuşii.

„Draga mea domnişoară Hart", a exclamat Contesa, mergând în salon într-o jachetă roşie aprinsă, purtată peste rochia neagră cu buline pe care o purtase prima dată când Margot o întâlnise. Bijuterii mari din aur străluceau în orice loc posibil, de la lobii urechilor până la degete,

iar unghiile ei erau vopsite într-un purpuriu viu. Ea a zâmbit entuziasmată, de parcă Margot ar fi fost o prietenă iubită. „M-am gândit atât de mult la tine”, a continuat ea cu accentul ei austriac tăiat. „Ma întreb cum te descurci cu cartea. Nu m-aţi contactat, aşa că presupun că v-aţi finalizat cercetarea.”

Margot se ridică şi strânse mâna osoasă a contesei. „Acum scriu cartea”, i-a spus ea. „Cercetarea s-a terminat”.

Contesa arcui o spranceana subţire. – Sper că aţi luat în considerare ceea ce am vorbit, domnişoară Hart, şi veţi acorda di Marcantonios importanţa cuvenită. Este corect ca Contele să fie recunoscut. La urma urmei, a trebuit să se îndepărteze şi să-şi privească fratele vitreg cum îi fură moştenirea.” Ea râse, genul de râs nevesel menit să-i atenueze intimidarea. Ea a adulmecat puţin. „Dar tu eşti istoricul, nu eu. Departe de mine să-ţi spun cum să-ţi scrii cartea.”

— Voi include toate faptele relevante, răspunse Margot cu înţelepciune.

Contesa chicoti, învelindu-şi încă o dată ameninţarea în râsete false. „Nu lăsa

niciun scandal afară, nu-i aşa? Acestea sunt cele mai bune bucăţi. Deverill-urile sunt un studiu în indiscreţii şi scandal.

— Crede-mă, cei vii Deverill nu au nimic despre strămoşii lor. Margot şi-a întors privirea către portretul lui Tarquin Deverill. „Sunt mai puţin interesat de păcăleala actualului lord Deverill, să fiu sincer. Este mult prea bun pentru a face o copie bună.”

Zâmbetul contesei s-a clătinat şi ochii ei au căpătat o intensitate de oţel. „Nu diminua durerea soţului meu”, şuieră ea. „Dacă ai şti cât de mult l-a rănit trădarea, nu ai folosi cuvântul „benign” pentru JP Deverill. Dar... Făcu o pauză, compunându-se şi zâmbindu-şi. „Tu eşti istoricul. Depinde de tine ce tip de istoric vrei să fii. Cel care spune adevărul sau cel care nu. Simplu, într-adevăr.

Margot ar fi putut să-i spună ceva despre adevăr, dar s-a abţinut. A fost întotdeauna prudent să iei terenul înalt şi să nu te laşi târât de oameni fără scrupule. S-a prefăcut că cuvintele contesei nu au făcut-o

i

deloc impresie şi, odată ce a părăsit camera, s-a întors la munca ei. Totuşi, ea era furioasă. Cum îndrăzneşte femeia aceea să o ameninţe aşa, se gândi ea furioasă. Anterior o crezuse pur şi simplu pretenţioasă şi narcisică, dar acum ştia mai bine: Contesa

r

La sfârşitul lunii aprilie, Margot şi Colm s-au strecurat la Dublin în Land Rover al lui Colm pentru un weekend împreună. Drumul a fost frumos pentru că vremea era bună, soarele orbitor şi dealurile de un verde viu după atâta ploaie. Margot s-a simţit ca o şcoală care se joacă, la început nervoasă că ar putea fi prinşi, apoi entuziasmată când nu o fac. Au ajuns la Dublin pentru a găsi că înfloreşte cu flori roz şi albe, narcise şi lalele. Oriunde se uita Margot, erau coşuri suspendate şi cutii de ferestre pline de flori. După nenorocirea iernii, vederea atât de multă culoare era captivantă.

S-au cazat într-un mic hotel pe o stradă demodată. Au prânzul într-un mic restaurant din centrul oraşului, împărţind o sticlă de vin şi făcându-şi timp, ţinându-se de mână peste masă, savurând sentimentul de a-şi putea arăta afecţiunea unul faţă de celălalt în mod liber şi deschis, fără precauţie. Gata cu momentele smulse, sărutări secrete şi vigilenţă nervoasă, cel puţin pentru acest weekend. După prânz, s-au plimbat în jurul St Stephen's Green aşa cum fac îndrăgostiţii obişnuiţi şi nimeni nu le-a aruncat o a doua privire, cu excepţia bătrânei ciudate, care şi-a amintit de tinereţea lor şi de efemeritatea unei iubiri tinere atât de pasionate.

În acea noapte, au mâncat aproape de hotel, apoi s-au întors în camera lor. Relaţiile lor amoroase au fost lente şi senzuale. În seara asta nu a fost nicio grabă. Fără plecare ca un hoţ la orele mici, fără dor. Când Margot întinse mâna în zori, Colm era lângă ea. Ea şi-a apăsat corpul pe al lui, stomacul ei aliniat cu spatele lui şi şi-a strecurat braţul sub al lui. Nu se simţea singură şi nu simţea pierderea. Ea a închis ochii şi a adormit din nou, ştiind că atunci când se va trezi dimineaţa, el va mai fi acolo. Nu şi-a dorit niciodată să se întâmple aşa ceva înainte.

i

Margot fusese întotdeauna o treaba devreme. Colm încă dormea când primul fir de soare a trecut prin golul din perdele. S-a ridicat şi a făcut un duş. Când a ieşit din baie, el încă nu se agitase. Ea a decis să iasă şi să cumpere nişte produse de patiserie pe care să le mănânce în camera lor. Nu era genul de hotel care să ofere room service.

Ea a lăsat un bilet pe pernă pentru a-l anunţa unde se dusese, apoi s-a strecurat în linişte. Trecuseră pe lângă o cafenea cu o zi înainte, cu o expoziţie de prăjituri şi scones la fereastră şi acolo a mers ea. Mirosul de pâine proaspăt coaptă şi cafea măcinată i-a deturnat simţurile când a deschis uşa. A inspirat adânc şi cu satisfacţie, savurând faptul că iată-l, la Dublin, cu Colm. Doar ei doi. De îndată ce se întorcea la hotel, îl trezea şi făcea dragoste cu el toată dimineaţa.

Un bărbat cu părul alb pufos i-a zâmbit din spatele tejghelei şi i-a spus bună dimineaţa cu un accent larg de Dublin. O chelneriţă într-o uniformă roz şi albă umplea ceaşca de cafea a unui bătrân în colţ. Citea pe cont propriu Irish Times în linişte. În afară de el, nu mai erau alţi clienţi. Margot s-a dus la tejghea să aleagă câteva lucruri de mâncare. – Acestea miros proaspăt, spuse ea, măturându-şi ochii peste rândurile de felii de barmbrack unse cu unt, scones şi chifle de coacăze.

— Toate proaspăt făcute în zori, îi spuse el.

'Cat de delicios! E linişte aici în această dimineaţă, spuse ea, aruncând o privire la bătrân. Părea răvăşit şi slăbit, de parcă nu ar fi mâncat bine de mult.

„Este unul dintre obişnuiţii noştri", a răspuns bărbatul cu voce joasă. „Va fi ocupat într-o mică vrajă şi mă voi întâlni cu mine însumi revenind. Toţi se bucură de un somn, deoarece este sâmbătă şi Sfintele Mărie sunt încă la Liturghie devreme. Nicio odihnă pentru cei răi totuşi", a adăugat el zâmbind.

Margot a ales o chiflă cu coacăze pentru ea şi un scone şi barmbrack pentru Colm. Ea a ezitat înainte de a plăti. Nu şi-a imaginat că Colm va fi treaz o vreme şi mirosul de boabe de cafea măcinată era prea bun pentru a fi ignorat. Ea a comandat o ceaşcă şi s-a aşezat la o măsuţă rotundă şi a ronţăit chifla. La scurt timp, bătrânul din colţ şi-a împăturit

i

ziarul şi s-a ridicat înţepenit. A fluturat hârtia către bărbatul din spatele tejghelei înainte de a pleca. Margot observă că avea un aplecat şi că pantalonii îi atârnau de şolduri. Poate că ar fi fost o priveliştе regretabilă, se gândi ea, dacă nu ar fi fost zâmbetul lui, care era zâmbetul unui bărbat care avea nevoie de puţin în viaţa lui pentru a fi mulţumit.

— Pun pariu că vine aici de ani de zile, spuse Margot.

„Dumnezeu ştie, el vine aici de când sunt eu aici", a răspuns bărbatul. „Şi asta de când eram un garsun în pantaloni scurţi. Nu ai şti niciodată că este un conte după înfăţişarea lui, nu-i aşa? Şi un conte faimos la asta.

Margot încremeni, cu ceaşca de cafea la jumătatea distanţei dintre masă şi buzele ei. Ea nu şi-a imaginat că sunt mulţi numărători în Dublin. – În continuare, o să-mi spui că el este contele Leopoldo di Marcantonio, spuse ea.

„însuşi bărbatul", a răspuns el şi s-a încruntat. „în numele lui Dumnezeu, de unde ştii cine este el?"

„Scriu o carte despre Deverills din Ballinakelly", îi spuse ea. „Leopoldo a crescut la Castelul Deverill."

Bărbatul părea impresionat. Şi-a pus mâinile pe şolduri şi a chicotit. „Ei bine, doamnă, nu-i aşa de grozav, aşa este. Doi oameni celebri în cafeneaua mea într-o dimineaţă. Aşteaptă să-i spun celui care. Asta sunt eu, doamna.

— Am cunoscut-o pe soţia lui, Contesa, spuse Margot, sperând să extragă mai multe informaţii. Bărbatul nu părea să se sileascâ să împărtăşească bârfele.

'Ştiai. Ea nu întunecă niciodată pragul uşii aici, spuse el şi trase o faţă. „Nu suntem suficient de chic pentru ea."

— Cred că s-ar putea să fie pe partea chicului, aprobă Margot.

„Dar el este un gentleman pur, este. Nu eiri în airde sau aere şi graţii despre el. Nu, doamnă.[5]

„Credeam că au petrecut cea mai mare parte a anului călătorind între casele lor de lux."

i

El clătină din cap, de parcă ideea ar fi fost absurdă. „Contele este aici în fiecare dimineaţă, când plouă sau soare. A fost de ani de zile. Au un loc după colţ. Nimic măreţ. A trebuit să fac o livrare acolo odată. Nimic special.'

în acel moment, uşa s-a deschis şi câteva doamne în vârstă intrară târâind. Margot îşi scurse ceaşca de cafea şi se ridică. „Mulţumesc pentru cafea. Cred că este cea mai bună cafea din Dublin", a spus ea.

Bărbatul zâmbi. – Aşteaptă până când îmi guşti barmbrack!

JŞ

Margot se întoarse la hotel pentru a găsi draperiile dormitorului deschise şi patul gol. Zgomotul duşului şi cântatul venea prin uşa băii, care fusese lăsată întredeschisă. Ea a zâmbit şi a pus punga cu bunătăţi pe masă. în grabă, ea şi-a dat jos hainele şi s-a strecurat goală în baie. Colm era în cabina de duş, cântând o baladă irlandeză pe care Margot o auzise pe trupă cântând în O'Donovan's. Când a văzut-o, a încetat să cânte şi a zâmbit. – Bună dimineaţa, tu, spuse el, îndreptându-şi privirea asupra ei cu apreciere. „Ce privelişte măreaţă la prima oră de dimineaţă."

Ea a râs. „Este loc pentru doi?"

„Cel mai sigur există."

Ea a deschis uşa de sticlă şi a păşit înăuntru.

Kitty

Sunt atras de Tarquin Deverill. Există o durere în întunericul lui care mă trage la inimă şi, în ciuda grosolăniei lui, simt că pot să-l ajut. Nu o pot ajuta pe doamna Carbery. Am crezut că pot, dar nu pot. Poate că sunt un prost să cred că îl pot ajuta pe Tarquin. E nebun să cred că sunt în vreo poziţie de a ajuta pe cineva. Nici măcar nu sunt sigur că

i

mă pot ajuta. Dar nu pot rezista. Este un impuls atât de profund şi insistent încât este imposibil de ignorat. Mă aflu în Cabana de vânătoare mai des decât la castel, aşteptând ca muzica să-l ademenească din umbră.

El vine şi pleacă şi niciunul dintre noi nu ştie cum o face. El nu are nici un control asupra locului în care se află, ca mine. Parcă îl călăuzeşte o forţă invizibilă, aducându-l în acest loc, oferindu-i un scurt răgaz din peisajul mizerabil în care locuieşte. Mi-a spus că este o căsuţă. Oamenii sunt urâţi. Nu există culoare, nici afecţiune, nici natură, nici lumină. E întuneric, spune el. „întunecat dincolo de imaginaţia ta şi steril."

Dar peste săptămânile în care vine, încep să observ o schimbare treptată. La început a fost resentit şi răutăcios, revoltat de prezenţa mea, de parcă aş fi fost un intrus şi n-aş fi avut nicio treabă să fiu acolo. Apoi a început să comenteze muzica. Cum nu era nimic frumos acolo unde locuia. Cum tânjea sufletul lui după frumuseţe, precum un om care moare de sete tânjeşte după apă. Stătea lângă dulap, absorbind notele, toată fiinţa lui tremurând de emoţie în timp ce muzica atingea ceva în interiorul lui – locul tandru din adâncul inimii lui, unde întunericul nu ajunsese. Şi acel loc tandru a început să crească. Ca o sămânţă, a început să încolţească o tulpină de lumină. încet şi tentativ la început, dar apoi cu mai mult impuls, a crescut. Lumina s-a extins şi mi-am dat seama atunci, într- un fulger de inspiraţie, că Dumnezeu este dragoste şi iubirea este frumuseţe şi, pe
măsură ce frumuseţea i-a agitat sufletul, a început să trezească cu blândeţe iubirea din interiorul lui care era deja acolo – nu-i aşa, cu toţii? noi, scântei ale lui Dumnezeu?

Apoi, spre surprinderea mea, dă primele semne de regret.

„Presupun că aş fi putut să-mi trăiesc viaţa mai bine", îmi spune el.

„Cum ai putut să faci asta?", întreb.

Urmează o pauză lungă în timp ce înconjoară adevărul, temându-se să păşească în el şi să înfrunte monstrul care este. „Am avut un fiu. Gabriel era numele lui. Era un infirm."

i

„Ce sa întâmplat cu el?”, întreb.

„S-a înecat”.

'îmi pare rău.'

„S-a înecat la a zecea aniversare.”

'Asta e teribil. Trebuie să fi fost devastat.

Energia lui se contractă. Devine ca o carapace stransa în jurul lui, tare si impenetrabila. „Aş fi putut să fiu mai amabil cu soţia mea”, spune el cu rea. „Nu am fost foarte amabil cu soţia mea.”

t

r

Data viitoare când vine, sunt narcise în cameră. Narcise galbene strălucitoare pe care doamna B le-a cules şi le-a pus într-o vază de sticlă. „Nu există flori acolo unde locuiesc. Nimic nu creşte, mormăi el.

„Acestea sunt frumoase, nu-i aşa?” îi răspund. „întotdeauna mi-au plăcut narcisele. Sunt un semn că primăvara a sosit.

„Ah, primăvară”, oftă el. „Ce aş da să fiu într-o poiană primăvara.” Oftă din nou atunci şi simt că acea lăstatură de lumină înfloritoare din inima lui devine puţin mai puternică. „Nu am apreciat niciodată florile când eram în viaţă.”

„Ce ai apreciat?”, întreb.

El caută răspunsul. Când îl găseşte, nu îl mulţumeşte. Ruminează o vreme pe el, întrebându-se dacă să-l divulge sau nu. îi simt ruşinea. Este greu pentru spirite să-şi ascundă sentimentele atunci când nu au corpuri cu care să le ascundă. „Aceasta este o cameră frumoasă, nu-i aşa”, spune el, de parcă ar fi văzut-o
pentru prima dată. „Culorile sunt frumoase.” Oftă din nou, un oftat greu, plin de dor. „Ar fi frumos să am ceva culoare acolo unde locuiesc, nu ar trebui să am multe. Doar o vază cu flori, ca aceste narcise. Sau ceva culoare pe pereţi. Sufletul meu se sătura de întuneric.”

„Spune-mi despre Gabriel”, îl întreb. Ştiu că Gabriel este în centrul durerii sale.

i

„Era un infirm”, îmi spune din nou.

„Cum te-a făcut să te simţi?”

Se întoarce spre mine atunci. „Cum crezi că m-a făcut să mă simt?” mârâie el. „Era nefiresc.”

„Nefiresc?” îi replic. „Nimic din ceea ce creează Dumnezeu nu este nenatural.”

„A făcut ruşine pe numele meu de familie”, mârâie el şi îmi dau seama că nu este încă pregătit să vadă greşeala căilor sale.

„Îi plăceau florile?” întreb.

Tarquin se uită la narcise şi micul lăstăreţ de lumină pâlpâie uşor. „Îi plăceau florile”, spune el încet. „A iubit natura.” Apoi se întoarce din nou şi lumina moare. „Dar a băgat mâna în iaz ca să mângâie peştele şi s-a înecat. Idiotul![5]

JŞ

Când vine din nou, decid să fiu puţin mai dur cu el. „De ce crezi că locuieşti într- un loc mizerabil, fără lumină sau culoare?”, întreb. „De ce nu eşti în Rai?”

„Nu ştiu”, răspunde el. – Nu crezi că aş face ceva în privinţa asta dacă aş şti?

„Nu are vreo legătură cu viaţa pe care ai trăit-o?”

îşi îndepărtează atenţia de la muzică şi se uită la mine. „Trăiam într-un castel frumos. Aveam o mare bogăţie şi putere. Am avut oameni care au lucrat pentru mine, oameni care au depins de mine. Hainele mele erau făcute din cea mai fină mătase şi catifea. Caii mei erau cele mai superioare fiare de pe pământ.”

„Dar ai avut un fiu care era infirm”, îi reamintesc. „Cum s-a încadrat el în lumea ta a hainelor fine şi a cailor?”

„De ce-l creşti din nou?”, întreabă el.

— Presupun că ai avut alţi copii. Ţi-au adus şi ei ruşine?

'Desigur că nu.'

„Cel mai mare al tău, Peregrine, a moştenit castelul. Pun pariu că a

fost o reflectare perfectă a ta.

„Era tot ce ar trebui să fie un fiu”, răspunde el.

„Perfect ca trup, la fel ca armăsarii tăi, îmi imaginez.”

— Ştiu ce faci, Kitty Deverill. încerci să-mi faci de ruşine să recunosc că am greşit l-am tratat rău pe infirm.

— L-ai tratat urât?

îşi întoarce privirea. „Nu l-am vrut în ochii mei”.

— Pentru că era o ruşine.

„Nu era apt să fie văzut”.

„Bineînţeles că nu era, nu în casa ta luxoasă, cu mobilierul tău generos şi prietenii importanţi.”

Ştie cum îl face să sune şi nu-i place. „A fost lent. încet la minte”, adaugă el, pentru a se scuza. „Numai mama lui l-a putut accepta. îşi petreceau tot timpul în turn, citind sau plimbându-se în grădină. întotdeauna împreună, ei doi.

— Te-ai supărat pentru asta?

Face o pauză în timp ce încă o dată caută un răspuns care, atunci când este găsit, nu-l satisface. „Nu era o soţie pentru mine”, răspunde el pe larg. „A fost prea blândă la inimă. Avea ochi doar pentru băiat.

„L-a iubit pe Gabriel”, spun eu.

„Da, a făcut-o”, admite el. „îşi iubea băieţelul neputincios.”

— Şi te-ai supărat pentru că nu ai făcut-o.

Se întoarce. „Nu am putut.” Şi iată-l, durerea din vinovăţie intră acum în inima lui. Conştiinţa lui se trezeşte încet.

— Te-ai uitat vreodată în ochii lui, Tarquin?

„De ce ar fi făcut asta o diferenţă?” întreabă el.

'Ai?'

'Nu.'

„Dacă priveşti în ochii unei persoane, vezi dincolo de corp, în suflet. Pentru persoana care sunt cu adevărat. Gabriel a fost un suflet frumos, Tarquin. Soţia ta ştia asta.

„Nu m-am putut uita la el.”

Muzica atinge un punct culminant sublim. Tarquin este agitat de

i

asta. îmi profit momentul. „Era doar un băiat", spun eu. „Un băiat nevinovat care vrea doar să fie iubit."

Nu poate vorbi. El rămâne să asculte muzica. Dar am observat că energia lui se înmoaie. Simt regretul. îşi pune o mână pe inimă. Ştiu că nu mai am nimic de spus. îl las acolo, mâna lui încercând să înăbuşe lumina care acum îi inundă inima, pentru că este dureroasă, acea lumină. Aduce cu sine realizarea. Nu poate fi evitat. Faptele lui rele apar încet în conştiinţa lui în tot oribilul lor adevăr.

Poate că acum îşi dă seama că iadul în care trăieşte este creat de el.

Capitolul 16

în luna mai, Dan Chambers a ajuns la hotel cu Dorothy, luând din întâmplare acelaşi zbor din Londra. Margot a fost încântată să-i vadă şi i-a îmbrăţişat pe amândoi cu căldură. „Am avut o conversaţie atât de interesantă în taxi", îi spuse Dorothy în timp ce aşteptau la recepţie. – Dan vede oameni morţi tot timpul, îţi place?

— Nu tot timpul, o corectă el zâmbind. „Pot să-l opresc atunci când trebuie."

— Ca un televizor, spuse Dorothy. – Nu-i aşa că este deştept!

Dan era înalt şi elegant, cu părul des şi cărunt, ochi inteligenţi cenuşii sidefaţi şi o faţă bună şi nobilă. Era un dresser elegant, într-un costum gri pal frumos croit, cravată Hermès cu dungi roz şi gri şi pantofi negri cu şireturi, care străluceau ca oglinzile. Cu o carismă liniştită şi o fire uşoară, el era genul de om care i-a fermecat pe toţi cei pe care i-a întâlnit, iar Dorothy nu a făcut excepţie. – E frumos, nu-i aşa? îi şopti ea lui Margot. „Deşi sunt suficient de mare pentru a fi mama lui."

— Doar doar, răspunse Margot. Ea a atras privirea lui Dan şi amândoi au zâmbit.

„Poţi să vezi pe cineva încă?" întrebă Dorothy ascuţită.

i

Margot se încruntă. – Credeam că ţi-e frică de fantome, spuse ea.

„Dan m-a asigurat că sunt prieteni, nu inamici. Totuşi, încă nu vreau să văd unul în miezul nopţii.

„Acest loc este plin de energii spirituale”, i-a spus el lui Margot. „O să-mi fac treaba aici.”

„Ei bine, vei avea şi tu o mulţime de oameni cu care să faci. Se pare că toţi localnicii cred că văd fantome. N-am cunoscut niciodată atât de mulţi superstiţioşi într-un singur loc, a răspuns Margot.

„Nu greşesc. E ocupat, spuse el, aruncându-şi ochii pe hol. – Totuşi, un loc frumos, nu-i aşa?

— Foarte, încuviinţă Margot. „îmi place să trăiesc aici din ianuarie.”

„Cazi în picioare, nu-i aşa?” a spus el chicotind.

„Nu este întotdeauna la fel de bun ca acesta”.

'Desigur că nu. Faceţi fân în timp ce soarele străluceşte, este filosofía mea.

— Şi al meu, spuse Dorothy. „Este minunat să mă întorci. Pur si simplu adorabil.'

r

Margot a urmat-o pe Dorothy în dormitorul ei de la primul etaj, lângă scările care duceau la turnul lui Margot. Avea un pat cu baldachin, tapet cu flori albastre şi perdele asortate. Erau locuri în nişurile ferestrelor, iar în afara ferestrelor era o vedere a grădinii de cutii, care a fost cultivată într-un labirint. „Spune-mi, draga mea, cum merge cartea?”

Margot se aşează pe pat în timp ce Dorothy despacheta. „Va fi foarte bine”, a spus ea. „Datorită cutiilor de înregistrări ale lui JP, am reuşit să-i aduc la viaţă tuturor strămoşilor.”

— Sunt o familie extraordinară, spuse Dorothy, agăţându-şi haina în garderobă.

„Cred că se va descurca foarte bine pentru hotel.”

i

„Doamna de Lisie nu este o proastă. De aceea m-a invitat aici.

'Desigur. Perspicac este cuvântul pe care l-aş folosi.

— Şi de ce mi-a prezentat-o pe contesa di Marcantonio.

„Presupun că vrea ca cartea să fie cât mai picantă posibil. Scandalul vinde, la urma urmei. Trebuie doar să te uiţi la ziarele noastre tabloide.

„în acest caz, nu cred că va obţine ceea ce îşi doreşte. Nu va fi genul ăsta de carte.

— Foarte corect, Margot. Totuşi, va aduce oameni care se înghesuie la hotel, în special americani. îi iubesc pe irlandezi şi bănuiesc că se bucură şi de un titlu în engleză.

„Vor ca JP să susţină discuţii aici."

„Ce spune el despre asta?"

„Nu am menţionat asta."

„Este la îndemână?"

„Dacă vrei să spui, a recidivat? Nu, nu a făcut-o. Nu l-ai recunoaşte, Dorothy. Este un om schimbat."

Dorothy era surprinsă. 'Ce minunat. Un adevărat merit pentru tine şi Colm pentru că l-ai sprijinit prin asta.

„Colm şi tatăl lui se înţeleg foarte bine."

Dorothy părea îngrijorată. „Mama lui ştie despre asta?"

'Eu nu cred acest lucru. De ce? Nu crezi că va fi mulţumită?

„Cred că i-a plăcut mai degrabă faptul că Colm a susţinut-o."

„Colm este şi fiul lui JP. El aparţine amândoi. Este un lucru bun că s-a împăcat cu tatăl său. Este un lucru foarte bun că l-a încurajat să-şi cureţe actul. Va fi foarte surprinsă când îl va vedea pe JP. A fost nevoie de multă voinţă pentru a face ceea ce a făcut. Ar trebui să sărbătorească asta. De asemenea, ar trebui să încurajeze reconcilierea. Colm îi iubeşte pe amândoi. Ar fi frumos dacă s-ar putea înţelege cu toţii.

Dorothy îşi închise valiza goală. – Deci, încă mai vezi o mulţime de Colm, nu-i aşa?

— Un pic, răspunse Margot cu brio.

Dorothy nu a fost păcălită de nonşalanţa ei. „întotdeauna am ştiut că

v-aţi dori unul pe celălalt. E frumos, nu-i aşa?

'Ce? Ca Dan? spuse Margot zâmbind.

— Dan lilieci pentru cealaltă parte, răspunse Dorothy, cu o privire plină de cunoştinţă. – Tu, pe de altă parte, eşti genul lui Colm.

„De unde ştii care este genul lui Colm? De unde ştii că e genul meu?

„Pentru că arăţi mult prea bine pentru cineva care a fost închis să scrie o carte de istorie."

„Am mers cu JP."

— Şi tu ai plecat cu Colm.

Margot oftă. – Bine, Dorothy. Ai castigat. îmi place Colm. îmi place foarte mult. Dar nu pot spune nimănui că îmi place de el.

Dorothy s-a aşezat pe scaunul ferestrei şi şi-a încrucişat mâinile în poală, 'înţeleg.'

— După cum ştii, Dorothy, e complicat.

Dorothy dădu din cap cu simpatie. „înţeleg cât de complicat este."

„Eşti singura persoană cu care pot vorbi."

— Sunt flatat, Margot, că ar trebui să simţi că poţi să-mi vorbeşti şi să împărtăşeşti aceste lucruri. Dar ce zici de mama ta? Ai încredere în ea?

„Eu şi mama mea nu am mai vorbit de ani de zile. Probabil că nu m-ar recunoaşte dacă aş intra pe uşa ei din faţă. Ea nu a fost niciodată interesată de mine. De fapt, aş merge atât de departe pentru a spune că sunt un inconvenient. Ultima dată când am văzut-o, acum vreo şase ani, abia aştepta să plec. Are un tânăr iubit, aşa că bănuiesc că a avea o fiică de vârsta mea îi trădează vârsta, pe care probabil că încearcă din greu să o ascundă.[5] Margot a ridicat din umeri, apoi a lăsat ochii în jos pentru că compasiunea din Dorothy era prea sinceră.

— îmi pare rău să aud asta, spuse Dorothy încet.

'Am trecut peste. Am grijă de mine."

Dorothy oftă. „Ştii, eşti mult mai complex decât arăţi", a spus ea.

'Ştiu. Dar încerc să nu mă definesc după trecutul meu şi oamenii care m-au adus pe lume. Şi ştii ce? Eu fac bine.'

— Cu siguranţă eşti.

i

„Coborâm să bem un ceai?”

'Ce idee buna.'

„Dacă ai noroc, o vei vedea pe contesa acolo, strigând minciuni despre casa ancestrală a soţului ei.”

— Sper, a spus Dorothy zâmbind. „Sună foarte distractiv.”

Margot oftă şi se ridică. 'Nu ai nici o idee!'

JŞ

Nu au găsit-o pe Contesă în sala de mese, ceea ce a fost dezamăgitor, dar l-au găsit pe Dan. Stătea la intrare, aşteptând să fie condus la o masă. – Te superi dacă ţi ne alăturăm? a spus Margot.

Dan a zâmbit, încântat să o vadă. „Ce moment perfect”, a răspuns el.

„Deci, Dan, când este prima ta şedinţă?” a întrebat Margot când stăteau jos şi îşi savurau ceaiul.

„Mâine”, a spus el.

„Ce se va întâmpla?” a întrebat Dorothy puţin îngrijorată. ᶜO să vedem ceva?[5]

— Puţin probabil, răspunse Dan. „Văzesc eu pentru tine”.

— Şi vei vedea fantome?

„Spirite, spirite legate de pământ şi fantome. Sunt sigur că voi vedea puţin din toate.

Margot părea nedumerită. „Care este diferenţa dintre ei? Am crezut că o fantomă este o fantomă.

„Există diferenţe foarte importante”, a spus el. „Majoritatea oamenilor nu ştiu ce îi deosebeşte, dar lasă-mă să-ţi spun.” Şi-a aşezat ochii cenuşii pe Dorothy, care i-a privit cu nerăbdare. „Ceea ce ai văzut în dormitorul tău era probabil un spirit legat de pământ”.

— Fantoma de curăţenie? a spus Margot, zâmbind la Dorothy.

— Nu o fantomă, o corectă Dan. „Fantomele sunt pur şi simplu energie prinsă aici, pe planul Pământului. Mai degrabă ca un film bidimensional al unei persoane sau al unui eveniment care s-a întâmplat în trecut. De exemplu, Anne Boleyn care bântuie pe coridorul

i

Turnului Londrei nu este ea. Ea a plecat de mult. Energia ei este blocată din cauza traumei, repetându-se iar şi iar. În timp se va estompa. Auzi poveşti despre oameni care aud sunetul bătăliei în locuri unde a existat cândva un conflict oribil. Somme şi Bătălia de la Hastings sunt doar două exemple. Soldaţii nu sunt încă acolo, luptă în spirit. Trauma este blocată şi cumva se repetă într-o buclă.

„Atunci, care este fantoma mea de menaj, dacă nu este o fantomă?" a întrebat Dorothy.

„Ea este un spirit legat de pământ. O persoană care a murit încă nu trece în lumină."

„De ce nu ar merge mai departe?"

'Sunt multe motive. Frica de unde se duce. O dorinţă puternică de a rămâne acolo unde se află. Uneori, oamenii nu îşi dau seama că sunt morţi. Ei există într- o stare ciudată, de vis, în care nu există timp."

„Atunci, cum îşi găsesc drumul spre Rai?" a întrebat Dorothy îngrijorată, sperând foarte mult că nu va ajunge una dintre aceştia.

„În cele din urmă o fac. Medium ca mine intervin şi îi ajută să-i mute mai departe. Au ghizi în spirit care în cele din urmă ajung la ei. Unele spirite sunt fericite să rămână, crezând că ceea ce au deja este Raiul suficient pentru ei. Dacă ar şti ce îi aşteaptă în viaţa următoare, nu ar fi atât de dornici să rămână aici.

— Şi spiritele? întrebă Margot, surprinsă de interesul ei real, pentru un subiect care o plictisise anterior.

„Aceştia sunt oamenii pe care îi iubim, care s-au mutat în ceea ce aţi numi Rai, revenind pentru a fi lângă noi. Să ne ghideze, să ne ajute în viaţa de zi cu zi sau pur şi simplu să ne bucurăm de a fi alături de noi. Cei pe care îi iubeşti nu te părăsesc niciodată. Cu toţii suntem legaţi de iubire.[5]

„Asta înseamnă că cei dragi sunt uneori cu mine?" a întrebat Dorothy cu un zâmbet tandru.

— Cu siguranţă sunt, Dorothy, spuse Dan şi certitudinea cu care spunea că era profund liniştitor.

— E frumos, spuse ea. „îmi place să mă gândesc la ei care îmi

fac vizite din când în când." Deodată zâmbetul ei s-a clătinat. Şi-a muşcat buza şi ochii ei au trădat o veche tristeţe de demult. „Este frumos să ne gândim că cei pe care îi iubim şi îi pierdem nu sunt niciodată pierduţi cu adevărat."

Margot spera că era adevărat. Şi ei îi plăcea să se gândească la tatăl ei care o susţine în spirit, deşi el nu o susţinuse niciodată în viaţă. Voia să-l întrebe pe Dan de ce ar fi diferit acolo sus. Dacă nu i-ar fi păsat de ea în timpul vieţii, de ce i-ar fi păsat brusc de ea acum că era mort? Dar ea nu a făcut-o. Poate că nu o iubise. Poate că aşa a fost.

„Când ai menţionat Raiul, ai spus, ceea ce ai numi Rai. Cum îl numeşti? întrebă Margot.

„Sunt multe niveluri de trecut înainte de a ajunge la Nirvana", a răspuns Dan. „Raiul este un loc fericit, plin de iubire, lumină şi frumuseţe, dar nu este sfârşitul călătoriei. Este doar un alt pas pe parcurs."

— Cred că voi fi obosită când voi ajunge acolo, spuse Dorothy, trăgând aer în piept şi îndepărtând emoţia care, fără avertisment, se strecurase asupra ei. „Cred că voi rămâne la acel nivel pentru o vreme. Nu mă deranjează să ajung la sfârşitul
călătoriei mele. Dacă este un loc drăguţ şi sunt cu oamenii pe care îi iubesc, ce e rău în a rămâne acolo pentru eternitate?

Dan a râs. „Bănuiesc că sufletul tânjeşte după mai mult", a spus el.

— Sună obositor, dacă mă întrebi pe mine. Ea întinse mâna după un sandviş. „Sper că sufletul meu nu tânjeşte după mai mult şi să-mi dea odihnă! Mă voi mulţumi cu un loc de iubire, lumină şi frumuseţe, mulţumesc foarte mult.

Margot era încântată că Dan şi Dorothy sosiseră. Simţea că acum are aliaţi în hotel şi nu doar în Loja de vânătoare. Ea spera că evenimentele lui Dan vor avea succes, aşa că el va fi cerut înapoi. Ea era cea care îl recomandase. Dacă nu era bun, domnul Dukelow ar fi foarte nemulţumit de ea.

i

r

Margot l-a întâlnit pe Colm mai târziu la casa lui, care era într-adevăr o căsuţă mică la marginea oraşului, poziţionată pe o alee scurtă şi ascunsă în spatele unui gard viu gros de fag. Se întorsese în cele din urmă la ea, dându-le libertatea de a se întâlni oricând aveau chef. Îi plăcea confortul sufrageriei lui şi dormitorul lui de sub streaşină. Îi plăcea să fie doar ei doi. În Ballinakelly, părea că au avut foarte mult timp. Nu conta că se întorcea la hotel dimineaţa. Avea libertatea să vină şi să plece după cum voia ea. Nici măcar sprâncenele ridicate ale domnului Dukelow nu au deranjat-o.

Ea se îndrăgostise. Ea nu lăsase niciodată să se întâmple asta înainte.

JŞ

A doua zi, Colm a plecat la muncă, iar Margot a mers la Cabana de vânătoare să-l vadă pe JP. L-a găsit la masa rotundă din colţul sufrageriei, reparând ceea ce părea un model vechi de navă. Din dulap a răsunat muzică şi, pentru prima dată după iarnă, focul nu a fost aprins. Soarele, cald şi strălucitor, s-a prăbuşit prin geamurile de sticlă cu entuziasmul începutului verii, încălzind camera şi umplând-o cu un sentiment înălţător de optimism.

JP şi-a ridicat ochii de la munca lui când a văzut-o. – Bună dimineaţa, Margot, spuse el zâmbind. „Am făcut asta când eram băiat. Cu ajutorul tatălui meu, desigur. M-am gândit că o voi reînvia.

„Ai făcut asta?” a întrebat ea, aruncând o privire mai atentă. 'Este uimitor.'

„Ei bine, n-aş merge chiar atât de departe. Este destul de amator, într-adevăr. Dar m-am distrat făcând-o. Aveam o chestie cu bărci când eram copil. Obişnuiam să navigheam cu tatăl meu în barca lui mică cu vele şi să pescuiesc. De asemenea, am naviga pe coastă, căutând peşteri. îmi plăcea să aud poveşti despre contrabandişti.

i

— Nu ştiam că ai navigat.

'Eu nu. Am făcut-o, dar nu o fac acum. Nu am făcut-o de ani de zile. Din moment ce Colm şi fetele erau copii, presupun.

„Poate că asta e altceva pe care ar trebui să-l învii."

JP a deşurubat capacul sticlei de lipici şi l-a tamponat pe model. 'Nu ştiu. Mi- am găsit picioarele de călărie, dar nu sunt sigur că îmi voi găsi din nou picioarele de mare."

Doamna B a intrat cu praful în mână. – Bună dimineaţa, domnişoară Hart.

— Aţi văzut asta, doamnă B? întrebă Margot, arătând spre modelul de navă. 'O da. Este o minune, nu-i aşa? Lordul Deverill a fost întotdeauna foarte talentat."

JP chicoti. „Ce m-aş face fără tine, doamnă B, să-mi suni din trâmbiţă pentru mine?"

Doamna B a râs şi şi-a pus mâinile pe şolduri. – Pleacă cu tine însuţi şi cu codul tău, domnule, spuse ea.

Margot stătea pe canapea în timp ce JP înfigea piese pe navă cu mâinile sigure. Nu a trecut cu mult timp în urmă când acele mâini tremuraseră, se gândi ea, în timp ce îl observă concentrându-se asupra muncii lui. „Prietena mea Dorothy Walbridge s-a întors la hotel", i-a spus ea.

„Doamna Walbridge? Este o prietenă a lui Emer O'Leary", a spus JP.

'O cunoşti?'

'Nu foarte bine. Bună doamnă, dacă îmi amintesc. Engleză. Poartă pantofi maro cu şireturi ca Miss Marple.

Margot râse. 'Da ea face.'

„Soţul ei a murit într-un accident de maşină."

Margot era uluită. 'Asta e teribil! Au avut copii?

„Au avut o fiică care a murit. Leucemie, cred că a fost. Când era tânără. Ştii că a locuit în Buenos Aires?

— Da, mi-a spus asta.

„Cred că are un fiu care s-a căsătorit cu o englezoaică, de aceea s-a

mutat înapoi în Marea Britanie. Sunt anglo-argentinieni. Ea este una dintre acele femei stoice care pur şi simplu se descurcă cu asta. Ei nu se mulţumesc şi se compătimesc de ei înşişi. Ei continuă. Femeile aşa au fost cele care au construit Imperiul. El a chicotit. „Nu ştiam că ea este şi prietena ta".

„Am cunoscut-o în ziua în care am ajuns la hotel. Mi-a prezentat-o pe Emer. Asta a fost înainte să descopere pentru ce eram aici. Nu sunt exact aroma lunii în gospodăria O'Leary.

„Asta ne face doi."

„Dacă ar şti că şi Colm este un prieten de-al meu, ne-ar face un grup de trei."

JP îşi întrerupse munca şi se uită la ea. – Dacă ar şti ce persoană bună eşti, ar vedea dincolo de carte, Margot.

— La fel ca Dorothy, nu m-a judecat niciodată. Margot oftă, simţind o recunoştinţă tot mai mare pentru noul ei prieten. „Bănuiesc că familia O'Leary va trebui doar să o citească înainte să mă vadă ca o persoană bună."

„Aştept cu nerăbdare să o citesc", a spus el.

„Tu, JP, vei fi chiar primul."

El a zâmbit. Mulţumesc.'

Doamna B a intrat cu o tavă cu ceai şi prăjitură.

„Am un alt prieten care a sosit la hotel", a continuat Margot. „Se numeşte Dan Chambers şi este un medium binecunoscut. El stă săptămâna şi face o mulţime de evenimente şi ateliere. Este modul doamnei de Lisle de a profita de fantomele castelului, a adăugat ea cu un chicotit cinic.

Doamna B puse tava jos şi începu să toarne ceaiul. – O să găsească o mulţime de fantome acolo, la fel de sigură pe cât ar fi un ochi în ac, spuse ea întunecată. „Doamne ajută-ne, îi simţeam în jurul meu când faceam puţină curăţenie. Nu eram deloc îngrijorat din cauza asta, pentru că întotdeauna aveam o medalie miraculoasă prinsă pe vestă şi o sticlă mică de apă Lourdes în buzunar. Sigur că bietele suflete sfinte sunt doar la fel ca noi, unii sunt fericiţi şi mulţumiţi, iar alţii tulburaţi şi

agitaţi. Doamne să ne păzească, unii dintre ei ar provoca necazuri într-o casă goală. Toţi suntem una, cei vii şi cei morţi, cu doar un văl subţire între noi.

— Ar fi trebuit să o auzi pe Kitty vorbind despre spirite, spuse JP, dându-şi ochii peste cap. „Doamne, ea a vorbit mereu despre ei, de parcă ar avea o linie directă cu viaţa de apoi. Totuşi, dacă prietenul tău este un medium bun, a venit la locul potrivit. Doamna B are dreptate. Castelul este plin de ei.

„Primul său eveniment este în seara asta", a spus Margot. – Mă întrebam dacă vei veni cu mine.

JP se încruntă. „Să vezi un medium?"

— Să văd hotelul, răspunse ea cu accent.

Ah.'

— Cât timp a trecut de când nu ai fost acolo sus?

„Nu m-am întors din ziua în care m-am mutat."

Margot era uluită. 'într-adevăr? Nu de atunci?

El a ridicat din umeri. „Nu aveam de ce să fac."

Doamna B şi-a aşezat ceaşca de ceai pe masă lângă el. Ea se uită în jos la el, cu faţa acum gravă de îngrijorare. Ea dintre toţi oamenii ştia cât de mult îl rănise vânzarea acelui loc. – Aş lăsa câinii adormiţi să mintă, spuse ea încet.

„Ce câini sunt aceştia, doamnă B?" a întrebat JP.

„Propriile voastre fantome, domnule. Cei care te-au urmărit din castel în primul rând.

Margot luă ceaşca pe care i-a oferit-o doamna B. „Nu sunt de acord", a argumentat ea. „Cred că ar putea fi foarte tămăduitor să te întorci. Doar lăsând lumina în locuri întunecate alungi frica."

— Nu mi-e frică de castel, spuse JP vesel. „Desigur că voi veni cu tine."

Doamna B a tăiat încet tortul de portar. Şi-ar fi plăcut să meargă la hotel, dar

era îngrijorată. Nu credea că ar fi fericită să vadă casa Deverill transformată într- un hotel, oricât de somptuoasă ar fi fost. Cu toate

i

acestea, dacă Lordul Deverill însuşi nu a văzut nimic rău în a o vizita, atunci nici ea nu ar trebui să o facă. Ea va aştepta şi va vedea ce părere el despre asta şi apoi, poate, va fi convinsă să meargă acolo sus. întotdeauna fusese curioasă de cei care pretindeau că comunică cu morţii. Faţa fratelui ei a plutit în minte atunci şi inima i s-a simţit moale şi caldă. Se întrebă dacă mediumul va fi capabil să-l contacteze.

r

în acea seară, Colm şi JP s-au oprit în faţa hotelului din Colm's Land Rover. Au tăcut. Vederea acelor ziduri de piatră şi turnuri înalte a făcut ca pieptul lor să se strângă de suferinţă şi nu au putut să găsească cuvintele care să le exprime. Motto-ul familiei, sculptat în piatra deasupra uşii din faţă, era acum un afront, deoarece castelul nu mai era regatul familiei Deverill, ci ruşinea familiei Deverill. L-a batjocorit pe JP când a coborât din maşină şi a păşit pe pietrişul unde picioarele lui Deverill călcaseră de peste trei sute de ani. S-a clătinat o clipă şi şi-a pus mâna pe vehicul pentru a se stabili. îşi aruncă ochii peste castel, unde amintirile sclipeau pe fiecare fereastră de sticlă ca nişte reflecţii pe apă. Imagini din trecutul lui, atât triste cât şi fericite, şi fiecare i-a tras la inimă. Auzea vocea lui Kitty rugându-l să nu vândă. îşi auzea propriul răspuns că nu avea de ales. A auzit-o chiar pe Alana: Cum ai putut? Cum ai putut, JP?

Margot aşteptase în hol. Când i-a văzut îndreptaţi, a ieşit grăbit afară. Faţa lui JP era cenuşie. Colm a fost şi el solemn. Amândoi erau vizibil nesiguri. Pentru un moment fugar, se întrebă dacă făcuse ceea ce trebuia făcându-l pe JP să vină. „Nu va fi uşor", a spus ea, luând mâna lui JP. „Dar noi suntem aici cu tine." Şi-a îndepărtat ochii de la ferestre şi a reuşit să-i aducă un mic zâmbet recunoscător. „Nu voi termina cu asta", a răspuns el, trăgându-şi umerii înapoi. „O să mă confrunt direct".

— Eşti bine, tată? întrebă Colm.

„Bine, fiule", a răspuns JP. „Să vedem ce fantome ies din umbră pentru noi!" Portarul, îmbrăcat într-o haină lungă şi pălărie de culoare,

i

i-a întâmpinat pe stimaţii oaspeţi cu un zâmbet şi o încuviinţare din cap şi a deschis uşa cu o mână în mănuşi albe. JP a intrat în hol unde domnul Dukelow îl aştepta să-l întâlnească. Aceasta a fost în mod clar o ocazie importantă pentru directorul hotelului. Stătea în atenţie în cel mai bun costum bleumarin al său, cu faţa roz, cu ochii mari, cu cel mai fermecător zâmbet pe buze. Lordul Deverill nu a trădat nimic din îndoiala pe care o simţea înăuntru şi şi-a întins mâna ca un prinţ, cu încredere şi bunăvoinţă. Nu avea nimic din pompozitatea contesei, dar era vorbit în linişte şi politicos, lăudându-l pe domnul Dukelow pentru munca minunată pe care o făcea, pentru că hotelul nu arăta splendid? Apoi şi-a prezentat fiul şi domnul Dukelow i-a strâns mâna lui Colm cu vigoare. Margot l-a privit pe manager înclinându-se pe JP, frecându-şi mâinile şi mulţumindu-i că i-a împotrivit cu prezenţa lui. Pentru ochiul cinic al lui Margot, era prea mult. Domnul Dukelow nu a putut să-şi stăpânească entuziasmul şi a folosit titlul lui JP în discursul său la fel de mult pe cât l-a folosit pe cel al contesei. Cu toate acestea, Margot a greşit când a considerat că linguşirea este excesivă, pentru că JP părea să devină mai înalt cu fiecare compliment, de parcă admiraţia prost ascunsă a domnului Dukelow îi redau puţin din prestigiul său deteriorat. Nu ieşise prea mult de-a lungul anilor şi, şi-a imaginat Margot, cel mai probabil şi-a imaginat un public ostil de oameni bârfatori şi dezaprobatori. Dar iată că domnul Dukelow îi spunea cât de onoraţi erau că a venit la micul lor eveniment. îşi rezervase trei locuri în primul rând şi, dacă domnia sa ar dori, ar fi bucuros să-i arate apoi hotelul, ca să poată vedea singur respectul cu care doamna de Lisle îi tratase fosta casă. „Ea a vrut să păstreze senzaţia de casă şi să nu se simtă ca un hotel steril", i-a spus domnul Dukelow. „Este anunţat ca scaunul familiei Deverill. Sper că, când te uiţi în jur, vei fi de acord că a făcut o treabă grozavă.

„Sunt sigur că voi face", a spus JP.

„Este atât de bine pentru tata", i-a spus Colm către Margot, în timp ce îl urmăreau pe domnul Dukelow prin castel până la sala de bal, unde, în anii trecuti, balurile de vară Deverill fuseseră punctul

culminant al calendarului anglo-irlandez.

„Mi-am făcut griji că s-ar putea să fi greşit că l-am convins să vină”, a răspuns ea. „Dar nu arată grozav în costumul lui? Arată în întregime Lordul Deverill din Ballinakelly.

„Sunt mândru de el”, a spus Colm. „Nu m-am gândit niciodată că voi spune vreodată acele cuvinte. Dar sunt foarte mândru de el.”

Margot a vrut să-l ia de mână. Voia să-l strângă pentru a-i arăta că, cu fiecare pas pe care îl făceau amândoi, ea era chiar lângă el. Dar ea nu a făcut-o.

Sala de bal era plină de lume. Margot şi-a tăiat răsuflarea când a văzut-o. Rânduri şi rânduri de scaune şi abia unul gol în casă. Era ca un teatru, căci la un capăt fusese ridicată o scenă. Domnul Dukelow le-a arătat locurile lor din mijlocul rândului din faţă. Margot şi Colm stăteau unul lângă altul. în timp ce

JP era pe cale să se aşeze, o femeie din rândul din spatele lui s-a ridicat să-l întâmpine. Era Dorothy. – Lord Deverill, spuse ea. „Probabil că nu îţi aminteşti de mine, dar...”

— Doamnă Walbridge, răspunse el zâmbind, punându-i mâinile între ale lui. „Ce plăcere să te văd din nou.”

Dorothy a fost surprinsă. Ea nu-şi imaginase să arate atât de bine sau să pară atât de lucid. Din ceea ce îi spusese Emer, JP era un beţiv rău, care se tăvăli în autocompătimire. Dar iată un om care conducea toate facultăţile lui. Un bărbat cu carismă şi încredere şi cei mai drăguţi ochi albaştri sclipitori. Mirosea chiar a colonie de lămâie. Abia aştepta să-i spună lui Emer.

Margot simţi că ceva îi atinge mâna. S-a uitat în jos şi a văzut degetul mic al lui Colm care îl perie pe al ei. A fost un gest minuscul, ascuns vederii, dar a însemnat foarte mult pentru Margot. Ea şi-a îndreptat atenţia spre scenă şi a zâmbit. În timp ce publicul l-a întâmpinat pe medium cu aplaude puternice, Colm a ştiut că zâmbetul ei era pentru el.

Kitty

Sunt surprinsă şi, îndrăznesc să recunosc, am emoţionat să-l revăd pe JP în castel. Fratele meu vitreg, pe care l-am crescut ca fiind propriul meu fiu şi pe care l-am iubit la fel de mult ca orice mamă care şi-a purtat copilul în burtă timp de nouă luni, stă în primul rând al sălii de bal, unde odată dansam sub candelabre strălucitoare pe cele mai bune orchestre din pământul şi sunt cuprins de emoţie. Casa mea, casa mea iubită, este din nou restaurată într-un Deverill, chiar dacă doar pentru o seară. Dar mi se pare bine să-l văd acolo. E ca şi cum tot ceea ce a ieşit din funcţiune în acest castel este acum din nou în echilibru. Sigur, este încă un hotel, dar cu JP stând în primul rând al sălii mari de bal, simt că piesa lipsă a fost înlocuită. Cu Colm alături, simt că universul îmi trimite un semn. Moştenirea Deverill va trăi. Va continua după JP cu Colm şi, în timp, cu fiul lui Colm. Castelul le va fi restaurat, ştiu doar că va fi. Singura întrebare este cum. Asta, nu stiu.

Stau pe scenă în timp ce Dan Chambers îşi salută publicul. Este un om elegant, cu o fire blândă şi un spirit generos. Totuşi, nu pot spune dacă este sau nu medium. Aştept cu entuziasm şi, mi-e ruşine să recunosc, cu cinism, pentru că în viaţa mea am fost un medium talentat şi mând şi eu de asta. Mă îndoiesc că cineva este la fel de bun să comunice cu morţii precum bunica mea Adeline şi cu mine.

O parte din mine vrea să deturneze această întâlnire. Oh, răul pe care l-aş putea face dacă într-adevăr poate vorbi cu spiritele. Aş putea să-i dau nume greşite şi să-l fac să pară un prost. La urma urmei, este plictisitor acolo unde sunt. Sigur, există perioade de interes, cum ar fi să vorbeşti cu Tarquin Deverill sau să o vezi pe doamna Carbery speriată pe cei vii, dar în cea mai mare parte aici este fără evenimente, cum ar fi să vezi actori într-o piesă plictisitoare care nu se termină niciodată. La început, furia mea m-a ţinut ocupat, bântuielile mă distrau

i

şi noutatea de a fi la curent cu secretele oamenilor a fost incitantă. Dar acum m-am obişnuit să existe fără un corp care să-mi limiteze mişcarea şi furia mi-a scăzut oarecum. Dacă se spune adevărul, m-am săturat să fiu furios. Este o emoţie care se hrăneşte cu ea însăşi, ca un şarpe care îşi mănâncă propria coadă. Singura persoană pe care o doare sunt eu. Nu sunt sigur de ce nu am văzut asta înainte.

Mediumul stă liniştit şi îşi ia un moment să se acorde. Ştiu cum este. Obişnuiam să mă acord şi eu când eram în viaţă. Este ca şi cum ai roti selectorul unui radio pentru a găsi frecvenţa potrivită. Stau lângă el şi îi şoptesc la ureche. „Moş Crăciun.” Îi văd expresia feţei. Este una de neîncredere şi groază. Deci, el este un medium, până la urmă. Un moment de jubilaţie este înlocuit de un sentiment de vinovăţie. Cum pot eu, o femeie care a adus atât de multă mângâiere celor îndureraţi din cauza darului meu de a transmite mesaje de la decedat, să mă joc cu un bărbat care încearcă doar să facă bine? Mă umplu brusc de ruşine.

Sunt pe cale să o corectez şoptindu-mi numele, dar apoi observ o lumină strălucitoare în stânga mea. Mă întorc şi văd un copil. Un copil radiant. Ea este orbitoare. Părul ei este auriu şi în jurul ei este un halou de lumină. Ea emană un sentiment atât de puternic de dragoste încât sunt umilită. Mă strâng înapoi, ruşinea mea acoperindu-mă în umbră şi privesc cum energia ei pluteşte lângă doamna Walbridge. Bătrâna nu simte nimic. Ea se uită şi aşteaptă la fel ca restul publicului, puţin anxioasă acum pentru că mediumul stă pe scenă de ceva vreme şi el nu a spus nimic.

Se uită la doamna Walbridge şi zâmbeşte. „Ai pierdut o fetiţă?” întreabă el.

Faţa doamnei Walbridge devine roz. Se uită în spatele ei, nesigură dacă mediumul îi vorbeşte sau nu. Apoi, realizând că este într-adevăr ea, se uită înapoi şi dă din cap.

„îmi arată un crin”, îi spune el.

Doamna Walbridge îşi pune o mână pe gură. – Se numea Lillie, gâfâi ea.

„A trecut când avea treisprezece ani”, continuă el. – A fost leucemie?

i

Doamna Walbridge dă din nou din cap. „îmi arată o casă într-o ţară fierbinte, cu o grădină plină de flori. înţeleg America de Sud. Argentina. îmi arată un club în care mulţi oameni eleganţi joacă golf. îmi spune că îi plăcea să adune bilele, pentru că erau ascunse în iarba lungă de pe tot terenul." Apoi râde. „A fost vreun struţ care să le mănânce?"

Ochii doamnei Walbridge sunt plini de lacrimi. Ea dă din cap, apoi râde cu el. Simt dragostea curgând între acest spirit strălucitor şi mama ei şi sunt uimit de puterea ei. Minunat că un spirit atât de tânăr aparent poate avea o strălucire atât de intensă.

„Ea vrea să nu te mai simţi vinovat pentru că i-ai lăsat rămăşiţele în Argentina", spune el. „Pentru că ea nu este acolo. Ea este acolo unde eşti tu." Se aude un oftat din partea publicului care este la fel de mişcat de ceea ce spune el ca şi mine. „De câte ori vezi un robin care se comportă ciudat, ştii că fiica ta îţi trimite un mesaj pentru a-ţi aminti că este cu tine." Doamna Walbridge îşi şterge ochii cu un şerveţel. Mâna îi tremură. Fiica ei se aplecă şi îi sărută vârful capului. Observ un fior trecând prin mama ei. „Tocmai te-a sărutat", spune mediumul.

Observ acum că camera străluceşte de sute de spirite. Nu sunt plictisiţi ca mine şi ca doamna Carbery, care sunt legaţi de pământ. Ei vin din Spirit şi sunt făcuţi din lumină. Lumină albă pură. Toţi sunt dornici să comunice cu cei dragi. Ştiu ce vor să spună. Spiritele sunt toate la fel în această privinţă. Vor doar să-i asigure că nu sunt morţi, că trăiesc şi că îi iubesc. Este într-adevăr foarte simplu. Cu camera plină de suflete ca acesta este greu de crezut că există oameni care cred că moartea este sfârşitul vieţii. Dacă ei ar putea vedea ceea ce văd eu. Cât de uşoară ar fi viaţa dacă oamenii ar fi siguri că cei pe care îi iubesc şi îi pierd doar se mută într-o altă dimensiune, o altă stare de a fi şi nu îi părăseşte niciodată. Că aceasta este soarta majorităţii oamenilor, cel puţin a celor care au dragoste în inimă. Cei care sunt cruzi ar trebui să se teamă foarte mult de moarte.

Mediul trebuie să se concentreze din greu pentru a distinge fiecare spirit. Face o treabă bună. Fiecare persoană care primeşte un mesaj este înălţată. Cei care nu sunt mişcaţi, dus mai departe acest val enorm

de dragoste care inundă camera. Şi asta mă loveşte cel mai tare: dragostea pe care o simt aceşti oameni pentru cei care au trecut mai departe şi dragostea pe care o simt spiritele faţă de cei care încă trăiesc. Dragostea este o legătură de nedespărţit care îi leagă unul de celălalt. Mă uit la JP, stând acolo liniştit, pierdut în gânduri. Se gândeşte la mine? Sau tatăl nostru, Bertie, poate? Faţa lui este foarte serioasă. Fruntea i s-a încruntat. Dar nu pot să-i citesc gândurile, pot să-i citesc doar energia şi există prea mult din asta în această cameră chiar acum pentru a citi altceva decât iubire.

Cele două ore trec foarte repede. Mediul nu poate transmite toate mesajele, dar îi asigură pe cei din audienţă care sperau să comunice că va organiza mai multe dintre aceste evenimente în cursul săptămânii. Spiritele dispar, oamenii se ridică şi vorbesc entuziasmaţi unul cu celălalt. Margot o îmbrăţişează pe doamna Walbridge, care strigă pe umăr. Mă îndoiesc că îi va mai fi frică de fantome.

Şi apoi o văd pe „fantoma de menaj" doamna Carbery. Ea este pe scenă, arătând nedumerită. O umbră mică a unei femei, ca un şoarece, care urmăreşte uimită cum camera se goleşte încet de oameni.

Apoi suntem doar ea, eu şi o tânără care mergem pe scaune, luăm pliante şi facem ordine.

„Atotputernicul Isus, despre ce a fost acea performanţă?" mă întreabă ea.

„Este un medium. El vorbeşte cu oameni morţi ca noi şi le transmite mesaje celor încă în viaţă.[5]

„Ca un ghicitor bun?", spune ea.

— Un fel, dar nu exact.

„Preotul obişnuia să ne spună că astfel de oameni sunt mădulare ale diavolului şi să le dea un loc larg, Doamne fereşte-ne."

„Nu", o asigur. „Au doar daruri speciale."

„Ei bine, în cazul ăsta şi eu fiind mort, crezi că ar duce mesaje de la mine?"

„Cu cine ai vrea să iei legătura?", întreb.

„Cred că am o fiică încă în viaţă."

i

Bineînţeles că o face. – Bessie, spun eu.

— Bessie. Fetiţa mea pe care a trebuit să o las în urmă. Bessie care a avut grijă de mine şi m-a adus înapoi din fălcile morţii după ce Rafferty a fost ucis. Când nu a venit acasă, am intrat în cel mai adânc negru. În toţi anii de atunci, nu am purtat niciodată o haină colorată. Doamne ajută-mă, săraca mea inimă era în atâtea bucăţi, încât numai Sfântul Antonie însuşi ar fi putut să le găsească şi să le pună laolaltă. După aceea, viaţa mea a fost o grădină a Ghetsimani. Unde este Bessie acum?

— E în Cabana de vânătoare. încă lucrează pentru Lordul Deverill.

— Şi Rafferty? Este el în Rai?

„Nu ştiu", îi spun.

Doamna Carbery începe să plângă. „Am crezut că odată ce voi muri, îmi voi revedea băiatul. A fost unul dintre motivele pentru care am salutat moartea şi am mers la jumătatea drumului s-o întâlnesc. Ce am făcut ca să merit acest purgatoriu? Mergeam la Liturghie în fiecare dimineaţă şi comunicam zilnic. Nu m-am atins niciodată de o muşcătură de carne într-o vineri şi mergeam la Loch Derg şi Knock la fiecare doi ani. Ce am făcut ca să câştig asta? Ce ar mai putea face orice creştin viu? Totul este un pic de negru, aşa este. Ei îţi spun că vei merge în Rai dacă duci o viaţă umilă şi devotată, dar este o minciună de-a dreptul să ne împiedice să ne creştem. Nu există Rai. Există doar această veche existenţă ceţoasă. Doamne atotputernic, nu sunt nici peşte, nici păsări, nici hering roşu. Sunt ca ceva care a fost aruncat împreună în grabă![5]

nu stiu ce sa-i spun. Nu pot decât să privesc neputincios cum pleacă să rătăcească fără ţintă pe coridoarele castelului şi să-i sperie pe cei care se întâmplă să o simtă acolo.

jg

Sunt atras atunci de Cabana de vânătoare unde JP, Colm şi Margot

i

iau cina în sala de mese. Doamna B le-a gătit un festin. Observ cum zăboveşte, dornică să audă cum a fost acest mediu. Are o privire încordată pe faţă, de parcă s-ar chinui să ajungă la o decizie cu privire la ceva important. Aş vrea să-i pot spune că mama ei este la castel şi doreşte să comunice cu ea. îmi este uşor să sperii oamenii, dar imposibil să le aduc mângâiere.

„Ce seară extraordinară a fost aceea", spune JP. Este plin de bucurie, spiritul îi este ridicat de amabilitatea din hotel. A crezut că este un paria, dar a greşit. El este Lordul Deverill din Ballinakelly a cărui familie a trăit în castel timp de peste trei sute de ani. Şi-a dat seama că asta este ceva de care să fie mândru. „Prietenul tău Dan Chambers este cu adevărat talentat."

„Sunt un sceptic", spune Margot. „Dar, trebuie să recunosc, seara asta m-a lăsat să mă întreb."

„Este un mare confort să ştii că oamenii pe care îi iubeşti şi care au murit nu te părăsesc niciodată. Adică, trebuia doar să te uiţi la faţa doamnei Walbridge

pentru a vedea cât de multă bucurie i-a dat comunicarea cu fiica ei", spune Colm.

„îngrozitor să pierzi un copil", spune Margot cu tristeţe. „Ştii, ea nu mi-a menţionat niciodată Lillie sau că soţul ei a murit într-un accident de maşină. A avut atât de multă durere în viaţa ei şi totuşi, nu ai şti niciodată. Este o persoană atât de plină de viaţă şi fericită.

„Este un cadou", spune JP. Şi el a avut doza lui corectă de durere şi învaţă treptat să-i dea drumul.

„Dan ar spune că despre asta e viaţa", le spune Margot. „Că suntem aici pentru a creşte prin suferinţa noastră. Dacă viaţa ar fi un pat de trandafiri, toţi am fi egoişti şi mulţumiţi. Suferinţa ne învaţă compasiune şi apreciere. Cred că probabil are dreptate în privinţa asta.

„Când este următoarea lui întâlnire?" întreabă JP. „Aş vrea să merg să-l văd din nou."

„Mâine seară", răspunde Margot. Doamna B nu mai poate

zăbovi. Ea pleacă liniştită, cu mâinile pline de vase.

„Prin cine ţi-ai dori să spui, tată?”, întreabă Colm chicotind. 'Kitty?'

JP trage o faţă. ‘Doamne nu! E furioasă pe mine pentru că am vândut castelul. Cred că dacă ea ar trece, toţi am simţi frigul![5] Ei râd. Dar are dreptate, sunt furios pe el pentru că a vândut castelul. Cu toate acestea, sunt umilită de dragostea comunicată de spiritele din sala de bal în această seară. Nici unul nu a trecut cu o inimă de piatră. Nici unul nu a vorbit înfuriat. A existat doar dragoste. înseamnă asta că atunci când voi merge mai departe îmi voi lăsa resentimentele în urmă? O să vreau? Este un lucru atât de rău să iubeşti atât castelul?

X

r

După cină, se mută în salon şi JP pune un record. Muzica sublimă umple camera şi, aşa cum anticipez, Tarquin Deverill este atras din tărâmul său tulbure. Observ imediat că el este diferit. S-a schimbat. El este speriat. Energia lui este mai puţin densă şi mai moale ca textură şi este în disperare. îi simt dezolarea într-un nor greu care se răspândeşte prin încăpere şi simt o milă imensă pentru acest suflet chinuit.

De data aceasta nu caută muzica. Mă caută.

„Trebuie să mărturisesc”, spune el de îndată ce mă vede. „Sufletul meu este în suferinţă şi nu mai pot suporta.”

„Ce te-a inspirat, Tarquin?”, întreb.

„Sunt în frământare. Nu pot îndura încă un minut acolo jos, în acel loc oribil. Nu pot. Nu există culoare, lumină, bunătate, muzică sau flori sau... Gâfâie şi se strânge de piept. „Dar nu este mai mult decât merit. Dacă nu mai văd niciodată un singur lucru frumos, este ceea ce am câştigat, dar mă rog pentru iertare.”

„De la cine cereţi iertare?”

„De la fiul meu. De la Gabriel.[5]

„Spune-mi, Tarquin, ce ai făcut?” De fapt, nu vreau să aud lucrul

i

teribil pe care l-a făcut, dar ştiu că trebuie să-l împing să vadă greşeala căilor lui şi să permită luminii să intre în întuneric în sufletul lui. Este singura modalitate prin care se poate răscumpăra.

El cade în genunchi şi îşi lasă bărbia pe piept. „Mi-am ucis fiul", şopteşte el. îmi trag răsuflarea. Nu mă aşteptam la asta. 'Ce-ai făcut?'

„L-am atras la iaz la cea de-a zecea aniversare. Eam spus mamei lui că îl voi duce în grădină să se uite la flori. Nu-l scosesem niciodată afară. Eam arătat peştele. S-a întins pe burtă şi şi-a băgat mâna în apă ca să le atingă.[5] Fă o pauză. îi simt regretul. Se răsuceşte în interiorul inimii lui ca un ciob de sticlă. El clătină din cap, dar amintirea a ceea ce a făcut nu există. „Eam împins capul în apă. L- am ţinut apăsat până când viaţa a dispărut din el.

Se ridică brusc. „Am greşit când mi-am cerut iertare", spune el. „Cum mă pot aştepta ca fiul meu să-şi ierte tatăl pentru o crimă atât de odioasă? Nu pot. Este dincolo de capacitatea oricărei fiinţe umane. Mai întâi, i-am furat bucuria, apoi i- am jefuit viaţa. Este de neiertat şi trebuie să sufăr în Iad pentru veşnicie. Este ceea ce merit. Te voi părăsi acum, Kitty, şi mă voi întoarce la locul pe care l-am creat pentru mine. Aveai dreptate, la urma urmei. Viaţa pe care am trăit-o pe pământ a modelat viaţa pe care o trăiesc acum. Nu se poate scăpa de dreptate. Am doar eu de vină."

Inima mi se umflă de milă. Vreau să ajung la el, această creatură chinuită care a văzut în sfârşit lumina. începe să se retragă.

Camera se umple deodată cu o strălucire orbitoare. îmi apăr ochii, căci este prea strălucitor pentru mine. Simt că Tarquin se retrage. îşi ascunde şi ochii de ea. Este prea intens pentru noi doi. încetul cu încetul se întunecă şi, în sfârşit, putem vedea fiinţa nepământeană care stă acum în faţa noastră. La inceput cred ca este un inger dar imi dau seama repede ca nu este o flinta angelica ci un suflet frumos de mare iubire si puritate.

El priveşte cu compasiune la creatura angoasă care tremură în faţa lui. „Tată", spune el.

sunt uimit. Este această fiinţă magnifică spiritul copilului schilod?

i

„Gabriel?” Vocea lui Tarquin este zguduită. Nici lui nu poate crede. Dar ştiu că este adevărat. Dacă s-ar fî uitat în ochii băiatului, ar fî văzut ceea ce a văzut mama lui: un suflet frumos, perfect, fără pată.

„întotdeauna am fost cu tine, părinte”, spune el. Zâmbetul lui este plin de bucurie, ochii strălucind de dragoste. „Nu te-am părăsit niciodată”.

„Dar eu... eu...” Tarquin se luptă cu emoţiile sale. Nu poate articula cuvintele. E prea plin de ruşine.

„Chiar şi în locul întunecat în care ai locuit, am fost cu tine. Numai că nu mă puteai vedea. Acum că ai recunoscut că ai rănit îngrozitor pe oameni, ai lăsat lumina să intre în inima ta şi eu sunt capabil să ajung la tine. Sunt aici să te iau acasă.

— Acasă? Gâfâie Tarquin. ©Dar de ce ţi-ar păsa? Nu, mai bine să mă laşi în dizgraţie.

„Vino.” Fiul său îşi întinde mâinile. 'Te iert. Acum trebuie să te ierţi pe tine însuţi.”

Tarquin tremură. întreaga lui energie oscilează cu o lumină slabă, deşi inconfundabilă. Se răspândeşte prin el, ca o flacără în creştere. El ia mâinile şi eu privesc cu umilinţă şi umilinţă cum acest suflet foarte avansat îl conduce pe tatăl său în lumea următoare. Lumina dispare şi camera revine la tonul obişnuit. JP, Margot şi Colm stau în jurul mesei şi joacă cărţi. Nu au habar de evenimentul extraordinar care tocmai a avut loc în mijlocul lor.

îmi dau seama atunci că chiar este adevărat. Felul în care alegem să trăim pe pământ creează viaţa la care mergem atunci când murim. Şi este o alegere. Câţi dintre noi alegem neînţelept!

Capitolul 17

Dorothy simţi că o greutate mare i-a fost ridicată de pe umeri. Lillie era încă cu ea. În seara asta o confirmase. De unde a putut Dan Chambers

i

să ştie despre robins? Cum ar fi putut să ştie numele lui Lillie şi de ce a murit dacă nu ar fi fost acolo şi i-ar fi spus? Lillie nu era o fantomă. Ea ştia asta acum, după ce a vorbit cu Dan. Lillie era un spirit vibrant. Aceeaşi persoană iubitoare ca şi când era în viaţă, doar că fără trupul ei bolnav. Ea nu se schimbase, nu încolţise aripi şi nu devenise evlavioasă. Era liberă, fericită şi plină de răutăţi. Într-adevăr, aceşti robins erau extraordinari. Niciodată nu s-ar mai teme de spirite, deşi ar prefera să nu mai vadă spiritul menajer. Era ceva foarte deconcertant în ceea ce priveşte trezirea în miezul nopţii şi simţirea pe cineva în camera ta. Ea ar prefera să nu se întâmple asta.

Dorothy era îmbrăcată în cămaşă de noapte şi halat de casă pe punctul de a se urca în pat când s-a auzit o bătaie în uşă. Intrebându-se cine ar putea fi la această oră a nopţii, ea a strigat puţin îngrijorată: „Cine este?”

„Eu, Margot”, a venit răspunsul.

Dorothy a presupus că ceva nu era în regulă pentru ca Margot să aibă nevoie de ea la ora unsprezece noaptea şi deschise uşa. Dar Margot nu arăta ca o femeie în suferinţă.

„îmi pare rău că este atât de târziu”, a spus ea. „Dar am vrut să vin să te verific. Adică, a fost o seară extraordinară, nu-i aşa.

Dorothy deschise larg uşa, dornică brusc să vorbească despre asta. – Intră, spuse ea entuziasmată, făcându-se deoparte.

Margot a intrat în cameră. „întotdeauna am fost şi eu un pic cinic”, a spus ea, afundându-se în pat. „Dar în seara asta, Dan a aruncat cu adevărat pisica printre porumbei.”

Dorothy se aşează pe canapeaua mică de lângă fereastră şi îşi încrucişă mâinile în poală. „Este un om foarte talentat. Adică, de unde ar fi putut să ştie despre robins?

'Exact. A fost minunat.'

Dorothy zâmbi. „Erau atât de mulţi oameni în cameră, dar Lillie a mea a venit după mine. Ea a fost întotdeauna un lucru mic hotărât.

„Este plăcut să ştiu că e cu tine.”

— A făcut toată diferenţa, spuse Dorothy. „Singurul lucru

i

pentru care m-am îngrijorat mereu a fost să o las singură în Buenos Aires. De aceea am stat atâta timp cât am stat. Mult mai mult decât mi-am dorit. Pentru că ea era acolo. Prost chiar. Bineînţeles că ştiam că nu era în mormântul ei. Am crezut că este în Rai, dar totuşi, asta este tot ce mi-a mai rămas din ea, complotul ei cu numele ei pe placă. A fost o cheie să-l las. încă mă doare uneori să mă gândesc la ea acolo fără ca cineva să o viziteze.

„Nu trebuie să te mai simţi aşa. Ea chiar nu este acolo. E aici. Margot a zâmbit afectuos. – Probabil că e aici chiar acum.

— Ăsta e un gând frumos, aprobă Dorothy. „Este şi încurajator să ştiu unde voi ajunge când voi muri. Ştii, când ajungi la vârsta mea, te gândeşti destul de mult la moarte.

Margot părea îngrozită. „O, Dorothy! încă nu pleci nicăieri.

„Sper că nu, dar totuşi, mă apropii tot mai mult de sfârşitul vieţii mele, nu-i aşa?" Ea chicoti. „Nimeni nu iese de aici în viaţă."

„îţi mai rămân mulţi ani în tine şi, în plus, am nevoie de tine."

— Ei bine, voi sta atâta timp cât voi putea, spuse Dorothy. O cunoştea pe Margot doar de puţin timp, dar era plăcut să se simtă nevoie. Şi m-a simţit bine să o susţin pe Margot, care nu avea o mamă pe care să se poată conta. „Poţi conta pe mine", a spus ea şi a fost emoţionată când a văzut că cuvintele ei însemnau ceva pentru Margot.

— Mulţumesc, spuse Margot, cu obrajii înroşiţi. „Acesta este unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care mi le-a spus cineva vreodată." în trecut, singura persoană pe care Margot se putea baza era ea însăşi.

JŞ

După ce Margot a plecat, Dorothy s-a întins în pat şi s-a rugat. I-a mulţumit lui Lillie pentru că a comunicat cu ea şi i-a mulţumit oricărei puteri care a facilitat-o. Ea a trimis o rugăciune şi pentru Margot. Dacă nu ar fi fost ea, Dan n-ar fi venit niciodată la castel. A fost bine că a fost aici. El ar aduce alinare atâtor oameni îndureraţi. Era imposibil de evitat moartea. La un moment dat din viaţa fiecăruia, ei ar fi atinşi de

i

asta şi în cele din urmă moartea i-ar saluta pe toţi. Cât de uşor ar fi dacă ar putea fi siguri că nu a fost un sfârşit, ci o tranziţie?

În dimineaţa următoare, i-a făcut o vizită lui Emer O'Leary la casa ei de lângă mare. Ziua a fost înfloritoare, dar însorită. Nori graşi bubuiau pe un cer azuriu, iar dedesubt, valurile se ridicau şi coborau brusc, provocându-i pe pescarii care erau în bărcile lor în căutarea capturii zilnice. A luat un taxi, pe care hotelul l-a organizat pentru ea, şi l-a tras în faţa casei O'Leary la zece. Emer o salută călduros la uşă. Jack era în pat cu o răceală urâtă, îi spuse ea.

— Nimic grav, sper, spuse Dorothy.

— A fost o iarnă grea, spuse Emer, închizând uşa şi însoţind-o în sufragerie. „Jack iese în fiecare zi cu câinele, dacă plouă sau soare, şi nu mai tânără."

— Niciunul dintre noi nu este, spuse Dorothy. „Un picior în mormânt şi celălalt pe un săpun."

S-au aşezat şi şi-au împărtăşit veştile. Apoi Dorothy i-a spus lui Emer despre JP. – Trebuie să fi renunţat la băutură, spuse ea. „Arata foarte bine. Ochi strălucitori şi coadă stufoasă ar fi numit-o tatăl meu.

„Ce s-a întâmplat cu el?" a întrebat Emer gânditor. – Crezi că este îndrăgostit?

'Eventual. Nu-mi pot imagina o transformare care se va întâmpla fără niciun motiv.

[c]Dar cu cine? Pe cine vede în afară de Margot Hart?

„Nu ştiu sincer. Poate că Colm l-a convins să-şi cureţe actul.

Emer a ridicat din umeri. „Nu ne-a spus nimic despre asta." Ea se încruntă. – A fost şi el acolo aseară?

„Da, erau JP, Colm şi Margot. Cei trei.

Emer se gândi o clipă la asta. – Margot este suficient de tânără pentru a fi fiica lui, spuse ea, cu o notă de dezaprobare în voce.

„Oh, nu cred că este îndrăgostit de ea."

'De ce nu?'

— Pentru că nu e un prost.

'Ea este foarte frumoasă. Bărbaţii se comportă prostesc când vine

vorba de femei frumoase.

„Nu cred că este îndrăgostit de ea. Sunt prieteni, spuse Dorothy ferm. Nu putea să-i spună că ea şi Colm erau iubiţi. Nu putea să trădeze încrederea lui Margot.

„Margot nu este prietena lui JP. Ea îl foloseşte. Sigur poate vedea asta?

„Chiar nu cred."

— Eşti foarte naivă, Dorothy.

'Sunt?[5]

'O da. Margot este o tânără sofisticată, vicleană şi ambiţioasă. Ea este jurnalistă, dar şi autoare şi ştii cum sunt, nu-i aşa? Nu au scrupule. Ea se joacă cu JP ca o pisică cu şoarecele, vă spun. Odată ce va termina cartea, va pleca şi el nu o va vedea de praf.

'Chiar crezi asta? Nu sunt atât de sigur. Are o inimă bună."

Emer clătină din cap. Dorothy era confuză. Nu era ca ea să vorbească de rău pe cineva. – Poate că se folosesc unul pe altul, spuse Emer. „JP o ajută cu cartea să o rănească pe Alana, iar Margot îl foloseşte pentru a obţine toate informaţiile de care are nevoie pentru a face cartea cât mai suculentă posibil."

— Cred că va fi plină de tact, spuse Dorothy în apărarea lui Margot.

„Oh, da, nu?"

„Trebuie să o cunosc puţin şi instinctul îmi spune că se poate avea încredere în ea."

Emer a râs. – Atunci te-ai îndrăgostit şi tu de farmecul ei.

— Sper că te înşeli, spuse Dorothy cu o voce mică.

— La fel şi eu, de dragul Alanei.

Apoi Dorothy a înţeles de ce Emer o luase atât de vehement împotriva ei. Era ca o leoaică care îşi protejează puiul. Dar dacă Emer avea dreptate? Dacă Margot le juca pe toate? Dacă ar fi jucat pe Colm? Bătrâna s-a uitat în ceaşca ei de ceai şi s-a încruntat, o senzaţie de rău i-a curăţat în burtă. Cu siguranţă Margot n-ar fi atât de insensibilă?

i
r

Margot a stat să scrie la birou toată ziua. Motto-ul ei a fost Scrieţi-l, apoi faceţi-l corect. Odată ce a înţeles povestea, putea să se întoarcă la început şi să o şlefuiască după pofta inimii. Munca grea a fost aducerea faptelor pe pagină. Pe cât de distractiv a fost să scrii despre Barton Deverill, a fost totuşi nevoie de disciplină, efort şi multă concentrare. La ora ceaiului şi-a dat seama că trebuie să iasă. Pentru a te plimba prin grădină, ia puţin aer curat şi întinde-şi picioarele. A lăsat grămada tot mai mare de coli de hârtie A4 lângă maşina ei de scris şi a coborât scările. Nu a fost o surpriză să o văd pe contesa fiind escortată în hol de domnul Dukelow. îşi freca mâinile şi zâmbea în timp ce aducea complimente în superlative extravagante. Margot s-a scufundat în spatele unui stâlp pentru a-i evita.

„Aş putea să vă ofer camera de zi a doamnei de Lisle pentru puţină intimitate?" spunea el când treceau pe lângă ea.

Margot observă că contesa îşi puse mâna pe antebraţul lui. – Sunteţi prea amabil, domnule Dukelow. Te gândeşti la toate. Nu e de mirare că eşti managerul hotelului.

„Fac tot posibilul să mă asigur că oaspeţii importanţi, cum ar fi tine, sunt bine îngrijiţi."

— Cu siguranţă o faci. Ea oftă. – Ce s-ar face doamna de Lisle fără tine?

Margot îi privi părăsind hol, apoi ieşi din ea în spatele stâlpului. Era ceva foarte deplasat în felul în care Contesa îşi pusese mâna pe braţul lui. Suspiciunile lui Margot au fost ridicate. Ea ştia când se întâmplă ceva. Cu cât creştea în vârstă, cu atât intuiţia ei devenea mai ascuţită.

Şi-a făcut drum afară. Roisin îi făcu semn cu mâna de la recepţie. Portarul o salută la uşă. Toţi cei din hotel o cunoşteau bine până acum. Soarele strălucea şi cântecul păsărilor umplea aerul. A inhalat parfumul fertil al solului şi a făcut plăcere să fie afară după o zi întreagă la maşina ei de scris. Şi-a întins picioarele, făcând paşi lungi peste gazon. Apoi aruncă o privire spre castel. Ea ştia, după ce se uita pe fereastra

sufrageriei private a doamnei de Lisle, unde se afla acea cameră. Şi-a muşcat buza. Ştia că era imprudent, deoarece exista şanse mari să fie zărit de grădinari, dar simţea o dorinţă puternică de a-i spiona prin fereastră.

S-a uitat în jurul ei. Nimeni nu părea să fie prin preajmă. Gazonul era liniştit, graniţele tăcute şi nemişcate. Un porumbel solitar a guturat de pe acoperişul castelului. Spera că grădinarii sunt ocupaţi în grădina de legume şi sere. încercând să pară nonşală, se îndreptă spre castel. Se prefăcea că se uită în paturi de flori, că adulmecă o plantă ciudată, că apreciază priveliştile. Apoi se apropie de fereastra sufrageriei doamnei de Lisle. Mai aruncă o privire în jurul ei. Ea chiar nu voia să fie prinsă cotând. Ea se rezemă de piatră şi se uită în colţul de jos al ferestrei.

Vederea i-a ars ochii. Ea icni. Contesa şi directorul hotelului erau într-o îmbrăţişare pasională împotriva bibliotecii. Se sărutau, trupurile lor mişcându-se împreună într-un frottage aprins. Margot şi-a smuls ochii şi s-a grăbit înapoi pe gazon, cu inima bătând în viteză. Tocmai când porni spre copaci, unul dintre grădinari a plecat cu un quad, trăgând un cărucior cu gazon. El îi făcu semn cu mâna. Margot îi făcu semn înapoi. Ea oftă uşurată. Dacă ar fi rămas o clipă mai mult la fereastră, ar fi fost prinsă.

Şi-a băgat mâinile în buzunarele hainei şi a procesat ceea ce tocmai fusese martoră. A fost Contesa după domnul Dukelow pentru trupul lui sau pentru altceva? Sigur, soţul ei era bătrân şi decrepit, iar Margot ştia că femeile au nevoile lor, dar domnul Dukelow? Nu s-a adunat. Oricât de absurdă era Contesa, era cu câteva trepte mai sus pe lanţul trofic decât domnul Dukelow! Margot şi-a grăbit pasul. Abia aştepta să-i spună lui Colm.

JŞ

Doamna B se aşează în fundul sălii de bal şi îşi puse geanta pe genunchi. Camera era plină de oameni. Lordul Deverill, Margot şi Colm erau în primul rând, dar ea dorise să vină singură, aşa că nu le spusese că

i

participă. Era bucuroasă că a ajuns acolo devreme pentru că, dacă ar fi ajuns mai târziu, nu şi-ar fi găsit loc deloc. Oamenii stăteau în spatele ei şi mai intrau. Se ştia despre darul extraordinar al lui Dan Chambers şi voiau să fie martori pentru ei înşişi. Doamna B privi timid în jur. îşi imagina că toată lumea de aici pierduse pe cineva. Era imposibil să treci prin viaţă fără a-i pierde pe cei dragi. Mergem cu toţii în cele din urmă, îşi spuse ea.

Dan Chambers a urcat pe scenă. A fost surprinsă de vederea lui. Ea a crezut că va fi mai extravagant. Mai mult ca un vrăjitor. Dar era un bărbat înalt, zvelt – sălciat, ar fi cuvântul potrivit, se gândi ea, cu o faţă drăguţă. Da, într-adevăr, a fost minunat: blând, înţelept şi modest. Chipul cuiva cu o inimă mare şi cu multă dragoste de dăruit. Ea s-a animat. Dacă Rafferty venea cu un mesaj, era bucuroasă că va fi transmis de un bărbat ca Dan Chambers. Simţea că se poate baza pe el pentru a spune adevărul. Când el începu să vorbească, ea se ridică. Inima a început să-i bată puţin mai repede, puţin mai tare, iar palmele au început să-i transpire. Şi-a spus să nu fie nervoasă. Dar nu a fost de nici un folos. Nu era nervoasă pentru că era şansa să audă de la fratele ei; era nervoasă că nu ar fi făcut- o.

Unul câte unul au venit spiritele şi de fiecare dată destinatarul a fost mişcat până la lacrimi. Sentimentul de dragoste din cameră era copleşitor. Doamna B a fost mutată. Spiritele au dat mai întâi dovezi că sunt cu adevărat ei, dovezi care i- au mulţumit pe cei îndoliaţi din public şi i-au făcut să icnească de uimire. Apoi şi-au trimis dragostea. Asta a fost tot ce a fost cu adevărat.

L-a aşteptat pe Rafferty, dar el nu a venit niciodată.

La sfârşitul celor două ore, care se simţiseră ca zece minute, Dan a luat o înghiţitură de apă. „îmi pare rău dacă unii dintre voi sunt dezamăgiţi. Sunt atât de multe spirite în cameră, încât nu le pot canaliza pe toate. Mă întorc mâine seară, aşa că vino din nou. Sunt foarte persistente, aceste spirite şi toţi vor să-ţi transmită dragostea lor. Voi face tot posibilul să le recunosc pe toţi în timpul săptămânii în care sunt aici. Dar pentru cei dintre voi care nu primesc un mesaj, nu

i

disperaţi. Cei dragi sunt cu tine, promit. Dragostea te leagă de ei şi aceasta este o legătură care nu poate fi ruptă niciodată."

Doamna B şi-a tamponat ochii şi şi-a pus globul de şerveţel în geantă, apoi s-a ridicat şi s-a întors la Cabana de vânătoare, cu inima puţin mai grea, cu tristeţea mai acută. Ştiu că eşti cu mine, Rafferty, şi voi încerca să nu fiu dezamăgit. Mă voi întoarce mâine. Sunt sigur că vei veni la mine atunci.

r

în dimineaţa următoare, Margot a fost alături de Dorothy la masa de mic dejun. Părea puţin palidă. – Eşti bine, Dorothy? a întrebat Margot, turnându-le ambelor ceşti de ceai.

Dorothy oftă. „Sunt bine, mulţumesc, dragă. Dar am ceva în minte despre care trebuie să vorbesc cu tine.

'Desigur. Dă-i drumul." După expresia îngrijorată de pe chipul lui Dorothy, Margot ştia că nu era nimic bun.

„Este vorba despre cartea pe care o scrii. Sunt îngrijorată că va răni oamenii", a spus ea.

Margot era uşurată că era doar atât. Era sigură că scria cartea cu suficient tact pentru a nu răni pe cineva. „Chiar nu trebuie să-ţi faci griji", a spus ea.

— Nu-i aşa? Dorothy o privi cercetătoare. 'Esti sigur?'

„Ştii că poţi avea încredere în mine."

„Nu prea ştiu asta. La urma urmei, nu am fost prieteni de foarte mult timp.[5]

— Dar ce îţi spune instinctele tale?

— Să am încredere în tine, spuse Dorothy ferm.

Margot se gândi o clipă. îşi imagina că prietena ei vorbea cu Emer O'Leary. „Uite, dacă te face să te simţi mai bine, poţi citi prima versiune", a sugerat ea. „înainte să-l dau altcuiva. Sincer să fiu, aş aprecia cu adevărat opinia ta.[5]

Ochii lui Dorothy s-au luminat pentru că, cu siguranţă, dacă nu ar fi

i

putut avea încredere în ea, Margot nu i-ar fi permis niciodată o previzualizare. „Asta mi-ar liniști mintea”, a răspuns ea recunoscător.

— Este o istorie a familiei, Dorothy. Trecutul recent este doar o mică parte din el. Voi alege ce să pun și ce să țin afară cu sensibilitate. Nu este o expunere.”

'Știu. Ai dreptate. Ești stăpânul stiloului tău. Sunt sigură că vei fi plin de tact. Dorothy s-a înălțat acum. Culoarea i-a fost redată obrajilor și era la fel de ciocnitoare ca un frison. Ea și-a aruncat ochii prin cameră. – Este ocupat, nu-i așa, locul ăsta?

„Se descurcă bine. Vă place sau nu, doamna de Lisle a făcut o treabă foarte bună.

„O muncă splendidă. Spune-mi, ce părere a avut JP despre asta? Era prima dată când se întorcea?

„A fost prima dată când el și Colm se întorceau. Amândoi au fost impresionați. Cred că JP a fost surprins de cât de drăguți au fost toți cu el. Cred că a simțit că lumea era împotriva lui.

„Nu lumea. Doar fosta lui soție, spuse Dorothy cu un zâmbet rău. „Mă bucur că s-a împăcat cu fiul său. Nu este nimic la fel de important ca familia.”

Margot a reflectat asupra faptului că nu avea familie. – Aș spune că nu există nimic mai important decât prietenii, spuse ea cu accent și îi zâmbi lui Dorothy.

Dorothy îi zâmbi înapoi. Cum ar fi putut Emer să sugereze că Margot le juca pe toate? Dacă o cunoaște pe Margot așa cum o cunoaște, și-ar da seama ce persoană dulce este.

JȘ

Margot vorbea cu Roisin la recepție când Contesa a intrat în hol. A fost întâmpinată de domnul Dukelow, care i-a strâns mâna într-un salut formal. Margot a căutat un indiciu al intimității la care fusese martor în camera de zi a doamnei de Lisle, dar nu a găsit niciunul. Contesa intră cu grație în sala de mese unde stătea așezată la o masă cu șase turiști

americani. S-au ridicat în picioare când ea a intrat şi le-a dat mâna fiecăruia pe rând, zâmbind cu bunăvoinţă şi repetându-le numele în timp ce se prezentau pentru a nu-i uita. Păreau încântaţi să o vadă, electrizată, de parcă ar fi fost regală.

— Contesa pare să petreacă din ce în ce mai mult timp aici, îi spuse Margot lui Roisin.

Roisin rânji. „Sunt bani buni, presupun", a răspuns ea ridicând din umeri.

Margot era uluită. 'Este plătită?[5]

— O, da, spuse Roisin, coborând vocea. „Domnul Dukelow o plăteşte pentru distracţia oaspeţilor. Sunt încântaţi, desigur, să se afle în prezenţa cuiva conectat la castel.

— Nu mi-aş închipui că are nevoie de bani, spuse Margot, ştiind din vederea regretabilă a bietului ei soţ că avea.

„Nu aş şti. Poate că este mai degrabă o excursie ego-ului pentru ea, fiind lăudată de turişti. Ea poate pretinde că este castelul castelului. Ear plăcea asta, i-ar plăcea." Roisin pufni puţin. „Voi recunoaşte ţie, şi numai ţie, că nu-mi place deloc de ea."

— Cred că sunt de acord cu tine, spuse Margot. „Dar domnul Dukelow este mai degrabă luat de ea", a adăugat ea, aruncând un fir în apă şi sperând să prindă un somon.

„Este uluit de ea. Dar asta este tipic pentru domnul Dukelow, el devine supraexcitat de oamenii importanţi. Problema este că uneori nu poate face diferenţa dintre oamenii cu adevărat importanţi şi cei care se prefac![5] Roisin a tras o faţă. „Dar nu trebuie să vorbesc de rău pe şeful meu, altfel mă duc în Iad!" Ea râse. „Ar fi mai bine să-l invităm pe Lordul Deverill să vorbească cu oaspeţii. El este adevărata afacere, nu-i aşa? Asta ar pune-o în locul ei pe contesa proastă.

i r

În acea seară, doamna B a luat loc în sala de bal şi şi-a pus geanta pe genunchi, încă o dată, camera era plină şi încă o dată ea a întins mâna

i

în tăcere la Rafferty şi l-a rugat să treacă. Dan a intrat pe scenă şi o linişte a apărut în cameră. Aerul părea să se îngroaşe şi să se liniştească. Pulsul doamnei B s-a accelerat din nou. Aproape că a uitat să respire. Poate fratele ei drag să vină după ea în seara asta?

Kitty

Stau în spatele mediumului şi observ camera din faţa lui, plină atât de vii, cât şi de morţi. Vad spirite strălucind de dragoste şi observ câteva spirite întunecate de pământ care au fost atrase în cameră pentru a urmări spectacolul. Printre ei se numără şi doamna Carbery. Clipeşte uluită la vederea, aşa cum nu a mai văzut-o până acum. În comparaţie cu spiritele, ea este ca o găină maronie. Ea îşi trece privirea peste oameni pentru că nu sunt sigur că poate vedea spiritele ca mine. Lumina lor este prea strălucitoare pentru ea. Nu a putut să suporte, nu îmi imaginez.

Când îşi recunoaşte fiica, Bessie, rămâne uluită. Faţa ei mică se deschide într- un zâmbet frumos. Nu am mai văzut-o niciodată zâmbind. Ea a fost întotdeauna nefericită, cu gura în jos, cu ochii lipsiţi de strălucire şi trişti. Dar acum dobândesc o lumină proprie şi strălucesc. „Bessie a mea!" exclamă ea. „Micuţa mea Bessie!" încearcă să-i atragă atenţia, dar eforturile ei sunt inutile. Bessie stă cu geanta pe genunchi, cu mâna tremurândă în timp ce îşi tamponează ochii cu un şerveţel. Ea este plină de speranţă, dar aşteaptă o dezamăgire.

Doamna Carbery este disperată. Ea stă acum pe scenă, chiar lângă medium, dar îmi dau seama că el nu o aude. îmi dau seama atunci că am puterea de a face ceva şi trebuie să o fac. Trebuie să atrag atenţia mediumului. Dacă nu o pot ajuta să găsească lumina, atunci măcar o pot ajuta să comunice cu fiica ei.

Cu toată voinţa pe care o pot aduna, trimit o undă prin aer şi ţesutul din mâna lui Bessie zboară şi pluteşte ca un porumbel. Oamenii care

i

stau lângă ea icnesc şi ei şi un murmur de voci întrerupe concentrarea mediumului. Trimit o altă undă şi ulciorul de pe masă lângă mediu cade, vărsând apă pe scenă. Murmurul devine mai puternic. Mediumul îşi îngustează ochii. „Cred că cineva încearcă să-mi atragă atenţia", spune el. El ridică mâna. „Nu vă temeţi", adaugă el. „Este un spirit prietenos. Un spirit disperat de comunicare, cred.

Doamna Carbery vorbeşte. „Vreau să vorbesc cu Bessie", spune ea. Dar mediumul încă nu o poate auzi.

Sunt acum furioasă. Pur şi simplu nu este corect că biata doamnă Carbery, un spirit pierdut şi legat de pământ, nu este capabilă să transmită un mesaj fiicei ei. Trimit un gând acelor fiinţe superioare despre care ştiu că trebuie să fie acolo, cerând ajutor. Lumina doamnei Carbery se stinge şi se retrage în colţul camerei. Ea este atât de mică acum şi slăbită, încât este aproape imposibil să o desluşeşti din umbră.

Gura lui Bessie este încă căscată. Ea este alertă, cu ochii sărind prin cameră, anticipând ceva. Ea ştie că ţesutul nu i-a zburat singur din mână. Poate că simte că cineva în Spirit doreşte să comunice cu ea. Sau poate că are doar speranţă. Nu pot suporta ca ea să fie dezamăgită. Durerea ei este vizibilă în aura din jurul corpului ei. II văd şi îmi doresc foarte mult să-l vindec. Mai trimit o cerere de ajutor. Dacă există cineva care poate ajuta, pentru numele lui Dumnezeu, fa ceva!

Şi atunci rugăciunea mea este răspunsă.

Pe scenă apare o lumină, mai strălucitoare decât toate luminile din cameră. Este strălucirea copilului schilod care a coborât să-şi salveze tatăl, Tarquin Deverill. Cu el este un băiat frumos. Trebuie să aibă vreo şaptesprezece ani. Părul lui este blond, ochii lui sunt albaştri strălucitori. Are o expresie dulce pe faţă. Mediumul nu mai vorbeşte. El nu poate ignora sau nu reuşeşte să simtă acest suflet avansat care stă acum în faţa lui.

Tăcerea se coboară în cameră. Nu există mişcare. Nici măcar o tuse sau un adulmec. Nimic. Este ca şi cum toată lumea de aici simte prezenţa acestui suflet frumos.

Mediumul îşi îngustează ochii. Se acordă.

i

„Am un tânăr aici pe nume Rafe sau Rafferty”, spune mediumul.

Bessie scoate un geamăt. Numele o loveşte în inimă. Ea pune o mână acolo. E prea uluită să vorbească.

„Este cineva aici care a pierdut un tânăr pe nume Rafe sau Rafferty? Era un tânăr tăcut, gânditor. Îi plăcea să cânte balade. Avea o soră mai mică pe nume
Bessie sau Bess.

Doamna B scoate un alt geamăt. Femeia de lângă ea ridică mâna. „Cred că este această doamnă aici”, spune ea, arătând spre Bessie. – Tu eşti, nu-i aşa, dragă?

Doamna B dă din cap.

Mediumul se uită la Bessie cu compasiune. „Spune că a fost ucis în războiul civil. Dar el l-a iertat pe omul care l-a omorât, pentru că nu i-a făcut plăcere”.

Bessie plânge acum. Lacrimi grase îi curg pe faţă. Este prea uluită de ceea ce spune mediumul pentru a le îndepărta.

„îmi spune că aprinzi o lumânare pentru el şi părinţii tăi în fiecare seară şi rosteşti o rugăciune: până ne întâlnim din nou, Dumnezeu să te ţină în palmă.”

Sunt emoţionat să văd bucuria care străluceşte acum în pieptul lui Bessie. Este ca o flacără care arde durerea, o purifică, restaurându-i inima zdrobită cu dragoste. Ea dă din cap, dar încă nu poate să vorbească.

„Vrea să-i purtaţi dragostea pe tot parcursul vieţii, nu amintirea morţii sau durerea absenţei sale. Viaţa este pentru a trăi, îmi spune el şi nu vrea să pierzi niciun moment din ea. El va fi cu tine când vei trece. El te va lua de mână şi te va duce în lumină.”

Bessie nu mai vede pentru lacrimi. Este copleşită, dar plină de fericire.

Şi atunci se întâmplă un lucru extraordinar. Doamna Carbery iese din umbră. Fiul ei Rafferty întinde mâna. Ea îl vede pe el, acest suflet strălucitor, iar faţa ei străluceşte de dragoste. Şi eu sunt copleşit. Privesc, răpită, cum ea îşi pune mâna în a lui şi în ei trei, copilul

schilod, doamna Carbery şi fiul ei, dispar în lumină.

A găsit-o în sfârşit. Cer.

Ea şi-a găsit drumul spre casă.

Capitolul 18

Pe măsură ce se apropia vara, strânsoarea lui Colm şi Margot asupra relaţiei lor secrete s-a relaxat şi au devenit mulţumiţi. Ei au ieşit pe dealuri după muncă, s-au întins lângă pietrele din Inelul Zânelor şi s-au aşezat pe plajă, la adăpost de vânt de stânci, bucurându-se de apusul soarelui adus cu ei în baloane. Şi-au făcut propriile lor locuri, fără să-şi dea seama că nenumăraţi alţi îndrăgostiţi din trecut le revendicaseră deja.

JP nu mai avea nevoie de supraveghere constantă. Era fericit şi ocupat – în grădină, călare şi, după cum a reieşit, în discuţii cu domnul Dukelow despre posibilitatea de a ţine discuţii după cină despre trecutul său oaspeţilor hotelului. Contrar a ceea ce crezuse Margot, această idee nu l-a deranjat deloc, iar banii erau cu siguranţă o ispită. Doamna de Lisle ar plăti frumos pentru un Deverill – mult mai frumos decât plătea ea pentru Contesă!

Trecuseră săptămâni de când Margot se aventurase la O'Donovan's. Nu-l văzuse pe Seamus şi, a presupus ea, Seamus habar nu avea despre relaţia ei în plină dezvoltare cu Colm. De obicei, lăsa bărbaţii în urma ei şi nu se uita niciodată înapoi. Dar, deoarece era încă aici în Ballinakelly, asta nu era posibil. Spera că Seamus era genul de bărbat care nici nu se uită înapoi.

Puciul era plin în această seară de sâmbătă. Cânta o trupă. Atmosfera era exuberantă. Ea şi Colm au găsit o măsuţă în colţ şi Colm s-a dus la bar să cumpere băuturi. A vorbit cu Seamus, care a aruncat o privire spre Margot. Ea i- a zâmbit. I-a zâmbit înapoi şi Margot a citit imediat confuzia din ea. Ea ştia la ce se gândea el. Nu era un prost. îşi

putea vedea mintea rezolvându-se. Apoi se întoarse spre Colm şi începu să toarne băuturile. Cei doi au vorbit, aparent nonşalanţi, dar chipul lui Colm s-a întunecat brusc şi a aruncat o privire către Margot. Margot simţi că pielea i se înţeapă de neliniște. Se întrebă ce îi spusese Seamus, dar nu trebuia să se întrebe mult timp, pentru că Colm se întoarse la masă, puse băuturile jos şi se aşează pe scaunul de vizavi. – Deci, când aveai de gând să-mi spui că te-ai culcat cu Seamus O'Donovan? întrebă el încet.

Instinctul lui Margot era de autoapărare. „Nu am fost. Nu este relevant, nu-i aşa?

Colm îşi duse paharul de stout la buze şi îşi încruntă sprâncenele. „Oh, deci nu aveai de gând să-mi spui, nu-i aşa?"

— N-am avut nevoie, nu-i aşa?

— Aş fi preferat să aud asta de la tine decât de la Seamus.

Margot a ridicat din umeri. „A fost la începutul lui ianuarie, Colm. Asta acum patru luni. M-am culcat cu el de câte ori. Nu însemna nimic. Ea oftă. – Nu prea domn din partea lui ca să-ţi spun.

Colm o privi îngrijorat. – Asta faci, Margot? Să te culci cu oameni şi apoi să- i arunci?

„Este ceea ce fac majoritatea bărbaţilor, dacă nu greşesc. De ce ar trebui femeile să fie altfel? Sigur, mi-au plăcut întâlnirile scurte, nu-i aşa?[5] Ea ştia că nu i-ar plăcea asta – celor mai mulţi bărbaţi nu – dar nu avea de gând să ascundă cine era ea.

Nu era sigur cum să-i răspundă. El ştia că argumentul ei era sănătos – avea tot dreptul să se culce cu oricât de mulţi bărbaţi îi dorea, dar i se încleşta stomacul să se gândească la asta. „Seamus nu este deloc încântat de asta", a spus el, încercând să se concentreze asupra acestui iubit anume şi nu asupra altora pe care i-ar fi putut avea.

„Ne-a plăcut o scurtă aventură şi a fost distractiv. Dar nu avea să fie niciodată mai mult decât atât.

S-a încruntat din nou. – Asta sunt eu, Margot? O scurtă aventură?

— Ştii că însemni mai mult pentru mine decât atât, Colm.

„Din câte ştiu, vei pleca când vei termina cartea şi nu te voi vedea

pentru praf.”

Ea întinse mâna şi îi atinse mâna. 'Vreau să fiu cu tine. Tu stii asta.'

El aruncă o privire în stânga şi în dreapta lui, apoi îi luă mâna şi o strânse. „Aş dori să fac public”, a spus el. „Acest furiş în jur îmi face capul.”

„La fel aş face şi eu.”

„Atunci hai să o facem.”

— Trebuie să ne facem griji pentru tatăl tău?

Colm oftă. 'Nu ştiu. Nu vreau să provoc o recidivă.

Margot îşi dădu ochii peste cap. „Ma place, dar nu mă iubeşte, Colm. Aceasta este doamna B citind lucruri. II fac să râdă şi suntem buni prieteni, dar vă asigur că nu este interesat de mine aşa.

— N-ai văzut cum se uită la tine?

„Cu drag.”

„Nu, să păstrăm liniştea deocamdată”, a sugerat el, dându-i drumul mâna.

— Seamus ştie, spuse ea, văzându-l pe Seamus aruncându-le o privire. „Ne urmăreşte.”

— Asta pentru că n-ai fost foarte drăguţă, Margot, răspunse Colm reproşat. Ar fi trebuit să-i spui.

'Despre noi?'

— Nu, că nu ai mai vrut să te culci cu el.

— Nu fac asta, spuse ea dispreţuitoare. 'E ciudat.'

„Când vei decide că nu mai vrei să te culci cu mine, aş aprecia atenţia.”

[c]Colm, asta e ridicol![5]

'Este?'

— Da. Ea zâmbi. „Cred că mereu o să vreau să dorm cu tine.”

În cele din urmă, a zâmbit şi el. 'Crezi?'

Ea a dat din cap. 'Haide. Să revenim la al tău, ca să-ţi pot arăta cât de sigur sunt despre asta.

JŞ

i

Trecuse cu mult trei dimineaţa când domnul Dukelow a condus-o pe contesa în castel prin intrarea vechilor servitori din spate. Această intrare nu a fost niciodată folosită în aceste zile şi a trebuit să îndepărteze iedera care o ascundea. Noaptea era neagră şi adâncă. Nu era lună, doar lumina mică de la torţa pe care o purta pentru a arăta calea. Cei doi se furişară pe coridor şi urcă pe scara bătrânilor servitori. Această parte a hotelului nu fusese decorată în stilul somptuos al zonelor publice. Erau podele de linoleum, pereţi albi şi becuri goale atârnate de
tavan, un strat gros de praf şi grămezi de frunze maro crocante care odată intră în aer şi au fost lăsate să se ofilească. Era şi frig. Dar asta nu i-a descurajat. N-au vorbit, ci s-au strecurat ca nişte hoţi, în linişte şi în tăcere, mai adânc în castel, până au ajuns la capătul scării care ducea la micul suită de camere din vârful turnului de vest.

Aici au ezitat un moment. – Eşti sigur că nu e acolo sus? şopti contesa.

Absolut sigur. După cum ţi-am spus, ea este acasă la Colm Deverill.

Contesa şi-a ondulat buzele de dezgust. – Se culcă cu el, nu-i aşa?

— Ea este, a confirmat domnul Dukelow. „Ea crede că nimeni nu ştie."

Contesa zâmbi, buzele ei subţiri dispărând într-o linie. „Cât de satisfăcător!"

Au avut grijă să calce încet. Când a ajuns în vârf, domnul Dukelow a ridicat zăvorul şi a împins uşor uşa. înăuntru era negru absolut. A strălucit torţa în jurul sufrageriei. Perdelele nu fuseseră trase, ceea ce era un indiciu clar că ocupantul nu se afla în reşedinţă. A păşit înăuntru cu încredere, urmat de Contesă, care şi-a ridicat gluga mantiei şi a oftat. Domnul Dukelow a intrat cu paşi mari în dormitor şi şi-a aprins lanterna pe pat. Nu fusese atins de dimineaţa când menajerul o făcuse. Raza de lumină a dezvăluit ceea ce căutau. Teancul de hârtie A4 stivuit cu grijă pe biroul de lângă maşina de scris.

Contesa căzu peste ea cu o gâfâitură. Ea întoarse grămada de hârtie şi ridică ultima foaie. Ea îi făcu semn mai aproape. „Străluceşte-ţi

i

lumina aici", a cerut ea. A făcut cum i s-a spus. Ochii ei au scanat liniile cu lăcomie.

„Ce scrie?" a întrebat el.

Ea zguduie frustrată. „Scrie despre bătrânii proşti Hubert şi Adeline. Ei bine, va trebui să revenim peste câteva săptămâni, când ea a scris mai multe.

t,

r

Doamna B nu era aceeaşi femeie care fusese când stătuse în sala de bal, cu geanta pe genunchi, o încurcătură de anticipare, speranţă şi groază. Era mai uşoară şi, cel mai surprinzător dintre toate, veselă. Acesta a fost un cuvânt pe care nu l-ar fi folosit niciodată pentru a o descrie pe Bessie Brogan. Dar era veselă. Vesel, vesel şi plin de bucurie.

Lordul Deverill observase imediat. Când doamna B se întorsese în cabină în acea seară, cu ochii umezi şi visători şi inima plină de emoţie, el o aşezase în bibliotecă şi o ascultase cu atenţie. Doamna B plânsese din nou din nou în timpul repovestirii, dar după aceea nu şi-a mai întins mâna după şerveţele; Nu o singură dată.

Ea a continuat să aprindă lumânările votive din dormitorul ei şi să repete rugăciunea, aşa cum făcea în fiecare seară, dar acum a închis ochii şi şi-a simţit dragul ei frate lângă ea. Ea ştia că el era acolo. Aşa spusese, nu-i aşa? El era chiar lângă ea şi avea să fie, până când timpul i se scurgea şi şi ea era chemată acasă.

Doamna B a dansat pe muzica de la radioul ei. îşi bătea din picioare, îşi legăna şoldurile şi îşi mişca umerii în timp ce gătea şi pregătea mesele şi când se spăla, fredonă şi ea. Ea a ascultat şi balade şi a cântat cu plăcere. Inima îi era plină şi trebuia să o exprime. Muzica i-a permis să facă asta, fără inhibiţii pentru că, acum maestrul Colm se întorsese la propria sa casă, nimeni nu intra niciodată în bucătărie.

Cabana de vânătoare ieşise din umbră în lumină, aşa cum pământul fusese scos din frigul şi umezeala aspre a iernii până în primăvară.

i

Locul se simţea cald, nu doar pentru că era începutul verii, ci pentru că era fericit. Doamna B ştia că asta era. Casa era fericită şi ea şi lordul Deverill erau fericiţi în ea.

4

într-o seară, la începutul lunii iunie, Margot, Colm şi JP stăteau afară, pe terasă, savurând băuturi înainte de cină. Aerul era balsam şi cald, lumina chihlimbar moale, în timp ce soarele se scufunda încet în spatele castanilor de cal. A fost o seară perfectă de vară, genul de seară la care s-ar privi cu nostalgie în urmă, când vânturile reci de toamnă veneau în octombrie pentru a alunga vara. Grădina era la maxim, plantele încă tinere şi fragede, arbuştii tăiaţi şi trandafirii de Himalaya în plină floare, urcând turbaţi până în vârful sicomorului. Era un sentiment de optimism, un sentiment că lucrurile se schimbă în bine. Doamna B i-a privit pe cei trei râzând şi discutând, în timp ce porumbeii coşeau de pe acoperiş şi cerul deveni roz. Tocmai scoase un alt ulcior de limonadă, când JP a anunţat că are câteva veşti de împărtăşit.

„După înfăţişarea feţei tale, aş spune că sunt o veste bună", a spus Colm.

„Sper să fie o veste bună", a răspuns JP, punând paharul pe masă de lângă bancă. – Cel puţin, sper că vei crede că sunt o veste bună. Am o slujba.'

— O să fii vorbitor la castel, a declarat Margot. „Cred că este genial!"

— Da, am vorbit cu doamna de Lisle. Este foarte dornică şi mă va plăti foarte bine. Extrem de bine, ar trebui să spun.

„Cred că este o idee grozavă", a spus Colm.

JP se uită la Margot. „Dar sunt mai multe. Am o idee, vezi tu.

„Şi ce este asta?" a spus Margot.

„Ce zici de tine şi cu mine am jucat împreună? Povestiţi nişte poveşti despre Deverill din trecut şi despre ce au făcut ei, iar eu vorbesc despre cum a fost să trăiţi la castel. împreună, am face un duo

distractiv, cred. Ce zici?'

Colm aruncă o privire spre Margot. Margot anticipase asta. S-a gândit o clipă la asta. Ce era de pierdut? JP avea dreptate. Ar forma o pereche genială, completându-se reciproc printr-o combinaţie de istorie şi experienţă personală – era exact genul de pereche pe care doamna de Lisle i-ar plăcea.

— Ai sugerat-o? întrebă Margot.

'Nu încă. Am vrut să te întreb mai întâi.

„Cred că ar fi distractiv să facem ceva împreună. De ce nu stau de vorbă cu domnul Dukelow şi văd ce spune.

Doamna B a simţit un strop de îngrijorare. Lordul Deverill încă nu ştia că fiul său şi Margot erau într-o relaţie. Ea ştia cât de iubit îi era, o dragoste care avea să devină şi mai profundă dacă începeau să lucreze împreună, bănuia ea şi îşi făcea griji că atunci când va afla adevărul, va fi rănit. Sigur, era suficient de mare pentru a fi tatăl ei, dar asta nu a împiedicat niciodată inima să simtă ceea ce simţea. Nu a fost controlat asta. Se întrebă când aveau să iasă cei doi tineri din ascunzătoare. Nu-şi puteau păstra relaţia secretă pentru totdeauna, nu-i aşa?

Domnul Dukelow tremura vizibil de entuziasm când Margot îi sugeră ca ea şi lordul Deverill să stea împreună nişte discuţii după cină. A sunat-o imediat pe doamna de Lisle.

„Am o idee genială", a început el. Când i-a spus despre asta doamnei de Lisle, ea a fost extaziată.

— Vedeţi, de aceea angajez oameni ca dumneavoastră, domnule Dukelow, a ţâşnit ea. „Ştii exact ce facem aici. Este o idee foarte puternică. îmi place mult. întotdeauna am crezut că Contesa e cam o fraudă, deşi turiştii au cumpărat-o. Totuşi, îi poţi spune că nu mai avem nevoie de serviciile ei. îl avem pe adevăratul McCoy. Un Deverill este ceea ce avem nevoie. Ceea ce ne-a avut întotdeauna nevoie, iar dumneavoastră, domnule Dukelow, aţi

reuşit. Margot şi Lordul Deverill vor fi vânduţi. Voi pune echipa de marketing să se ocupe imediat.

Domnul Dukelow nu era mulţumit că trebuie să o dezamăgească pe contesa. Nu avea să fie deloc fericită de asta. – Eşti sigur că nu ar trebui să o ţinem pe contesa la petreceri cu ceai? Sunt foarte populari, ştii.

„Nu mi-a plăcut niciodată, domnule Dukelow. Dar era bună pentru afaceri. Nu mai este bună pentru afaceri, aşa că, fa cum am spus, ai înţeles?

— Desigur, doamnă de Lisle. îşi strânse maxilarul pentru a se reţine. I-ar fi plăcut să lupte mai mult pentru Contesă, dar doamna de Lisle era o femeie căreia nu-i plăcea să fie contrazisă. – Va trebui să plătim ceva domnişoarei Hart, a adăugat el.

„Desigur că vom face. O vom plăti bine. La urma urmei, ea ne-a oferit Dan Chambers şi ce succes s-a dovedit a fi! Ea este dinamită şi aşteptaţi până când apare cartea. Va trimite oamenii să se înghesuie la hotel. Să cred că vor ajunge să dea mâna cu Lordul Deverill însuşi. Dinamită. Asta este. Doamna de Lisle oftă satisfăcută. „întotdeauna am ştiut că castelul va fi bijuteria coroanei mele."

JŞ

Domnul Dukelow a aşteptat până când Contesa îşi făcu ceaiul final înainte să-i spună veştile proaste. Se uită la el îngrozită. „Nu înţeleg", a răspuns ea. „Mă concediezi?" Faţa ei albă se uită la el neîncrezătoare.

„Mă tem că doamna de Lisle nu mai simte că este..."

„Angela de Lisle! Ea nu mă poate trata aşa. E dezgustător! Ea a fost cea care m-a rugat să le ofer oaspeţilor săi un gust de aristocraţie şi istorie, în primul rând. nu cred. Nu poate fi adevărat."

— Mă tem că este, contesă. Am vorbit cu ea azi dimineaţă.

i

Şi-a netezit fusta şi şi-a încrucişat braţele. „Niciodată în viaţa mea nu am fost tratată cu atâta lipsă de respect. Aşteaptă până când soţul meu, Contele, află despre asta. Va fi furios. Nu se ştie ce ar putea face![5]

„Am luptat pentru tine, promit. Dar ea nu s-ar răzgândi.

„Uită ea cine sunt eu? Soţul meu a crescut în acest castel. Ar trebui, de drept, să fie al meu. Ar trebui să găzduiesc petreceri private de cină şi prânz şi petreceri în grădină şi... Ea trase aer în piept, cuprinsă brusc de emoţie. – Ar trebui să fiu eu să o concediez pe Angela de Lisle, nu invers. Se uită cu privirea la domnul Dukelow. „Sunt cea mai apropiată persoană de istoria acestui loc pe care o va găsi. Dacă nu am de gând să ofer oaspeţilor hotelului un gust de istorie, atunci cine este? Ea zâmbi triumfătoare.

Domnul Dukelow şi-a frecat bărbia. Ei bine, oricum ar afla despre asta până la urmă. „Lord Deverill", a răspuns el.

„Lord Deverill? Beţivul ăla bătrân![5] Ea râse cu dispreţ. „Acum am auzit totul."

„De fapt, acum este treaz", îi spuse el, privindu-i chipul căzând şi nu obţinând nicio satisfacţie din asta. – O să ţină discuţii cu Margot Hart.

Contesa nu ştia ce să spună. „Ei bine, nu veni să plângi la mine când totul merge groaznic de rău. Nu mă voi întoarce![5] Ea îşi făcu buzele şi oftă ca un copil petulant.

— îmi pare rău, contesă. Chiar sunt. Dacă aş fi avut drumul meu, ai fi găzduit cina în fiecare seară.

— Nu-mi puteai permite, şuieră ea. Apoi, amintindu-şi brusc că încă mai avea nevoie de domnul Dukelow pentru cealaltă chestiune mică din cartea lui Margot Hart, îi trecu un cui purpuriu pe obraz. – N-ar trebui să te învinuiesc, Terrence, spuse ea cu voce joasă. „Ştiu că trebuie să fi fost foarte greu şi pentru tine."

Uşurat că nu avea de gând să iasă din viaţa lui, domnul Dukelow şi-a lăsat umerii în jos şi i-a luat mâna. – Ştii cât de mult te ador, contesă. îi puse un sărut pe pielea palidă. „Dacă pot face ceva ca să te revanşez..."

Ea a zâmbit. „Există", a răspuns ea fără ezitare, „o mică chestiune încă nerezolvată".

ir

Margot şi JP au venit cu un format pentru discursul lor prin care ea să prezinte familiei povestea lui Barton Deverill şi a construcţiei castelului, plus anecdota amuzantă ciudată despre urmaşii următori, apoi ea făcea un pas înapoi şi îi dădea cuvântul lui JP. Le spunea oaspeţilor despre bunicii săi Hubert şi Adeline Deverill şi despre cum a ajuns să moştenească castelul de la mama sa, Bridie, contesa di Marcantonio, care începuse ca slujitoare. A fost o poveste grozavă.

Primul eveniment a fost programat pentru sfârşitul lunii iunie. În preajma, s- au exersat pe terasă, rafinându-şi discursurile până le-au putut ţine cu încredere şi fără ezitare. Margot era obişnuită să vorbească în public, dar JP era un novice. Totuşi, pregătirea a dat roade, pentru că proba generală în faţa lui Colm şi doamna B au mers fără probleme. Au răspuns chiar şi la cele mai impertinente întrebări la care Colm şi doamna B se puteau gândi fără o pauză.

Cu toate acestea, una este să ţii o discuţie prietenilor şi familiei, dar alta este să te afli în faţa unei camere pline de străini.

JŞ

Când a sosit ziua, JP era de înţeles nervos. Se ţinea ocupat în grădină, încercând să nu se uite la ceas, în timp ce timpul trecea în mod obişnuit, aducându-l mai aproape de evenimentul de care acum începea să se teamă. „Ce părere aveţi, doamnă B? Am fost puţin neplăcut când am acceptat să fac asta? a întrebat el când a intrat la prânz.

— Pleacă cu tine, domnule. În toată Cork, nu există bărbat, femeie sau copil care să cunoască castelul ca tine. Nu vei vedea niciodată ziua în care vei primi castelul înapoi. În bine sau în rău, acele zile s-au dus pentru totdeauna. Dar asta nu înseamnă că nu te poţi distra puţin stăpânindu-l acolo din când în când. Pentru cinstea lui Dumnezeu, doamne, ce rău poate face?

JP se aşează şi îşi puse şerveţelul pe genunchi. – Nu cred că aş vrea castelul înapoi, chiar dacă l-aş avea, spuse el gânditor. „Există ceva în

i

lipsa de responsabilitate şi libertate care mă atrage acum pe măsură ce îmbătrânesc. îmi place aici, în această casă, doamna B. îmi convine." El îi zâmbi în timp ce ea punea o felie de pâine suc în faţa lui. „Va mulţumesc că aţi avut grijă de mine în toţi aceşti ani, doamnă B. Vă apreciez, ştiţi."

— Mulţumesc, domnule, spuse ea încet, pătându-şi obrajii în roz. Ea a luat farfuria cu supă de praz şi cartofi de pe bufet şi l-a adus. „Nu ţi-a trecut niciodată prin cap că ai avut grijă şi de mine", a adăugat ea. „Sunt una dintre cele mai norocoase femei născute vreodată să fi făcut parte din familia ta."

Zâmbetul din ochii lui JP s-a adâncit cu tandreţe. – Ai putea spune că ne-am salvat unul pe altul, spuse el, iar ea dădu din cap.

„Dumnezeu lucrează în moduri misterioase", a răspuns ea, privindu-l cum îşi punea supa în bol. „întotdeauna există doar un plan, de cele mai multe ori, nu îl vedem. Aşa cum obişnuia să spun, săraca mamă bătrână, fiecare ciorapi bătrân găseşte un pantof vechi. încep să văd clar acum.

„La fel şi eu", a fost de acord el.

„Du-te mai departe acum, domnule, şi ieşi în seara asta şi distrează-te. Ai castigat-o.'

r

Cu această intenţie, JP a stat în faţa a o sută de oaspeţi în sala de mese a castelului şi s-a prezentat drept Jack Patrick Deverill, al optulea lord Deverill din Ballinakelly, cel care a pierdut castelul marele său strămoş, Barton, construit în 1662. King a furat pământ care aparţinea familiei O'Leary şi l-a dat familiei Deverill. Aproape trei sute de ani mai târziu, m-am căsătorit cu Alana O'Leary şi m-am mutat în castel, redându-l astfel, într-un mod mic, familiei O'Leary. îmi place să simt că, odată cu acea unire, ceva din acea greşită groaznică a fost îndreptat. Poate că karma a fost cea care ne-a făcut să ne pierdem casa, cine ştie? Dar, spuse el, aruncându-şi privirea albastră peste cameră, este ceva foarte

satisfăcător în a vă vedea, oameni buni, împărtăşind acum istoria şi magia Castelului Deverill." Publicul a fost încântat, iar JP s-a ridicat într-un val de bunăvoinţă şi a susţinut un discurs fascinant şi plin de umor. Margot îl privea cu mândrie, bărbatul stricat pe care îl ajutase să-l pună la loc. Ea a atras privirea lui Colm şi a văzut mândria strălucind şi în faţa lui. Când a sosit în ianuarie, nu ar fi putut prezice niciodată că viaţa ei va ajunge la asta.

La sfârşitul discuţiei au fost întrebări. Nimic pe care JP şi Margot să nu fi putut face faţă.

Apoi Contesa, care stătuse pe masa din capătul îndepărtat al camerei, păstrând un profil neobişnuit de jos, ridică mâna. JP a recunoscut-o imediat şi s-a încreţit.

— Lord Deverill, spuse ea. „Insinuezi că ai pierdut castelul din cauza karmei. Terenul a fost furat, aşa că, până la urmă, drept plată pentru acea crimă, ţi-a fost luat. Există o anumită dreptate în asta, desigur. Totuşi, soţul meu, contele Leopoldo di Marcantonio, ar fi spus că castelul ar fi trebuit să-i fie lăsat, ca fiind singurul fiu al mamei tale Bridie şi al contelui Cesare di Marcantonio. Nu vezi că ai pierdut castelul din cauza acelei greşeli mai recente? Simţi regret sau vreun sentiment de nedreptate în numele soţului meu?

JP ridică bărbia. – Mulţumesc, contesă, că ai venit în seara asta. Este o plăcere să te văd aici la Castelul Deverill. Pentru a-ţi răspunde la întrebare, simpatizez cu situaţia dificilă a soţului tău. Se aştepta să moştenească castelul, dar mi-a fost lăsat. Nu putem anula ceea ce s-a făcut în trecut, putem doar să-i dăm drumul. Am învăţat, prin multe ore de cercetare sufletească, că mulţumirea vine din renunţarea la rănile vechi. Castelul este acum un hotel frumos, o sărbătoresc. A face altfel ar fi dăunător sănătăţii şi liniştii mele sufleteşti. Îţi sugerez să faci la fel şi tu şi soţul tău. Nimic nu va veni din resentimente decât nefericire.[5]

Chipul contesei s-a albi în timp ce publicul a izbucnit într-un aplauze sălbatice.

Margot o privea cu prudenţă, înconjurată aşa cum era de o miasmă întunecată care o deosebea de toţi ceilalţi din cameră. Ceva înghesuit

în stomacul ei. Un sentiment de neliniște care, în timp ce primise cu bunăvoință laudele și felicitările celor așezați la masa ei, nu a dispărut.

i
Kitty

Stau lângă patul lui Jack. Este bolnav și se estompează repede. Alana a zburat din Statele Unite cu fiicele ei, Aisling și Cara, iar frații ei, Liam și Aileen, au venit din Connemara și Co. Wexford pentru a fi cu tatăl lor în ultimele sale momente. Colm vine. Se adună cu Emer în dormitorul lui Jack, în jurul patului lui, în timp ce Jack stă nemișcat cu ochii închiși, obrajii înfundați, așteptând moartea. Dacă mă întrebi pe mine, pare deja mort, dar pieptul lui se ridică și coboară ușor sfidător. „Nu voi pleca până nu sunt gata", îl aud șoptind fără sunet, întotdeauna a fost un bărbat încăpățânat.

Când se lasă noaptea, își întinde mâna stângă. Emer îl ia. Ochii lui se deschid și sunt plini de pace și acceptare. Ei sunt ochii unui suflet deja la jumătatea drumului spre Rai. „Iartă-mă, dragul meu Emer, pentru toate greșelile pe care ți le-am făcut", spune el.

Ochii lui Emer sclipesc. „Nu e nimic de iertat, draga mea", răspunde ea încet, lipindu-și buzele de pielea diafană și pete de pe dosul mâinii lui. „Ne-am iertat unul pe altul cu mult timp în urmă, nu-i așa?

„Alana." întoarce încet capul și o găsește, plutind de cealaltă parte a patului. El îi dă mâna dreaptă. „Faceți pace cu JP", spune el. Vocea lui este o șoaptă acum.

Alana clipește și lacrimile se eliberează. Ea dă din cap. Nu este momentul să refuzi unui om dorința lui pe moarte.

El are un cuvânt de spus fiecăruia dintre copiii săi și ei îl primesc cu recunoștință și evlavie; Jack este deja mai aproape de Dumnezeu decât ei.

Se întoarce spre Colm. – Ai fost un nepot bun, Colm, spune el. Reușește un mic zâmbet. Apoi mormăie ceva atât de încet încât Colm

trebuie să se aplece ca să audă. Trebuie să-şi ducă urechea la buzele bunicului său, astfel încât cuvintele să poată fi auzite. Dar exact asta îşi doreşte Jack, ca Colm să se apropie atât de mult, încât nimeni altcineva în afară de el să poată auzi ce are de spus. „Nu o lăsa să scape”, şopteşte Jack.

Sunt copleşit de emoţie; pe patul de moarte, Jack se gândeşte la mine.

Nu trece mult până când îşi ia ultima suflare. Cu familia lângă pat, se strecoară în tăcere. Nu există zgomot morţii, nici luptă, nimic altceva decât pace. O văd pe mama lui în Duh. O fiinţă de lumină şi iubire. Ea întinde mâna şi el o ia. Se ridică, lăsând corpul de care nu mai are nevoie să se întindă ca o haină veche pe pat şi împreună pleacă. Nu mă vede.

Atunci sunt cuprins de un dor urgent şi pasional: vreau să plec acasă.

Vreau sa merg acasa acum.

Dar nu e nimeni care să mă ia.

Capitolul 19

JP i-a părut rău când a auzit vestea despre Jack. Colm a mers dimineaţa să-i spună. Stătuse treaz toată noaptea, vegheând la patul bunicului său, aşa cum era tradiţia. Vezi avea să dureze toată ziua. Prietenii veneau să-şi aducă omagiul, să bea Guinness şi să mănânce gustări în camere întunecate, strălucitoare de lumina lumânărilor. Câinele lui Jack stătea întins lângă el, refuzând să se mişte.

JP şi-a îmbrăţişat fiul şi l-a ţinut mult timp. Ştia cât de aproape fusese de bunicul său. „Hai să ne plimbăm prin grădină”, a sugerat el. „Aerul proaspăt vă va face bine.” Cei doi bărbaţi porniră peste peluză.

A fost o dimineaţă frumoasă. Cântecul păsărilor umplea aerul, briza era mătăsoasă şi caldă, soarele strălucea de parcă n-ar fi observat că

i

Jack O'Leary murise. – Tată, trebuie să-ţi spun ceva, spuse Colm, băgându-şi mâinile în buzunare.

„Bine, continuă", a răspuns JP.

— Este vorba despre Margot.

JP părea alarmat. – Dar Margot?

Colm ezită. – Sunt îndrăgostit de ea, spuse el în cele din urmă, apoi tresări, aşteptându-se ca chipul tatălui său să-i trădeze rănirea.

„La fel şi eu", râse el. „Cred că toată lumea este puţin îndrăgostită de Margot Hart."

Mă înţelegi greşit. Şi ea este îndrăgostită de mine. Suntem într-o relaţie."

JP se opri şi se uită la fiul său cu alţi ochi. 'Într-adevăr? De cand?'

„Am vrut să vă spunem, dar nu am vrut să vă tulburăm recuperarea."

„Acum, de ce să-mi spui o astfel de veste bună mi-ar deranja recuperarea?"

„Ei bine, m-am gândit că s-ar putea să fii puţin îndrăgostită de ea. Aşa cum tocmai ai spus...

„Dragul meu băiat, nu vreau să spun că o iubesc aşa." JP a râs de absurditatea ideii. „Sunt destul de mare ca să-i fiu tată!"

„Ştiu asta, de aceea..."

— îmi place enorm de mult pe Margot, îl întrerupse JP. 'Noi suntem prieteni. Prieteni buni. Dacă nu ar fi fost ea, nu cred că aş fi avut curajul sau voinţa să mă fac mai bine. Ea m-a salvat şi îi voi fi mereu recunoscător pentru asta. Dar nu sunt îndrăgostit de ea. Deloc.[5] A bătut cu palme pe spatele fiului său şi au mers mai departe. – Mă bucur că v-aţi găsit, Colm. Este o fată bună. Trebuie să recunosc că nu am bănuit niciodată nimic. Ai fost foarte bun la ascunderea asta.

Colm era uşurat. „Nu a fost uşor."

— Presupun că nu o să-i spui mamei tale.

— Acesta este celălalt lucru despre care vreau să-ţi vorbesc. Vreau să mergi să vorbeşti cu mama. Nu mă refer la o dispută, adică să vorbeşti frumos cu ea. Ea este cu adevărat tăiată de bunicul.

i

— Colm, sunt ultima persoană pe care vrea să o vadă.

„Nu sunt de acord. Care este opusul iubirii?[5]

'Ură.'

„Nu, nu este. Indiferenţa este opusul iubirii. Nu-i pasă deloc. Amândoi trebuie să vă pese puţin unul de celălalt dacă mai aveţi suficientă energie de urât.

„Ură este un cuvânt foarte puternic, Colm. Nu am urât-o niciodată pe mama
ta.

— Atunci vorbeşte cu ea, tată. Pentru mine. Pentru noi trei."

Dorothy era într-o stare groaznică când a ajuns în Ballinakelly. Ea venise cât de repede putu, lăsând totul să piardă şi luând cel mai devreme zbor spre aeroportul Shannon. Jack era mort. Jack 0[5]Leary, bărbatul pe care îl admirase mai presus de toţi ceilalţi, dispăruse. Era de neconceput. Desigur, ea nu lăsase niciodată să-l iubească în secret. Emer era prietena ei şi, în plus, Jack nu o încurajase niciodată, nici măcar o clipă. Probabil că nu ştiuse niciodată ce simţea ea. La urma urmei, ea nu a arătat-o sau a împărtăşit-o cu nimeni. Fusese secretul ei şi îl păzise îndeaproape.

Chiar şi la optzeci şi opt de ani, el îi ţinuse inima captivă. Vrei asta! Un bătrân care încă mai are puterea de a face o bătrână de optzeci de ani să se înfierbânte sub guler. Dar acesta a fost Jack O'Leary. întotdeauna a avut o sclipire în ochi şi genul de carisma care nu se estompează odată cu vârsta, dar străluceşte oricum. Şi, desigur, îl cunoştese când era tânăr, plin de luptă. Cât de atrăgător fusese. Cât de plin de magnetism şi vigoare; acum dispăruse.

Dorothy se gândea des la moarte în aceste zile. Anii dinaintea ei erau mult mai puţini decât cei din spatele ei. Chiar a existat o viaţă după? se întrebă ea. Avea credinţă, fiind crescută ca protestantă care mergea la biserică, dar se îndoia acum, când sfârşitul se apropia. Se îndoia de

frică. Aproape că suna prea frumos pentru a fi adevărat, iar experienţa o învăţase că lucrurile care erau prea bune pentru a fi adevărate erau adesea; a fost un fapt. Evenimentele lui Dan Chambers au rămas vii în memoria ei şi, totuşi, se îndoia şi de asta. Oare fiica ei chiar trecuse? Oare Dan îşi scosese un nume din minte şi pur şi simplu avea noroc? La urma urmei, Lillie nu era un nume neobişnuit. Părease foarte real la acea vreme, dar acum se întreba dacă crezuse pentru că aşa dorea să creadă. Dorul ei îi întunecase judecata?

Unde era Jack acum? Unde era conştiinţa lui? Era ciudat să cred că ştia răspunsul. Desigur, nici nu ar fi conştient de întrebare dacă nu ar mai exista. Gândul acela a înfrigurat-o cel mai mult.

După o scurtă oprire la hotel, Dorothy a luat un taxi până la veghea la casa lui Emer şi Jack. Oamenii se înghesuiseră în spaţiul mic, nu era loc să se aşeze. Emer a îmbrăţişat-o cu înverşunare, recunoscător că venise. – Nu voi şti ce să fac cu mine acum că Jack a plecat, spuse ea răguşită. „Voi fi ca o păpădie în vânt."

— Voi sta cu tine cât vrei, a liniştit-o Dorothy.

Ochii lui Emer s-au umplut de lacrimi. – Vrei să spui asta, Dorothy?

'Bineînţeles ca da. Voi sta la hotel până când Alana şi fetele vor pleca, apoi mă voi muta şi vă ţin companie o vreme. Acum Jack a plecat, voi rămâne atâta timp cât vreau.

Emer a râs trist. – Oh, eşti amuzantă, Dorothy. Dar pot să-ţi spun acum că ai avut dreptate, lui Jack chiar nu-i plăcea ca oamenii să rămână.

'Ştiam eu!'

„Nu era un om sociabil. De cele mai multe ori eram doar noi doi. Mi-a plăcut aşa.[5]

Emer fu distras brusc. Ea îşi întoarse ochii spre uşă. Spre surprinderea ei, JP stătea acolo, nesigur dacă va fi primit sau nu. Era într-o jachetă de tweed, ţinând pălăria în mâini, cu o expresie anxioasă pe faţă. „Vrei să te uiţi cine a apărut?" i-a spus Emer prietenei ei.

„Nu există nimic ca moartea pentru a scoate ce e mai bun din oameni", a răspuns Dorothy, surprinsă să-l văd şi pe el acolo.

i

„Mai bine mă duc să-i urez bun venit. La urma urmei, este amabil din partea lui să vină.

— Şi curajoasă, a adăugat Dorothy.

Emer a zâmbit precaută când l-a salutat pe JP. La urma urmei, îi rănise fiica şi ea încă era tristă pentru asta. Dar era o femeie graţioasă căreia nu-i plăceau confruntările sau durerile şi îi era imposibil să nu fie politicoasă. – Îţi mulţumesc că ai venit, JP, spuse ea, uimită să-l vadă cu ochii strălucitori şi cu pielea limpede. Era ca şi cum ar fi o versiune mai tânără şi mai în formă a lui însuşi. Mai aproape de bărbatul atrăgător şi neînsufleţit de care Alana se îndrăgostise şi se căsătorise cu toţi aceşti ani în urmă. Şi-a exprimat condoleanţe în câteva cuvinte atent alese şi Emer le-a primit cu recunoştinţă. „De ce nu intri şi să-ţi faci omagiul." Ea nu şi-a imaginat că fiica ei ar vrea să-l vadă şi a sperat că va intra şi ieşi înainte să-şi dea seama că este acolo.

Cei îndoliaţi au vorbit pe un ton stins în camera în care trupul lui Jack era aşezat sub un cearşaf alb. Era întuneric, în afară de lumânările care străluceau aurii pe noptieră şi comodă. Jack părea liniştit, de parcă ar fi dormit. JP s-a simţit trist că nu a făcut pace cu el. După divorţ, cele două familii încetaseră să mai vorbească între ele. JP era sigur că Jack l-ar fi acuzat pentru că Alana a părăsit Irlanda. Într-un fel, şi Jack o pierduse. Viaţa era complicată. Era greu de acceptat, frigul asta, când ne uităm înapoi la primele zile ale căsniciei lor, când fuseseră fericiţi şi fără grijă.

Simţi o mână pe braţ. Se întoarse şi o văzu pe Alana stând lângă el. Ea îi aruncă un zâmbet plin de lacrimi. „Mulţumesc, JP. înseamnă foarte mult pentru mine că ai venit.

El a recunoscut cuvintele ei cu un semn din cap. Se uitară în jos la Jack cu tandreţe, luptându-se să accepte că nu mai era prezent. Era de parcă ar putea deschide ochii în orice moment şi să se trezească.

S-au mutat pe coridor. „Vrei să stai să bei ceva?" a întrebat ea.

'Nu, mulţumesc. Cred că mă voi întoarce. Am vrut doar să-mi iau rămas bun. Era un om bun, tatăl tău. înţelept, curajos, puternic. Am fost prieteni odată. El a ezitat, apoi s-a oprit cu un sentiment blând,

i

fără sens. „Merită o odihnă bună.” A simţit că porneşte pe un drum spinos al nostalgiei şi al regretului şi acum nu era momentul sau locul pentru asta.

— Într-adevăr, încuviinţă Alana şi îl privi plecând. „Trebuie să fie o femeie”, se gândi ea cu un strop de gelozie. Nu ar arăta la fel de bine ca el, sau nu ar fi reluat atât de repede, dacă nu ar fi fost o femeie. Se întreba cine era, această persoană care îl inspirase să se reunească. Sigur nu Margot Hart?

înmormântarea a avut loc a doua zi în Biserica Catolică a Tuturor Sfinţilor din Ballinakelly, iar Jack a fost înmormântat în cimitir, unde generaţii de O’Leary au fost îngropaţi înaintea lui. întregul oraş a venit să-şi aducă respectul pentru că el fusese un membru foarte iubit, deşi evaziv, al comunităţii.

Colm avea inima zdrobită. îşi iubea bunicul şi acum nu mai era. Era visceral, acest sentiment de pierdere, de parcă ar fi fost filet ca un peşte. Apoi şi-a amintit ceva ce i-a spus cândva doamna B: Durerea este doar dragoste fără unde să meargă.

r

în acea noapte, în timp ce Margot dormea în braţele lui Colm, Contesa l-a urmat din nou pe domnul Dukelow în castel pe uşa din spate, drumul lor luminat de lumina torţelor. Au urcat din nou pe scara vechilor servitori, în turnul de vest, unde camera lui Margot zăcea în întuneric şi tăcere. Contesa îşi trase în spate gluga mantiei şi se îndreptă direct spre birou. Mâinile ei au apucat manuscrisul şi l-au răsturnat. Ridică pagina de sus şi văzu, spre încântarea ei, că Margot aproape că terminase cartea. Domnul Dukelow a luminat cu torţa cuvintele, astfel încât ea să le poată citi.

Ochii ei au scanat cu febră rândurile căutând numele lui Leopoldo. Nerăbdătoare, ea întoarse pagina şi apucă alta. Unul după altul le-a smuls, dar era foarte puţin în afară de menţionarea ocazională a soţului ei. – Trebuie să fie o greşeală, mormăi ea. A început din nou, de data

aceasta mai încet.

— Pune paginile jos şi hai să le citim împreună, sugeră calm domnul Dukelow.

— Abia l-a pomenit pe Leopoldo, se răsti ea. „Este absurd şi se numeşte istoric!" Ea râse cu amărăciune. „Dar ea a scris despre uciderea lui Cesare. Bineînţeles că a scris despre asta. Ea a scris că fugea cu banii soţiei sale şi cu o fată tânără pe care a sedus-o din oraş. Revoltător!", a exclamat ea. „Am o minte bună să ard lotul!"

„Nu ar fi o idee bună", a spus domnul Dukelow. „Hai, hai să plecăm de aici."

Nările contesei s-au aprins de furie. „Mi-am făcut timp şi necaz să vin să o văd şi să o ajut cu cercetările ei. Şi aşa mă răsplăteşte! Nu ar fi trebuit să-mi pierd timpul.

— Aceasta este o carte despre familia Deverill, contesă. Poate că ea nu vrea să se abate.

„Ca un idiot, ea a înghiţit toate minciunile pe care i le-a spus JP", a continuat ea, ignorând scuzele proaste ale domnului Dukelow. „Ar fi trebuit să ştiu că asta se va întâmpla. Şi ea se culcă cu fiul lui. Ei bine, ea are toate informaţiile de care avea nevoie, fără îndoială. De îndată ce termină, se va întoarce în Anglia fără să arunce o privire înapoi, cred. Am fost un prost să cred că va scrie o relatare adevărată. Nu există adevăr în asta. Leopoldo este doar o notă de subsol! O notă de subsol! Cum îndrăzneşte ea!'

Domnul Dukelow nu prea înţelegea despre ce era vorba. De ce ar trebui să scrie domnişoara Hart despre Leopoldo când a locuit doar paisprezece ani în castel? El nu era cu adevărat relevant pentru istoria familiei Deverill. Domnul Dukelow se întrebă dacă Contesa nu era puţin dezlănţuită. Ani de resentimente au suflat cu siguranţă situaţia din toată proporţia. Acum ea nu mai avea niciun rol de jucat în divertismentul hotelului şi citise manuscrisul aproape terminat, îi va cere să o ducă pe furiş înapoi în castel? Dacă nu ar fi făcut-o, ar mai vrea să-l vadă?

„Am văzut tot ce trebuie să văd", a spus ea, o linişte coborând

asupra ei acum, ca liniştea după o furtună.

— Ar fi bine să te asiguri că hârtia este stivuită la fel de bine cum ai găsit-o, a avertizat domnul Dukelow.

îşi bătu degetele îngrijite de grămadă pentru a pune hârtia într-o boală ordonată. „Iată, s-a terminat", a spus ea. „Ea nu va şti niciodată."

Domnul Dukelow o conduse în jos pe scări şi afară în noapte. Stelele sclipeau şi semiluna atârna ca o seceră deasupra lor. S-au grăbit pe poteca din grădină şi au intrat în copaci, părăsind moşia printr-o poartă din zidul castelului. Domnul Dukelow îşi parcase maşina într-o zonă de odihnă. Au urcat şi el a condus-o înapoi la casa ei din Dublin. A fost un drum lung, dar a fost fericit să o facă. încântat să petrec puţin mai mult timp cu ea. Nerăbdător că aceasta ar putea fi ultima dată.

„Când te voi revedea", a întrebat el în timp ce se îndrepta în faţa clădirii ei.

Ea s-a întors spre el şi a zâmbit dulce. „Nu cred că voi mai veni vreodată la castel".

„Ne putem întâlni în altă parte. Oriunde vrei. Spune doar cuvântul şi voi fi acolo.

— Eşti foarte dulce, spuse ea, atingându-i uşor obrazul. „Dar cred că a sosit momentul să ne luăm rămas-bun şi noi." Ea a râs pe nas, un râs amar, fără veselie. – Nu arăta atât de trist, Terrence. A fost distractiv. Se furişează ca o pereche de hoţi. Parcă trăim într-un roman, nu-i aşa? Un roman romantic. Doi îndrăgostiţi, furişând printre umbre, smulgând împreună momente furate. Dar aşa ceva nu poate rezista. Cu siguranţă ştii asta. Este o fantezie şi fanteziile funcţionează doar pentru o perioadă scurtă de timp, deoarece realitatea va veni întotdeauna şi le va distruge.

„Putem să ne furişăm prin Dublin", a sugerat el plin de speranţă, deşi simţea că speranţa era zadarnică.

Ea a deschis uşa. „Nu, nu putem", a răspuns ea. 'S-a terminat. La revedere, Terrence.

A privit-o descuind uşa clădirii şi strecurându-se înăuntru. El a rămas, uitându-se la el o vreme, sperând că ea s-ar putea răzgândi şi să

i

iasă. Dar ea nu a făcut-o. Strada era goală şi liniştită. Contesa dispăruse. S-a întors la Ballinakelly cu inima grea, mintea lui lucrând la modalităţi de a o recupera. Sigur putea să-i ofere ceva?

<4

A doua zi după înmormântarea lui Jack, Margot a găsit-ope Dorothy luând micul dejun în sala de mese. Era îmbrăcată într-o bluză demătase de culoare fildeş şi un cardigan, cu o pereche de pantofi maro cu şireturi sensibile la picioare. „Merg în oraş", îi spuse ea lui Margot. „M-am gândit să merg pe jos. E plăcut să iau aer. Este o zi minunată, nu-i aşa? Pur si simplu adorabil.'

Margot se aşează şi puse un pachet maro pe masă.

— Asta cred că este? a spus Dorothy emoţionată.

— Cartea mea, răspunse Margot. „Primul proiect."

„Doamne, eşti rapid."

„Nu este greu odată ce ai toate cercetările în faţa ta."

„Eşti o fată deşteaptă. Asta eşti. Dorothy o ridică. 'E greu.'

„Nu trebuie să citeşti totul. Doar ultimele sute de pagini.

„O să citesc totul. Fiecare cuvânt.'

„Sunt deschis la sfaturi. După cum am spus, nu vreau să-l jignesc pe JP sau familia lui.

— Sunt sigur că ai fost foarte tact.

— Sper că da, răspunse Margot.

„O să încep să-l citesc imediat."

— Ei bine, după plimbarea ta.

„Da, după plimbarea mea. Mulţumesc, Margot pentru încrederea în mine. Ai nevoie de ea înapoi?

„Numai când ai terminat-o. Nu vreau să cadă în mâini greşite.

— Nu este singura ta copie, nu-i aşa?

'Nu. Roisfn mi-a făcut altul pe fotocopiatorul hotelului.

i

Dorothy oftă. – Să cred că Jack a plecat. Lumea se simte incompletă acum. Dezactivat. Nu-mi pot imagina cum se simte Emer. Îi voi face o vizită în după- amiaza asta. De îndată ce Alana şi fetele pleacă, mă voi muta şi îi voi ţine
companie pentru o vreme. E greu să fii văduvă. Dar cineva se obişnuieşte până la urmă.

i

r

Margot a mers cu maşina la o plajă retrasă şi a plecat la plimbare. Trebuia să se gândească. Cartea a fost scrisă. Sigur, trebuia să-l şlefuiască, dar naraţiunea era jos pe pagină. Ar aştepta până când va auzi părerea lui Dorothy înainte de a o trimite editorului ei. A fost un echilibru fin între menţinerea integrităţii ca istoric şi loialitatea ca prieten. Spera că a satisfăcut atât istoria, cât şi familia Deverill. Ar fi fost mai uşor dacă nu s-ar fi apropiat de JP şi Colm. Dar ea a avut. Ultimul lucru pe care şi-a dorit era să-i supere.

Ea a urcat cu paşi mari pe nisip. Nori cu burtă cenuşie năvăleau pe cer, vântul era înfăţişat, dar cald, aerul dulce cu parfum de saramură şi turbă. Irlanda era într-adevăr o ţară frumoasă, se gândi ea, dar voia să rămână aici? În curând, contractul ei avea să se încheie cu hotelul şi va fi liberă să meargă oriunde ar fi dorit. Petrecuse ultimul deceniu rătăcind pe glob, ideea de a rămâne într-un singur loc a făcut-o să se simtă neliniştită. Cu toate acestea, ea începu să-l iubească pe Colm. Sigur, era îndrăgostită de el de ceva vreme, dar asta era diferit de a iubi cu adevărat pe cineva. „În dragoste" este atracţia sexuală a două persoane atrase unul de celălalt pentru că le place ceea ce văd. Iubirea este ceea ce se întâmplă atunci când nu eşti „îndrăgostit" – în momentul în care realizezi că iubeşti persoana, greşelile şi toate, în interior şi în exterior, în vremuri bune şi rele. În momentul în care realizezi că nu poţi fi fără ele. A fost acolo cu Colm? Ar putea suporta să rămână fără el? Şi-a băgat mâinile în buzunarele jachetei şi a mers mai

departe. Ea nu ştia.

i
Kitty

Sunt singur. Sunt singur şi mă simt singur în mijloc.

Doamna Carbery a trecut mai departe şi, deşi nu i-am căutat foarte mult compania, a fost liniştitor să ştiu că ea a fost aici. Desigur, sunt conştient de alte spirite legate de pământ care se amestecă pe coridoarele castelului, dar ei nu sunt conştienţi de mine. Cei care sunt blocaţi adesea nu îşi dau seama că sunt morţi. Ei există într-o stare ciudată, asemănătoare unui vis – până când cineva vine să-i salveze. Cine o să mă salveze?

Cândva era distractiv să bântuiesc hotelul, dar acum m-am săturat de asta. Cândva, era distractiv să-i privesc pe cei vii în viaţa lor de zi cu zi, dar acum mă plictiseşte. Cândva era un fior să călătoresc prin gând, dar şi asta mă lasă dezamăgit. Dar ce pot face? Sunt cu adevărat blocat. Blocat din proprie voinţă. Chiar şi castelul, care m-a ţinut legat de pământ din cauza iubirii mele obsesive, îşi pierde strânsoarea pe inima mea. Şi Jack a plecat. Poate că nu castelul m-a ţinut aici, ci Jack; poate că a fost Jack tot timpul.

La urma urmei, castelul este doar cărămizi şi mortar.

Sunt atras de Inelul Zânelor. A trecut o săptămână de când Jack a fost îngropat. Ar fi trebuit să fie împrăştiat aici, cu mine, dar a fost îngropat în pământ. Dar ce contează? Corpul lui nu-i mai foloseşte nici lui, nici nimănui. Numai mie şi inimii mele romantice ne place ideea ca rămăşiţele noastre muritorii să fie eliberate pe acelaşi vânt, în locul pe care odată ne-am făcut al nostru.

Dar nu este doar locul nostru. Este şi a lui Colm şi a lui Margot şi, după privirea Alanei care se plimbă acum pe iarbă, în aşteptarea lui JP, este şi a lor. Sau mai bine zis, a fost odinioară. II aşteaptă nervoasă şi nerăbdătoare şi, în timp ce se uită în mare, privirea ei este atrasă în

orizontul îndepărtat. Locul unde pot fi găsite toate adevărurile noastre. Cu cât se uită mai mult în acea ceaţă misterioasă, cu atât se înţelege mai mult pe ea însăşi şi dorinţele ei. Şi vine la ea, adevărul ei, într-un fulger de conştientizare care îi face să i se prindă respiraţia în piept.

Ea se întoarce şi JP este acolo, mergând spre ea în jacheta şi pălăria lui de tweed. Paşii lui lungi încrezători. Chipul lui frumos. Nu este obişnuită să-l vadă aşa.

Ea îşi ridică bărbia şi îşi trage umerii înapoi şi moliciunea din faţă se întăreşte din nou. Ea nu vrea să se expună.

„Îţi mulţumesc că m-ai întâlnit aici", spune ea.

O salută cu un zâmbet precaut. El este curios. Se întreabă de ce l-a invitat în acest loc anume.

„Îţi aminteşti când veneam aici sus?", spune ea, întorcându-şi încă o dată ochii spre mare. „A fost locul nostru special. Nu s-a schimbat. Dar avem.'

„Aşa a fost de mii de ani", răspunde el. „Gândeşte-te la lucrurile la care aceste pietre au fost martorii."

„Ceea ce nu aş da ca să pot vorbi cu ei."

El rânjeşte. „Puteţi vorbi cu ei cât de mult doriţi."

— Ştii ce vreau să spun, prostule. Ea zâmbeşte în ciuda ei. JP avea abilitatea de a o face să râdă ca nimeni altcineva.

„Cum te suporţi?" întreabă el.

Ea ridică din umeri. 'Asa si asa. încă nu s-a cufundat cu adevărat. încă mă aştept ca tatăl meu să fie acolo, prin casă. Se simte ciudat fără el." Ea îl priveşte pe JP şi nedumerirea îi încruntă fruntea. 'Araţi bine. Te-ai rezolvat singur. Trebuie să recunosc, nu m-am gândit niciodată că o vei face. Ce a făcut?

„Am lovit fundul. Era o singură cale de parcurs şi asta era până. Cealaltă cale nu era o opţiune.

Ea se încruntă. – Dar cine te-a ajutat?

— Colm şi Margot.

Ea se înţepeneşte. „Aşa credeam." Ea râde cu amărăciune. „Trebuia

i

să existe o femeie în spatele unei transformări atât de dramatice. Vreau să spun că este suficient de tânără pentru a fi fiica ta, dar nu este treaba mea.

„Este într-o relaţie cu Colm”, îi spune el.

Acum Alana se simte proastă. Ea clipeşte la el uluită, ca o aluniţă care iese în lumină. – Ea şi Colm se întâlnesc?

„Cred că a depăşit cu mult stadiul întâlnirilor.”

„Dar am crezut că tu...”

'Nu ştiu de ce.'

„Ei bine, am presupus că nu poţi arăta atât de bine fără, ei bine, fără ca o femeie să te inspire să te faci mai bine.”

'Nu greşeşti. O femeie m-a inspirat să mă fac mai bine, dar nu cea pe care o crezi tu.

Dezamăgirea ei este palpabilă. „Oh, deci, am dreptate. Ei bine, m-am gândit la fel de mult. Bine pentru tine, JP. Ma bucur pentru tine. Eu sunt, spune ea nefericită. – Presupun că ar fi trebuit să trecem amândoi mai departe până acum. Abia se poate uita la el. „Cine este ea?” întreabă ea.

„Tu”, răspunde el.

Alana este confuză. Nu vrea să creadă ceea ce aude. „îmi pare rău? Pe mine? Nu înţeleg.'

„Desigur că nu. Putem merge? Cred că amândoi ne va fi mai uşor să vorbim dacă mergem. Şi nu vrem ca acele pietre să ne cunoască treaba, acum, nu-i aşa?

îi văd plimbându-se de-a lungul stâncii. Valurile se umflă şi fac spumă sub ele, iar pescăruşii scârţâie în timp ce se aruncă şi se scufundă în căutarea prăzii. „Nu am vorbit niciodată cu adevărat, tu şi cu mine. Ne-am îngrijit amândoi de rănile pe propriile noastre insule, supărându-ne unul pe celălalt. Şi, pe măsură ce ne-am îndepărtat şi mai mult, dorinţa de a comunica a devenit mai slabă, până când am încetat cu totul să vorbim. Margot m-a încurajat să vorbesc despre sentimentele mele. Ea a spus să se întoarcă în acel loc întunecat şi să lase lumina să intre. Odată aprinsă lumina, mi-am dat seama de

greşelile teribile pe care le făcusem şi le-am recunoscut. Nu ar fi trebuit să caut mângâiere în Roşie. Nu ar fi trebuit să te supăr că ţi-ai dorit un alt copil. Ar fi trebuit să te susţin mai mult când ai pierdut copilul. Alana, sunt multe lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac. Dar mai ales, nu ar fi trebuit să te las să pleci. Ar fi trebuit să găsim o modalitate de a comunica.

Ochii Alanei sunt plini de lacrimi. Pieptul ei este atât de strâns încât cu greu poate respira. Ea pune o mână acolo şi inspiră cu dificultate. „îmi pare rău că te- am condus în braţele lui Roşie, JR Am şi lucruri pentru care trebuie să îmi asum responsabilitatea. Nu este uşor, nu-i aşa, să asumi lucrurile? Dar moartea tatalui m-a pus pe gânduri şi nu vreau să plec în America fără să vorbesc cu tine sincer. Nu a fost toată vina ta. A fost şi al meu. Te-am împins după ce am pierdut copilul. Eram atât de furioasă pe tine că nu-mi mai doream un alt copil, încât, când l-am pierdut, te-am învinovăţit că l-ai răzvrătit cumva – şi că obţii ceea ce îţi doreai. Nu ar fî trebuit să te păcălesc niciodată. Aveam deja trei copii. Ar fî trebuit să fiu recunoscător pentru ceea ce am avut şi să nu-mi doresc mai mult."

„Am fost fericiţi înainte să ne mutăm la castel, nu-i aşa?", spune el cu tristeţe.

„Nu mi-am dat seama niciodată ce povară a fost această moştenire pentru tine. Ce povară a devenit castelul. Ar fî trebuit să-mi spui. Aş fî putut să te susţin."

Se încruntă la ea. „Ai vorbit cu Colm?" întreabă el.

„Nu", răspunde ea repede, dar pare zguduită. „Tocmai mi-am petrecut săptămâna asta gândindu-mă."

„Nu vreau castelul înapoi", spune el. „Kitty mă va blestema că am spus-o, fără îndoială, dar mă bucur că este un hotel. îmi place să locuiesc în Cabana de vânătoare, sunt fericit acolo. Sunt eliberat de povara de a trebui să conduc castelul, de a plăti pentru el. Vremurile bune ale ascendenţei au trecut de mult. Nimeni nu trăieşte aşa în zilele noastre. A fost bine pentru bunicii mei, dar Margot are o teorie...

„Că castelul a adus locuitorilor săi doar tristeţe şi tragedie."

i

„Ai vorbit cu Colm!” exclamă el.

„Ar putea fi ceva adevăr în asta”, continuă ea fără să-i răspundă la întrebare. „Poate că a fost blestemat. La urma urmei, Barton Deverill a construit-o pe un teren furat de la altcineva. E o energie proastă, nu-i aşa? Ce oferi aia primeşti. Mă bucur că l-ai pierdut. Mi-aş fi dorit doar să nu te fi rănit atât de tare.

„Am trecut peste asta acum.”

'Bun.'

„Dar ceva lipseşte. Ai dispărut.” JP se opreşte din mers şi se uită la ea, cu faţa plină de afecţiune. – încă te iubesc, Alana. Nu cred că m-am oprit vreodată. Nu-ţi cer să mă iubeşti înapoi, doar că suntem prieteni. Ar fi un lucru minunat, pentru toată familia, dacă am putea fi prieteni.

Ea îl ia de mână. „Cred că am putea deveni mai mult decât prieteni”, spune ea, cu un zâmbet tente pe buze. „Dar trebuie să o luăm încet.”

'Desigur.'

Ea nu-i dă drumul la mână. Ei merg mai departe. Atmosfera este mai uşoară, mai limpede. Soarele sare în apă în paiete de lumină.

„Când te întorci în America?” întreabă el.

'Nu sunt.'

'Oh? Am crezut-'

„Am fost, dar acum nu mai sunt.”

'Bun.'

Ea îi zâmbeşte. Nu a mai zâmbit aşa de mult. „La urma urmei, aceasta este acasă, nu-i aşa?”

Şi simt o durere în suflet pentru că acest pământ a fost cândva şi casa mea, dar acum nu mai este. Ştiu unde este adevărata mea casă şi totuşi nu am cum să ajung la ea. Cât timp voi rămâne rupt de lumină?

Capitolul 20

Margot stătea întinsă în patul ei din turn şi se uita la tavan. O fărâmă

i

de lumină a lunii străbătu întunericul, scoţând grinzile deasupra ei şi scăldând camera într-o lumină palidă şi apoasă. Ea nu putea dormi. Mintea ei era neliniştită. Ea părăsise patul lui Colm pentru ea, având nevoie să fie singură pentru a încerca să înţeleagă sentimentul crescând de claustrofobie care începuse ca o puşcătură în plexul ei solar, dar acum se transforma într-o crampe. De ce a avut-o, această frică de a se stabili? Avea încredere în Colm. Nu reuşise niciodată să aibă încredere în tatăl ei, dar ştia că Colm era un animal total diferit de el. Dacă această frică provenea din problemele de încredere pe care le avusese cu primul bărbat pe care îl iubea, atunci tatăl ei avea multe de răspuns.

A vrut să se angajeze, chiar a făcut-o. Dar când s-a gândit să rămână în Ballinakelly, tot corpul i s-a înţepat de aversiune. Ani de zile era o nomadă, călătorind din oraş în oraş, urmându-şi munca. Nu îi era frică să rămână singură, era obişnuită cu asta, iar singurătatea, când se strecură asupra ei, fusese risipită de oamenii pe care îi găsise în drum. Prieteni, îndrăgostiţi – străini cu care vorbise în baruri sau cunoscuse prin cercetările ei. Ar putea argumenta, desigur, că aceşti oameni nu erau prieteni adevăraţi. Nu ar fi acolo pentru ea dacă ar avea nevoie de ei. Nu ca Colm. Deci, de ce a avut această senzaţie de crampe îngrozitoare în stomac când şi-a imaginat viaţa în Ballinakelly? De ce nu ar putea fi ca celelalte femei? Să te îndrăgosteşti, să te căsătoreşti, să te stabileşti şi să-ţi faci o familie? Cum ar putea să rătăcească lumea fără scop de unul singur să deţină mai multă atracţie decât atât?

Frustrată, s-a dus la baie şi a scotocit în geanta de spălat după somnifere. De obicei, nu avea nevoie de ele, dar în seara asta voia doar să se facă KO. Cartea era gata. Presiunea era redusă. Ar trebui să se simtă mulţumită, dar nu a fost: se simţea neliniştită şi confuză.

Somniferele au făcut efect rapid. întunericul a întunecat lumina în timp ce norii umezi acopereau luna. Vântul începu să urle şi zgomotul ploii bătând pe geamuri a însoţit-o pe măsură ce devenea somnoroasă. Se auzi un sunet târâit, dar Margot nu credea în fantome. Ea a plutit într-un somn adânc.

i

A fost trezită de mirosul de fum şi de senzaţia de a fi insuportabil de fierbinte, îngrozită de pastile, ea deschise încet ochii. La început a crezut că visează, dar când a început să se sufoce şi-a dat seama, cu un junghi de panică, că nu era. A fost real. Castelul ardea.

Fiind un turn vechi, s-a ridicat ca o cutie de chibrituri. Sunetul trosnet al lemnului care ardea o aduse în fire. Margot sări din pat şi se uită îngrozită în jurul ei. Primul ei gând a fost pentru manuscris. Ea nu muncise atât de greu în toate aceste luni ca să fie consumat de foc. A încercat să intre în sufragerie, dar a fost forţată să se întoarcă de căldură. Nu şi-a putut vedea maşina de scris, însemnările sau manuscrisul pentru fum, dar vederea flăcărilor furioase i-a spus că era prea târziu; toată munca ei dispăruse.

Nu era timp pentru autocompătimire. Focul se mişca repede. Instinctul de a supravieţui a început. Ea se grăbi în baie, gâfâind de frică şi de un sentiment terifiant de neputinţă. Ea a aruncat un prosop şi o halat în baie şi a deschis robinetele. Apoi s-a zbătut repede în rochia udă şi a apucat prosopul. Până acum dormitorul ardea şi el, iar flăcările se apropiau din ce în ce mai mult, devorând totul în cale. Cu inima bătând în viteză şi cu pieptul aglomerat de fum, Margot întinse prosopul care picura şi se strădui să se îndrepte spre fereastră. A deschis-o şi a luat o gură de aer. Ploua cu ploaie. Spera că ploaia va stinge focul. Ea a privit în jos. Sub fereastra ei era o terasă, o pasarelă îngustă mărginită cu un perete crenelat. Aceasta a fost singura cale de ieşire. Nu exista altă ieşire. Cu toate acestea, era prea departe pentru ea să sară în siguranţă. Pur şi simplu nu putea. Şi- ar rupe fiecare os din corp.

Ea sa întors. Trebuie să existe o cale de ieşire în afară de fereastră. Dar era fără speranţă. Cu focul în spate şi picătura în faţa ei, avea o singură opţiune dacă dorea să aibă şansa de a supravieţui.

Picioarele lui Margot tremurau atât de puternic încât abia se putea urca pe pervaz. Avea impresia că şi-a pierdut controlul asupra corpului. Interiorul ei se transformase în jeleu. Unde era

curajul ei? întotdeauna se mândrea că era puternică, independentă, neînfricata, dar acum se simţea mică şi speriată. Se aşează, cu picioarele atârnând în aer, terasa îngustă o vederi înspăimântătoare sub picioarele ei. Atunci frica a lovit-o cu adevărat. Ea a început să plângă. Suspine zgomotoase, primitive, care au fost aruncate din partea cea mai adâncă a ei. „Te rog, Doamne, nu mă lăsa să mor", se plânge ea. Ploaia îi zvâcni faţa, halatul ud se simţea strâns ca o cămaşă de forţă.

Se gândi atunci la Colm. Cum ar fi putut să se îndoiască că îl iubeşte? Se gândi la mama ei, dar imaginea s-a dizolvat rapid şi Dorothy a plutit în minte. Camera ei nu era departe de cea a lui Margot. Spera că reuşise să iasă. S-a rugat să fie bine.

Strigătele oaspeţilor hotelului s-au ridicat în timp ce s-au revărsat pe gazon. Margot se uită în stânga şi în dreapta ei pentru a vedea că focul se răspândea rapid în restul castelului. Ea strigă, dar vocea i se pierdu în vuietul focului. O va vedea cineva prin fum?

Atunci flăcările mistuiau turnul. îi simţea aproape lingându-i ceafa. A simţit mirosul a ceva putred, ca un animal mort, apoi şi-a dat seama brusc, în timp ce o durere îi trecea prin ceafa, că părul îi ardea. Nu avea de ales. Ea a sărit.

X

r

JP văzuse focul de la fereastra dormitorului său. Ceva îl zguduise în somn şi se trezise cu pumnul rece al fricii strângându-şi stomacul. îl sunase imediat pe Colm. Colm alergase la maşină în pijama lui, dar nu era singur pe drum. Până acum tot oraşul ştia. Toţi alergau până la castel cât de repede îndrăzneau să conducă în ploaie, în miezul nopţii. Colm abia putea respira. într-o noapte, Margot a ales să doarmă în dormitorul ei de hotel, asta s-a întâmplat. A înjurat cu voce tare, a urlat în maşina din faţa lui şi şi-a trântit cu nerăbdare mâna de volan.

i

A început să plouă puternic. Picături mari de grăsime au căzut într-un torent, ca o furtună de ploaie tropicală, pe pământ. Colm nu văzuse niciodată o ploaie ca ea. Dacă acest lucru nu stinge focul, se gândi el, nimic nu o va face.

<4

Dorothy se ridică în pat. Camera ei era plină de fum şi flăcări dansau în jurul ei. Primul ei instinct a fost să intre în panică. Şi a intrat în panică, dar doar pentru o clipă. După câteva secunde şi-a dat seama că nu trebuie să intre în panică, pentru că nu simţea căldura şi, de fapt, nu simţea gust de fum, pe care cu siguranţă îl inhala. Flăcările îi mistuiau acum patul şi ea nu putea vedea nimic în cameră, cu excepţia fumului cenuşiu, înclinat, şi totuşi nu putea să-l mirosească. Nu avea deloc miros. Acest lucru a fost foarte ciudat. Un calm a cuprins-o. Ea a coborât din pat fără rigiditatea obişnuită. De ce, ea nici măcar nu a gemut. S-a uitat în jos la picioarele ei, picioarele goale, şi a fost surprinsă să simtă nici cel mai mic disconfort din cauza lemnului arzând pe care stătea. Apoi şi-a întors ochii şi a văzut imaginea înfiorătoare despre ea însăşi. Da, acolo era, Dorothy Walbridge, întinsă în pat adormită în timp ce focul a luat-o.

Ar fi trebuit să intre în panică în acel moment. Dar acest calm care o cuprinsese era total. Vederea ei era destul de fascinantă şi ar fi privit mai mult timp dacă nu ar fi devenit conştientă de o lumină mult mai mare decât focul. Şi-a întors atenţia de la corpul ei arzător pentru a-şi vedea fiica, Lillie, înconjurată de o aură de alb strălucitor. Ea zâmbea, aşa că cu siguranţă nu era deloc îngrijorată de incendiu. Copilul şi-a întins mâna.

Dorothy a ştiut atunci că era moartă. O frisoare de emoţie se răsfrângea prin ea. Dan avusese dreptate tot timpul. Lillie trecuse prin acea seară şi iată-l acum, întinzând mâna. Ea întinse mâna şi simţi că fiica ei o ia. Ea a simţit imediat o iubire extraordinară, o iubire mai mare decât a simţit-o vreodată în viaţă. Era gata să izbucnească cu ea.

i

Nu am ajuns să-i spun lui Margot cât de bună este cartea ei, se gândi ea şi, cu acel mic regret, şi-a urmat fiica în lumină.

i

r

Când Colm a ajuns la castel, pompierii erau în proces de stingere a incendiului. Ploaia a ajutat. Într-adevăr, ploaia a fost o binecuvântare. Un număr mare de oameni se adunaseră pe gazon, cu feţele cuprinse de groază, în timp ce priveau cu neîncredere la castelul în flăcări. Domnul Dukelow alergă printre ei agitat, frecându-şi mâinile, strigând ordine, dar fără să obţină nimic. Maşinile au ajuns în mulţime, localnicii s-au înghesuit pe curtea curţii, toată lumea dorea să ajute, dar nu puteau face altceva decât să spere. În mintea tuturor era aceeaşi întrebare: cum era posibil ca castelul să fi luat foc a doua oară?

Colm strigă după Margot. A alergat prin mulţime, strigându-i cu disperare numele. II durea pieptul de frică. Cu cât căuta mai mult, cu atât se temea că ea nu este acolo. Că nu ieşise. Că era încă în castel. „A început în turnul ăla", a spus cineva, arătând spre camera lui Margot. „Cred că este cea mai veche parte a hotelului, aşa că vă puteţi imagina cât de repede trebuie să fi luat foc."

Colm l-a găsit pe domnul Dukelow. – Ai văzut-o pe Margot? întrebă el.

Faţa domnului Dukelow era cenuşie. „Nu", a răspuns el. Apoi şi-a ridicat ochii spre turnul de vest.

Colm se uită şi el. Tavanul de lemn căzuse, dar zidurile groase de piatră erau încă în picioare. Ploaia stingea flăcările rămase. Cu toate acestea, dacă Margot ar fi fost acolo, nu ar fi supravieţuit.

Pompierii şi ploaia făceau o treabă foarte bună în a stinge focul, dar Colm nu avea de gând să stea acolo neputincios. Trebuia să facă ceva. „Poate că a sărit pe fereastră!", a exclamat el. – Trebuie să ajungem pe acea terasă, spuse el, arătând spre ea.

'Noi?'

„Da, tu şi cu mine. Haide, Terrence. Am nevoie să mă ajuţi."

'E periculos. Pompierii...

„Nu-i aştept pe pompieri." II luă de mânecă pe domnul Dukelow şi îl târă în spatele castelului, unde flăcările nu ajunseseră. Domnul

i

Dukelow şi-a găsit curajul – alimentat de vinovăţie, pentru că ştia, mai degrabă, că se temea că ştie cine aprinsese chibritul. Colm cunoştea bine intrarea bătrânilor servitori de când era copil, jucându-se prin castel cu surorile sale. Domnul Dukelow a simţit

greaţă când a împins uşa, unde cu doar o săptămână înainte, el şi contesa se strecuraseră înăuntru.

Cei doi bărbaţi urcară în grabă scara. Colm sări câte trei paşi în grabă să ajungă la Margot. Domnul Dukelow s-a străduit să ţină pasul. În vârful scărilor, coridorul era plin de fum gros, cenuşiu. Domnul Dukelow l-a prins de gât şi a început să tuşească. „Nu pot...” se plânge el, întorcându-se înapoi. „Astmul meu.”

„Hai, Terrence! Nu mă dezamăgi![5], strigă el, apucându-l de braţ. Dacă nu ar fi avut atât de mare nevoie de el, l-ar fi lovit cu pumnul în faţă.

Domnul Dukelow se uită la el o clipă lungă, înainte de a-şi trage braţul şi a dispărea înapoi pe coridor.

Colm şi-a scos tricoul şi l-a lipit de gură, apoi, cu ochii lăcrimaţi şi cu pieptul umplut de fum, a pătruns mai adânc în hotel. Cu cât se apropia de turnul vestic, cu atât fumul devenea mai gros. La un moment dat, nu era sigur că va putea găsi uşa. Dar nu trebuia să-şi facă griji. Când a ajuns la el, a văzut că uşa nu mai exista. Zidul se prăbuşise, iar acoperişul se prăbuşise, lăsând grinzi şi moloz mocnit. Dormitorul din turn al lui Margot de deasupra fusese complet distrus. O voce de bărbat i-a strigat prin gaura din tavan. „Hei, tu...” Dar Colm a ignorat-o şi s-a luptat afară.

A văzut-o imediat, întinsă ca o păpuşă spartă pe pietre. Sângele îi pătează roşu halatul ud. Inima i s-a oprit. Se repezi spre ea şi îngenunche lângă ea, un suspine izbucnindu-i în piept. Ridicându-i încheietura mâinii, simţi un puls. I s-a părut că simte o bătaie slabă, ca bătăile inimii unei păsări, în vârful degetelor. Apoi a fost înconjurat de pompieri. I s-a ordonat să se îndepărteze. După aceea părea că totul s-a grăbit. Lumea părea înceţoşată în jurul marginilor. Nimic nu a fost definit. Au sosit ambulanţele, Margot a fost pusă pe o targă. Colm a cerut să meargă cu ea la spital.

„Eşti o rudă?” a întrebat un oficial.

„Sunt soţul ei”, a minţit el.

'Foarte bine atunci. Urmaţi-mă.'

Kitty

Eu am fost cel care a provocat ploaia. Nu sunt foarte sigur cum m-am descurcat, dar am făcut-o. Acum sunt surprins de lucrurile pe care le putem face spiritele atunci când ne punem mintea la asta. Ah, puterea minţii de a face minuni, dar, din păcate, turnul de vest a dispărut.

Odată m-ar fi deranjat, aş fi disperat. Aceasta a fost cea mai veche parte a castelului, singura parte care a supravieţuit incendiului din 1921, dar acum sunt impasibil. Castelul este încă un hotel. Sigur, doamna de Lisle va dura mult timp să repare daunele, dar înţeleg că deja face planuri pentru noul turn. Îi va numi Suita Margot Hart.

JP va continua să susţină discuţii; Cred că i-a dat o nouă viaţă. El şi Alana sunt din nou apropiaţi. Din cenuşa căsătoriei lor, cresc lăstari noi. Este promiţător. îmi dau seama acum că acasă este dragostea. Castelul a încetat să fie casa mea cu mult timp în urmă, pur şi simplu nu am înţeles asta niciodată. Fac acum. Totul în lumea materială trece. Dar noi sufletele suntem veşnici şi îndurăm, cu dragostea în inimă, pentru că acesta este sensul vieţii.

Iubesc JP. îl iubesc pe deplin şi necondiţionat. îi iubesc pe Colm şi Alana şi pe toţi cei pe care i-am urmărit în ultimii ani. Spiritul meu este atât de plin de dragoste încât nu-mi mai pasă de castel şi de ce se va întâmpla cu el. Nu-mi pasă cine a dat foc. Nu voi căuta răzbunare, pentru că inima mea simte doar compasiune pentru un suflet atât de pierdut şi plin de resentimente. Ce loc şi-au creat ei în viaţa de apoi? Nu pot face altceva decât să mă rog pentru ei să-şi găsească drumul.

Amintirile mele nu sunt în castel, ci sunt purtate în mine. Plug peste dealuri, dealurile magnifice în care cresc toc galben şi erica violet printre orhidee albe minuscule şi usturoi sălbatic. Plug cu pescăruşii şi cu vile şi cu bufniţele tăcute şi sunt liber. Nu mă voi întoarce la castel acum. Sunt eliberat de obsesia pe care am confundat-o cu dragoste. În

sfârşit, m-am lăsat să plec şi, făcând asta, m-am descătuşat.

Şi urc spre orizontul îndepărtat unde se află toate adevărurile mele, aşteptând să le recunosc. În acea lumină senină şi aurie îl văd pe Jack. Nu este bătrânul care şi-a dat ultima suflare recent în cabana de la malul mării, ci tânărul de care m-am îndrăgostit, până la genunchi în râpă în căutarea broaştelor. Părul lui este negru şi cade peste ochii de un albastru indigo. Zâmbetul lui este larg şi plin de răutate şi încântare. Inima îi debordează şi, în timp ce îl iau de mână, ştiu ceva ce am ştiut dintotdeauna, doar uitat. Vieţile noastre pe pământ sunt ca vieţile personajelor dintr-o piesă a cărei dragoste se limitează la scenă. De îndată ce perdeaua cade, dragostea noastră este eliberată. Creşte mare, ca o lumină puternică care nu cunoaşte graniţe. Jack mă iubeşte, dar o iubeşte şi pe Emer, iar când va veni timpul ei să vină acasă, îşi va întinde mâna cu toată afecţiunea cu care se întinde acum spre mine. Şi eu îl iubesc pe Emer. De ce m-am gândit vreodată că nu?

Capitolul 21

Margot a intrat şi a ieşit din conştienţă. Era conştientă de oameni care veneau şi plecau, dar nu le putea distinge trăsăturile. Nu ştia unde se află şi, sincer, nu-i păsa. Era într-un limb ciudat, de vis, în corpul ei şi totuşi nu era deosebit de ataşată de el. Ea nu a simţit nicio durere. De fapt, ea nu şi-a simţit deloc membrele. Nici ea nu era conştientă de respiraţia ei. Dar ea ştia că nu era moartă. Cel puţin, ea spera că nu era, pentru că, deşi nu era neplăcut, nu era ceea ce avea în minte pentru viaţa de apoi.

Timpul părea să nu mai existe. Sigur, era conştientă că era conştientă şi apoi că scăpa din asta, dar nu avea nici un simţ al zilei sau al nopţii, al orelor sau al minutelor. Era conştientă, totuşi, de o prezenţă întunecată lângă ea. întunecat şi solid şi cumva liniştitor. Nu a fost un înger – nu că ea ar fi crezut în îngeri, dar era gata să creadă în orice chiar acum –

pentru că îngerii erau meniţi să fie făcuţi din lumină şi această prezenţă era întunecată şi solidă. Ca o stâncă. Da, ca unul dintre acei megaliţi din Inelul Zânelor. Părea să fie lângă ea de fiecare dată când ieşea din uitare. Sa gândit la Inelul Zânelor şi apoi sa gândit la Colm. Când în cele din urmă şi-a deschis ochii, a văzut că prezenţa întunecată, solidă şi liniştitoare era el. Apoi îşi simţi mâna, caldă şi în siguranţă, în a lui.

Colm fusese lângă patul lui Margot de când ieşise de la Terapie Intensivă. Îşi rupsese majoritatea oaselor picioarelor, şoldurilor, coastelor, unui braţ, pomeţilor şi maxilarului. Părul ei aproape ars, aşa că asistenta îl tăiase, lăsându-l să se lipească în smocuri neuniforme. A fost norocoasă să fie în viaţă. Colm se întorsese către Dumnezeu şi se rugase, cu aceeaşi cerere mereu: Te rog, las-o să trăiască. Te rog, te rog, nu o lăsa să moară. Credinţa lui era puternică, dar fusese testată în ultima săptămână, când existase şanse mari ca Margot să nu supravieţuiască. Îşi dădu seama, în timp ce stătea privind-o întinsă tăcută şi
nemişcată în patul ei de spital, cu pielea ceară şi părul scurt şi neuniform, că o iubea profund.

Dar acum ea şi-a deschis ochii şi s-a uitat în ai lui, iar el a ştiut că va reuşi. El îi ţinea privirea şi zâmbi, dezvăluind tristeţea şi durerea lui doar în lacrimile care îi făceau ochii să scânteie. – Bună, tu, spuse el încet. Ea clipi la el, ştiind instinctiv că nu putea vorbi. „Nu încerca să vorbeşti. Lasă-mă să vorbesc pentru tine. El îi mângâie mâna cu degetul mare. A simţit-o, o mângâiere ritmică, blândă, şi a fost mângâiată de ea. „Mi-ai speriat, ştii. Da ai făcut. Dar vei fi pur şi simplu măreţ. Eşti în spital din Dublin şi vei fi din nou bine în curând. Medicii au fost grozavi. Vei fi la fel de bun ca nou. Şi nu mă las de partea ta. Nu pentru un minut.”

Ea închise ochii, o senzaţie caldă şi dulce o cuprinse ca mierea. Scufundandu- se inca o data în uitare. Somnul profund, rece, care permite corpului să se vindece şi spiritului să se odihnească, în cunoştinţa de a fi iubit. Cumva, asta conta; a contat foarte mult.

JŞ

Contesa di Marcantonio era la masa ei de toaleta într-o halat de matase roz cand se auzi o bataie la usa din fata apartamentului. „Dragă, ai de gând să-l iei?” strigă ea. Nici un răspuns. Ea a oftat. Chiar nu voia să o vadă cineva aşa, fără machiaj, cu părul în role. ‘Dragă! Uşa! Ea se încruntă. Unde era Contele? Ea a clătinat din cap şi a lăsat jos pensula de machiaj.

Ea a intrat în hol şi a apăsat butonul de pe interfon. „Cine este?” a întrebat ea.

— Eu sunt, Terrence.

„Nu poţi veni sus!” şuieră ea, intrând brusc în panică. – Trebuie să pleci imediat!

— Sunt aici cu inspectorul Coyle. Vrea să vorbească cu tine.

A urmat o pauză lungă. Inspectorul Coyle? Ce naiba ar putea dori Garda de la ea? „Nu se poate întoarce altă dată? Nu sunt pregătit să primesc vizitatori.”

— Nu poate aştepta, contesă di Marcantonio. Acesta a fost inspectorul. Contesa tresări puţin la sunetul vocii lui care o înlocuia pe cea a lui Terrence. Ea nu dorea ca niciunul dintre bărbaţi să o vadă aşa, dar nu se putea evita. 'Foarte bine. Te rog, urcă. Ea apăsă pe sonerie şi aşteptă.

Contele a intrat în hol într-o cămaşă dezordonată şi un pulover pătat, părând firav.

— Unde ai fost? se răsti ea. – N-ai auzit soneria?

„Cine este?” a întrebat el.

„Garda”.

Contele se încruntă. „Garda? Ce vor ei?'

'Nu ştiu. El vine acum, cu domnul Dukelow de la castel.

— Ce a mai rămas din asta, spuse Leopoldo. A clătinat din cap şi şi-a pus o mână pe inimă. „O mare tragedie. Dar, din fericire, nu este problema mea.”

„Vrea să vorbească cu mine.”

Contele se încruntă din nou. „De ce, ce ai făcut?”

„Absolut nimic”, a răspuns ea. 'Nu am făcut nimic. Nu-mi pot imagina despre ce vrea să vorbească cu mine.

Se auzi un zgomot în uşă. Contesa respiră adânc, apoi o deschise. Ea a dat mâna domnului Dukelow şi apoi a inspectorului, care era un omuleţ robust, cu o mustaţă groasă şi obraji plinuţi de culoarea coacăzelor roşii. Ochii lui erau mari şi lipsiţi de zâmbet în spatele ochelarilor. Le-a arătat în sufragerie, dar nu le-a oferit loc. Nu se aştepta ca ei să rămână mult timp.

„Despre ce ai vrea să-mi vorbeşti?” l-a întrebat ea cu trufie inspectorul. „Nu sunt sigur de ce nu a putut aştepta.”

— Nu vă voi pierde timpul, contesă. Inspectorul scoase un mic bloc din buzunarul de la piept şi ţinu stiloul deasupra paginii. „Unde ai fost în noaptea în care castelul a luat foc?”

— Ei bine, am fost aici, bineînţeles. Ea clătină din cap. 'Nu înţeleg. Sugeraţi că a fost incendiu? A incendiat-o cineva intenţionat?

„Domnul Dukelow a mărturisit că v-a lăsat să intraţi noaptea în castel prin intrarea vechilor servitori din spate şi până în turnul de vest, unde a început focul.” Contesa a avut grijă să nu se uite la domnul Dukelow şi îşi ţinea bărbia sus şi ochii impasibili pentru a nu dezvălui nimic. Nici ea nu s-a uitat la soţul ei. „Mi-a spus că ai fost nemulţumit de cartea pe care o scria domnişoara Hart şi că ai fost hotărât să o împiedici să o publice.”

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, domnule Dukelow. Chiar nu sunt sigur de ce ai minţi.

„Avem un martor care te-a văzut pe tine şi pe domnul Dukelow de mai multe ori”, a continuat inspectorul.

'Un martor? Cine? întrebă contesa.

— Una dintre servitoarele.

'Prostii. Trebuie să fi visat. Ştii că castelul este plin de fantome.

Acest lucru nu l-a impresionat pe inspector. – Ştiţi, contesă, că domnişoara Hart este într-o stare critică la spital şi doamna Walbridge a murit.

Contesa se albi. Şi-a dus o mână la gură. 'Asta e teribil. Cu adevărat groaznic. Dar n-am avut nimic de-a face cu asta." Se întoarse spre soţul ei şi miji ochii. Unde fusese contele când a ars castelul? ea credea. Şi-a înţepenit maxilarul şi şi-a ţinut soţul cu o privire de oţel. „Dragă, spune-i inspectorului unde am fost în noaptea în care a ars castelul."

Leopoldo se uită la soţia lui. Femeia pe care o detesta cu fiecare fibră a fiinţei sale. Acum era şansa lui de a scăpa de ea pentru totdeauna. „Mi-e teamă că nu pot minţi", a spus el, apăsându-şi un pumn la sân şi părând abătut. „Nu ai fost cu mine, iubirea mea. Cel puţin, nu pentru cea mai mare parte a nopţii. Mi-e teamă că trebuie să spun adevărul. Deoarece Dumnezeu este martor al meu, trebuie.

'Mincinos! Leopoldo, cum ai putut? Ea se întoarse către inspectorul Coyle, cu obrajii domnindu-i ca şi cum ar fi fost pălmuiţi. Ar trebui să-l întrebi pe conte unde a fost în noaptea în care a ars castelul. Eram în pat, nevinovat ca un miel, iar el era afară. Terrence, nu am făcut-o! Nu aş face niciodată aşa ceva. Recunosc că nu am vrut ca cartea să fie publicată. Nu i-a făcut dreptate soţului meu şi familiei sale, dar nu aş fi luat niciodată măsuri atât de drastice pentru a o preveni." Ea se uită uluită la soţul ei. „De ce ai făcut-o, Leopoldo? Casa familiei tale... nu înţeleg.

„Contesă Amelie di Marcantonio, sunteţi arestată pentru suspiciunea de incendiere şi ucidere din culpă. Nu trebuie să spuneţi nimic, dar vă poate dăuna apărării dacă nu menţionaţi, atunci când sunteţi interogat, ceva pe care vă bazaţi ulterior în instanţă. Orice spui poate fi dat drept mărturie."

Contesa şi-a dus mâna la ochi şi a leşinat. În timp ce picioarele ei cedau sub ea, domnul Dukelow a fost cel care a întins mâna să o prindă. Leopoldo a privit cu o oarecare satisfacţie cum directorul hotelului o ridica în braţe, confirmând că suspiciunile lui erau corecte. Într-adevăr, avuseseră o aventură. – N-am făcut-o,
Terrence, mormăi ea. „Nu am fost eu. Chiar nu am fost eu." Apoi ea s-a uitat la soţul ei şi a şuierat la el ca un şarpe. „Nu te voi lăsa să scapi

cu asta!”

i

r

Margot a plâns când a văzut starea în care se afla. Cum a putut Colm să o iubească când arăta aşa? Şi-a trecut mâna bună prin smocuri scurte de păr şi peste faţa ei umflată şi a plâns în sus de urâţenia reflectării ei în oglindă pe care i-o dăduse una dintre asistente. Colm a venit în vizită, aşa cum făcea zilnic, dar de data aceasta ea sa întors. „Nu intra!” a exclamat ea.

„De ce nu?” a întrebat el, intrând oricum.

„Sunt dezgustător.”

'Ce vrei sa spui?'

„Nu am păr”, a icnit ea. „Chipul meu este o groază. Sunt urat.'

— Vorbeşti prostii, Margot. Eşti frumoasă.'

'Este o minciună. Cum poţi spune asta când arăt aşa? sunt monstruos. Nu trebuie să fii aici. Nu ai nicio obligaţie. Eşti scos din cârlig. Într-adevăr, înţeleg. Nici eu nu aş vrea să fiu cu mine.

S-a aşezat şi a luat-o de mână. Ea a încercat să o ia, dar el s-a ţinut strâns de ea. – Margot, aproape ai murit, spuse el serios. „Aşadar, ai o tunsoare de băiat şi eşti bandajat, dar părul îţi va creşte din nou şi, cu fizioterapie, vei învăţa să mergi din nou. Crezi că te iubesc doar pentru frumuseţea ta fizică? Te iubesc pentru tine, Margot. Umerii ei au început să-i tremure când s-a prăbuşit din nou. „îmi place felul în care îţi luminează ochii când eşti supărat. Iubesc buza ta superioară scurtă şi felul în care zâmbetul tău devine dulce când nu eşti sigur. Ai reuşit să te păcălişti că nu rătăci singuri prin lume şi totuşi, uneori, când te privesc şi nu ştii că eşti urmărit, întreaga ta fiinţă este o imagine a singurătăţii. Dar ştii ce, suntem bine împreună, tu şi cu mine. într-adevăr, îmi place cine sunt când sunt cu tine şi îmi place cine eşti când eşti cu mine. Nu vreau să fiu cu nimeni altcineva şi nici tu nu cred că faci.

„Ar fi trebuit să mor”, a răspuns ea jalnic. „în ce mizerie sunt. Cum

îmi voi reveni vreodată?”

„Dar nu ai murit, nu-i aşa. Eşti în viaţă şi acesta este un dar.

„Nu pentru mine, nu este.” Ea s-a simţit învinsă în faţa provocărilor viitoare. Cum s-ar vindeca corpul ei rupt? Dacă ar rămâne urâtă pentru totdeauna? „Viaţa mea nu va mai fi niciodată la fel. S-a terminat, practic, nu-i aşa?

„Nu e ca şi cum ai fi atât de înfrăţitor.”

„Nu am fost niciodată în această situaţie până acum”, se răsti ea.

Nu avea să fie niciodată un moment bun pentru a-i spune lui Margot despre Dorothy Walbridge, dar Colm s-a gândit că vestea tristă i-ar putea concentra mintea mai degrabă pe norocul ei decât pe nenorocirea ei. – Margot, mă tem că Dorothy nu a reuşit.

Margot se uită la el. 'Ce? Dorothy... a murit?

El a dat din cap grav. „Ea a pierit în foc.”

„O, Doamne, nu!” Acum lacrimile ei nu mai erau pentru ea însăşi, ci pentru femeia care fusese mai mult o mamă pentru ea decât fusese vreodată propria ei mamă.

Colm o ţinu mai strâns de mână. Ar fi vrut să o îmbrăţişeze, dar era prea fragilă pentru asta. „Turnul în care se aflau camerele tale a fost complet distrus, la fel ca o bucată vastă a castelului de sub el, unde se afla camera lui Dorothy. Ea nu a avut nicio şansă. Ai făcut ce trebuie sărind. Dacă ai fi rămas acolo sus, în turnul tău, ai fi murit şi tu. Ştiu că este greu, Margot, dar cel puţin încă ai viaţa ta.

„Săraca Dorothy!” strigă ea. „Ea nu merita asta. Doamne, sper că nu a suferit. Sper că a murit repede, nu pot sa cred. Nu-mi vine să cred că a plecat. Margot trase aer clatinat şi începu din nou să plângă. Colm o mângâie pe mână până când durerea ei trecu prin ea.

„A fost îngropată încă?” întrebă ea în sfârşit.

„Da, a fost dusă înapoi în Anglia şi îngropată în satul natal”.

„Când sunt mai bine, vreau să merg acolo şi să-mi iau rămas bun”.

'Desigur. De îndată ce te simţi mai bine, vom merge împreună.

Margot se uită la Colm, cu ochii strălucitori şi nesiguri. – Chiar eşti sigur că mai vrei să fii cu mine?

„Nu m-am îndoit niciodată că te iubesc, Margot. Nici o clipă. Asta mă va face doar să te iubesc mai mult.

'De ce? Cum ar putea?

„Pentru că dragostea nu înseamnă doar vremurile bune. De fapt, este mai mult despre vremurile rele. Asta este dragostea, să fim acolo pentru a ne ridica unul pe celălalt atunci când suntem în jos.

— Nu te merit, Colm. Ea îi zâmbi printre lacrimi.

„Atunci lasă-mă să te învăţ să te iubeşti pe tine însuţi, apoi îţi vei da seama de valoarea ta şi că meriţi tot ce este mai bun." Zâmbi răutăcios.

Ea a reuşit să chicotiască. „îmi spui că eşti cel mai bun?"

— Eu sunt, Margot. Nu meriţi nimic mai puţin decât mine.

Ea a râs, apoi a simţit un vâlvă de vinovăţie. – Dorothy n-ar vrea să fim trişti, nu-i aşa?

— Nu, ea ar vrea să râzi.

— Presupun că şi manuscrisul meu a fost distrus? Ea oftă. în lumina morţii lui Dorothy, pierderea cărţii ei nu părea o tragedie prea mare. Doar o mare dezamăgire. „Nu voi şti niciodată ce a crezut despre asta", a adăugat ea cu tristeţe.

„Dar uită-te la binele care a ieşit din asta. Dacă nu ar fi fost cartea ta, nu neam fi întâlnit niciodată. Nu m-aş fi împăcat niciodată cu tatăl meu, tata nu s-ar fi făcut niciodată bine, iar mama mea nu s-ar fi împăcat niciodată cu el.

— S-au inventat?

„Sunt devreme, dar sunt din nou prieteni, ceea ce este uimitor. Totul pentru că l-ai salvat.

— E frumos, spuse Margot, recunoscătoare că a ieşit ceva pozitiv din asta. – Şi n-aş fi întâlnit-o niciodată pe Dorothy, adăugă ea, cu ochii din nou plini de lacrimi. „Am iubit-o cu adevărat, ştii."

— Ştiu că ai făcut-o, răspunse Colm, iar el s-a aplecat şi şi-a lipit uşor buzele de tâmpla ei. – Acum trebuie să te faci bine pentru ea, Margot.

Margot dădu din cap. – Da, Colm, o să mă fac bine pentru amândoi.

Capitolul 22

După şase săptămâni de spital, Margot a acceptat vizitatori. JP a fost primul. A venit cu doamna B, înarmată cu o prăjitură de hamal într-o tavă. „Îţi aprind o lumânare în fiecare zi în faţa statuii Sfântului Finbar, domnişoară Hart", i-a spus doamna B, punându-şi o mână moale pe braţ. „Doamne ajută-ne, am genunchii bătrâni uzaţi de rugăciunea şi mulţumirea lui Isus şi a Preasfintei Sale Mame pentru că ţi-au salvat viaţa şi nu te-au luat în foc aşa cum a luat-o pe sărmana doamnă Walbridge. Dar acum este cu fetiţa ei în Rai şi este o zi fericită pentru ea. Dar nu era timpul tău, mulţumesc lui Dumnezeu. După cum îmi spunea mereu, săraca mamă, dacă eşti menit să fii împuşcat, nu vei fi spânzurat. Ştiu că nu ai prea mult preţ, dar ţi-am adus o sticlă de apă Lourdes. Ce rău poate face?

JP a tras un scaun şi s-a aşezat lângă patul ei şi i-a spus cum urma să fie reconstruit castelul. „Doamna de Lisle insistă că afacerile continuă ca de obicei. Ea a dat interviuri în toate ziarele şi a aruncat o lanternă asupra istoriei familiei mele şi a incendiului din 1921. Cred că va fi avantajos pentru hotel. Oamenii iubesc o poveste bună." Margot s-a gândit la manuscrisul ei şi a suferit o pierdere dureroasă. Dar apoi şi-a amintit de Dorothy şi şi-a amintit că a fost norocoasă că era în viaţă, aşa cum a spus Colm.

Următorul vizitator a fost Seamus O'Donovan. A venit cu un buchet de flori şi o pungă de hârtie maro cu portocale. „Cine te-ai crezut – superfemeie?" a spus el zâmbind, aşezându-se.

Margot râse. „Nu mă voi lansa pe nicio fereastră pentru o vreme, te asigur", a răspuns ea, fericită să-l văd.

El o privi serios. „Tu ai fost vorba în oraş. Ne-ai speriat tuturor, ştii.

„Mi-am dat şi eu un pic de frică."

„Ei bine, mă bucur că nu ai murit. Ştiu că tu şi Colm sunteţi împreună

acum, aşa că nu am de gând să vă revendic, dar voi spune un lucru, pentru cât valorează, m-ai înţeles, Margot, şi nimeni nu a mai ajuns acolo de atunci.

„Oh, Seamus, e atât de dulce", a răspuns ea, emoţionată. Apoi ochii i s-au umplut de regret. „îmi pare rău pentru felul în care te-am tratat. Nu ai meritat asta.

„Apă sub pod", a răspuns el, zâmbetul lui devenind timid.

„Pentru cât merită, ne-am distrat, nu-i aşa?"

„Cu siguranţă am făcut-o."

Ea şi-a pus mâna pe a lui. „Eşti un prieten bun să vii să mă vizitezi. Mulţumesc.'

„într-adevăr, aş vrea să fiu prietenul tău", a spus el. „Vrei o portocală?"

După aceea, a existat un flux constant de vizitatori la patul lui Margot. A fost surprinsă de numărul de localnici, pe unii pe care îi întâlnise o singură dată, care îi aduceau fructe şi flori sau pur şi simplu cuvinte amabile şi încurajare. Doamna de Lisle a vrut să ştie când va fi pregătită să ţină din nou discuţii. – Trebuie să rescrii cartea, insistă ea cu fermitate. „Este la fel de simplu. Ai tot timpul în pat, ce mod mai bun de a-l petrece? Ai făcut deja cercetarea, aşa că nu va fi prea dificil. S-ar putea chiar să fie mai bine a doua oară." Margot o umoră cu cuvinte goale de promisiune, dar în inima ei ştia că nu o putea rescrie niciodată.

JŞ

După trei luni de spitalizare, Margot a fost în sfârşit externată. în timp ce fusese închisă, vara trecuse pe lângă fereastra ei. Acum frunzele începeau să se întoarcă şi un frig de toamnă sufla peste mare, aducând cu el un sentiment melancolic. Era bucuroasă că era în aer curat şi nu era blocată într-o secţie de spital. Privea în jurul ei cu ochi proaspeţi, apreciind cele mai mici, neînsemnate lucruri, de parcă ar fi văzut lumea prin ochii unui copil, cu mirare şi curiozitate. Totul arăta atât de frumos.

JP insistase să se mute în Cabana de vânătoare până când va fi

capabilă să aibă grijă de ea însăşi, pentru că Colm trebuia să lucreze. Doamna B era gata cu ceainicul şi prăjitura de hamal şi un dormitor temporar fusese amenajat pentru
ea la parter. JP era nerăbdător să o răsplătească pe Margot pentru că l-a pus din nou împreună; ea îl vindecase, acum era rândul lui să o vindece.

Sus, la castel, hotelul se redeschisese, deşi turnul de vest şi zidurile din jur erau încă sub schele. A existat un nou manager numit domnul Cavendish, care fusese braconat de la Claridge's din Londra şi era foarte dornic ca JP să-şi reia discuţiile de după cină. Era doar păcat, spuse el, că cartea domnişoarei Hart se pierduse în incendiu. Ar fi fost minunat să fi avut istoria familiei Deverill în bibliotecă pentru ca oaspeţii să o citească şi ca autorul să vorbească cu Lordul Deverill într- un act dublu. Nu se putea gândi la un singur hotel din întreaga lume care să se laude cu un duo atât de convingător.

Ziarele fuseseră pline de povestea incendiului şi de faptul că Contesa di Marcantonio fusese arestată, fiind bănuită că ar fi provocat-o. Cu toate acestea, unii au spus că însuşi contele a comis crima şi apoi şi-a dat vina pe soţia, care se pare că avea o aventură cu directorul hotelului. O menajera, care ulterior fusese concediata, isi vanduse povestea unui ziar. Ea a susţinut că a văzut pe cineva strecurându-se prin intrarea vechilor servitori din spatele castelului în noaptea incendiului, dar nu a putut spune dacă fusese bărbat sau femeie. Totul a fost foarte josnic şi JP nu ştia ce să creadă. Dar focul îi învăţase o lecţie foarte valoroasă. Acasă este dragostea şi nu voia să fie altundeva decât în Cabana de vânătoare, unde a venit fiul său în vizită, şi fiicele sale când au venit în Irlanda şi, din ce în ce mai mult, Alana. A descoperit, spre bucuria lui, că Colm avusese dreptate: opusul iubirii nu era ura, ci indiferenţa. Scânteia care le provocase furia şi durerea era, în miezul ei, iubirea. Cu puţină îngrijire începuse să crească.

X

r

Margot stătea în grădina Căsuţei de vânătoare, savurând sunetul păsărilor şi senzaţia caldă de soare de pe faţă şi se gândi la Dorothy. Nu o cunoştea de mult, dar afecţiunea ei pentru noul ei prieten fusese profundă şi de neşters. Îi era dor de ea în mod constant. În timp ce rănile s-au vindecat încet pe dinafară, cele din interior au durat mai mult să se repare. Ea a suferit coşmaruri din cauza incendiului, de a sări de la fereastră şi de a-şi pierde munca. Ştia că nu era corect să se plângă de soarta ei când Dorothy îşi pierduse viaţa, dar o durea să se
gândească la toate acele cercetări şi osteneli care dispăreau în flăcări. Se dovedea greu să depăşeşti trauma.

A fost surprinsă când, într-o seară plăcută de la sfârşitul lunii septembrie, Emer O'Leary a venit în vizită. Nu o vizitase la spital şi nici nu intrase în Cabana de vânătoare. În orice caz, s-au aşezat pe terasă, beau ceai şi vorbeau despre recuperarea lui Margot. Apoi au vorbit despre Dorothy. „Mi-e teribil de dor de ea", a spus Emer cu tristeţe, iar ochii ei au strălucit. „A fost un astfel de şoc. Un şoc teribil. Tocmai îl pierdusem pe Jack şi apoi, în câteva săptămâni, a plecat şi Dorothy. Mărturisesc, nu am fost într-un loc bun. îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să vin să te văd.

„Dorothy a fost o persoană foarte specială", a spus Margot, împărtăşind durerea lui Emer.

„Ea a fost cea mai mare campioană a ta, ştii. Când m-am îndoit de tine, ea te-a susţinut. Ea şi-a lăsat ochii în jos. „Mi-e ruşine de asta acum. Trebuia sa fi ştiut mai bine.'

'E în regulă. Ţi-ai protejat doar familia.

Ar fi trebuit să am încredere în ea şi în Colm, care a încercat să mă convingă să-ţi dau o şansă. Nu ştiu de ce am reacţionat cu atâta suspiciune. A fost doar o carte de istorie, până la urmă. Ce rău ar putea face, într-adevăr?

„Ei bine, acum a dispărut. Nu o voi rescrie." Margot a oftat cu

resemnare şi a ridicat din umeri. „Poate că nu a fost menit să fie publicat. Poate că Soarta a avut grijă să nu vadă niciodată lumina zilei.

— E foarte filozofic din partea ta, spuse Emer.

„Este singurul mod de a fi. Trebuie să acceptăm lucruri care nu pot fi schimbate. Nu-i aşa?

„Este în teorie. Dar este greu de făcut în practică.

'Fac tot ce pot.'

— Te descurci foarte bine, Margot.

„Aş vrea să ştiu ce părere a avut Dorothy despre asta. Ea a fost singura persoană care a citit-o. I-am dat manuscrisul cu o săptămână înainte de incendiu şi avea de gând să-mi dea cu părerea. Acum nu voi şti niciodată. Lucrul ciudat este că părerea ei chiar a contat pentru mine.

„Trebuie să cauţi aspectele pozitive. Dacă nu ai fi venit la hotel, nu ai fi întâlnit-o niciodată pe ea sau pe Colm. Te iubeşte foarte mult, Margot şi, după cum probabil îţi dai seama acum, nu este un om uşor de mulţumit în acest departament.

Margot a râs şi ochii i s-au luminat. „A fost minunat. N-ar fi putut fi mai atent. Când mi-am pierdut voinţa de a deveni mai bine, a avut suficientă putere pentru noi doi. Dacă nu ar fi fost el, cred că aş fi renunţat.

— Şi tu ai fost bună pentru el, Margot. Nu trece cu vederea asta. Sunt fericit să recunosc când greşesc şi recunosc acum. îmi pare rău că m-am îndoit de tine. Tu şi Colm sunteţi buni unul pentru celălalt. Mă bucur că v-aţi găsit.

Margot ştia că avea dreptate. Colm îi arătase, prin multe mici acte de bunătate, că ea contează pentru el. Dacă tatăl ei o învăţase să se îndoiască de valoarea ei, Colm îi arătase cât de mult valorează.

„Nu sunt sigură că Alana este prea fericită că suntem împreună", se aventură ea. Alana, deşi nu era neprietenoasă, părea incapabilă să o privească în ochi. „Ea este mama lui, aşa că poate că nu crede că sunt suficient de bun pentru el."

— O, nu este adevărat, spuse Emer repede. – Nu-mi pot imagina

de ce ar crede că nu eşti suficient de bun pentru el. Nu este un prinţ, nu-i aşa? Ea râse de râsul ei blând, plin de compasiune. „Cred că i-ar fi greu să accepte că acum are o femeie în viaţa lui. El a fost întotdeauna un pic singuratic în acest sens. întotdeauna şi-a dorit ca el să se stabilească – toate mamele vor ca fiii lor să găsească fete drăguţe care să aibă grijă de ei – dar acum el a găsit pe cineva, poate că ea îşi face timp să accepte asta.

— Poate, recunoscu Margot. „Dar nu poate fi cartea, nu-i aşa, acum că a dispărut."

„Dă-i timp să se obişnuiască cu tine. Nu a fost cu mult timp în urmă când a fost supărată că ai scris-o. Nu a avut încredere în tine şi acum eşti într-o relaţie cu fiul ei. Va dura timp. asta este tot. Va fi pur şi simplu grandios. Nu-ţi face griji.[5]

Dar Margot şi-a făcut griji. Alana nu a mai putut-o bănui că a pătruns în inima lui Colm pentru a cerceta cartea. Deci, dacă nu era asta, ce ar putea fi?

Zilele s-au scurtat treptat şi frunzele au început să cadă din copaci. Un vânt năprasnic şuiera printre crengi, umed şi rece, iar în octombrie primul îngheţ albă grădina. Focurile au fost aprinse din nou în salon şi în bibliotecă, iar locul mirosea din nou a fum de lemne. Casa nu mai rezona însă cu golul pustiu de înainte. JP a invitat prietenii la cină, iar casa a vibrat cu sunetul vocilor vesele şi râsete în timp ce luau masa şi jucau cărţi. Era exact ca pe vremuri, când Bertie şi Maud Deverill distraseră judeţul. JP a angajat câteva fete din localitate să o ajute pe doamna B cu catering, dar nu se punea problema ca doamna B să se pensioneze. Loja de vânătoare era casa ei şi Lordul Deverill era stăpânul ei, iar singurul mod în care avea de gând să plece era cu picioarele înainte. Ea a spus asta foarte clar.

Margot a muncit din greu la fizioterapie, hotărâtă să-şi redea corpul la forţa şi agilitatea de odinioară, iar Colm era gata să o încurajeze de fiecare dată când hotărârea ei scădea. Ea zâcâia cu cârje şi se bucura de plăcerile simple de a citi, de a juca cărţi şi jocuri de societate şi de a asculta muzica lui JP. Cel mai mult îi plăcea să fie afară, în natură,

urmărind peisajul schimbându-se încet pe măsură ce trecea fiecare zi. Colm o ducea cu maşina la cârciumă seara şi ocazional, când vremea era frumoasă, la plajă. Stăteau printre dune, la adăpost de vânt, vorbeau despre orice şi despre nimic, şi sărutau, râdeau şi tachinau. Când lumina era cea mai blândă, Margot se uită la orizontul îndepărtat şi se gândi la Dorothy – apoi se gândi la cartea ei pierdută şi se strădui din răsputeri să nu simtă decât recunoştinţă pentru că era în viaţă şi cu Colm.

Într-o după-amiază ploioasă, a intrat în sala de jocuri. Era frig acolo. Focul nu a mai fost aprins de luni de zile. Trecuse mult timp de când nimeni nu jucase biliard. A fost surprinsă să vadă cutiile de cercetare încă îngrămădite la capătul camerei şi a fost atacată de sentimentul familiar al pierderii. Toate acele ore de lucru prin acele jurnale, scrisori şi registre pe care ea nu le va primi niciodată înapoi. Paginile notiţelor scrise şi organizate în fişiere cutie care fuseseră distruse de flăcări. Timpul pe care ea îl petrecuse încercând să spună lucrurile cu tact, pentru a nu răni membrii familiei încă în viaţă, în special JP şi Alana. Făcuse o treabă bună, se gândi ea, dar acum nu avea să ştie niciodată. Nu era sigură că îşi va aduna vreodată energia pentru a scrie o altă carte. Poate că toată puterea ei de voinţă era deturnată pentru a se îmbunătăţi şi acesta era motivul pentru care se
simţea atât de neinspirată. Poate când oasele ei s-au vindecat, va veni cu altceva de scris. Dar nu se putea gândi la un alt subiect care o inspirase, aşa cum făcuseră familia Deverill. Mintea ei era la fel de infertilă ca arbustul sterp, unde nu creştea decât o ciudată iarbă îndrăzneaţă.

t

r

La începutul lunii decembrie, Margot s-a mutat în casa lui Colm. Şi-a pus articolele de toaletă în baie şi hainele în dulap şi nu i-a provocat anxietate să-şi vadă pantofii aliniaţi lângă ai lui. De fapt, îi dădea un sentiment cald de apartenenţă. Nu simţise asta de foarte mult timp.

Pentru a o ţine ocupată, Colm a început să o ia în vizite la domiciliu

pentru a vedea pacienţi prea mari sau prea bolnavi pentru a-i aduce în cabinet. Margot iubea animalele şi îi plăcea să-l privească pe Colm îngrijindu-le. El era sensibil şi înţelept şi, cu cât ea îl privea mai mult la lucru, cu atât el devenea mai atrăgător în ochii ei. De asemenea, îi plăcea să cunoască localnicii şi şi-a dat seama că, după ce a anulat Ballinakelly ca un mic oraş de provincie de puţin interes, se înşelase. Era o comunitate vibrantă, plină de oameni buni care se îngrijeau unul de celălalt. După ce Colm a vindecat un porc bolnav, proprietara, o bătrână excentrică, cu înclinaţie pentru poitin, i-a adus o farfurie cu budincă de pâine ca sodă pentru a-i mulţumi. În timp ce Margot s-a băgat în ea la ora ceaiului, şi-a dat seama că nu mai făcuse niciodată parte dintr-o comunitate. Pentru prima dată în viaţa ei şi-a dorit cu adevărat să fie. Ea a decis atunci că se va implica mai mult. Singurul lucru la care era deosebit de bună era să scrie. Aşa că şi-a oferit serviciile ziarului local şi a început să caute poveşti. De la foc, nu mai simţise nici o scânteie de inspiraţie, dar acum anticiparea scrisului a aprins din nou o mică flacără în locul în care locuia hotărârea şi creativitatea ei. Şi-a cumpărat o maşină de scris şi s-a aşezat la masa din bucătărie. Apoi şi-a turnat un pahar de vin, s-a aşezat pe spătar în scaun şi s-a întrebat despre ce avea de gând să scrie.

Colm a fost încântat să-şi vadă părinţii înţelegându-se din nou. Era uimit că, după ani de acrimonie şi nevorbind, se iertaseră atât de uşor. Se întrebă dacă moartea lui Jack a declanşat o schimbare a inimii în mama lui, făcând-o să se
înmoaie şi pentru ca ea să ajungă la o înţelegere pe care înainte i se păruse o breşă prea mare pentru a o rezolva.

Margot a vrut să aibă o relaţie bună cu Alana, dar, deoarece nu avea deloc relaţie cu propria ei mamă, s-a gândit că, poate, pur şi simplu nu era prea bună cu mamele în general. Colm nu observase că era o problemă, pentru că atunci când Margot a menţionat că este răceală, Colm i-a spus că şi-a imaginat asta. – Probabil că este încă tristă pentru bunicul, spuse el, fără a arunca problemei mai mult decât o privire trecătoare. Dar Margot era o femeie perceptivă. Ea ştia că nu era asta.

Era altceva, dar ea nu şi-a putut imagina ce.

A

Alana ar fi trebuit să fie fericită. Se întorsese la Ballinakelly să locuiască cu mama ei, pe care o adora, în casa în care crescuse. Tatăl ei dispăruse, dar ea se împăcase cu durerea ei. Fusese bătrân, gândi ea; a avut o viaţă bună. Ea s-a concentrat asupra amintirilor de aur şi a fost recunoscătoare că cei doi s-au bucurat de o relaţie atât de iubitoare şi deschisă. Ea şi JP petreceau timp împreună şi vechile sentimente de dragoste şi atracţie înfloreau din nou, pentru că nu muriseră niciodată cu adevărat, doar hibernau în timpul unei ierni lungi şi grele. Nu mai existase niciodată altcineva pentru ea în afară de JP Deverill. Şi-a văzut mare parte din fiul ei, care a rămas în Irlanda după divorţ, şi era mândră că el a devenit un bărbat atât de admirabil şi atrăgător. A înfruntat focul pentru a o salva pe Margot, chiar şi-a riscat viaţa, ceea ce era o dovadă a felului în care simţea pentru ea. Dacă nu ar fi găsit-o, cel mai probabil ar fi murit împreună cu Dorothy Walbridge. Relaţia lor a fost romantică. El o iubea şi dragostea aceea, afişată atât de clar în lumina din ochii lui, era încântător de văzut. Alana ar fi trebuit să fie fericită, totuşi, făcuse un lucru groaznic.

La început ea a crezut că îşi poate scăpa de vina. Făcuse ceva rău, dar relativ vorbind, nu a fost atât de groaznic. Ar putea să-l îndepărteze, să uite de el şi să-şi continue viaţa. Dar problema cu oamenii buni este că au conştiinţe, iar conştiinţa Alanei era mult prea puternică pentru a-i permite să continue ca şi cum nu ar fi făcut nimic. De fiecare dată când o vedea pe Margot, ghearele vinovăţiei îi împingeau puţin mai adânc în mucoasa inimii ei. Şi, pe măsură ce săptămânile s-au transformat în luni, acele gheare au început să-l sfârâme. Ce ar spune Dorothy? se întrebă ea. Ce ar crede tatăl ei? Dacă mama ei ar şti, ce ar sfatui-o să facă? Dar Alana ştia ce era corect, doar că o lăsase atât de mult acum, că nu era sigură cum să repare. Aşa că nu a făcut nimic şi şi-a păstrat distanţa. Dacă nu o vedea pe Margot, poate că ar putea uita ce făcuse. Sau poate

că vina ar dispărea şi, în timp, problema nu ar mai fi importantă sau relevantă.

Crăciunul a fost cel care ia răzgândit. Margot, care încă se plimba cu cârje, s-a bătut cu cele două surori ale lui Colm, care zburaseră din America cu soţii şi copiii lor, şi a ridicat un brad în salonul Cabinei de vânătoare, împodobindu-l cu beteală, şlechele. şi lumini de zâne. Copiii mici ai Carai au făcut steaua de aur, iar soţul ei, Declan, a legat-o de vârful copacului în multe aplauze. Margot se chinuise să cumpere cadouri tuturor, chiar şi copiilor lui Aisling şi Cara, pe care tocmai îi cunoscuse, împachetând fiecare cadou ales cu grijă în hârtie argintie cu o panglică de culoare verde argintie, vârând o bucată mică de vâsc în nodul arcului. Alana a fost mişcată de efortul pe care îl făcuse. Margot aranjase şi prânzul de Crăciun şi a invitat-o pe doamna B să li se alăture la masă şi pentru sărbătorile de după aceea, deoarece nu avea o familie cu care să sărbătorească. Ea îi adusese chiar şi un cadou. Doamna B a fost mutată. S-a schimbat într-o bluză albă proaspătă şi a purtat la gât broşa de aur şi diamante care aparţinuse cândva străbunicii ei. O purtase o singură dată şi asta era la cea de-a şaptesprezecea aniversare a fratelui ei, cu câteva luni înainte de a muri. Acum l-a purtat din nou şi ştia că el va fi alături de ea în spirit în această zi specială.

După prânz, a fost muzică şi jocuri în salon şi mai mult vin. A fost cel mai frumos Crăciun pe care l-au avut vreodată. Ei erau fericiţi. Fiecare dintre ei. Alana a băut prea mult. S-a întins pe spătarul canapelei şi l-a privit pe JP cu ochi neconcentraţi, bucurându-se de sentimentul de tandreţe care a cuprins-o în valuri de nostalgie şi recunoştinţă. Şi-a urmărit copiii şi nepoţii şi s-a gândit cât de incredibil de norocoasă avea să i se ofere o a doua şansă la viaţa de familie. Era acasă, unde îi era locul, alături de oamenii pe care îi iubea.

Copleşită încă o dată de vinovăţie, care acum deforma bucuria, a început să plângă. Margot, care avusese grijă să nu se apropie prea mult, îi aruncă o privire îngrijorată. JP s-a dus şi s-a aşezat lângă ea pe canapea. – E minunat, nu-i aşa, spuse el, luând-o de mână. 'Sa fim împreuna.'

Alana dădu din cap. Apoi şi-a şters ochii cu mâneca. – Margot, spuse ea. 'Pot să spun un cuvânt?'

Margot s-a uitat la Colm ca să-l liniştească, dar acesta a ridicat din umeri. „Sigur”, a răspuns ea.

Alana s-a ridicat şi a mers nesigur spre sala de jocuri. Aprinseseră un foc acolo în acea după-amiază pentru a juca biliard, aşa că era cald, deşi jarul murise în grătar, lăsând doar reziduuri de căldură în placa din spate de fier. Era nervoasă. S- a rezemat de masa de biliard, atât pentru a se linişti, cât pentru a-i da unde să se cocoţeze. Margot stătea cu teamă în faţa şemineului şi se întrebă despre ce avea nevoie Alana să vorbească cu ea.

— Am ceva de mărturisit, începu Alana. Margot a ascultat, neştiind ce să spună. Alana şi-a luat timp. În mod clar i-a fost greu să articuleze acest lucru pe care voia să-l mărturisească şi, judecând după culoarea purpurie a feţei ei, Margot a simţit că era în mod evident un lucru îngrozitor. Alana a tras aer în piept şi a decis să se cufunde. – Am manuscrisul cărţii tale, spuse ea.

Margot era uluită. Gura i s-a deschis, dar nu a găsit cuvintele. Ar putea fi posibil să nu fi fost pierdut, până la urmă? Abia îndrăznea să spere.

— Vezi tu, Dorothy mi-a dat-o să citesc. Ea a spus că trebuie să văd. Nu eram sigură ce a vrut să spună până nu am citit-o. Alana şi-a împreunat mâinile. Se uită la Margot cu ochi sticloşi, iar liniile de pe frunte se adânciră de rugăciune. – îmi pare foarte rău, Margot. Te rog să mă ierţi. Am greşit să nu-ţi spun. Să se ţină de el. îmi pare atât de rău. Sunt un idiot. Sau egoist. Sau cum vrei să-mi spui. Practic, sunt oribil. Toată munca aceea, toate acele cuvinte, pierdute. Dar nu este pierdut. O am.'

Margot clătină din cap. „Nu pot să cred. Am crezut că a dispărut.

'Nu. Nu a plecat. în sertarul dormitorului meu, mai exact.

Se holbau unul la altul; Alana, îngrozită de ceea ce făcuse – rostirea cuvintelor cu voce tare făcuse fapta ei să pară cu atât mai vicleană – şi Margot, uluită de minunata surpriză. A vrut să-şi arunce braţele în jurul

Alanei în semn de recunoştinţă, dar cârjele au împiedicat un astfel de gest spontan.

'Bine? Ce ai crezut despre asta?[5] Margot şi-a imaginat că trebuie să fi fost nefericită, căci altfel de ce nu ar fi recunoscut că o are în posesia ei? Şi-a ţinut respiraţia, temându-se de răspunsul ei.

Alana zâmbi. „Este genial", a spus ea. „Captivant, amuzant, fascinant şi, ei bine, plin de tact. Unele părţi erau greu de citit, evident, dar nu mă uitasem la situaţie din punctul de vedere al lui JP şi mi-ai dat asta, punctul lui de vedere. Mi-a permis să-l înţeleg şi... Oftă cu regret. – Să văd cât de mult l-am rănit şi eu. Ea ridică o mână. „Oh, nu, să nu crezi că sunt jignit, nu sunt. De fapt, sunt recunoscător. Ai dat o socoteală foarte echilibrată." Margot a zâmbit trist când se gândea la Dorothy. – Ai fost imparţial, a continuat Alana. „Ceea ce, având în vedere prietenia ta cu JP, a fost destul de miraculos, sau eşti doar un istoric foarte bun. Nu ai luat parte. Şi nu ai dat prea mult. Ne-ai lăsat cu demnitatea noastră.[5]

— Atunci, de ce l-ai păstrat?

Alana înghiţi în sec. „Pentru că nu eram sigur că vreau ca lumea să o citească."

'Si acum?'

'E în regulă. Eu nu mă supăr. Din cauza ta, familia mea este din nou împreună. Ar fi trebuit să-ţi spun înainte, dar nu ştiam cum. Aş lăsa prea mult timp să treacă. Cu cât l-am lăsat mai mult, cu atât a devenit mai greu. Aproape că am aruncat manuscrisul.

Margot icni.

— Dar nu am făcut-o, a adăugat rapid Alana. „Altceva m-a făcut să mă ţin de el. Dorothy a scris notiţe pe margine, cu scrisul ei tremurător.

Margot era uluită. 'Ce a spus ea?'

'Ei i-a plăcut. De aceea mi l-a dat. Ea a vrut să-l citesc pentru că ştia că este bun, dar ştia şi că va ajuta. Cartea despre care credeam cu toţii că ne va sfâşie ne-a adus împreună.

Un nod se înfipse în gâtul lui Margot. „Sunt atât de fericită să aud asta", a spus ea. Ea şi-a şters o lacrimă. – Mi-ai făcut Crăciunul, Alana.

Mulţumesc.'

Alana râse. „Si eu l-am făcut pe al meu! M-am simţit atât de vinovat, a fost îngrozitor. Deci suntem prieteni?

— Suntem, spuse Margot.

Alana întinse mâna să o îmbrăţişeze. „Sunt puţin bărbătoasă", a spus ea. „Nu cred că aş fi putut să mărturisesc dacă nu ar fi fost vinul. Cred că am avut puţin prea multe.

— Este un vin foarte bun, spuse Margot.

— Mai luăm câteva?

„Cred că este o idee foarte bună."

— Capitală, spuse Alana. „Aşa ar spune JP. O idee capitală. Zâmbetul ei se clătina beat. „II iubesc, ştii."

'Ştiu.'

— Şi tu îl iubeşti pe Colm, nu-i aşa?

— Da, spuse Margot. Ea a râs pentru că Alana chiar era foarte bărbătoasă. „Bine, pentru că te iubeşte foarte mult. Există atât de multă dragoste în
această casă încât cu greu o pot suporta.

Capitolul 23

Era o zi glorioasă de iulie în Ballinakelly. Cerul era de un albastru strălucitor, cerulean, norii albi pufoşi ca nişte bărbi de păpădie plutind uşor peste el. Vântul era cald şi sărat, sufla în largul mării şi totul era calm şi senin cu spiritul vesel al verii. O briză cu parfum de miere foşnea uşor printre castanii de cal şi pe frunzele arbuştilor şi florilor care mărgineau gazonul tuns imaculat de la Castelul Deverill. Era întotdeauna o tradiţie ca Lord şi Lady Deverill să organizeze o petrecere generoasă în grădină în iulie pentru sutele de chiriaşi şi muncitori angajaţi de moşia Deverill. De-a lungul celor trei sute de ani în care castelul a prezidat oraşul, această petrecere a fost punctul culminant al

anului localnicilor. Astăzi, petrecerea nu a fost pentru chiriaşi şi muncitori, ci pentru lansarea cărţii lui Margot Hart, A Deverilfs Castle is His Kingdom, a Biography, şi a fost mult mai fastuoasă. Doamna de Lisle nu scutise niciun cost. La urma urmei, castelul era bijuteria coroanei ei şi dorea să obţină cât mai multă publicitate posibil, astfel încât lumea să vadă ce loc unic şi minunat era Hotel Castle Deverill.

Castelul nu ar fi putut arăta mai magnific. Pereţii de piatră gri stăteau mândri şi sfidătoare, supravieţuind incendiului. Turnurile şi turnurile, care de secole dominaseră orizontul şi oferiseră liniştire pescarilor de pe mare, străluceau acum în lumina soarelui. De pe acoperişuri se croşcau vile şi pescăruşii se învârteau deasupra, cu privirea aţintită pe mesele cu sandvişuri şi prăjituri de dedesubt. Turnul de vest fusese reconstruit şi setul de camere se numea acum Suita Margot Hart. Oaspeţii şi-au făcut rezervările cu luni înainte, pentru că era cel mai popular set de camere din castel.

Doamna B stătea lângă masa de ceai într-o pălărie de paie, o bluză albă proaspătă şi o fustă lungă neagră, deşi era vară şi aproape treizeci de grade. Iniţial, nu dorise să vină, fiind puţin timidă de mulţimile mari, dar Margot insistase şi se lăsase, atâta timp cât nu trebuia să stea toată după-amiaza. Sorbi dintr-o ceaşcă drăguţă de porţelan şi îşi lăsă privirea să rătăcească fără ţintă peste feţe. Ea a recunoscut unii oameni, pentru că ea crescuse în Ballinakelly şi asista la Liturghie în fiecare săptămână. Doamna de Lisle părea să fi invitat pe toţi din oraş, ceea ce era un lucru drăguţ, se gândi doamna B. Castelul fusese întotdeauna centrul comunităţii.

„Ce mai faci, Bessie?” Doamna B se întoarse şi îl văzu pe Neil O’Rourke, bunicul lui Tomas şi Aidan, stând lângă ea cu un pahar de stout în mână.

— Ei bine, dacă nu este Neil O[5] Rourke însuşi. Nu te văd niciodată la Liturghie.” întotdeauna fusese înalt şi sălciat ca un pahar, cu ochi căprui blânzi de culoarea turbei, dar acum avea o privire aplecată şi o privire slabă în jurul feţei. A zâmbit şi doamna B şi-a amintit de tânărul jucăuş care fusese cândva. „Nu te- am văzut de ani de

zile", a spus ea. Fusese grădinar când ea începuse să lucreze pentru Celia Deverill. Obişnuia să-i strecoare felii de tort în grădina labirintului.

— Nu mai merg la Liturghie, Bessie, spuse el.

Doamna B îl privi cu reproş. „Doamne Atotputernic, de ce nu, Neil? Ai fost un comunicator zilnic şi coloana vertebrală a Societăţii St Vincent de Paul.

— îl am pe Dumnezeu în grădina mea, Bessie. Acolo este Dumnezeu. în grădina mea, cu păsărelele ca feeţi de altar şi vulpea bătrână ca sacristan.

Faţa ei s-a înmuiat. „Dumnezeu ştie că ai putea avea dreptate în privinţa asta. Sigur nu este frumuseţea lui Dumnezeu peste tot.

Şi-a întors ochii spre castel. „îţi aduci aminte de acele zile în urmă?" a spus el.

Ea a zâmbit melancolică. „Oh, da, Neil. îmi amintesc de ei cu drag că le-am avut şi cu tristeţe că au plecat. Erau vremuri bune, nu-i aşa?

„Obişnuiai să-mi aduci un pic de prăjitură şi un lighean de ceai şi îl mâneam împreună în grădina labirintului."

Doamna B râse. – îţi aminteşti şi asta?

— Ai fost o domnişoară, Bessie.

— Nu am fost, nu-i aşa?

„Oh, ai fost. întotdeauna ai fost pregătit cu nişte bătălii vechi.

„Nu cred că am fost".

El i-a zâmbit. – Doamne, mă bucur să te revăd, Bessie. Nu trebuie să te ascunzi.

„Nu o voi face acum", a răspuns ea, afecţiunea din zâmbetul lui făcând-o să se întrebe de ce nu fusese puţin mai curajoasă căutând compania vechilor prieteni.

„Îţi place să faci o plimbare cu mine prin grădini? Mi-ar plăcea să-i revăd. Ar fi frumos să-i văd cu tine.

— Ar fi grozav. Ea îşi puse ceaşca de ceai pe masă. „Să începem cu grădina de legume? Acele sere erau pline de canabis pe vremea lui Lady Deverill, adică Adeline Deverill.

El a râs. „Aşa cum stau lucrurile acum, ea ar fi fie milionară, fie în

închisoarea din Limerick. Dar să nu crezi că ea a fost singura care a făcut ceai cu el. El îi aruncă o privire vicleană. „încă creştea în acele sere pe vremea Celiei Deverill." „Nu ai făcut-o! Neil O'Rourke, să-ţi fie ruşine! Tu ai fost cel care i-a dat-o sărmanei tinere Eily Sullivan, femeia de serviciu? a exclamat ea. „Ea a împărţit un dormitor cu mine şi într-o noapte m-a trezit, urlând că în locul statuii Sfintei Fecioare, a văzut o pisică tom!"

„Oh, am făcut-o. Vinovat conform acuzaţiei, onoratăre.

„Eşti un negru bun!" chicoti ea în timp ce îi lega braţul.

„Cum s-au schimbat lucrurile, Bessie, dar nu pentru noi. Stăpânului îi luau şase ore să meargă de la Ballinakelly la Dublin. Acum merg până în Ameriky în acelaşi timp. „Este greu să dai un sens tuturor."

i

r

De cealaltă parte a gazonului, aşezaţi pe o bancă sub un arc de trandafiri, erau JP şi Alana. „îţi pare rău că este un hotel?" a întrebat Alana.

JP şi-a aruncat ochii peste casa familiei sale. Locul care îi provocase atâta durere. „Nu", a răspuns el ferm. „Nu mi-a adus decât nefericire."

„Conform cărţii lui Margot, nici asta nu a adus multă fericire familiei tale." „Nu, nu a fost. A fost o observaţie interesantă a ei, m-am gândit. Are dreptate, eram cu toţii prea preocupaţi de statutul nostru de una dintre cele mai importante familii anglo-irlandeze din ţară, care trăieşte în acest splendid castel, dat nouă de regele Carol al Il-lea. Adevărul este că Barton Deverill a fost singurul Deverill care avea dreptul să se simtă aşa. L-a câştigat. Ceilalţi dintre noi pur şi simplu l-am moştenit fără să ridicăm un deget. Am trăit din prestigiul lui Barton.

Timp de sute de ani, familia Deverill a pus castelul mai presus de nevoile oamenilor care trăiesc în interiorul lui. Asta a fost greşeala lor. Asta a fost greşeala mea." El i-a zâmbit cu drag. „Sunt fericit acum, Alana. Sunt cu adevărat fericit. Nu trebuie să-mi fac griji cu privire la plata facturilor, la gestionarea proprietăţii, la mulţumirea

chiriaşilor şi la găsirea banilor pentru a menţine totul pe linia de plutire.”

— Şi o să ţii discuţii după cină cu Margot, a adăugat ea zâmbind. – Ai putea spune că acum castelul te ţine pe linia de plutire.

El a chicotit. 'Chiar ai putea. Chiar vorbim despre a face o carte împreună, ea şi cu mine. O carte lucioasă, de masă despre castel în sine. Sunt o mulţime de fotografii pe care le putem include şi pot oferi anecdote.

„Este o idee grozavă”, a încântat ea.

„Chiar ar trebui să schimbăm motto-ul.”

[c]La ce?[5]

„Familia lui Deverill este regatul lui”.

Ea îl luă de mână şi îi zâmbi afectuos. 'Sunt de acord. La urma urmei, sângele este mai gros decât apa.

— Într-adevăr, a fost de acord el, întorcându-i zâmbetul cu o sclipire în ochi. „Şi mai important decât piatra.”

S

— Mergi cu mine, sugeră Colm, întinzând mâna.

Margot l-a luat şi şi-a luat bastonul de mers cu cealaltă mână. Se ridică de pe scaunul pe care stătuse şi semna cărţi. Ea semnase atât de multe, o durea încheietura mâinii. Au pornit într-un pas blând de-a lungul graniţei erbacee, unde delphiniums violet şi liliac stăteau înalţi şi strălucitori printre hortensii şi bujori. Se plimbau mână în mână, departe de petrecerea la care doamna de Lisle prezida jurnaliştii pe care îi zburase din Londra şi oaspeţii influenţi pe care îi invitase personal să stea la hotel. Colm şi Margot au fost încântaţi să scape. Să fie doar ei doi. A fost obositor să vorbesc cu oamenii, deşi toată lumea a fost foarte complimentară cu privire la carte. S-au oprit o clipă să se uite la castel. Ochii lui

Margot se îndreptară spre turn. Focul părea o altă viaţă cumva. – Ai fost

un adevărat erou, Colm, spuse ea încet.

„Nu am fost un erou”, a răspuns el. „Am făcut ceea ce ar face orice bărbat pentru femeia pe care o iubeşte.”

Ea i-a zâmbit cu tandreţe. „Asta este bine spus.”

— Am un mod cu cuvintele, răspunse el pe un ton frământat.

„Ştii, nu cred că ţi-am mulţumit vreodată.”

„Nu ai făcut”, a spus el.

— Chiar nu?

„Nu, tocmai mi-ai luat eroismul de la sine înţeles.”

Ea a râs. – Ei bine, acum îţi mulţumesc.

— îmi datorezi unul, spuse el.

— Nu cred că te voi putea răsplăti vreodată pentru că mi-ai salvat viaţa, Colm.

„Nu vei face.” Zâmbi el. „Dar o să-ţi petreci tot restul vieţii încercând.”

Zâmbetul ei s-a clătinat.

El s-a întors spre ea. „Vreau să-ţi petreci tot restul vieţii cu mine”, a spus el serios.

„întrebi ce cred că întrebi?”

— Da, te rog să te căsătoreşti cu mine, Margot. Şi înainte să fii amuzant cu mine, vreau să adaug că, odată ce ne-am căsătorit, am putea călători în jurul lumii sau să mergem să trăim în altă parte, nu ştiu, Franţa sau Spania sau Italia. Puteţi alege, oriunde doriţi. Ştiu că nu-ţi place să stai mult timp în acelaşi loc. Lumea este stridia ta. Spune-mi doar unde vrei să-ţi agăţi pălăria.

Margot miji ochii. „Vreau să fiu aici”, a răspuns ea cu un oftat satisfăcut. 'Cu tine.'

Colm a zâmbit. 'într-adevăr? Aici? în bătrânul plictisitor Ballinakelly?

El şi-a pus braţul în jurul ei şi ea s-a cuibărit în el. „Acasă este locul unde este dragostea, Colm”, a spus ea. „Nu mi-am dat seama niciodată de asta înainte. Am petrecut ani de zile fugind de ataşament, de angajament, de oricine ar fi vrut mai mult decât eram dispus să dau. Acum te-am găsit, vreau să fiu bine şi cu adevărat legată. Colm Deverill,

aş vrea să-mi atârn pălăria în holul tău.

— E grozav, spuse el.

„Deci, este un da. Mă voi căsători cu tine, Colm.

S-a aplecat şi a sărutat-o. Un sărut lung, senzual, care i-a transmis o undă de plăcere pe piele. „Dacă căsătoria este aşa, cred că o să-mi placă."

„Aşa este", a spus el chicotind şi a sărutat-o din nou.

Kitty

îi văd pe Colm şi pe Margot rătăcind înapoi pe gazon pentru a se alătura petrecerii. Soarele este strălucitor şi în razele strălucitoare de lumină văd că nu sunt singur. Dorothy este şi ea aici. „Nu i-am spus niciodată lui Margot cât de mult mi-a plăcut cartea ei", spune ea, zâmbind cu tristeţe. „Mi-a plăcut enorm, ştii. Sper că ea să citească mâzgălile mele de laudă în margine.

„Este frustrant să nu poţi comunica, nu-i aşa", răspund. „Sunt atât de multe lucruri pe care vrem să le spunem. Că nu există aşa ceva ca moartea. Că sufletul trăieşte mai departe. Acea iubire ne leagă pentru totdeauna. Că nu suntem niciodată departe, ci urmărim vieţile lor din Spirit. Şi ce loc frumos este Spiritul, nu-i aşa! Aş vrea să le spun asta."

— Şi eu aş vrea să le spun asta, spune Dorothy.

„Există căi."

„Bineînţeles", răspunde Dorothy, amintindu-şi de micul Robin pe care l-a trimis fiica ei. – Presupun că ai şti cum să faci asta, nu-i aşa, Kitty?

„Oh, da", îi spun. „Sunt o mână bătrână în asta."

'Te superi?'

„Hai, am exact lucrul."

(r

Este sfârşitul după-amiezii. Ultimul dintre invitaţi a plecat. Colm şi Margot rămân pe gazon cu câteva fete de la hotel, punând cărţile înapoi în cutii. Margot ridică una dintre cărţi şi se uită la ea cu mândrie. „Mi-aş fi dorit ca Dorothy să fie aici", îi spune ea lui Colm. „Mi-ar plăcea ca ea să ştie că i-am dedicat cartea. Ar fi fost încântată de asta. Mi-ar plăcea ca ea să ştie că a avut şi recenzii foarte bune şi că JP şi Emer cred că am făcut o treabă bună. Ea s-a interesat atât de mult de ea, scriindu-şi gândurile în margine cu mâna ei păianjen. Mai mult decât orice, aş vrea să-i spun că sunt logodită. Aş vrea să-i spun că voi rămâne aici, în Ballinakelly. Că sunt fericit. O, Colm. Sunt atât de multe lucruri pe care aş vrea să-i spun.

Şi apoi un mic Robin zboară şi aterizează pe iarba din faţa ei. O vede şi zâmbeşte mirată. 'Uite! E un robin! şopteşte ea pentru a nu-l speria. Apoi expresia ei se schimbă şi gâfâie. „Nu crezi că...?" Robinetul ţopăie pe pământ spre ea, apoi îşi bate aripile şi sare pe carte. Margot îşi ţine respiraţia. Ea nu îndrăzneşte să scoată niciun sunet. Robinetul rămâne foarte nemişcat. Se uită lung la ea. Margot se uită înapoi până când ochii i se umplu de lacrimi şi poate vedea doar o neclară roşie. „Mulţumesc, Dorothy", spune ea, iar Robin-ul îşi înclină capul într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să spună: Într-adevăr, acele lacrimi nu sunt pentru mine, nu-i aşa, dragă? Şi apoi zboară departe.